

Giới thiệu Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?

Vào một ngày đông giá lạnh, có hai tinh linh bé nhỏ cất tiếng khóc chào đời. Trùng hợp được sinh vào cùng một ngày, ở cùng một phòng bệnh, thậm chí nhà cũng sát cạnh nhau. Gia đình hai bên mau chóng thân thiết, Mộc Lạc Hi và Triều Khắc Hàn đáng ra cũng sẽ rất xứng đôi. Hai người họ chỉ hơn kém nhau một giờ, vô tình trở thành một ngày, từ đó mà mạng hai người lại khác nhau. Có thể yêu, nhưng không thể cưới, Khắc Hàn và Lạc Hi, định sẵn là không có hy vọng ở cùng nhau. Nhưng mà.. có thể có ngoại lệ hay không?

...

- Nín đi, tao cho kẹo này.

Hắn hươ hươ cây kẹo trước mặt nó. Một giây sau nó lập tức im bất, giành lấy cây kẹo trên tay hắn.

- Ngoan. - Hắn cười dịu dàng, xoa đầu nó.

...

- Nó thích mỳ sao?

- Ừ.

- Mỳ thích nó không?

- Không.

- Vậy thì được. - Hắn nhìn nó cười

...

- Mỳ thẳng thích mỳ để tao lo, mỳ chỉ việc thương tao là đủ. - Hắn nghiêm túc.

- Mỳ chắc lo được? - Nó khinh thường.

- Chắc chắn.

...

- Không được!!! Bọn chúng nhất định không thể bên cạnh nhau.

...

"Đội tao, nhất định tao sẽ trở về, nhất định!"

...

"Đã bao lâu rồi? Vì sao mày còn chưa về?"

...

- Bà xã oiiiiii.

- Ai cười ông lúc nào? - Cô trợn mắt, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

- Em! từ nay là của anh! - Hấn kéo cô ngồi vào lòng, ôm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Vào một ngày đông giá lạnh, có hai tinh linh bé nhỏ cất tiếng khóc chào đời. Trùng hợp thế nào, hai tinh linh ấy được sinh vào cùng một ngày, ở cùng một phòng bệnh, thậm chí nhà cũng sát cạnh nhau. Gia đình hai bên mau chóng thân thiết, Mộc Lạc Hi và Triều Khắc Hàn đáng ra cũng sẽ rất xứng đôi. Hai người họ chỉ hơn kém nhau một giờ, vô tình trở thành một ngày, từ đó mà mạng hai người lại khác nhau. Có thể yêu, nhưng không thể cưới. Nhưng là chỉ cần họ cùng nhau vượt qua được đại họa năm 18 tuổi thì sẽ có thể bên nhau trọn đời.

– Nín đi, tao cho kẹo này.

Hấn hươu hươu cây kẹo trước mặt nó. Một giây sau nó lập tức im bật, giành lấy cây kẹo trên tay hắn.

– Ngoan. – Hấn cười dịu dàng, xoa đầu nó.

– Nó thích mày sao?

– Ừ.

– Mày thích nó không?

– Không.

– Vậy thì được. – Hấn nhìn nó cười

– Mày chẳng thích mày để tao lo, mày chỉ việc thương tao là đủ. – Hấn nghiêm túc.

– Mày chắc lo được? – Nó khinh thường.

– Chắc chắn.

– Vợ oiiiiii.

– Ai vợ ông? – Nó trợn mắt, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

– Em! từ nay là của anh! – Hấn kéo nó ngồi vào lòng, ôm chặt.

CHƯƠNG 1 – CHÀO ĐỜI

Tháng 11 giá lạnh, những con phố tràn đầy hoa tuyết trắng xóa. Bệnh viện Thiên Ân vào tầm khuya bỗng nhộn nháo hơn hẳn. Bác sĩ thay nhau ồ ạt ra vào phòng sinh, nghe nói, phu nhân nhà này khó sanh.

Đinh dong deng, đồng hồ điểm 12 giờ khuya!

Oaoaaoa..

Tiếng khóc chào đời của một tiểu tinh linh bé nhỏ, bên cạnh là nụ cười mãn nguyện của người mẹ. Mộc gia cuối cùng cũng có được một cô tiểu thư sau hai thiếu gia nghịch ngợm, cô ấy – Mộc Lạc Hi.

Một giờ trước!

Oaoaaoa

Tiếng khóc lại được truyền đến, là một bé trai. Triều gia sau này, sẽ do hần – Triều Khắc Hân nắm quyền thừa kế!

Phòng hồi sức 4

Một người phụ nữ khác được y tá đưa vào, vẫn còn vì mệt mà ngủ thiếp đi. Giường bên cạnh cũng có một người khác, ngủ mê man. Căn phòng vì thế mà chìm trong im lặng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đặn.

Sáng sớm

Bà Triều tỉnh dậy sau một hồi sinh một mõi, đảo dác tìm bóng dáng chồng mình. Ông Triều vừa hay bước vào, lên tiếng:

– Em tìm anh à?

– Không tìm anh thì tìm ai? – Cô liếc anh, nhảm nhí.

– Được được, cháo đây, ăn đi.

Anh đổ cháo ra chén, đưa trước mặt cô, còn nhiệt tình thổi rồi đút cho cô. Trên môi cô vô tình lộ ra nụ cười hạnh phúc.

– Hoiiss, vợ chồng người ta.

Bà Mộc ngồi trên giường chán nản nhìn chồng mình, rồi đưa mắt ngưỡng mộ nhìn bọn họ.

– Vợ chồng son. – Ông Mộc chếp miệng.

– Thế hai ta cũng chẳng phải mới cưới năm ngoái còn gì?! – Cô hậm hực.

– Vậy là già rồi. – Anh cầm đồ điều khiển vừa chuyển kênh vừa lăm bằm.

– Anh.. – Cô tức nghẹn họng – Không thèm chấp anh.

Nói rồi trằm chẫn quay vào trong nhắm mắt ngủ. Vợ chồng nhà Triều nhìn họ rồi bụm miệng cười trộm, vợ chồng nhà này thật thú vị.

Một khắc sau, ông Mộc quay lại, tay cầm chén cháo, lay nhẹ vợ:

– Dậy đi cô, ăn cháo!

Bà Mộc nghe gọi lập tức ngồi dậy, cô biết mà, anh chỉ là khẩu xà tâm phật, anh thương nhất cũng chỉ có cô.

Đến khi bà Mộc ăn xong, bà Triều vui vẻ ngồi lại bắt chuyện, hai ông chồng cũng bàn với nhau chuyện trên trời dưới đất. Biết được cả bốn người đều cùng tuổi, chỉ là ông bà Triều cưới sớm hơn một năm. Hai cô vợ đều vừa mới sinh con, vừa hay lại một trai một gái. Càng nói thì càng thân thiết, họ nói rằng nếu sau này có duyên gặp lại, sẽ cho hai đứa con một đường tình duyên thật đẹp.

Duyên phận, là do trời, mà một phần, cũng do chính bản thân tự nắm bắt.

Hai tháng sau, bà Mộc nghe tin, căn biệt thự kế bên có người chuyển đến. Khi cô ra vườn tưới cây, vô tình bắt gặp xe chuyển nhà dừng trước ngôi biệt thự kế bên. Cô tò mò ló đầu qua xem, dù gì cũng là hàng xóm, trước sau cũng phải thân thiết thôi.

Không thể nào!! Cô bất ngờ, là vợ chồng Triều, trùng hợp đến thế?

– Huyền. Nhà cậu ở đây?? – Bà Triều thấy cô đứng ngẩn ngơ liền hỏi.

– Ừ. Nhà tớ. Cậu chuyển đến đây sao?

– Oa, chúng ta thật có duyên nha.

Yên cười, chạy lại ôm chầm lấy cô, họ thật có duyên, con họ cũng rất có duyên.

Từ khi hai nhà gần sát nhau, hai đôi vợ chồng càng ngày càng thân thiết, gần như một gia đình. Mộc Lạc Hi và Triều Khắc Hàn, từ nhỏ đã dính nhau như sam, một chút thói quen tách rời cũng không có. Trái lại, hai gia đình lại vô cùng thích như thế, Triều gia rất thích Hi Hi, mà Mộc gia cũng rất ưng Khắc Hàn.

Câu chuyện của họ, từ đây sẽ chính thức bắt đầu!

Cách mở đầu có phần giống ngôn tình nhĩ =))) thôi kệ đi. Mọi người thương thức nhá :3 từ chap sau sẽ toàn tình tiết hấp dẫn, hài không thôi =)) truyện viết ra nhằm đáp ứng như cầu muốn có bạn thân con trai của tg mà không có được ấy :)) buồn hết sức :v hihi =)) mọi người thích thì vote cho tg nhá :3 đừng quên để lại cmt cho tg ý kiến nha > tay nghề còn non lắm =3

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Năm tháng đến trường

Mộc Lạc Hi giống mẹ, gương mặt một tuổi còn búng ra sữa của nó ai gặp cũng phải yêu mến. Khuôn mặt hơi mũm mĩm, chiếc mũi nhỏ xíu trông rất dễ thương, làn da trắng mịn màng. Mái tóc đen huyền xõa trên vai, mỗi lần nó đùa giỡn lại phấp phới trước gió. Bởi vì còn rất nhỏ, nhan sắc còn chưa được phác họa rõ ràng. Nhưng nó có đôi mắt giống ba, màu nâu mọng nước, cực kì động lòng người.

Triều Khắc Hàn mang nét giống ba, tuy còn rất nhỏ nhưng đã vô cùng đẹp trai. Làn da của đứa con nít đương nhiên là trắng. Đôi mắt đen láy giống mẹ, dạo gần đây trông sắc bén mà chứa đầy tia nghịch ngợm. Hắn có hàm trắng trắng sữa, đều đặn, mỗi lần cười lại như mặt trời chiếu sáng. Nụ cười thường thấy ở hắn, chính là trước lúc bắt đầu trò quậy phá của mình, cười rất nham hiểm.

Lạc Hi quậy phá, cộng thêm Khắc Hàn là quậy muốn long trời lở đất luôn.

Hai người chỉ mới một tuổi, cũng chỉ mới biết đi. Hai đứa bé từ nhỏ đã vô cùng gian xảo, lúc bà Triều và bà Mộc cùng ở đây thì ngoan ngoãn ngồi yên. Họ đi khỏi liền lập tức rượt đuổi nhau, trời ơi! Một tuổi đã biết rượt bắt.

Lúc hai tuổi

Từng bước đi của chúng dần chững chạc hơn, những lần vấp ngã cũng không còn. Miệng cũng đã nói được những tiếng bập bẹ, có thể gọi ba gọi mẹ và gọi tên nhau. Chúng lại ngày một thân thiết hơn nữa rồi.

Học mẫu giáo

Nó và hắn cùng học chung một lớp ở một ngôi trường gần nhà, hằng ngày vẫn cùng đến trường và về nhà.

Sáng thứ hai

Pinh pong

Tiếng chuông cửa vang lên, ông Mộc đặt tờ báo xuống bước lại mở cửa mà chẳng cần nhìn trước là ai, như là đã quen với việc này lâu rồi.

– Châu chào cô Huyền, chú Khải.

Cửa vừa mở liền nghe tiếng gọi thật to của hắn.

– Khắc Hàn ngoan, vào đây.

Như là thói quen, hắn chạy vào bếp, kiểm chiếc ghế của mình và ngồi xuống, rất tự nhiên.

Lạc Hi nằm trên chiếc giường êm ái trở mình, ở dưới ồn ào quá.

– Hi Hi, dậy mau, trễ giờ rồi.

Mẹ nó từ dưới lầu gọi vọng lên, mẹ nó là người không thể chọc giận nha, rất dữ. Nó liền bật dậy, dụi dụi đôi mắt, lê thân vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân. Sau khi mọi thứ xong xuôi, nó thay đồng phục rồi xuống lầu. Nó vừa xuống, hắn đã ngồi đó ăn được nửa phần rồi.

– Lại đến ăn chưa?! – Vẫn còn trên cầu thang nó đã nói.

– Ngày nào cũng vậy mà cậu không quen được à? – Hắn ung dung vừa ăn vừa nói.

– Tại cậu mà phần ăn của tớ lúc nào cũng bị chia đôi đấy.

Nó tức giận nói, chạy lại nhéo má hần, trong miệng đang ngậm com khiến hần chẳng biết kêu thế nào. Nó một giây sau tức giận liền trở lại bộ mặt tội nghiệp nhìn bà Mộc.

– Mẹ!! Ít thế sao?!

Một trái trứng, một miếng thịt bò, hai thanh xúc xích cùng với chén com và ly sữa. Vậy mà ít hả?!

– Ăn đi đừng nói nhiều. – Cô liếc nó

Hần sau khi ăn xong ngồi chờ nó, “con bé này, lại dễ thương thêm rồi” đợi đến khi nó ăn gần hết, còn lại thanh xúc xích, hần đứng dậy kéo nó lên.

– Chào cô chú tụi con đi học. – Hần lễ phép cúi người.

– Ủ đi cẩn thận nha. – Bà Mộc đáp.

– Ờ, xúc xíchhhh. ...

Bị hần nắm cổ áo nó ú ớ, ba mẹ chẳng ai thèm đoái hoài nhìn ra ngoài này cả. Xúc xích là món nó thích nhất mà, “Khắc Hần!! Đồ xấu xaaa”

– Đi. Ăn nhiều rồi.

Suốt quãng đường nó hậm hực, không thèm nói với hần lời nào. Vào lớp ngồi kế nhau cũng không thèm nói chuyện mặc cho hần hết sức kêu gào. Nó nhất định sẽ trả thù, trả thù, trả thù!

Bình thường nó rất ít nói, hiếm khi nói chuyện với bạn bè trong lớp, dù là trả lời cũng một hai chữ. Chuyện lạ là hôm nay nó chủ động bắt chuyện với mọi người, đặc biệt là con trai, còn nói rất nhiều.

Nó biết hần không thích con trai lại gần nó, mà nó không hiểu tại sao nữa. Mà thôi, cứ trả thù trước, rồi tính sau.

Mấy đứa nhóc lớp nó, được nó bắt chuyện thì vui sướng bay lên tận chín tầng mây. Lạc Hi ngày thường chỉ nói chuyện với Khắc Hần hôm nay lại không thèm nhìn hần nữa, có biến nha.

Mấy đứa bé lớp nó lại thừa cơ chạy đến cạnh hần, nói đủ thứ chuyện, khiến tai hần nhứt chết đi được. Khắc Hần ngày thường muốn lại gần nhất định phải bước qua xác Lạc Hi đó, bây giờ là cơ hội tốt.

Hần lên tiếng đuổi đi hết đám con gái, mà tụi con trai cũng bị hù muốn tháo lui. Bọn họ đi hết rồi, lại là hần, trả thù thất bại, nó trừng mắt nhìn hần, hần chỉ cười đắc ý nhìn lại nó.

Cả ngày hôm nay dù làm cách nào cũng không chọc tức được hần khiến nó tức muốn điên.

Hần không biết nó là ngu thật hay giả bộ ngu, vậy cũng không biết! Cả ngày nay hần đã vài lần tức thiếu điều muốn học máu rồi. Nó có nhận ra hay không đám nhóc đó đều thích nó, còn dám chủ động bắt chuyện.

Trên đường về cả hai lại chẳng nói chẳng rằng, nhớ rồi, hần rất sợ nó khóc. Nó đột nhiên ngồi xổm xuống đất, lớn tiếng nức nở, bởi vì nó hay dùng chiêu này để xin ba mẹ đồ chơi nên đến bây giờ có rất nhiều kinh nghiệm.

Hần đi phía trước nghe tiếng nó khóc hoảng hồn quay lại. Thấy mặt nó toàn là nước mắt, hần luống cuống chẳng biết làm gì. Bỗng nhiên hần nhớ ra, từ trong cặp lấy ra chiếc kẹo mút, cô bé này rất thích kẹo, nên trên người hần lúc nào cũng có sẵn.

– Nín đi, tớ cho kẹo này. – Hần hươu hươu cây kẹo trước mặt nó.

Nó thêm đến xem tí chảy nước miếng, nhưng mà phải nhịn, nhịn đi, ăn vạ thêm tí nữa. Nó càng khóc to hơn, khiến hần quỳnh lên.

– Nè, nín đi, tớ cho kẹo mà.

– Không.

– Không ăn kẹo sao? – Hần ngạc nhiên.

– Cậu lúc nào cũng ăn hiệp tớ. – Nó nức nở.

– Ủ. Tại tớ xấu, rồi mau nín đi.

– Cậu giành đồ ăn của tớ.

– Ủ. Tớ sai.

– Cậu không cho tớ chơi với mọi người.

– Từ nay cậu muốn làm gì cũng được. Mau nín đi. – Hấn khò sở nói.

Nó có nghe lộn không, hấn tự nhiên lại dễ dãi như thế làm nó cảm thấy không quen. Nó im lặng không khóc nữa, ngồi yên trên đường.

– Ăn không? – Hấn cười

– Ăn!

Nó đưa tay giựt lấy.. Hụt rồi.

– Không cho. – Hấn giơ kẹo lên cao khiến nó với không tới.

– Tớ khóc tiếp. – Nó nói tỉnh queo.

Hấn hốt hoảng đưa cây kẹo cho nó rồi mới ngỡ ra nó chỉ hù, con bé này ngày càng gian xảo. Đạt được mục đích, nó cười híp mắt ngậm lấy cây kẹo. Nó chỉ thích một Khắc Hấn thích chọc phá nó thôi, ngoan ngoãn nghe lời nó thì có chút không quen.

– Cậu nói rồi đấy, từ nay về sau tớ muốn làm gì tùy tớ đấy.

– Tớ không có nói. – Hấn tỉnh queo

– Cậuuu... – Nó trừng hấn.

– Liuliu. – Hấn lè lưỡi trêu.

Nó rượt hấn suốt con đường về nhà, hoàng hôn ngập trong tiếng cười của hai đứa trẻ.

Ba năm mẫu giáo cứ thế trôi qua, chọc nó là việc của hấn mà lần nào nó cũng không kiếm được cách nào khác để trả thù. Nó cứ dùng lại chiêu cũ, khóc rồi lại khóc, hấn vài lần đầu vẫn còn lúng túng, sau đó biết được nó cố tình thì đã đỡ hơn, vẫn chấp nhận bị lừa mà kiên nhẫn dỗ nó nín khóc.

Năm năm tiểu học cũng không khác nhiều lắm, vẫn chung trường chung lớp. Hấn hằng ngày vẫn qua nhà nó ăn chực rồi cùng đến trường. Đôi lúc nó dậy sớm sẽ qua nhà hấn, lên phòng hấn, leo lên giường hấn làm đủ trò để lòi hấn dậy. Tiểu học chỉ khác một chút là sĩ số lớp tăng kéo theo những người thích nó và hấn cũng tăng. Nói chung thì đẹp là khó!

Lên cấp hai, có hấn hai fãclub của Mộc Lạc Hi và Triều Khắc Hấn, và đương nhiên hai bên cực ghét nhau. Nhờ cái fãclub nhằm nhí đó mà tình cảm hai người càng thân thiết.

Họ là bạn thân, nhưng đại gì tiết lộ sớm, mập mờ như thế. Chỉ cần có người theo đuổi hấn, hấn liền đem nó làm bia đỡ đạn. Ngược lại có người theo đuổi nó, chẳng cần nó nhờ, hấn tự động chen vào làm bia đỡ đạn cho nó, không cần biết nó thích hay không.

Cho đến năm cuối cấp hai, có một người con trai, dừng cảm theo đuổi nó, mặc cho hấn xuất quân bao nhiêu lần cũng không ngăn được anh ta. Trong lòng hấn bắt đầu bất an, nó không thể thích người khác được chỉ được thích hấn.

Anh ta theo đuổi, nhận xét nó là một tảng băng, ngàn năm cũng không tan. Anh không hiểu tại sao nó lạnh nhạt với anh nhưng lại thân với hấn như thế, chẳng lẽ lời đồn là thật?

Tác giả có ý định chap sau thay xưng hô thành tao-mày, vì họ lớn rồi, với lại như thế có vẻ thân thiết hơn. Và còn có thể ta sẽ thay thành ngôi kể thứ nhất cho chap sau. Mọi người ủng hộ ta nhaa :3 *bắntin* :)) #mấiyêu=)) hihi >

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cô ấy là của tôi

– Lạc Hi. Tối nay cậu rảnh không? – Đặng Di Hằng gọi nó lại.

– Làm sao? – Nó ngơ ngác.

– Tớ.. Tớ muốn mời cậu đi ăn. – Anh nói có chút ngập ngừng.

– Không cần đâu. Cảm ơn.

Nói rồi nó liền bỏ đi, nó không có hứng thú với bọn người này, hơn nữa nó còn rất nhiều bài tập. Ngồi vào chỗ mình, nó mở sách ra chăm chú đọc.

– Ra chơi cũng học? – Người bên cạnh góc đầu dậy.

– Mà biết trong lớp tao không có học. – Nó trả lời qua loa.

– Đi. – Hấn đứng dậy, kéo nó lên.

– Đi đâu?? – Nó cố sức giãy giụa.

– Màm dói rồi.

– Không dói. – Nó không phục.

Ục ục ~

“Trời đất cái bụng phản chủ, đúng là phản chủ mà” nó cắn răng nghiền lợi nhìn hấn, đánh chết cũng không chịu đi. Hấn lòi xềnh xệch nó ra ngoài, nếu đây không phải ở trường hấn đã bế nó lên rồi, đi học thật phiền phức.

– Tên kiaaaa!!!! Thả tao ra. – Nó đấm đá túi bụi.

– Không thả.. – Hấn vẫn lôi nó đi.

Sức lực nó so với hấn rất yếu, vô lực phản kháng, nó biết điều ngoan ngoãn nghe lời, để hấn tiếp tục lôi đi như thế thật xấu hổ.

– Thả ra. Tao tự đi.

Hấn thả nó ra, nhưng vẫn nắm chặt tay nó, mười ngón tay đan xen, hai người đi song song nhau đến căn tin. Dọc đường ai cũng nhìn họ, ai mà chẳng biết hai người nổi tiếng nhất trường này, trai xinh gái đẹp, lại còn học giỏi.

Trong trường còn truyền lại lời đồn, Lạc Hi không bao giờ có quan hệ thân thiết với người khác giới nào ngoài Khắc Hàn, không chừng giữa họ lại xảy ra chuyện gì đó. Có người còn nói, sẽ không ai có thể của đồ được Lạc Hi đâu, và thế là từ đó một câu chuyện thú vị bắt đầu.

– Hi Hi, ăn gì? – Hấn hỏi nó.

– Kem

– Kem không no. – Hấn nhướn mày, nó luôn thích kem.

– Sandwich với sữa được rồi. – Nó bĩu môi – Nhưng phải mua cả kem cho tao nữa.

– Đợi tao.

Hấn vừa rời đi, một cô gái có mái tóc màu nâu, đôi mắt bồ câu có chút thâm quầng, làn da trắng và bờ môi hồng hào, cô ấy là Trạc Ly Hân, bạn thân cả quãng đường cấp hai của nó. Cô đi đến ngồi đối diện nó, có chút phẫn nộ

– Lại đi không rủ tao.

– Màm lo đọc hết đống ngôn tình gì đó đi. Xem kia, tối qua lại thức khuya chứ gì!

Nó trừng cô, cô chính là như thế, khiến nó rất nhiều lần lo lắng.

– Ủ, đọc cho hết! – Cô cười – Màm ăn gì?

– Khắc Hàn đi mua rồi. – Nó nhún vai.

– Bối thế nói. Màm quá sượng.

– Sượng khi. Màm không thấy nó suốt ngày ăn hiếp tao hả. – Nó bày ra bộ mặt tội nghiệp.

– Trời! được trai đẹp như thế ăn hiếp mỗi ngày tao cũng tình nguyện. – Mắt cô thiếu tí nữa hiện nên hai trái tim.

– Màm bớt đọc ngôn tình, bớt ảo tưởng dùm tao đi. Soái ca là nhân vật hư cấu. Màm cần tao nói bao nhiêu lần nữa hả!? – Nó chép miệng

(Ly Hân chính là phân thân của tg trong truyện đó =)) #teamsoáicangôn tình)

– Đang nói gì?

Hấn từ đâu đó tới ngồi xuống bên cạnh nó, đặt đồ ăn lên trước mặt nó. Nó nhìn nhìn, rồi quay sang hỏi hấn.

– Kem đâu?

– Ăn xong đã. Một lát mua.

– Không có phần tao à? – Ly Hân tròn mắt.

– Tự đi mua. – Hân đáp ngắn gọn.

– Đồ ích kỉ. – Cô nhe răng nhìn hân.

Đặng Dĩ Hằng đứng phía sau, trên tay là hai phần com, anh vốn muốn mua cho Lạc Hi, nhưng không ngờ nó được người ta chăm sóc kĩ thế. Liếc mắt thấy cô gái trước mặt đưa lưng về phía mình, hay là mặt dày một chút vào ngồi rồi đưa phần com này cho cô ấy?

– Cho cậu. – Anh đặt phần com trước mặt cô, mặt dày ngồi xuống cạnh.

Ly Hân ngược mắt nhìn qua, trai đẹp, da trắng, mũi cao, thoát nhìn trông men hết sức, cô nhìn đến thiếu chút nữa chảy cả nước miếng.

– Lau sạch miệng mày đi, dơ quá. – Nó cố ý chọc cô.

Lãnh trọn nguyên cái lườm sắc nhọn, ánh mắt còn mang theo ý anh ấy là của tao cấm mày giành, nhận được ánh mắt cô, nó chỉ nhún vai không quan tâm lắm. Cái nó quan tâm là tên này vừa nãy còn bảo mời nó đi ăn, bị nó từ chối liền đổi mục tiêu thành bạn thân của nó? Khó trách, Ly hân cũng rất đẹp, những người theo đuổi nó là chín con đường cũng đếm không hết. Lựa chọn của cô rất nhiều, vậy thì tạm thời nó không cần lo lắng cô sẽ thích anh.

Mà bây giờ Ly Hân cô còn ý thức quan tâm đến tên Đặng Dĩ Hằng là một tên háo sắc sao? tâm trí cô bây giờ treo trên mây rồi.

“Cậu ấy mua com cho mình. Cậu ấy đẹp trai quá. Soái ca của mình xuất hiện rồi sao” Cô ngẩn tò te.

Ly Hân ngốc nghếch, anh ta chỉ vì muốn tiếp cận Lạc Hi thôi, cô đâu hề biết, mà cũng chẳng còn tâm trí quan tâm tới nữa.

– Hi Hi muốn ăn kem.

Nó ăn xong tự kỉ nhìn mặt bàn nói một mình, lúc này hân đang ngồi thẳng, nó thì khom lưng ngã người ra sau, vừa vận bắt gặp khuôn mặt hết sức dễ thương của nó.

Bump~

Trái tim hân lệch đi hai nhịp, lâu rồi hân không để ý, nó đã đẹp đến thế này rồi, không còn là cô bé ngày xưa núp sau áo hân nữa.

Lạc Hi càng lớn càng đẹp, mái tóc đen huyền xõa dài trên vai, môi hồng đào ướt át, đôi mắt nâu mọng nước. Nó bây giờ là chỉ cần một cái chớp mắt, một cái mím môi cũng hút hồn người đến đờ đẫn. Mỗi một lần chớp mắt là hàng lông mi cong vút lại theo đó rung động, rất mê người.

Nó ngày càng xinh đẹp, vệ tinh lại ngày càng nhiều rồi, hân chán nản thờ dài, cô bé này chỉ có thể của hân.

– Tớ đi mua cho cậu. – Đặng Dĩ Hằng nhanh nhẹn đứng lên.

Hành động của anh khiến Ly Hân có chút hụt hẫng, sao lại quan tâm Lạc Hi đến vậy? Nhưng rồi cô mau chóng gạt đi, cố gắng lừa mình bằng câu nói “cậu ấy đúng là tốt bụng”

Năm phút sau anh quay lại trên tay là hũ kem vị dâu, làm sao anh có thể thiếu sót như thế lại quên mất hỏi nó thích ăn vị gì, cứ thế mua đại. Anh đưa cho nó, rồi thất vọng nhận lấy cái lắc đầu, nó bảo muốn ăn kem sao giờ lại không nhận?

– Hi Hi chỉ thích vị sô cô la. Hơn nữa chỉ thích kem cây.

Hân nhìn nó cười nhẹ nhàng, xoa đầu nó, như âm thầm bảo rằng ”không ai hiểu nó bằng tôi đâu, vậy nên đừng cố gắng vô ích”. Nó mỉm cười đến híp mắt, ngược đầu lên vừa vận lột hết cả vào bàn tay to của hân, như chú mèo con ngoan ngoãn bị đoán trúng tâm trạng.

Dĩ Hằng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng có chút nhức nhối, thật nhục nhã, nhưng anh nhin, vì mục đích cuối cùng anh phải nhin.

– Ly Hân thích vị dâu. – Nó quay qua nhìn anh.

Anh cười trừ gãi đầu, đưa kem cho cô, trong lòng Ly hân lại nghĩ rằng anh cố tình mua cho cô nhưng lại không biết làm thế nào.

– Khác Hân! Hi Hi muốn ăn kem. – Nó nũng nịu.

– Tại sao những lúc khác không thấy mày ngoan ngoãn như thế? – Hân nhướn mày. – Đi mua kem.

– Yeahh. – Nó kích động ôm lấy hân.

Ngay lập tức căn tin tràn đầy tiếng ồn, một giây tin tức nhanh chóng lan truyền với tốc độ chóng mặt, tin tức nóng nhất ngày:

“Hôm nay ở căn tin trường Mộc Lạc Hi chủ động ôm Triều Khắc Hân”

– Công nhận sức ảnh hưởng mày lớn ghê hờn. Nó đồn ầm ngoài kia kia!

Ly Hân vừa vào lớp đã ngồi vào chỗ miệng nói không ngừng.

– Nói gì? – Nó còn mãi mê ăn kem, không quan tâm hỏi.

– Lúc mày ôm Khắc Hàn ở căn tin.

– Ờ rồi sao?

Vừa nói nó vừa quay qua đưa kem ra trước mặt hắn, hắn mở miệng, nó đút cho hắn ăn tình queo trước mặt cô.

– Bớt tình dùm cái.

– Bình thường mà?

Nó ngạc nhiên, mấy hành động này là vô cùng bình thường, từ nhỏ đến lớn họ như vậy quen rồi.

– Ủ. Bình thường. – Hắn lười biếng chớp mắt.

– Ủa vậy sao tại nó náo động cái dụ mày ôm thẳng Hàn quá vậy?

– Sao tao biết. Kệ nó đi. Thấy tao quan tâm không? – Nó trung ra bộ mặt đơ đơ nhìn cô.

Ly Hàn giờ tay tát cái bốp vô mặt nó, lực đánh rất nhẹ, chỉ là giỡn thôi, nó cùng hay đùa với cô như thế.

– Mốt tại mày cưới luôn đi.

– Con kia mày dám đánh tao!!

Nó đập bàn, bất ngờ đưa cả cây kem vào miệng hắn, khiến hắn mém tí sặc, nó đứng lên rượt Ly Hàn khắp lớp. Cả lớp truyền lại tiếng cười giòn tan, bốn năm chung sống trong cái chuồng này, mọi người đều quá hiểu tính nhau rồi. Và đương nhiên sẽ không có một đứa con gái nào dám ngó ngang đến hắn, không phải sợ nó mà là tự biết mình không sánh bằng. Còn con trai, chỉ cần lại gần nó lập tức sẽ bị hắn đuổi như đuổi tà, chỉ là những tên khác ngoài lớp không biết lửa nguy hiểm còn cố tình chọc vào.

Lúc nó bắt được cô, nghĩ sẽ phải trả thù vì đã đánh mình, cửa lớp truyền đến tiếng gọi:

– Khắc Hàn.

Nghe được người gọi tên hắn, nó vô thức ngược đầu lên nhìn, Đặng Dĩ Hằng? Nó nhượng mày, cậu ta tìm Khắc Hàn có việc gì nhỉ? Nó mông lung đưa mắt về phía hắn, nhìn thấy hắn vô tư dựa lưng vào tường nghe nhạc, sóng trong lòng cũng lắng đi một tí.

– Tôi muốn nói chuyện với cậu một tí. – Đặng Dĩ Hằng lại lên tiếng.

Lúc này nó đứng dậy, đi về phía hắn, nó rất tò mò muốn biết cậu ra tìm hắn có việc gì nên không còn cách nào khác là phải lòi hắn đi.

– Đi. – Nó kéo tay hắn.

– Không thích. – Lực nó quá nhỏ, hắn một chút cũng không bị chuyển động.

– Người ta tìm mày, mày có biết lịch sự hay không?

Nó kéo mạnh hơn nữa, hắn miêng cưỡng đứng dậy, cúi xuống nhìn nó, không ngờ nha, nhanh vậy đã cao hơn nó cái đầu.

– Muốn biết hắn nói gì với tao sao? – Hắn cúi xuống ghé tai nó nói nhỏ.

Nó liền gật đầu lia lịa, nói hắn đi guốc trong bụng nó cũng không quá đáng, nó nghĩ gì hắn cũng biết.

– Đợi tao. – Hắn xoa đầu nó rồi đi ra ngoài.

Trên sân thượng

– Cậu có thích Lạc Hi hay không? – Dĩ Hằng một mặt không biểu cảm hỏi.

– Liên quan đến cậu không?

Hắn nhượng mày, lại một thằng thích Hi Hi, muốn cua đồ được Hi Hi? Nực cười! Trừ khi Hi Hi thích người đó, hắn sẽ suy nghĩ lại bằng không hắn cũng sẽ không buông tay.

– Nếu cậu không thích cậu ấy thì mau tránh xa nhường cho người khác.

– Nhường? – Hắn nhếch mép – Cậu xem Hi Hi như một món đồ chơi?

Dĩ Hằng nhất thời cứng họng, không tìm được lời nói tiếp theo. Hắn nhàn nhạt nói tiếp:

– Nếu như cậu xem Hi Hi như đồ chơi, xài xong rồi vứt thì tôi khuyên cậu tránh xa nó ra. Nếu cậu đối với nó là tình cảm nhất thời thì cũng đừng lại gần nó. Cậu nên xác định kĩ tình cảm của mình rồi mới quyết định, để tôi biết được cậu tiếp cận Hi Hi là vì mục đích gì, tôi nhất định xé xác cậu ra. Nếu cậu nghĩ mình đủ bản lĩnh thì cứ việc cưa cẩm nó, nhắc nhở cậu, Hi Hi đối với người khác giới ngoài tôi ra đều là băng sơn vạn năm không tan. Cuối cùng tôi muốn nói, cậu nghe cho rõ...

Hắn tay trong túi quần, tiến lại gần Đặng Dĩ Hằng, ghé vào tai anh nói nhỏ vừa đủ hai người nghe

– Cô ấy, là của tôi.

Dứt lời, hắn liền nhấc chân rời khỏi sân thượng, bỏ lại Dĩ Hằng vẫn còn thờ thẩn. Vốn là anh muốn gọi hắn lên, nói rõ và bảo hắn tránh xa nó, không nghĩ tới uy hiếp không được hắn mà ngược lại bản thân bị hù đến khiếp sợ. Giữa họ đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Từ nay chính thức theo đuổi cậu, mộc lạc hi

Triều Khắc Hàn từng bước xuống tới cửa lớp, từ xa đã nhìn thấy nó đứng ôm cửa ăn vạ. Khóe miệng hiện lên nụ cười dịu dàng, hắn chậm rãi bước đến cạnh nó.

Nó đang đứng trước lớp, ôm lấy thành cửa, đôi má phúng phính ép sát vào nhìn cực kì dễ thương.

Hắn nhủ mày, nó dễ thương như vậy là chỉ mình hắn được thấy, không cho bất cứ ai nhìn. Hắn đứng chắn ngay trước mặt nó, che hết toàn bộ ánh mắt đang hướng về nó.

Lúc này nó mới sực tỉnh, đứng thẳng người nhìn hắn

– Sao rồi??

– Hai người nói gì hả? Cậu ta tỏ tình à?

Hắn chưa kịp trả lời Ly Hân đã xen vô hỏi, tuy Dĩ Hằng rất đẹp trai, cô rất thích nhưng mới chỉ dừng lại ở mức ngưỡng mộ thôi, không đáng kể.

– Hà tỏ tình á??

Nó mở to hai mắt, một lúc sau nhìn thấy biểu hiện không vui trong mắt hắn, liền phát hiện mình sai rồi.

– Tỏ tình cái rắm. – Nó cốc đầu cô – Khắc Hàn là của tao thôi.

Vừa nói nó bật lên kéo đầu hắn xuống ôm vào ngực, hắn bị kéo bất ngờ, mất thăng bằng xúi ngã té xuống đất. Lăn lộn trong mắt hắn lại hiện lên ý cười sâu xa, đứng rồi, bé con, hắn chính là thích nó công bố chủ quyền như thế đối với mình.

Đặng Dĩ Hằng từ xa đi lại, vừa hay nhìn thấy cảnh này, trong lòng lại không phục. Anh sẽ không tin nó đối với người khác ngoài Triều Khắc Hàn là không có cảm giác. Anh quyết tâm phải khiến nó thích anh, thích nhiều hơn cả hắn.

Anh đi ngang họ, dừng lại một chút trước nó. Nó lúc này mới buông hắn ra, để hắn đứng thẳng, chỉnh lại quần áo ngay ngắn. Nó không quan tâm lướt qua anh một chút, xoay người tính về lớp, liền bị anh kéo lại.

– Mộc Lạc Hi, từ từ nay, chính thức theo đuổi cậu.

Nó bất ngờ, câu nói này có chút ngoài ý muốn, vậy lúc này không lẽ họ nói với nhau về nó? Rất nhanh nó lấy lại phong thái ban đầu, ánh mắt sâu thẳm, nó đang nghĩ gì anh hoàn toàn không đọc ra được. Chỉ có hắn đứng cạnh là đang mỉm cười, cười rất gọn tròn. Hắn biết nó đang nghĩ gì, biết cả nó sẽ trả lời thế nào, tình bạn mười lăm năm đủ để hắn hiểu hết nó.

– Tùy cậu.

Nói rồi nó lập tức quay vào lớp, hắn nhanh chóng đi theo, choàng tay lên vai nó ung dung đi vào. Nó ngược lên lườm hắn thật sắc, hắn chỉ nhe răng cười đáp lại nó.

Ngồi vào chỗ nó liền nghe thấy tiếng cười của Ly Hân, một tràng cười vô cùng sáng khoái.

– Nè.. Hahah.. Lúc này mày.. Hahahaah... Mày đó.

Vì cười mà lời nói của cô bị ngắt quãng, khiến nó nghe thật khó chịu.

– Cười xong rồi nói, còn không thì đừng nói.

– Được rồi được rồi. – Cô nhin cười. – Lúc này mày không thấy mặt cậu ta, trời đất, mắc cười chết tao.. Hahaha. Lúc mày nói “tùy cậu” mặt hắn lúc đầu còn bất ngờ, lúc sau thì đen lại như than. Hahah.

Cô cười đến đập bàn, thật là con gái không có ý tứ. Nó cảm thấy so với vẻ mặt gì đó của anh ta, nó có hứng thú hơn với việc chọc cô.

– Ủa. Mắc cười hả?

Nó chớp mắt ngây thơ nhìn cô, rồi quạt sang hần, lập lại.

– Mắc cười hả?

– Không. – Hần nhún vai.

Hai đứa này, đúng là kẻ tung người hứng mà, trời ơi, quê quá, muốn kiếm lỗi chui ghê. Mặt cô giận đến đỏ hết cả lên, vì xấu hổ mà cũng có chút xanh, như con tắc kè hoa.

– Mà.. Chọc tao.

– Hahahaha.

Nó ôm bụng cười, nói rồi mà, vẻ mặt này của cô so với anh ta mắc cười hơn nhiều.

Cả lớp lúc nào cũng thích xem ba người họ đấu khẩu, nên nguyên màn lúc này họ đã thấy hết rồi. Mà là sợ Trạc tiểu thư sẽ nổi giận nên ai cũng nhịn không dám cười.

– Nhịn gì chứ! Cười đi mấy đứa. Hahaha. – Nó như hiểu được mọi người đang nghĩ gì.

Cả lớp nghe nó nói vậy, như được đặc xá lập tức cười to. Ai chứ có Lạc Hi đảm bảo, họ chẳng còn sợ gì nữa.

Nói đi nói lại, lớp nó chính là đoàn kết như vậy, sóng gió cũng không tách rời. Trong lớp xung đột bao nhiêu, cùng nhau giải quyết xong rồi lại dính nhau như sam. Nhưng là không nghĩ tới bốn năm lại nhanh như vậy, thời gian họ còn lại lên nhau cũng chỉ vài tháng nữa.

– Cô vô, cô vô. Mấy đứa về chỗ!!!

Giọng của cái thằng tinh báo của lớp bự như cái loa phát thanh. Cả lớp nháo nhào về chỗ của mình, tiết này là tiết sinh hoạt.

– Học sinh! – Con trưởng hô lớn.

– Được rồi, ngồi xuống.

Ngồi xuống rồi cả lớp lại bắt đầu ồn ào, nói chuyện không ngừng. Cô lắc đầu, cái bọn này, có chuyện gì mà nói lảm nhảm thế này.

– Cả lớp im lặng – Cô gõ bàn.

Mọi người lập tức im lặng, căn phòng chỉ còn nghe thấy tiếng quạt quay vù vù. Mọi năm vào thời điểm cận trung thu, trường đều có tổ chức lễ hội, sao năm nay lại yên tĩnh vậy.

– Trung thu sắp tới rồi, chắc các em cũng biết cô tiếp theo tính nói gì.

– Yeahhh

Cả lớp la to, chính là lễ hội, bọn họ chờ lâu lắm rồi nha.

– Năm nay khác một chút. – Cô ho khan vài tiếng.

– Ehh??

– Năm nay trường tổ chức cuộc thi got talent, không như mọi năm học sinh tự nguyện năm nay là bắt buộc mỗi lớp hai tiết mục.

– Há?!! – Cả bọn lập tức ù xù.

– Được rồi, yên lặng nào. Nghe cô nói, không đoạt giải cũng không sao, tham gia cho vui là được. Xem nào, ai tình nguyện? – Cô dụ dăng.

Nó công nhận, bốn năm qua cái lớp này chưa từng có sự im lặng đáng sợ vậy đâu, tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

– Không ai tình nguyện sao? Vậy chỉ định nha, hay muốn bốc thăm?

– Cô, cô ơi!! – Lúc này Ly Hân đột nhiên giơ tay.

– Ủa.. Mấy bữa tăng động quá ta. – Nó chọc.

– Im đi. Tao muốn hỏi cái này chứ phải tham gia đâu.- Cô liếc nó.

– Hân muốn hỏi gì? – Cô nhẹ nhàng lên tiếng.

– Con muốn biết thể lệ cuộc thi và thi cái gì.

– Bất kì tài năng nào đều có thể thi, phân làm ba vòng, vòng loại, bán kết và chung kết. Năm nay là năm đầu, chỉ có quán quân, nên cô cũng không mong chờ tụi con đem giải về được đâu. – Cô cười. – Thế nào? Ai tình nguyện?

– Cô. – Ly Hân lại giờ tay.

– Con tình nguyện? – Cô bất ngờ.

– Không không. Con đề cử. – Cô xua tay.

– Ai?

– Mộc Lạc Hi. – Cô la lớn hết sức.

– Há?? – Nó đang mở ngủ lập tức bật dậy. – Không không không. Con.. Con không tham gia đâu.

– Lạc Hi hát hay lắm đó cô. – Cả lớp lại bắt đầu nháo nhào.

Trời ạ, ai mượn thêm dầu vào lửa vậy? Cái bọn này đang kêu gọi mình đánh tội nó hả.

– Đứng đứng. Hát rất hay. – Ly Hân gật gù.

– Dương cầm còn rất giỏi. – Hân bên cạnh mắt cũng không mở, nói.

– Mày.. – Nó trừng hân. – Muốn chết hả.

Nó quay qua nắm cổ hân lắc lắc khiến hân chóng cả mặt.

– Đương nhiên.. muốn sống. – Hân nó đứt quãng.

– Yên lặng. – Cô gõ bàn. – Một tiết mục sẽ giao cho Lạc Hi, quyết định rồi, không bàn nữa. Vẫn còn một tiết mục khác.

Nó hậm hực ngồi xuống, thiệt đúng là tức chết mà, nó vốn sợ một mình đứng trước đám đông, làm sao nó có thể thi được. Hân một tay chống trên bàn, tay còn lại thì nghịch tóc nó, nó buồn bực hất tay hân ra, không thèm nhìn hân. Một phần cũng tại hân, đang yên lành chen vô làm gì, không giúp đỡ còn hùa theo con Hân.

– Giận? – Hân chồm người lên để nhìn rõ mặt nó.

...

– Đừng giận.

Hân nhích lại gần, nằm lên bàn nó, vừa vặn nó ngược xuống sẽ nhìn thấy khuôn mặt đẹp như hoa của hân phóng đại trước mắt.

...

Nó vẫn không đáp.

– Được rồi. Tao giúp mày. – Hân đứng lên.

Nó ngạc nhiên, sao hôm nay lại ngoan ngoãn như thế? Chẳng lẽ chiêu cũ rích này đến giờ hân vẫn bị lừa?

Hi Hi ngốc nghếch, là tình nguyện bị lừa, chứ không phải không biết mình đang bị lừa.

– Con, tham gia cùng Lạc Hi, song ca.

Cả lớp nghe tiếng nói lập tức quay lại, phải không? Người này bình thường không thích dính vào những thứ phiền phức này, với lại họ chưa bao giờ được nghe hân hát nha..

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thích thì tao mua cho?

– Vậy Khắc Hân với Lạc Hi sẽ có tiết mục song ca, còn một tiết mục nữa các con tự quyết định với nhau đi. Sau khi xong báo cho phó văn thể mỹ ghi danh sách rồi nộp xuống phòng đoàn nha.

– Thời trang giấy được không hả? Lớp mình nhiều đĩa khéo tay lắm mà.

Mọi người bắt đầu ồn ào bàn luận.

– Cũng được, có thể tái chế đồ đã sử dụng, lấy chủ đề bảo vệ môi trường.

– Vậy ai thiết kế? Ai may? Ai làm người mẫu? – Ly Hân nhàn nhạt lên tiếng.

– Lớp mình quá trời đứa vẽ đẹp, khéo tay, bốc đại vài ba đứa đi.

– Ủa ừa. Con Nhiên nè, Bội nè, Háo nè, Ly nè bộ tứ thánh vẽ luôn.

– May thì để vài đứa gái, rồi bọn con trai phụ.

– Người mẫu thì mượn lại con Hi với Hân đó, thêm con Hân với thằng Mã. Xong!

Tụi nó hết đứa này tới đứa khác, ý kiến nào cũng độc hết chon, bọn bị chỉ định không kịp phản đối đã thấy tên mình nằm trong tờ đăng kí rồi.

– Người mẫu có bốn người thôi hả?

– Lớp mình có bốn đứa nó đẹp. Cho tụi nó lên để bọn lớp khác lác mắt chơi. Heheh.. – Con trưởng cười nham hiểm.

– Tao không có ý kiến. – Hân giờ tay.

– Tao cũng không. – Từ Mã này giờ im lặng lên tiếng.

– Sao cũng được. – Hân dựa đầu lên vai nó.

– Tao phản đối. – Nó la lên khiến hân suýt nữa lũng màng nhĩ.

– Phản đối?? – Cả bọn quay lại nhìn nó.

– Tao thi cái kia thôi là đã miễn cưỡng lắm rồi, giờ còn bảo tao thi cái này? Với lại có bốn đứa, đi hai ba vòng rồi chạy vô thay đồ mà nghĩ kịp không. Gặp chân ngắn nữa, tụi mày đang sỉ nhục tao hả... – Nó tức giận càng nói càng lớn.

– Được được bình tĩnh. Cho thêm hai ba đứa vô để mày có thời gian ung dung thay đồ là được chứ gì. – Con trưởng hướng về nó làm động tác hạ hỏa.

– Thêm con Di với thằng Trịnh nha.

– Thêm con Nhã cho tao nữa. – Nó lườm con trưởng.

– Hà??? Đùng đùng đùngggg. – Nhã hét lên.

– Ghi vô nhanh nhanh. – Nó gõ bàn con Di.

– Bỏ cô nương ghi nhớ, mối thù này nhất định ta sẽ trả. – Nhã giờ nắm đầm hướng về nó.

– Bỏ công chúa đợi người. – Nó hất tóc, đi về chỗ ngồi.

– Vậy xong nha. Tao nộp đó. – Di đứng lên, phẩy phẩy tờ giấy đăng kí.

– Di. Đùng, xóa tên tao. – Nhã kéo tay Di.

– Tờ đó không xóa được, tao cũng muốn xóa tên tao lắm chứ bộ. – Nó chớp mắt.

– Được thôi, thi thi thi. – Nhã khoát tay đứng đối diện nó hất mặt.

– Rồi rồi, tập trung, về chỗ. – Cô gõ bàn. – Cô sẽ đem tờ này đi nộp, về việc làm như thế nào thì mọi người tự bàn vớu nhau, cần hỗ trợ tiền bạc hay nhân lực thì cứ báo cô. Được chưa? Rồi lớp nghỉ.

Nói xong cô đi ra khỏi lớp, một lát sau tiếng chuông vang lên, tiết sinh hoạt là tiết cuối, bây giờ tụi nó đang chuẩn bị ra về.

– Đi mua sắm homm?? – Nhã chồm người qua bàn nó.

– Ủa này có người phản đối dữ lắm mà ta. – Nó ngược nhìn trần nhà, giả lơ.

– Thì.. Tao thích mua đồ... Ờ thích mua đồ. Thế đi không?

– Đi.. – Hân quay xuống.

– Đi, sẵn đi ăn, tự nhiên đói quá. – Nó xoa bụng.

– Ăn có cái sandwich sao no.

Hân úp mặt xuống bàn, bình thường nó ăn nhiều như heo, mà ở trường lúc nào cũng không chịu ăn, đói là phải.

– Ể chết mịc.

Nó thò tay vô túi váy, thần thờ một hồi quay sang hân, ánh mắt vô cùng đáng thương.

– Lại quên tiền? – Hấn lười biếng mở mắt.

– Hề hề. – Nó gãi đầu.

– Đầu mày có nhớ nổi cái gì không hả? – Hấn cốc đầu nó.

– Úi.. Thì tao nhớ được sinh nhật mày, sinh nhật tao, sinh nhật ba mẹ Triều, ba mẹ tao.. – Nó giơ ngón tay ra đếm.

– Nhớ nhiều ha. Sinh nhật tao với mày là một rồi. Biện minh.

– Thôi cãi quài, đi shopping. – Di xách cặp lên đi ra cửa.

– Đi đui đi.. – Nhã đi sau lùa hết bọn nó ra.

– Đi xe ai? – Từ Mã lúc này mới lên tiếng.

– Đi xe tao! – Hấn nói.

– Ủ. Đi đi, ẹ. Tao đói. – Nó đẩy con Nhã, bước lên khoác tay Hấn kéo đi.

Xe dừng lại trước khu mua sắm sầm uất, tấp nập người ra người vào. Bọn họ dắt tay nhau đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác. Mẫn Di bị Cẩn Trịnh kéo đi, Triết Nhã lại la cà trong mấy shop trang sức yêu dấu. Lúc nó tính đi lên chung với Hấn, đột nhiên bị ai đó kéo ngược ra sau:

– Á.

Nó hét lên tiếng nhỏ, cả người dựa vào hấn.

– Mày đừng có đi phá đám chuyện tốt của người ta.

Hấn nâng cằm nó lên để nó nhìn thẳng phía Ly Hấn, Từ Mã đang lôi kéo cô cùng đi. Từ Mã thích Ly Hấn? Nó quay lại nhìn hấn, tìm kiếm câu trả lời. Hấn không nói, chỉ ôm nó rồi nhún vai, chỉ cần vậy là đủ để nó hiểu. Có đôi có cặp hết rồi có khi nào nó bị ra rìa hay không?

– Không ai đi với mày thì mày đi với tao.

Hấn chỉnh nó đứng thẳng, quay lưng lại rồi để hấn khoác tay lên vai nó.

– Ai thèm đi với mày.

Nó liếc, nhưng không hất tay hấn ra, để yên sánh bước cùng hấn.

Mọi người lâu lâu cũng ngoái lại nhìn bọn nó, bảy người trai xinh gái đẹp trong khu mua sắm, quá bắt mắt. Chưa kể bình thường đã thu hút ánh nhìn, mà bọn này lại còn nhoi, chạy lung tung như thế không để ý mới lạ.

Nó nắm lấy tay hấn trên vai mình, đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, không có gì ưng ý nha.

Bước chân nó bỗng nhiên dừng lại, ngăn người trước shop quần áo đơn điệu. Mỗi một kiểu điều rất đơn giản, nhưng trông lại rất điệu dàng. Không nổi bật như những bộ váy lễ hội xanh đỏ, nhưng lại vô cùng bắt mắt, vô cùng thu hút ánh nhìn.

Hấn nhìn nó, khẽ cười, kéo nó đi vào.

– Thích thì thử.

Hấn chọn một chiếc váy xòe màu xanh biển, đơn giản cực kì. Thuận tay lấy thêm cái áo rộng trễ vai màu trắng, đặt chung có vẻ khá hợp. Hấn đưa trước mặt nó, xoay người đẩy nó vào phòng thay đồ.

– Thử cho tao coi.

Hấn ngồi trên ghế sofa đối diện phòng thay đồ, dáng vẻ suy tư. Mấy nhân viên nữ cứ nhìn hấn không thôi, nếu không vì đồng phục chắc họ sẽ nghĩ hấn là đàn ông mất, quá chừng chặc.

Nó thay xong vừa bước ra, đi tới trước hấn.

– Thấy sao?

Hấn lúc này mới ngược đầu lên, phản ứng đầu tiên chính là ngăn người, tiếp đến là cảm thán.

– Rất đẹp!

Hấn đứng dậy, vén tóc nó ra sau, để lộ bả vai trắng nõn. Hấn nghĩ chắc chắn bộ này sẽ rất hợp với nó, nên không nhìn kĩ liền bảo nó thử. Hấn không ngờ hiệu quả mạnh hơn hấn tưởng, nó cứ như nàng công chúa bước ra từ truyện tranh.

Chân váy vì nó di chuyển mà đung đưa, áo lệch vai vì cử động tay mà bỗng lệch xuống khá sâu. Khuôn mặt trắng hồng, mắt nâu mọng nước to long lanh, hàng lông mi khi nó chớp mắt lại rung động mê người. Chiếc mũi nhỏ nhắn, sóng mũi cao thẳng tắp, đôi môi hồng đào hơi mím lại.

Những bộ quần áo này kiểu dáng đều rất đơn giản, nhưng khi khoác trên người nó lại đem đến một hiệu quả khác. Không quá cầu kì, nhẹ nhàng mà thanh thoát như một nàng tiên nhỏ, nàng tiên có khả năng trêu chọc trái tim hân.

Hân muốn nhìn nó cười, hàm răng trắng sữa đều đặn của nó chắc chắn sẽ rất đẹp. Nhưng hân không nghĩ tới áo này có thể lệch nhiều như vậy. Hân đứng dậy đi đến chắn trước mặt nó, kéo vai áo lên, đặt tay mình lên trên để cố định nó.

– Nhưng, lần sau phải mặc thêm áo.

– A

Nó lúc này mới để ý nhìn xuống vai mình, có chút xấu hổ, gương mặt bỗng chốc ửng hồng.

– Thử luôn mấy cái này.

Hân tùy tiện lấy vài bộ quần áo đơn giản, nhét vào tay nó.

Nó thử hết bộ này đến bộ khác, đi ra rồi đi vào phòng thử đồ, hân nhìn nó ngoài ngạc nhiên cũng chỉ có ngạc nhiên. Quả nhiên nó mặc gì cũng rất hợp, đẹp hơn cả những con ma-nơ-canh được điêu khắc cầu kì. Những nữ nhân viên trong tiệm đều nhìn nó, họ không ngờ một cô học sinh lại có thể diện những bộ đồ này mà đẹp như thế.

– Rất hợp với mày.

Hân nhìn nó trong chiếc đầm trắng ngắn hơn gò một chút từ trong phòng thay đồ bước ra. Nếu nói những bộ ban này là để thương pha thêm một chút năng động, nghịch ngợm thì chiếc đầm này là dịu dàng và thuần khiết, giống như một cô gái vừa bước sang tuổi đôi mươi.

– Gói hết tất cả những bộ này giúp tôi.

Trong lúc nhân viên đi gói đồ, nó mới ghé lại gần hân hỏi

– Sao lại mua nhiều như thế? Với lại tao đã nói tao quên đem tiền rồi.

– Tao có nói mày mua sao?

Hân tiến lại gần, nắm tay nó vừa đi vừa nói, đến quầy thanh toán, hân đưa chiếc thẻ vàng kim cho người phục vụ rồi quay sang xoa đầu nó, dịu dàng nói:

– Mày thích thì cứ mua đi, còn không tao mua cho mày, quần áo để mặc chứ không phải để ngắm. Hơn nữa mày mặc lại hợp như vậy, kiểu dáng còn rất đẹp, không chừng một lát mày quay lại người ta đã mua mất tiêu.

Hân vừa nói xong, một cô gái đã đi vào, nhìn trúng ngay bộ đầu tiên hân chọn cho nó đang nằm trên tay của nhân viên chuẩn bị gói vào, đánh đá nói:

– Tôi thích bộ này, gói nó lại cho tôi.

Nó nghe thấy tiếng cô gái này liền quay người lại, nhìn thấy tay cô đang chỉ vào bộ đồ hân chọn cho nó. Có chút ngoài ý muốn, nó không ngờ đi mua sắm cũng gặp được loại phiền phức này, nó thấy hân không lên tiếng bản thân cũng im lặng, dù gì cũng là hân mua cho.

– Thật xin lỗi, bộ này đã được vị tiểu thư này thanh toán trước. – Nhân viên ái ngại nói.

– Tôi có thể ra giá cao hơn. – Cô ta khinh bỉ nhìn nhân viên.

– Xin lỗi, vị tiểu thư này mua trước, chúng tôi không thể đưa nó cho cô.

Nhân viên ban đầu còn cảm thấy có lỗi nhìn cô, nhưng bây giờ lại cảm thấy cô ta thật lớn lối, ý mình có tiền liền cái gì cũng có thể có? Bộ quần áo này là của vị tiểu thư này nhìn trúng trước, và lại cô cảm thấy chỉ vị tiểu thư này mặc vào mới toát lên được vẻ đáng yêu của nó. Mà cô nhìn lại thì có vẻ cô ta không thích hợp những kiểu dáng thế này, cô ta nhìn như một người phụ nữ quyền rũ làm sao có thể hợp?

Cô gái đó mặc chiếc váy quây ngắn chỉ tới đùi, trang điểm rất đậm, điểm hình là đôi môi đỏ chót của cô ta. Người khác nhìn vào liền có thể đánh giá cô ta một mặt giả tạo, nhìn sơ cũng có vẻ rất giàu có, từng thứ trên người cô ta đều là hàng hiệu của những nhà thiết kế nổi tiếng.

Cô ta không có được thứ mình mong muốn trông rất phẫn nộ, cô ta chưa từng muốn thứ gì mà không thể đoạt được.

Lúc này một người con trai khác đi tới, gương mặt mệt mỏi, xen chút chán nản. Nhìn thấy anh, cô lập tức chạy tới ôm lấy cánh tay anh nũng nịu.

– Di Hằng, em rất thích bộ đó.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bạn gái không biết điều

– Dĩ Hằng, em rất thích bộ đó.

Lạc Hi nghe thấy tên anh, chột dạ, thì ra người phụ nữ này bạn gái anh ta, có bạn gái rồi lại còn nói theo đuôi nó? Muốn nó chú ý đến anh? Mơ tưởng.

– Thích thì mua, đừng cái gì cũng phiền đến tôi.

Anh lướt qua hướng cô chỉ, không quan tâm lên tiếng, cũng không để ý có hai người đang đứng gần đó.

– Nhưng những nhân viên này không biết điều. – Cô ta chỉ trích nhân viên nữ ban này.

Anh ngược mắt nhìn lên, thật phiền phức, chỉ muốn mau mau về nhà, ở lại thêm với cô ta giây nào nữa chắc anh chết mất.

– Tôi mua bộ này.

Anh ta lên tiếng nói giúp cô, chỉ là không muốn cô ta tiếp tục phiền mình.

– Xin..

– Bộ này tôi nhìn trúng trước.

Nhân viên nữ bối rối toan lên tiếng, nó đã cắt ngang, chướng mắt, nó ban đầu không định lên tiếng, mua hay không cũng không quan trọng. Nó biết, nếu nó thích hẳn nhất định có thể cho nó, hơn nữa cũng không phải toàn thể giới chỉ có bộ này. Nhưng là nhìn cô ta kênh kiệu như thế, nó cảm thấy rất khó chịu, ý mình có tiền nên muốn làm gì cũng được? Lại còn là bạn gái tên Dĩ Hằng kia, rõ trắng hoa, nó phải trừng trị họ một phen.

Dĩ Hằng nghe được giọng nói quen thuộc, sau đó mới nhìn thấy nó, gì thế này! Gặp phải nó trong hoàn cảnh như thế.

– Lạc Hi..

– Stop!! – Nó giơ tay lên ngăn không cho anh nói.

– Chị mau mau gói nốt bộ này giúp em. – Nó hỏi nhân viên.

– Vâng.

Cô mau chóng giúp nó gói lại, cô bé này đến cả nói chuyện cũng rất dễ thương, cô thích nó hơn cô gái kia.

– Khoan.. Tôi cũng muốn bộ này. – Cô ta lại lên tiếng.

– Bộ này hiện tại chúng tôi chỉ còn một bộ, cô có thể xem qua các kiểu dáng khác, chúng tôi có rất nhiều mẫu mới rất đẹp.

Một nhân viên khác kéo một kệ áo ra, những kiểu áo màu sắc nổi trội, cô chính là cảm thấy những mẫu này hợp với cô ta hơn.

– Tôi chỉ thích bộ này. – Cô ta ngoan cố.

– Xin cô đừng làm khó chúng tôi. – Lúc này nụ cười nhân viên có chút méo mó.

– Cồ!

Nó lách khỏi cái ôm của hắn, chen vào trước nhân viên, đứng đối mặt với cô ta chống nạnh, giống như cô gái nhỏ bị chọc giận.

Cô khinh bỉ nhìn nó, muốn giành với cô? Được, xem xem khả năng tới đâu.

– Em gái, chị thật sự rất thích bộ này, em có thể sang kia lựa vài bộ mà mặc.

Cô ta lấy vài cọng tóc của nó vuốt ve, thuận tay chỉ về phía đồng hàng thanh lý trên kệ, ý bảo nó tốt nhất đừng tranh giành với cô.

– Cô nghĩ mình có tiền thì cái gì cũng có thể có? Cô có được bao nhiêu tiền? Tiền do cô làm ra hay ăn bám của người khác? Bộ này do tôi mua trước, cũng đã thanh toán xong. Trên toàn thể giới cũng không phải chỉ có duy nhất một bộ, nếu cô thật sự có tiền và thích nó có thể vòng quanh thế giới vài vòng mua nó về. Chỉ là tôi không có nhiều thời gian vui đùa như cô, nên xin phép, tôi lấy nó.

Nó hất tay cô ra, nói một tràng, nghe vào đều cảm thấy rất đúng, rất chính xác, nhân viên còn âm thầm khen ngợi nó, chỉ có cô ta tức trào máu.

Cô nghiêng răng ken két tính cãi lại, nó liền ngăn lại rồi nói tiếp.

– Còn nữa nha, thái độ đối với người khác như vậy không tốt chút nào. Làm sao cô lại bảo tôi mua những món hàng thanh lý đó? Ý cô là tôi không có tiền sao? – Nó nhếch môi. – Nhưng mà nếu những món hàng đó hợp với tôi, dù là thanh lý có thể tôi cũng sẽ thích. Nhưng mà nhìn vào thì tôi cảm thấy nó hợp với cô hơn. – Nó cười ngọt ngào.

Kẻ ngu cũng có thể hiểu ra ý nghĩa trong lời nói của nó. Nếu cô ám chỉ tiền của nó chỉ đủ mua những bộ quần áo hạ giá, thì nó độc ác hơn hàm ý rằng người như cô chỉ có thể mặc được những bộ quần áo rẻ tiền, nhân cách và con người đều thấp hèn.

– Đừng tiếp tục gây sự nữa, đi chỗ khác.

Lúc cô ta giận đến sắp bùng nổ, Dĩ Hằng mới lên tiếng, anh không muốn rước thêm phiền phức, lần này vì cô ta mà quá mất mặt rồi, mà cũng vì cô ta sau này theo

đuổi nó chắc còn khó khăn hơn.

Cô ta dù không muốn cũng phải nghe theo anh, ai bảo cô thích anh như thế.

– Lạc Hi, xin lỗi.

Anh nhìn nó thay cô xin lỗi.

– Không cần. Về sau bảo bạn gái cậu biết điều một chút.

Nó gạt phăng lời xin lỗi của anh khỏi đầu, không chút quan tâm. Cô ta lúc đầu còn tức giận, được anh nói xin lỗi còn điều? Cô ta ước bao nhiêu lần cũng không được. Nhưng nghe nó bảo cô là bạn gái anh thì có chút hạ hỏa.

– Cô ấy không.

Anh còn chưa kịp nói hết câu, hần đã nắm tay nó kéo ra khỏi mấy người họ.

– Đói chưa?

Hần dịu dàng hỏi nó, câu hỏi chẳng ăn nhập gì vào câu chuyện họ đang nói cả.

– Đói. – Nó trả lời.

– Thăng Mã mới gọi, tụi nó đang ở Royal, chỉ còn vắng hai đứa mình thôi.

Hần nhận lấy đồ từ tay nhân viên, vừa nói vừa nắm tay nó ra ngoài, hai người kia hoàn toàn bị hai đứa nó cho ra rìa.

Dĩ Hằng lặng lẽ nhìn theo bóng lưng nó, suy tư, cô gái đó lại liên tục chửi rủa nó, phiền chết được.

– Đi về. – Anh quát.

Cô bị dọa giật mình, im lặng không dám nói gì nữa, chỉ theo anh bước ra khỏi tiệm.

Đi một đoạn anh đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt rất mệt mỏi, nói:

– Cô đi về đi, đừng bám theo tôi nữa.

– Anh đói rồi, mình đi ăn đi.

Cô ta lơ đãng lời anh, đi lên kéo tay anh nũng nịu.

– Chúng ta bằng tuổi, đừng anh em như thế. – Anh nói rồi đẩy ta cô ra.

Cô ta là người mà mẹ sắp đặt cho anh hẹn hò, còn bảo đính hôn này nọ, phiền chết đi được. Nói gì thì nói, cô ta đúng là đẹp thật, nhưng anh không thích tí nào.

Cô ấy có mái tóc nâu xõa dài như thác nước, làn da trắng. Đôi mắt to tròn sắc bén, mũi cao, môi đỏ. Cô ấy rất đẹp, nhưng mà lạm dụng mỹ phẩm quá nhiều, khiến cho gương mặt mất đi nét tự nhiên. Khuôn mặt ngây thơ ở độ tuổi của cô vốn phải có, vì công dụng của trang điểm mà có vẻ già đi. Nhìn như một người phụ nữ chừng chạc, có chút quyến rũ, có chút buông thả.

– Anh muốn em đem chuyện anh đối xử không tốt với em nói với mẹ anh không?

Cô ta vẫn mặt dày không đổi cách xưng hô, còn đem mẹ anh ra hăm dọa.

Chuyện là cô là người gia đình sắp đặt cho anh, vì lợi ích kinh doanh đôi bên. Không muốn ngày ngày nghe mẹ cản nhằn nên anh mới chấp nhận đi chơi với cô ta.

Anh cũng không nghĩ đến cô lại mặt dày như thế, rõ ràng bằng tuổi lại xưng hô như vậy khiến anh nổi cá da gà. Lại còn trang điểm đậm như vậy, anh lúc này đúng là phải nghĩ lại về danh nghĩa thiên kim tiểu thư của cô ta.

– Tôi đưa cô về.

Tránh phiền phức cho mình, anh lên tiếng muốn tiễn cô về nhà mà trong lòng ngán ngẩm không thôi.

Nó cùng hần vào đến Royal, từ xa đã thấy bàn tụi nó đang ngồi, hai đứa bước lại, ngồi vào hai ghế còn trống.

– Gọi gì chưa? – Nó hỏi.

– Rồi. Nhiều lắm. – Nhã đáp lơ đãng, tay còn bấm điện thoại.

Nó than trời, đúng là thời đại công nghệ, đi đâu cũng thấy tụi nhỏ cầm bấm bấm, ngay cả đứa bé hai tuổi cũng biết xài rồi.

– Nãy giờ tụi mày đi đâu? Mua được gì không? – Nó hỏi tiếp.

– Quá trời son luôn Hi, cho coi nè.

Mẫn Di cầm túi lên, đưa đến trước mặt nó, trong đó đựng gần mười cây son nha. Di là người cực kì nghiện son, chỉ cần thấy đẹp là mua, cũng không biết là có dùng hay không.

Nó chỉ biết phòng của Di có tận một kệ tủ để đựng son, mà mọi thứ đều được cô xếp gọn gàng. Tuy là rất nhiều nhưng nhìn vào cảm thấy rất bắt mắt, không có rối rắm.

Son của cô nhiều vô kể, thậm chí bọn nó không cần mua mà muốn xài thì cô có thể tùy thời cung cấp luôn.

Con gái mà! Làm sao không mê son? Ai chẳng thích mình đẹp!?

Ai cũng hứng thú với đồng đồ của Di, nó thì chỉ im lặng. Chắc nó là người duy nhất không hứng thú với son đó, tuy là kiểu dáng rất đẹp, nhưng nó không thích tô lên. Hiếm lắm mới thấy được một lần nó cầm son tô tô quẹt quẹt ấy.

Bọn nó kể cho nhau nghe nãy giờ nhìn làm gì mua gì, có bao nhiêu đều bung ra kể hết.

Nào là lúc nãy Ly Hân thấy anh kia đẹp trai, cô kể mà mắt sáng rực, làm cho ai đó sốt ruột không yên.

Nó cũng đem việc lúc nãy kể ra hết, không giấu giếm một chi tiết nào. Còn tỏ ra rất phẫn nộ với cái hành động xem thường nó của cô gái kia. Đúng là tức chết nó, còn cái tên lằng nhằng Dĩ Hằng kia, đừng để nó gặp lại hần!!

Lát sau, phục vụ bàn bụng thức ăn ra, đủ các món phong phú. Tụi nó sau một hồi lòng vòng một mòi thấy đồ ăn lập tức vào chiến. Nói gì chứ, đám tụi nó con trai lạnh lùng, con gái thực nữ, há? Không có đầu nha, gấp đồ ăn là coi như bao hình tượng gì đó hủy hết, trong đầu chỉ có ăn với ăn. Mà tụi nó cũng không quan tâm mấy cái danh hiệu bọn kia đặt cho. Suốt ngày bị bám lấy phiền bà cô, chỉ có bên nhau như vậy mới thấy thoải mái vậy thì thả ga đi.

Sau một hồi chiến, nó còn hưng phấn gọi thêm kem vào bánh ngọt, khiến tụi nó tròn mắt lên.

– Mà còn ăn được hả? – Hân la lên

– Ừ. – nó bình thản.

– Trời, nãy giờ ăn là tao no quá trời. – Di lên tiếng.

– Công nhận, bao tử mày không đầy. – Nhã khinh khinh.

– Ngán gì chứ kem thì chả bao giờ tao ngán. – Nó cười vui vẻ.

– Ăn như heo! – Hần chêm vào.

– Nhóm mình từ khi nào nuôi thêm con heo ngoài con Hân rồi. – Từ Mã cười lớn.

– Mày nói cái gì?

Hân tròn mắt, nhéo một cái thật mạnh vô eo cậu ta.

– Hahahaha.. Mấy đứa con gái ở đây, heo hếtttt.

Cần Trinh cười lớn, còn cổ tình kéo dài giọng ra.

Bàn ăn tụi nó chốc là đều tràn đầy tiếng cười, rất vui vẻ.

Tụi nó, dù là nói bao nhiêu lời khó nghe, cộc cằn, soi mói đến chừng nào cũng không bao giờ giận nhau. Tụi nó là vậy, rất ghét những lời có cánh, bởi vì bạn thân, là không nịnh nọt, bạn với mình đối với nhau thế nào, từ hành động đều có thể nhận ra.

Trước mặt tụi nó là luôn nó sóc nhau, chửi nhau, khinh thường nhau đến vô hạn. Nhưng khi đối với người khác, là khen đến độ “bạn tao là tốt nhất, không còn ai hơn nó đâu”

Chính là như vậy!

Hai chữ bạn bè đâu phải như nói ra, viết ra đơn giản như vậy!?! Có bao nhiêu người sẽ hiểu được thật sự bạn bè là gì, đó mới là điều quan trọng. Bởi vì hai chữ bạn bè trông đơn giản như thế, ý nghĩa thì lại rất sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Con dâu tương lai

Lạc Hi trở mình, dụi mặt vào chăn bông ấm áp. Một hồi lại trở mình, lăn qua lăn lại, nó lúc này đã dậy ngủ tiếp lại không được. Nó lật người, bực mình nhìn trần nhà, trời còn chưa sáng sao đã dậy rồi.

Bất đắc dĩ ngồi dậy, vào nhà vệ sinh, làm vệ sinh cái nhân, rồi thay đồ. Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, nó ngo đồng hồ, trời! 5 giờ sáng.

Bình thường 6 giờ rưỡi nó mới bắt đầu đi học, 6 giờ mới dậy, nay dậy sớm cả tiếng, làm gì giờ?!

Nó xuống nhà, thấy mẹ đang loay hoay trong bếp cũng lạnh chanh chạy vào xem.

– Mẹ!!!

Bà Mộc bị nó dọa giật mình, sớm thế này nó đã dậy, lạ nha, việc trong tay không dừng lại, miệng thì cố tình chọc nó:

– Hôm nay mặt mộc đăng Tây nè trời!!

– Con cũng muốn ngủ lăm mà lỡ dậy rồi. – Nó bĩu môi. – Mẹ đang làm gì?

– Làm đồ ăn cho hai cha con cô đó.

– Con qua nhà Khắc Hàn nha. – Nó xách cặp, chuẩn bị ra cửa.

– Không ăn sáng sao? – Bà Mộc gọi với theo.

– Con qua đó ăn. – Nó vừa mang giày vừa trả lời.

– Ủ. Đi đi. – Cô quay lại nhìn nó cười hiền hậu.

Ting tong

Cạch

Bà Triệu vừa mở cửa, liền nhìn thấy nó, ngây ngốc một hồi, con bé nay dậy sớm thế.

– Lạc Hi? Dậy sớm vậy con? – Cô cười, bảo nó vào nhà.

– Dạ, sáng sớm tự nhiên tỉnh rồi ngủ lại không được nữa.

Nó làm mặt tội nghiệp, than trời oán đất như việc dậy sớm là cực hình vậy.

– Hàn còn chưa dậy, con lên phòng nó đi.

Cô cười dịu dàng, đừng bảo sao cô dễ dãi như thế, nếu là con gái khác cô sẽ không để họ tùy tiện vào phòng con trai đâu. Chỉ là nó từ nhỏ cô đã xem như con dâu của mình rồi, xem như con gái mà nuôi dưỡng, dạy bảo.

– Vâng.

Nó tháo giày bước vào nhà, lên được một nửa cầu thang đột nhiên dừng lại, hướng về phía bếp nói to:

– Ah con quên mất, dì Yên buổi sáng tốt lành.. Hihi.

Nó rồi chạy biến lên lầu, đứa bé này, sớm như thế chắc chắn chưa ăn sáng, thế là bàn ăn hôm đó có thêm một phần.

Nó đẩy cửa phòng hấn, hành động vô cùng nhẹ nhàng, lưu loát, như đã rất quen với việc này rồi. Hấn luôn không khóa cửa phòng, còn nó thì lúc nào cũng khóa chặt. Nó không hiểu tại sao, hấn không sợ sẽ có người vào phòng hấn xem trộm đồ sao?

Hấn muốn nó lúc nào cần cũng có thể tìm được hấn, hấn biết tùy hứng nó sẽ nhảy sang nhà hấn chơi. Hấn không muốn nó ngồi bơ vơ một mình dưới nhà trong khi hấn đang ngủ hay tắm trên này, nên cửa phòng lúc nào cũng mở.

Giống như hôm nay, nó vào trong phòng, để ba lô lên bàn của hấn, tự nhiên đi đến cạnh giường. Làm gì? Ngắm hấn ngủ!

Sở thích nó lạ lắm cơ, nó cảm thấy, lúc hấn ngủ là lúc hấn đẹp nhất, mọi chi tiết trên khuôn mặt đều vô cùng đẹp.

Nó ngồi xôm xuống đất, vừa đủ cao chống tay lên thành giường, nó quan sát hấn cẩn thận từng chi tiết.

Đôi mắt khép chặt, hàng lông mi cong, lâu lâu lại khẽ động, mái tóc ngắn vì ngủ mà rối lên. Chiếc mũi cao kiêu hãnh, đôi môi mỏng khép hờ, khuôn mặt hài hòa dễ nhìn. Nó đang tự hỏi, có phải ông trời thiên vị hay không? Sao hấn đẹp thế này? Đẹp có một chút giống con gái, nó ganh tị nha, là con gái mà không đẹp bằng hấn.

Nó nhìn hấn chăm chăm, đến mức như muốn soi rõ từng khuyết điểm trên mặt hấn, nhưng thất bại, làn da hấn không một chút tí vết nào, rõ lạ, sao đang tuổi phát triển hấn lại không có mụn? Bất công nha..

Hấn bị nó nhìn từ trong mộng tỉnh lại, trong khi nó đang gật gà gật gù, nhận xét từng nét trên mặt hấn, không biết là hấn đã dậy, còn đang nhìn nó.

Năm phút cứ thế trôi qua..

– Nhìn đủ chưa?? – Hấn giọng còn ngáy ngủ nói.

Nó giật mình, hấn dậy lúc nào, trời ơi để hấn bắt gặp, bản mặt nó lúc này ngấm hấn đến thiếu tí nữa chảy nước miếng, giờ nghĩ lại để hấn nhìn thấy mặt mặt quá đi.

– Mày... Mày.. Dậy lúc nào? – Nó lắp bắp.

– Năm phút trước. – Hấn chống tay lên gối.

– Sao dậy mà không kêu tao.

– Nhìn về mặt hạo sắc của mày vui mà.

Lúc này hấn thấy nó nhìn hấn đến ngất ngây, trong lòng có chút vui, hấn thích nó nhìn mình như thế. Hấn thích nó mê mẩn hấn, thích mình đối với nó là quan trọng nhất, đẹp nhất, là thứ không thể thay thế. Không phải ích kỉ, mà là nó đã rất quan trọng đối với hấn rồi, không thể thay thế, trái tim hấn hai ngăn, một ngăn cho ba mẹ, ngăn còn lại toàn bộ đều là nó.

– Sao nay dậy sớm vậy?

Hấn vuốt mặt nó, kéo tay nó đứng dậy rồi vỗ vỗ lên giường.

– Bộ tao dậy sớm lạ lắm hả!? Này mẹ chộc tao, qua đây mẹ Triều cũng chộc, giờ tới mày.

Nó ngoan ngoãn ngồi xuống giường cạnh hấn đang nằm, than thở.

– Lạ thật. – Hấn cười cười. – Nhưng tao thích.

– Thích? Sao thích? – Nó hỏi lại.

– Mày dậy sớm thì mới ngồi đây với tao nè, chứ bình thường tao dậy sớm rồi mày khóa cửa tao có vô phòng mày được đâu. – Hấn nói có chút ảo não.

– Xi.

Nói xem thường hấn, ngược nhìn đồng hồ trên tường, 5 giờ rưỡi, tự nhiên sao giờ buồn ngủ rồi?

– Tự nhiên lại buồn ngủ. – Nó dụi mắt. – Nhích qua tao nằm xíu. – Nó đá đá hấn.

Hấn cũng xịch qua chừa chỗ cho nó, nó nằm xuống rất tự nhiên, như là chuyện này đã lặp lại nhiều lần rồi vậy. Nó chung giường với hấn vậy mà không cảm thấy ngại, không đỏ mặt, mọi thứ đều không, lâu lâu nó cũng thắc mắc không biết mình phải con gái không nữa, sao thân mật với trai lại không có cảm giác gì.

– Buồn ngủ, buồn ngủ.

Nó ngáp một cái thật dài, quay qua ôm hấn, thói quen rồi, lúc ngủ nó phải có gối ôm, còn không thì ôm chăn hay thú bông mới ngủ được.

Hấn phì cười, hấn thích thói quen này của nó, tay cũng vòng qua ôm lại nó, để người khác thấy vậy, mà nói là bạn thân, ai tin?

– Ngủ tí đi. 6 giờ dậy.

– Ừm.

Nó dụi mặt vào ngực hấn, hấn chính là cái gối ôm nó thích nhất, gối ôm thoải mái nhất, chỉ có mình hấn là nó tin tưởng mình có thể nhào vào lòng hấn bất cứ lúc nào, hấn sẽ không phản bội nó. Vòng tay của hấn, lồng ngực hấn, là nơi nó cảm thấy an toàn nhất, ở nơi đó nó có thể thả lỏng bản thân, mọi thứ đều có thể buông lỏng không quan tâm nữa.

30 phút sau ..

Chuông báo thức điện thoại hấn kêu inh ỏi, với tay cầm lấy điện thoại bấm tắt, hấn xoay người kêu nó dậy. Hấn vỗ vỗ má nó, rồi nhéo nhẹ vài cái, giọng ngáy ngủ gọi:

– Hi Hi, dậy thôi.

– Ừm

Nó nhăn mày, mắt cũng không mở quơ tay quơ chân loạn xạ, ai làm phiền giấc ngủ của nó đây.

– Dậy đi. Dậy mau lên, con sâu lười này! – Hấn nhéo mũi nó.

Cuối cùng nó cũng lật người, ngáp một cái rõ to, mở mắt ra nhìn hấn. Đôi mắt nâu to lung linh vì vừa ngáp xong còn vươn lại tí nước, chớp mũi cũng hồng hồng. Hấn nhìn nó ngẩn ngơ một hồi lên tiếng:

– Đi rửa mặt! Không thôi trễ giờ.

Hấn ngồi dậy, nắm hai tay nó kéo dậy, nó ngồi thẫn thờ trên giường, miệng chớp chớp. Biểu cảm của nó làm hấn cảm thấy rất mắc cười, hấn đưa tay ép lên má nó vỗ vỗ, rồi cười híp mắt:

– Tỉnh chưa?

– Ừm.. Ừm – Nó mơ màng trả lời.

Hắn cười cười, chịu thua nó luôn, hắn bế nó lên, đi đến phòng tắm, bắt nó đứng thẳng và bắt đầu giúp nó rửa mặt.

Làn nước mát đột nhiên ập tới, đánh bay con buồn ngủ của nó.

Bây giờ trời đang chuẩn bị vào đông, thời tiết thất thường, mà còn hay mưa, nên nước rất lạnh. Nó hắt xì một cái, cơ thể bỗng nhiên run lên, aizz~ mùa đông!

Hắn vội vàng tắt nước, đưa khăn bông cho nó, lo lắng hỏi:

– Lạnh sao?

Hắn mở nước nóng rồi mà, còn lạnh sao?

– Một chút! – Nó dùng giọng mũi trả lời.

– Mau đánh răng rồi ra ngoài ngồi.

Hắn điều chỉnh cho nước ấm rồi đưa nó bàn chải, phòng tắm của hắn lúc nào cũng có sẵn hai cái bàn chải, hai đôi dép, hai cái khăn bông. Mọi thứ đều là một đôi, hắn muốn chuẩn bị tốt, lúc nào đó nó đột nhiên qua chơi.

Nó đánh răng xong thì bị hắn đuổi ra ngoài ngồi, trời lạnh nha mà phòng tắm không có máy sưởi.

– Ra phòng đợi tao. – Hắn đẩy nhẹ lưng nó.

Nó ngồi bên giường trong lúc đợi hắn mí mắt lại sụp xuống, tự nhiên sao buồn ngủ dữ dội.

Cạchh ...

Cửa phòng tắm mở ra, hắn vừa tắm xong, nước từ trên tóc nhỏ xuống bộ đồng phục trắng. Ánh mắt phủ đầy một tầng hơi nước, tóc ướt bị khăn bông chà qua trở nên rối rắm đẹp dị thường.

Hắn nhìn nó gật gà gật gù bên giường mà bật cười, rửa mặt rồi vẫn không tỉnh ngủ sao. Hắn từ đằng sau đi tới, vòng tay trước mặt nó, kéo hai bên má nó ra.

– Ah. Đau

Nó giật mình quay lại lườm hắn, hắn chỉ trả lại nó gương mặt cười rất gọn đôn, nhưng mà sao tự nhiên nó thấy hắn cười đẹp thế này.

– Đi xuống ăn sáng.

Lúc nó còn ngây ngốc hắn đã chuẩn bị xong, kéo tay nó xuống lầu, bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn.

– Hai đĩa mau xuống đây ăn. – Bà Triều dịu dàng.

– Sao nay nhiều đồ ăn vậy mẹ? – Hắn bĩu môi hỏi.

– Ăn đi. – Cô lơ đi câu hỏi của hắn.

– Còn không phải do nay có Lạc Hi? – Ông Triều cũng chiêm vò.

– Dạ??

Nó đang chuẩn bị ăn nghe ba hắn nói thì ngược đầu lên nhìn.

– Anh lo ăn đi. – Cô nhéo anh.

– Bình thường buổi sáng tao chỉ có mỗi cái bánh mì thôi đó. – Hắn quay ra nó làm mặt tội nghiệp nói.

– Rồi sao? – Nó chớp mắt không hiểu.

– Là mẹ đặc biệt vì con dâu tương lại chuẩn bị. Haha!!

Ông Triều có tình thâm biếm chọc vợ mình, phút chốc mọi người đều bật cười, chỉ có nó ngậm ngùi mặt ứng đo. Cái lạ là nó bị gọi như thế hắn không có phản đối, mà nó cũng không có phản ứng gì. Nó nghĩ sau này nó có người yêu mẹ Triều sẽ thay đổi suy nghĩ thôi, hơn nữa con dâu chỉ là thuận miệng nói ra, nó cũng như con gái được bà nuôi dưỡng thôi mà.

Sau khi mọi người đều ăn xong, đồng hồ đã điểm 6 giờ rưỡi.

– Chào ba mẹ Triều con đi học. – Nó cúi người.

Từ nhỏ nó đã quen gọi ba mẹ hắn như thế, xem như là ba mẹ mình, còn hắn thì gọi ba mẹ nó là ba Khải mẹ Huyền, lâu lâu lại gọi di vớ chủ. Họ đã thân đến mức ba mẹ này cũng là ba mẹ tao, thì còn gì không thể san xẻ? Chỉ là không biết, sau này sẽ thế nào thôi!

Buổi học diễn ra như mọi ngày, nhưng là cả ngày đều không thấy bóng dáng Đặng Di Hằng, mà từ ngày hôm qua nó càng thêm không thích hắn. Còn việc cô gái đó là ai, quan hệ với anh ta thế nào, nó cũng không thêm quan tâm nữa. Ly Hân cũng đã sớm quên đi sự hiện diện của hắn, trai đẹp cô từng gặp qua đâu phải chỉ mình hắn là xuất sắc, ngay cạnh bên cũng có chàng trai ngày đêm quan tâm cô đó thôi.

Cả đám tụ tập lên lịch hết cả, tuần sau sẽ chuẩn bị cho lễ hội, bởi vì không bao lâu nữa là trung thu rồi, thời gian họ còn lại chỉ có ba tuần. Cô nói lần đầu tổ chức nên chỉ có quán quân, mà lớp nó lại là cái lớp hiểu thắng nhất, không chừng mấy đứa tham gia như tụi nó sẽ bị bọn trong lớp ép tới chết. Nhưng mà tụi nó cũng đã hạ quyết tâm nhất định làm tốt, dù tệ nhất cũng phải vào được chung kết, nếu không thì bọn họ chẳng phải là A24!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chuẩn bị cho lễ hội

Ánh mặt trời ấm áp rọi vào khung cửa sổ, chiếu lên chiếc giường trắng tinh giữa phòng. Thân hình nhỏ đang lười biếng trong tấm chăn dày khẽ cựa mình. Thời tiết lạnh lạnh thế này, làm cho ta cảm thấy thật muốn ngủ.

Từng đường nét tinh xảo trên khuôn mặt cô gái nhỏ, được ánh mặt trời chiếu qua lung linh rạng ngời đến kì lạ.

Khuôn mặt trái xoan cổ điển với làn da trắng nõn mượt mà, không có một vết tích của mụn. Đôi mắt nâu vốn to tròn mọng nước, nay được che lấp đi bởi mí mắt khép hờ. Hàng lông mi cong dày, theo từng cử động nhỏ trên mặt mà rung động. Lông mày đẹp như được tia cắt tỉ mỉ, sóng mũi cao thẳng tắp. Đôi môi hồng đào hơi mấp máy, lâu lâu lại cong lên cười mị hoặc, trong miệng đẹp gấp được gì nha cô gái?

Mộc Lạc Hi mang vẻ đẹp hoàn hảo của người con gái phương Đông, từng chi tiết tạo nên khuôn mặt hài hòa, dịu dàng. 15 tuổi rồi nha, thiếu nữ rồi! Có phải cũng nên biết yêu đi?

I'll be by your side, 'til the day I die

I'll be wait until hear you say I Do

Something old, something new

Something borrowed, something blue

I'll be wait until I hear you say I Do

I Do love you, yes I Do love you

I'll be wait until hear you say I Do

Coz I love you, love you ...

— I Do — 911 —

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, nó đưa tay với lấy chiếc điện thoại trên đầu giường. Mơ mơ màng màng cũng không thêm nhìn xem ai gọi đến đã bán nghe.

— CON KIA!!!! MÀY CÓ DẬY CHƯA HẢ???

Tiếng Ly Hân hét hết volumn bên đầu dây kia làm nó giật mình, đưa điện cách xa lỗ tai mình một chút.

— Mày hết chuyện làm hả đi phá giấc ngủ của tao. — Nó ngái ngủ đáp.

— Chắc tao đập mày quá, hôm qua đã hẹn nay đi chuẩn bị cho lễ mà. Mày cứ như ở trên mới xuống í. — Ly Hân tiếp tục hét lớn.

— A tao quên mất, dậy liềnnn.

— Tao cho mày năm phút, xuống dưới nhà liền.

— Rồi rồi.

Nó lười biếng nhấc thân dậy, nó làm vệ sinh cá nhân xong, mới lật đặt lục tủ tìm áo mặc. Lúc nào cũng là câu hỏi “hôm nay mặc gì?”

Sau một hồi loay hoay nó chọn một chiếc quần legging đen phối với áo couptop trắng. Tuy mặt mộc mà vẫn trắng hồng, mái tóc đen buộc đuôi ngựa cao, một mặt năng động.

Nhờ hiệu ứng của quần đen, chân nó trông thon lại càng dài hơn, thêm vào đôi giày Nike trắng, hoàn hảo!

Nó gom hết điện thoại các thứ vào balô, xách lên thông thả xuống lầu. Vừa tới phòng khách nó đã thấy hắn ngồi ở đó, đúng vậy chỉ là ngồi và không làm gì thêm nữa. Lúc này nó mới để ý quan sát hắn.

Cả người một bộ màu đen, áo thun trắng, quần jean đen, giày thể thao trắng. Nhưng mà, đôi giày đó giống đôi nó đang mang, chẳng phải là lần trước hai người cùng đi mua sao!? Không hện thì thể nào lại mặc chung màu áo, màu quần, lại còn giày cũng giống nhau!?

Nó đứng ở góc cầu thang nhìn hấn, hấn lúc này vẫn chưa biết nó đã xuống. Gương mặt hấn lúc trầm tư suy nghĩ đặc biệt hút hồn, trông rất nam tính còn mê người. Mí mắt hơn rũ xuống khiến hàng lông mi che đi con mắt sắc lạnh đen láy. Môi mỏng khép hờ, hai tay chống cằm, tư thế rất là suy tư.

Nhìn hấn một hồi nó giật mình, bị điên rồi mới thấy hấn đẹp.

– Tao xong rồi. – Nó đi tới.

Lúc này hấn mới ngược lên, ngập ngừng một hồi, quả nhiên nó mặc gì cũng đẹp.

– Ừ đi.

Hấn đứng dậy, tay bỏ vào trong túi quần, bước về phía cửa, nó lững thững bước theo sau.

– Mẹ, con đi một lát. – Nó quay lại nói vọng vào.

Bà Mộc không nói gì chỉ đứng trong bếp quay đầu lại mỉm cười hiền hậu.

– Xe đâu?

Ra khỏi cổng, nó mới phát hiện hấn không lái xe, chẳng lẽ muốn đi bộ? Từ đây đến công viên tụi nó nói còn xa lắm nha.

– Đi xe máy.

Hấn hất đầu về phía chiếc Airblance màu trắng, rồi kéo tay nó đi qua.

– Mày lạ! Sáng nắng đi xe máy, tối mát thì lái xe hơi. Ngược quá ngược. – Nó bấu môi.

– Tao thích.

Hấn vừa trả lời vừa đội nón bảo hiểm lên, lo cho mình xong hấn mới quay qua giúp nó đội. Hấn thích giúp nó những việc nhỏ nhỏ thế này, cảm giác rất thành tựu.

– Leo lên. – Hấn gọi.

Nó leo lên sau yên, tay đặt trên hông hấn, chỉ là đặt không có ôm. Mất hấn nhanh chóng xẹt qua một tia cười, vặn ga chiếc xe lập tức phóng đi.

Nó theo quan tính bị giật ngược ra sau, sợ hãi đến mức không nghĩ gì đã ôm chặt hấn. Tên này tính giết nó sao, chạy nhanh như vậy làm gì, cũng không phải gấp gáp.

Cô gái ngốc! Không nhanh như thế thì mày chịu ôm tao sao?

– Từ... Từ.. Từ từ.. TỪ TỪ THÔI.

Nó nói lắp bắp không rõ đột nhiên la lớn lên, hấn gấp gấp đi đầu thai hay sao mà chạy như điên vậy.

Hấn bị nó chọc đến phì cười, nó lúc nào cũng nhát gan như vậy, hấn có thể yên tâm nó sẽ cũng dựa dẫm vào hấn hoài hoài. Đến khi xe chạy chậm lại nó mới thở phào, tính bỏ tay ra thì đã bị hấn bắt được, cổ định trên eo hấn không cho bỏ ra.

Chừng 15 phút sau, hấn và nó đã có mặt hội tụ với bọn chúng, vừa tới nó đã lãnh ngay cả tràng chửi của con Hân

– Mày hại cả đám đợi mày cả sáng đó con quỳ. Hện rồi mà cũng quên được. – Cô tức sôi máu.

– Ahihi.. Xin lỗi mà – Nó gãi đầu, cười lấy lòng. – Đừng giận nha, tí tao khao mày ăn. – Nó nịnh.

– Nhớ đó.

Hân quăng lại câu nói rồi ngoảnh mặt đi, chiều này lúc nào cũng có hiệu quả mà.

– Nè được rồi bàn coi thi gì rồi tập luôn đi. – Mẫn Di gọi cả đám lại.

– Thi hát với thời trang gì đó bữa nói rồi mà. – Triết Nhã ảo não nói.

– Ừa sao nhìn mày mệt vậy? – Nó lại gần chớp mắt hỏi.

– Còn hỏi, đợi mày nguyên buổi sáng, chưa ăn gì lại còn buồn ngủ nè. – Nhã ngáp.

– Xi có tiếng thôi mà lâu lắm đâu. – Nó bấu môi.

– Có tiếng thôi mà, nó nghe hay ghê, mày thử đợi coi. – Con Hân lại mắng nó.

– Được được không cãi không cãi nữa, đi ăn rồi bàn luôn lát quay lại tập?

Nó làm động tác hạ hoả, đề nghị đi ăn.

– Ừ đi đi, đói sắp chết. – Nhã kéo tụi nó đi.

Tụi nó chọn quán hủ tiếu gần công viên, bắt đầu chiến. Ăn đến no nê mới đã động tới việc thi

– Giờ tính sao? – Di vừa nhai vừa nói.

– Huh?.. Sao cũng được. – Nó dựa vào ghế nói.

– Già mà sao cũng được? Mà thi mà màu phải có định ý của mày chứ. – Nhã cốc đầu nó.

– Thì hỏi Khắc Hàn đi.

– Hát bài nào ý nghĩa xù. – Từ Mã nói.

– Nói về tình bạn hay tình yêu, hát đôi hay nè. – Căn Trịnh gật gù.

– Đạo đang cuồng I Do. – Nó cười lớn.

– Bài đó hay á. Mà hát hai người kì lắm ba. – Ly Hân vỗ tay cái bộp.

– Kì thiệt. – Nó chống cằm.

– Some đi. – Tiết Nhã búng tay.

– Hà?! Mày điên!! Hết chuyện đi hát nhạc Hoàng Quốc. – Nó kí đầu Nhã.

– Á đau. Thì dịch ra khớp với nhạc rồi hát, tao thấy nhạc bài nó vui với lời cũng hay nữa. – Nhã vừa xoa đầu vừa nói.

– Ừ cũng được. – Hân chiêm vô.

– Dịch ra đi rồi tính tiếp, Mã đâu Mã ơi. – Ly Hân ngó nghiêng.

– Gì?

– Mày dịch đi, nhanh nhanh lên lát cho hai đứa nó tập luôn.

Hân đưa anh điện thoại, chỉ chỉ vào đồng lời chẳng chịt, Từ Mã đã từng học tiếng Hàn miêng cường mà nói cũng có thể hiểu hết. Từ Mã cầm điện thoại, cầm cú và nghe vừa viết lên giấy, kêu được hân làm việc cũng chỉ có Ly Hân mà thôi.

– Bài này phải hát như đối thoại vậy á, mới hay. – Mẫn Di lên tiếng.

– Ừ đúng rồi, hai bây hát như là đag nói chuyện ấy, biểu cảm cũng phải vui lên nữa. – Tiết Nhã cũng nói theo.

– Biết rồi! – Nó và hân đồng thanh.

– Tiết mục thứ hai sao rồi? – Trịnh Căn lơ là hỏi.

– À, hôm qua Bội đưa bản về cho tao rồi, nè!

Mẫn Di vừa nói vừa lấy một xấp giấy trong cặp ra, hình vẽ rất đẹp còn bắt mắt, tương lai mấy đứa này làm thiết kế cũng không tởi. Một xấp khoảng chừng hai mươi tờ, mỗi tờ mỗi kiểu đều khác nhau, nhưng không có màu sắc.

Nó vừa nhìn đã bị thu hút bởi chiếc đầm vô cùng dễ thương, cổ tròn và tay ngắn bình thường, thân váy được trang trí với những họa tiết nhỏ nhỏ. Vòng eo được bó sát, trang trí là cành dây leo quấn quanh, chân váy xòe có thêm những bông hoa nho nhỏ. Nó cảm thấy đẹp một phần là vì kiểu dáng nhẹ nhàng, mặt khác là vì Bội Bội vẽ quá sinh động đi, từng chi tiết nhỏ đều phác họa kĩ càng, ý tưởng cũng rất độc đáo.

– Đẹp quá! Cứ thế nào làm đi. Thích cái này ghê. – Nó chỉ chỉ chiếc đầm lúc nãy.

– Ừ vậy đi. – Mẫn Di xếp lại bỏ vào cặp.

– Đi thôi, tao tính tiền tụi bây đi trước đi. – Nhã đứng dậy đến quầy tính tiền.

Tụi nó quay lại công viên, ngồi trên hàng ghế đá rộng, bắt đầu lấy đồ ra, lúc này Từ Mã cũng đã dịch xong.

– Xong rồi! Coi qua đi. – Anh đưa cho Hân.

– Có đôi lúc anh trở nên bốc đồng mà chẳng nhận ra. Nhưng cảm xúc dành cho em vẫn không hề thay đổi. Có vẻ anh là kẻ khác người em nhỉ? Bởi bao lâu nay anh chỉ sống có một mình. – Ly Hân đọc lời nam lên.

– Nằm thẫn thờ trong căn phòng trống vắng. Có một tập phim trên TV mà hình như hôm qua em đã xem. Em cứ cầm chiếc điện thoại chẳng khi nào đổ chuông. Rồi bỗng nhiên chìm vào giấc ngủ.

Nó cũng hùa đọc theo, còn gật gù tỏ ý khen hay.

– Ôn đó! Mà chị đừng không vậy má? – Mẫn Di vỗ vai anh.

– Đừng chứ. Sao sai được. Hai bây ghép vô nhạc thử coi khớp không, rồi chỉnh sửa xiu. – Anh trả lời.

– Okay okay. – Hấn giờ kí hiệu tay lên. – Có loa không?

– Có nè.

Triết Nhã lấy loa từ trong cặp ra, gắn USB vào bật một đoạn nhạc không lời lên.

– Thử đi.

Âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, điệu nhạc vui tươi, trầm bổng, thích hợp cho những đôi trẻ mới yêu nghe vui tai vô cùng. Hấn bắt nhịp trước, ghép thử đoạn dịch lúc này.

Có đôi lúc anh trở nên bốc đồng mà chẳng nhận ra.

Nhưng cảm xúc dành cho em vẫn không hề thay đổi.

Có vẻ anh là kẻ khác người em nhỉ?

Bởi bao lâu nay anh chỉ sống có một mình.

Giọng hát hấn khỏe khoắn mà có chút nhẹ nhàng, nghe vào rất ấm áp, hấn vừa hát vừa duy trì nụ cười trên môi, trong mắt cũng đầy ý cười. Trong lúc hát cũng cố tình trêu náo, thể hiện vô cùng thân thiết, kết thúc lời hát của mình hấn còn cung chiều nựng má nó. Nó chớp mắt một cái, rồi mỉm cười, đôi mắt long lanh nhìn hấn, cất giọng hát.

Nằm thẩn thờ trong căn phòng trống vắng.

Có một tập phim trên TV mà hình như hôm qua em đã xem.

Em cứ cầm chiếc điện thoại chẳng khi nào đồ chuông.

Rồi bỗng nhiên chìm vào giấc ngủ.

Chất giọng trong veo ngọt ngào, khiến người nghe như được nhắc nhở lên thiên đường, biểu cảm trên gương mặt nó lại dễ thương. Tưởng tượng như nàng tiên nữ lạc xuống trần gian, với giọng ca ngọt ngào của mình mang nhân loại xoay vòng lên tận trời cao. Nó liên tục làm những cử chỉ dễ thương, cũng không ngại ngừng thân thiết với hấn, trông hai người như đôi tình nhân mới yêu trong bài hát này vậy.

Những ngày qua em dường như là của anh,

Ngỡ là thuộc về anh nhưng hóa ra lại không phải.

Anh dường như là của em,

Ngỡ thế nhưng hóa ra lại thuộc về ai khác.

Anh thực sự có chút hoài nghi về mối quan hệ của chúng ta.

Đừng cứng đầu nữa mà.

Trông có vẻ như ta đang hẹn hò, nhưng lại không phải thế.

Anh khiến em bối rối vô cùng.

Hấn đi đến khoát vai nó, nhìn nó hát với ánh mắt đầy sự cung chiều và âu yếm, nó ngược lên nhìn hấn, cười đến híp mắt. Hai đứa nó hát bài này chắc có lẽ còn hay hơn cả bản gốc cơ, một trai một gái đẹp đôi như thế cùng nhau song ca ở công viên điều hiển nhiên là sẽ thu hút rất nhiều ánh nhìn.

Mọi người đều đang ngăm khen ngợi, có người khen họ hát hay, có người lại ghen tị tình cảm của họ dành cho nhau. Cũng có người từ lâu đã đắm chìm trong khung cảnh mơ mộng đó, đưa mình nhẹ chìm vào dòng nhạc.

– Tụi nó dễ thương quá. – Ly Hấn cười cười.

– Mà thích vậy hả? – TỬ Mã xen vào.

– Ai mà không thích.

Cô lo là đáp, làm sao mà biết được mình chỉ vô tình đáp một câu, người ta lại ghi nhớ lâu tới vậy, vì mình làm nên bao nhiêu điều bất ngờ.

Đạo này lười quá nên bỏ bê mấy hôm để mấy mem đợi rồi :)) tuần sau bù cho mấy chap luôn nha :3 hihi > mấy đứa đừng quên ta nhaa :((yêu yêu :))

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sân sau trường!

Thấp thoáng đã qua hai tuần, mấy hôm trước tụi nó lọt vòng loại, tới mai là thi cả bán và chung kết nên cả ngày mai tụi nó được nghỉ. Nhà của nó lúc nào cũng là địa điểm ăn chơi tá túc của bọn nó, cả đám lại rủ nhau qua nhà nó. Nghỉ cả ngày nên tính là sẽ đi làm đẹp mua sắm để tới đi thi, mà thi xong sẽ tá túc nhà nó luôn, một là chủ nhật mà.

Hôm nay từ rất sớm hấn đã qua nhà dựng đầu nó dậy, về việc cánh cửa khóa chặt của nó làm sao hấn mở ra được thì không ai biết.

Tối nay thi mà sớm vậy nó đã bị bắt dậy, có khi nào tối làm panda mà thi không?!

Nó bực dọc ngồi dậy, con mắt sưng húp ám đạm nhìn hấn đang cười lẫn lộn ở cạnh giường. Trời ơi tức chết nó, hấn còn cười được, với tay lấy chiếc gối nó chọi lên người hấn, quát:

– Cười cái gì? Ai cho cười!!

– Haha.. Ai biểu mặt mày mắc cười.

Hấn chụp lại cái gối, tay ôm bụng tay chỉ chỉ mặt nó làm nó vừa quê vừa tức.

– Im lên! Câm cười.

Nó lườm hấn, chọi thêm cái gối nữa nhưng vẫn bị hấn chụp được.

– Ngủ nhiều nên mắt sưng hết lên, còn chửi tao phá giấc ngủ của mày. – Hấn chep miệng. – Mày thích vác cái bàn mặt sưng húp này đi thi hay thích làm panda hơn?

– Im đi!!!!. Cái gì cũng không thích!!

Nó tức giận la lớn, gối thì ném hết rồi, cái thì không lại, nó bực mình chui đầu vào ù trong chăn.

– Nè!! Được rồi dậy đi, không chọc mày nữa. – Hấn lại gần lay lay.

– Không dậy. – Nó giữ lấy chăn, hấn kéo sao cũng không được.

– Ngoan.. Dậy đi ăn sáng, tụi nó sắp tới rồi, lát tao giúp mày đắp dưa leo. – Hấn dụ dỗ.

– Mợ! Không cần.

Nó vẫn cứng đầu nhưng thật ra nghe hấn nói lòng nó đã dịu đi nhiều rồi.

– Một là tự dậy hai là tao giúp mày. – Giọng hấn lạnh đi

Nó nằm trong chăn nghe hấn nói vậy chợt run một cái, nó vốn không sợ hấn nhưng cái từ “giúp mày” của hấn hôm nay sao đáng sợ quá vậy. Cái giọng lạnh lạnh của hấn làm nó không quen, có chút sợ mà cũng cảm thấy mất mát.

Nó để tay xuống, hất chăn khỏi đầu, chằm chằm nhìn hấn không nói gì. Hấn ngồi bên giường, đầu hơi cúi đối diện nó đang nằm, bốn mắt nhìn nhau.

– Tỉnh chưa? Dậy! – Hấn đột nhiên mỉm cười.

Nó cảm thấy như cơ mặt mình đột nhiên cứng lại, thằng này hôm nay ăn trứng gì đẹp trai vậy? Lạc Hi nhìn một chút..

Làn da trắng, da mặt lại mịn màng, mái tóc ngắn hơi rối, lông mày kiên định. Đôi mắt đen sắc bén, bình thường lạnh như đáy vực sâu nhưng lúc này lại dịu dàng ảm áp. Sóng mũi cao, có chút Tây, môi mỏng mê người vì đang cười lộ ra hàm răng trắng đều.

Nụ cười đó, mọi người vẫn hay miêu tả, nó rất đẹp, cảm giác rất ảm áp, nhưng người nhìn thấy được chỉ có số ít đếm trên đầu ngón tay, còn lại chỉ thấy qua cái mỉm cười xã giao hoặc cái nhếch môi lạnh lùng.

Tuy bây giờ mặc đồ bình thường, hoàn cảnh bình thường nhưng khí chất cao quý, mạnh mẽ này không lẫn vào đâu được.

Nó càng suy nghĩ càng ngẩn người, trong đầu chứa đầy hình ảnh đẹp trai của hấn do nó tưởng tượng ra.

– Nghĩ cái gì? – Hấn đột nhiên lên tiếng.

– A không có gì, giờ dậy. – Nó giật mình, ngồi bật dậy.

– Đi rửa mặt đi, tao chờ. – Hấn đẩy nó vào nhà vệ sinh.

Một lúc sau nó đi ra, sắc mặt đã hồng hào hơn, mắt cũng đỡ sưng rồi, hấn bước lại gần vén tóc nó lên, mỉm cười.

Nó ngược mắt nhìn hấn, tay còn đang lau tóc, sáng nay nó gội đầu cổ áo cũng bị ướt, nó phải mau chóng thay cái khác.

– Tao lấy đồ, xích ra. – Nó đẩy nhẹ hấn.

Nó bước lại gần mở tủ kiểm đồ, tay buông xuống để khăn bông tùy ý rơi trên vai.

Hấn cười một cái, từ sau tiến lại, giữ lấy khăn trùm lại lên đầu nó, vò vò xoa xoa.

– Ách.. Mày làm gì?

Nó bị hấn lau đến chóng mặt, cần mạnh tay thế không!?

– Lau giúp mày, không sẽ cảm. – Hấn lơ là đáp.

– Nhẹ tay một chút. – Nó tiếp tục việc trong tay.

Hấn mỉm cười, giảm nhẹ lực trong tay, chăm chú giúp nó lau khô tóc.

Nó chọn được áo, vừa đứng lên chân đã rụng rời đứng không vững. Nó mắt đã mèm mèm, tay lại tìm không được điểm tựa, may mắn hấn đã nhanh chóng đỡ được, không sao.

Lúc này nó ngồi chồm hồm không trách được khi đứng dậy chân lại tê, giúp nó đứng vững hấn buông tay.

– Đi thay đồ đi.

– Ừ. Xuống nhà đợi tao đi. – Nó đẩy hấn ra cửa.

Nó thay đồ xong, tóc cũng không thêm buộc, tung tăng xuống lầu, lúc này mới nhớ ra cánh cửa phòng mình, lon ton đến sô pha ngồi cạnh ngăn:

– Quên hỏi sao mày vô được phòng tao? – Nó giành bịch bánh hấn đang cầm.

– Chìa khóa. – Hấn ung dung đáp.

– Đâu ra? – Nó vừa nhai vừa nói.

– Mẹ Huyền đưa.

– Sao mẹ có?

– Sao tao biết!

– Ừa sao mẹ đưa cho mày. – Nó vẫn tiếp tục hỏi.

– Thấy tao ngồi dưới chân cầu thang nửa tiếng tội nghiệp quá nên đưa kêu lên phòng mày ngồi. – Hấn thẳng thắn.

– Chìa khóa phòng tao có một thôi mà ta. – Nó suy tư.

– Tao không biết! Mày hỏi nhiều ghê. – Hấn bẹo má nó.

– Uida.. Đau! – Nó đánh hấn.

– Hahaha.

Ding Dong ~~

– Ừa? Ai vậy? – Nó nhìn chuông cửa vừa reo.

– Đi mở cửa đi.

Cửa vừa mở, nó đã thấy cả bọn đứng bên ngoài, nó có chút ngạc nhiên.

– Ừa sao sớm vậy? – Vừa nói nó vừa né ra cho tụi nó vào.

– 9 giờ rồi sớm gì nữa? – Vừa cời giày Ly Hấn vừa nói.

– Sao mày không nói nó sớm. – Từ Mã chỉ chỉ hấn ngồi trên sô pha.

– À... – Nó hơi cứng họng.

– Thôi đi luôn đi cời giày chi nữa. – Nhã đứng ngoài cửa vọng vô.

– À quên! – Hân lật đật chạy ra.

– Đi đâu hả? – Nó hỏi.

– Mua sắm, điện đồ, chiều thi. – Ly Hân mang giày vô lại, đi ra cửa.

– Mang giày rồi đi lẹ. – Mẫn Di hỏi.

Nó ngồi xuống mang giày, xong rồi mới nhớ ra điện thoại để trên phòng, đầu óc thiệt chả nhớ nổi cái gì.

– Khắc Hân! Lên phòng lấy giúp tao điện thoại đi, tao mang giày rồi. – Nó nói vọng vào.

Hân cầm đồ điều khiển tắt ti vi, đứng dậy về phòng nó, lát sau đem điện thoại nó và balô mình xuống. Đi đến cạnh bậc thềm nó ngồi, hân ngồi xuống mang giày của mình vào, xong xuôi mới đưa điện thoại cho nó.

Cả bọn kéo nhau tới trung tâm thành phố, nơi này tiện nghi đầy đủ, dòng người tấp nập.

Ánh mặt trời tuy chói lóa nhưng vào thời tiết này vẫn còn sót lại một chút se lạnh. Hôm nay nó chỉ mặc áo thun trơn và quần jean short đơn giản, từng đợt gió rít qua không tránh khỏi run lên một cái. Hân đi bên cạnh, liếc thấy từng hành động nhỏ của nó, cố ý như vô tình khoát tay mình lên vai nó.

– Giờ đi đâu? – Nó hỏi

– Beauti nha? – Ly Hân hỏi lại.

Beauti là tiệm làm đẹp mà tụi nó hay tới nhất, có shop quần áo, trang điểm, làm tóc, tất cả cũng ở cùng một chỗ. Tại vì cả bọn đều lười nên lần đầu tiên đến đây đã chọn ngay tiệm này, sau thấy không tồi nên quyết định làm khách quen luôn. Mà tụi nó đâu biết, Beauti này là chi nhánh nhỏ của công ty ai kia, bởi vì đáp ứng thói lười của ai đó mà cố tình mở ra chứ. (Biết đang đoán là ai dòi=)) nhưng mà ta cá là không ai đoán đúng đâu >)

– Ừ cũng được, giờ tao lười đi lòng vòng quá. – Mẫn Di nói.

Sự việc là sáng hôm đó, Beauti được hạ lệnh không tiếp khách khác ngoài tụi nó, nên tình hình trong tiệm là cả bọn dàn hàng ngang, người uốn tóc, người đắp mặt, người trang điểm,.. blabla..

Sau một hồi để người ta múa cọ trên mặt mình, Lạc Hi cũng đã trang điểm xong, lần đầu tiên nó nhìn thấy mình trong gương mà không thể tin được.

Lạc Hi chọn cho mình một chiếc đầm kiểu dáng đơn giản cho vòng bán kết, nhớ thương chiếc đầm thi thời trang giấy hôm trước nên nó chọn một bộ tựa như vậy.

Về việc thời trang giấy thì sớm đã rớt rồi, không phải thiết kế không đẹp, từng bản vẽ đều rất là đặc sắc, có điều thủ công hơi tệ. Thêm vào việc cuối giờ hơi lộn xộn, người mẫu thì không đủ, thủ công may thì không biết mặc vào thế nào, chung quy mà nói thì tại lỗi thủ công. Tụi nó chạy ra chạy vào mệt muốn chết mà mỗi lần thay là một cực hình, kiểu như MC nói bao lâu rồi còn chưa thấy người mẫu đi ra nên bế show, rớt!

Chọn thêm một chiếc đầm đuôi cá quây ngực cho chung kết, mọi thứ coi như chuẩn bị xong, việc còn lại là đi ra để tụi nó “chiếm ngưỡng” mình.

Nó bước chân trần ra khỏi gian phòng trang điểm của mình, bọn con trai đã xong xuôi mọi thứ rồi, ngồi đó đợi từ bao giờ.

– Thế nào? – Vừa đi ra nó đã hấp tấp hỏi.

Ba thằng ngược lên nhìn, ngạc nhiên! Mộc Lạc Hi đây sao? Trông lạ quá, đẹp quá, ngày thường không diện, diện lên đúng là không thể tin được.

Mái tóc nâu uốn xoắn phần đuôi, buộc đuôi ngựa đơn giản, đánh rối lên một chút, hai bên tóc mai rũ xuống trông quyến rũ dị thường.

Da mặt vốn mượt mà không tì vết, chẳng cần xài đến phấn nền hay kem che khuyết điểm cũng đều rạng ngời sức sống. Hai bên má phúng phính đánh một chút má hồng, sắc mặt cũng tươi tắn hơn hẳn.

Viền mắt vừa hay làm bật thêm đôi mắt nâu mọng nước, long lanh động lòng người, thêm một chút mascara, làm cho hàng mi cong lên lộ ra toàn bộ con mắt hút hồn.

Môi hồng đào được tô một chút son, không quá đậm, nhẹ nhàng, năng động, dễ thương, rất phù hợp với gương mặt nó.

– Đẹp!

Hân là người đầu tiên phản ứng lại, đứng dậy che tầm nhìn hai tên kia, bước đến cạnh nó.

– Cái này làm sao?

Mất thấy chiếc đầm khác trên tay, hân hỏi, có phải không chọn được nên muốn hỏi ý kiến hân?

– À cái này cho chung kết. – Nó giơ chiếc đầm đuôi cá lên.

Mây hân hơi nhăn lại, rồi mau chóng giãn ra, cười dịu dàng kéo nó ngồi trên ghế.

– Ngồi đây!

– Eh?

Lúc nó còn ngạc nhiên hẳn đã ngồi xõm xuống, giúp nó mang giày, lúc này hẳn nhìn thấy đôi giày cao gót màu trắng rất đẹp, nghĩ chắc chắn sẽ hợp với nó nên mới mang cho nó. Hẳn còn nhớ rõ lúc còn nhỏ, nó rất thích xem Lọ Lem mà mê mẩn đôi giày thủy tinh, hẳn đã hứa sau này cũng sẽ cho nó một đôi như vậy.

Lát sau, Ly Hân, Triết Nhã, Mẫn Di bước ra, mỗi người mặc một chiếc đầm màu sắc khác nhau.

Ly Hân trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc đầm hồng với đôi giày cao gót cùng tông. Khuôn mặt trang điểm nhìn hồng hào, dễ thương, không quá lộ hay lòe loẹt. Mái tóc xõa dài sau lưng, theo mỗi nhịp chân là dung đưa qua lại.

Triết Nhã mặc một chiếc áo trắng phối với váy vàng, giày cao gót trắng. Trang điểm có phần đơn giản hơn chỉ kẻ mắt và son môi. Không hoàn toàn nổi bật nhưng rất dễ nhận thấy.

Mẫn Di đơn giản nhất, một cái áo sơ mi dài tới đùi và quần short đen. Gương mặt không trang điểm, không phấn, không kẻ mắt chỉ tô một ít son. Nhờ chiếc quần ngắn và đôi giày cao gót đen, đôi chân lại thêm một điểm thon dài. Với quan điểm mình chỉ đi cổ vũ không có làm gì đặc biệt nên không cần chưng diện, phiền lắm.

– Được rồi, đi thôi.

Hắn đứng dậy, đưa tay trước mặt nó, nó ngược lên nhìn hắn, cười một cái rồi đứng dậy cùng hắn ra ngoài.

Giờ nó mới để ý, hẳn mặc một quần jean dài và áo thun trắng, khoát thêm áo khoát đen bụi, chất! Dù hẳn có mặc gì đi nữa, vẫn luôn rất đẹp trai, mọi nơi đều toát ra khi chất mạnh mẽ, lưu loát mang theo một chút băng hàn. Nó để ý nhất là đôi giày trắng hẳn đang mang, là mẫu Adidas mới nhất, tuần trước nó mua cho hắn.

Từ Mã diện vest trắng vô cùng lịch lãm, như một chàng hoàng tử đi từ từ cổ tích. Hơn hết là rất hợp với Ly Hân, cảm giác như hẹn nhau cùng mặc đồ đôi vậy.

Trịnh Cẩn, quần short tới gối, áo sơ mi trắng, chân mang Nike xám, nhìn như một bộ với Mẫn Di.

Nhìn qua nhìn lại thì có vẻ hắn và nó mặc đồ không khớp nhau nhất, một người thì tạo hình dễ thương, một người thì bad boy.

Sau một hồi sàng xê, tụi nó cũng đến được trường, ầm ầm kéo vô lớp ôn lại một chút lời bài hát. Chưa thấy ai thi mà thoải mái như tụi nó, còn chụp chẹt rồi chọc nhau đủ kiểu.

Cuộc thi còn cả tiếng nữa, hắn và nó dắt tay nhau đi hết gian hàng này tới gian hàng khác, đi tới đâu là tiếng xì xầm theo tới đó, đúng là nguồn gốc thị phi mà.

Hắn khoát vai nó chẳng mấy chốc đã dạo đến sân sau trường. Phía sau trường nó có một vườn hoa rất rộng, còn có cả hồ phun nước.

Đặt đất xuống ghế đá ven bãi cỏ, cả khoảng không tĩnh lặng, từng cơn gió man mát thổi qua da thịt. Nó thấy có chút lạnh, tự động nhích lại gần dựa lên vai hắn, nhắm mắt lại lắng nghe bản hòa tấu tạo nên từ thiên nhiên.

Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng xì xào phía sau, đằng sau chỗ họ đang ngồi trồng rất nhiều cây chẳng chịt. Tối thế này ai lại trú trong đó, tiếng động ngày một rõ, kích thích tính tò mò, hẳn khều nhẹ nó chỉ chỉ sau lưng.

Hai đứa mò đến cạnh gốc cây cổ thụ to lớn, nó nép sau lưng hắn, vành tai lắng nghe một chút.

– Tao nói mày đeo cưa được đâu!

– Hai bọn nó như keo dán sắt vậy sao mày xen vô được?!

– Bỏ đi!

Ba giọng nói khác nhau lần lượt vang, nghe có vẻ bức xúc lắm, lại còn văng tục lùm la.

– Chuẩn bị trăm triệu đi, tao nói là làm được.

Giọng nói quen thuộc vang lên, nó nhăn mày kéo kéo áo hắn, hắn quay lại nhìn nó trấn an cùng lộ đầu ra một chút, Đặng Di Hằng.

Mất nó trọn to, không tin được nhìn hắn một chút rồi ngồi xõm xuống đất. Não bắt đầu quay vòng vòng, bên tai vang lên những câu nói lúc này..

Tiếng của Di Hằng, còn cưa không được, một trăm triệu? Là cá cược? Anh ta cưa ai chứ, nó sao? Hay Ly Hân?

– Mộc Lạc Hi.. Hừ! Để xem sau này cô thảm thế nào. – Di Hằng nghiêng răng ken két.

Rầm! Một câu tiếp theo khiến nó bàng hoàng, đứng dậy kéo hắn một mạch chạy về sau sân khấu.

Hắn nhìn nó, sao lại thế, nó thích cậu ta à? Sao lại trông thất vọng suy sụp như vậy? Trong lòng thoáng qua một tia đau lòng, nó có thể đặt hắn trong mắt dù chỉ một chút thôi hay không?

Hắn đúng là rất hiểu nó, hiểu nó bao nhiêu trong lúc này lại ngu ngốc bấy nhiêu. Nó không phải thất vọng, không phải buồn vì anh ta không thích nó.

Nó chỉ đang cảm thấy sao mình lại ngu ngốc bị anh ta xem như đồ chơi đánh cược. Đã vậy lúc đầu nó còn vô cùng tin tưởng, nghĩ hẳn là người tốt, giờ thì sao? Niềm tin đặt sai nơi. Mộc Lạc Hi nó, chính là ghét nhất bị phản bội, được! Muốn chơi? Nó nhất định phụng bồi tới cùng.

Tiếng nghiêng răng ken két vang lên, đôi mắt nâu trong sáng bỗng trở nên sâu hun hút, tản ra một làn băng hàn..

Chap dài thòn lòn luôn nha ... Một lăm chữ đũa ... Đạo kiểm tra nhiều lăm, mấy mem ciute của ta đừng bỏ ta mà đi nha ... Đợi ta ... *khócnghàngònghông*

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: A1 Got Talent!

Cuộc thi bắt đầu, họ được xếp ở tiết mục thứ năm, cũng sắp tới rồi, nên chuẩn bị một chút.

Hắn và nó ngồi sau hậu trường, nhìn lại lời bài hát một chút, hai người chẳng ai nói với ai câu nào.

Nó bỗng nhiên thấy lạ, sao hắn im lặng vậy chứ, lại còn nhìn như đang tức giận. Nó làm sai gì sao, hay là hắn nghe tên kia lợi dụng nó nên mới tức giận? Nó đột nhiên cảm thấy may mắn, có được người bạn thân như hắn, lúc nào cũng ra mặt bảo vệ nó.

Nó nhích ghế lại cạnh hắn, nhìn hắn đang cầm tờ giấy rồi khều khều:

- Sao im vậy?
- Không có gì để nói. - Hắn dùng giọng âm độ đáp.
- Hà? - Nó bất ngờ. - Nè, mày bị sao vậy? - Nó nhích lại gần xịu nữa.
- Không có gì! - Vẫn cái giọng khiến nó nổi da gà đó, hắn đáp.
- Giận gì hả? Giận tao? Lúc nãy nghe thằng kia nói nên giận? - Nó mở to mắt chớp chớp nhìn hắn.
- Không có gì, đừng lo lắng!

Hắn đứng dậy xoa xoa đầu nó, khiến nó rụt cổ xuống, đẩy tay hắn ra.

- Á, rối tóc tao.
- Tao giúp mày buộc lại.

Nói rồi không đợi nó phản đối, hắn tháo dây thun ra, chài lại phần bị rối giúp nó buộc lại ngay ngắn. Cuối cùng không quên nó thích đánh rối một chút liền giúp nó làm nốt bước này.

- Đi, tới mình rồi. - Hắn đưa tay trước mặt nó.

Nó nắm lấy rồi đứng dậy, tung tăng tới sau cánh gà, có lẽ nó nghĩ nhiều rồi, hắn thật sự không có gì.

Sắp đi lên đột nhiên nó có chút sợ, run lên một cái, tay vô thức siết chặt tay hắn.

Hắn nhìn nó đang căng thẳng kể bên, trong lòng cũng dịu đi một chút, có lẽ việc ban nãy không ảnh hưởng nhiều tới nó. Hắn đặt tay lên vai nó, khẽ vỗ vỗ rồi siết chặt, cúi đầu ghé sát tay nó nói thật nhỏ:

- Có tao ở đây!!

Một câu nó nhẹ nhàng đánh bay toàn bộ sự sợ hãi trong nó, nó bất động một giây.. Một hồi sau lấy lại ý thức mới ngược lên nhìn hắn, mỉm cười nhìn hắn một cái.

- Có mong đợi hay không? Mời tiết mục tiếp theo của A1!!

Tiếng MC vang lên, là thầy dạy thể dục lớp nó...

Nó hít một hơi thật sâu, nắm lấy tay hắn kề mình, để hắn đi trước lên sân khấu.

Sân khấu khi hắn bước lên đột nhiên vỡ òa trong tiếng la hét, vỗ tay đến chói tai. Một giây sau thấy nó bước lên, bọn con gái phía dưới lập tức ù xù, thay mọi thứ bằng tiếng xì xầm to nhỏ.

Biết nó khó chịu hắn siết chặt nó, như một lời an ủi, nhưng chỉ hắn biết, chỉ nó biết.

Hai đũa ngồi trên hai chiếc ghế cao đặt ở trung tâm sân khấu, những ánh đèn chói lóa tắt đi, còn lại hai ánh sáng màu trắng nhẹ nhàng rơi trên người tại nó.

Khung cảnh nhẹ nhàng, huyền ảo, tôn lên vẻ đẹp của nó, đến người ganh ghét nó cũng phải cảm thán, nó đẹp!

Chiếc đầm tối gò bị xê dịch lên trên một chút vì tư thế ngồi hơi co chân lên ghế cao. Tóc được búi cao, năng động, tươi tắn, trông như một cô gái nhỏ. Chiếc đầm này, nó chọn tông xanh lam pha trắng, màu xanh nhẹ nhàng hòa vào màu trắng tinh khiết, vô cùng hòa hợp. Dưới chân là đôi giày cao gót bảy phân màu trắng, dù

mang giày cao nó vẫn trông vô cùng nhỏ bé khi đứng cùng hân.

Hân lúc này đã thay đồ khác rồi, không còn là phong cách dân chơi như nãy nữa, mà thay vào là phong cách lịch lãm có chút ngông cuồng của tuổi trẻ. Quần jean dài màu đen, với áo sơ mi trắng tay dài xắn tới khuỷu, dưới chân vẫn là đôi Adi ban nãy. Trên cổ thắt cà vạt màu đen, nhưng không ngay ngắn mà bị kéo lệch đi. Sơ mi, quần dài lịch lãm, cà vạt lệch lẹ ra một chút ngông cuồng, vô tâm của chủ nhân.

So với ban nãy thì giờ tụi nó hợp nhau hơn rồi.

Nhạc nền vang lên, khung cảnh thì mơ mộng mà nhạc lại mang âm hưởng vui tươi, tuy vậy nhưng hợp lại trông rất hài hòa.

Có đôi lúc anh trở nên bốc đồng mà chẳng nhận ra.

Nhưng cảm xúc dành cho em vẫn không hề thay đổi.

Có vẻ anh là kẻ khác người em nhỉ?

Bởi bao lâu nay anh chỉ sống có một mình.

Giọng hát mạnh mẽ, nhưng lại vô cùng ảm áp của hân cất lên, như mật ong rót vào lòng.

Bọn con gái vui sướng đến điên, câu đầu tiên là hét điên cuồng, tiếp theo liền im lặng nghe hân hát, không ngờ hân lại hát hay như vậy, cũng hơi khó tin. Bọn con trai khác, ngoài ganh tị cũng chỉ có ganh tị, bọn họ từ về ngoài đến tài năng cũng thua hân, chả trách hân có nó.

Chỉ có một người đứng xa sân khấu nhất, dùng ánh mắt như lửa nhìn về phía sân khấu, bấm chặt môi.

Nó nhẹ đưa mình đứng đưa, đến khi vào lời, nó đưa mic lên.

Nằm thẫn thờ trong căn phòng trống vắng.

Có một tập phim trên TV mà hình như hôm qua em đã xem.

Em cứ cầm chiếc điện thoại chẳng khi nào đổ chuông.

Rồi bỗng nhiên chìm vào giấc ngủ.

Giọng hát trong veo, ngọt ngào, vừa hát một âm đầu tiên đã khiến bọn con gái thay đổi suy nghĩ về nó. Hay đến mức không thể chê được, không tìm được chỗ nào để nói, giọng hát đó với bài này vô cùng hợp nhau, hay đến mức nghe vào đột nhiên muốn yêu.

Đến đoạn hai người cũng hát, hân đứng dậy, nắm tay nó đứng theo, lại là những hành động thân mật khiến người ta phải ganh tị đến phát điên. Tuy là hân nhìn nó cười dịu dàng như thế, nhưng nó vẫn nhận ra ở đây mắt hân có một tia lạnh lùng, lúc này nó hỏi sao hân có tình giàu điểm, làm nó lo lắng như vậy là không được đâu.

Những ngày qua em dường như là của anh,

Ngỡ là thuộc về anh nhưng hóa ra lại không phải.

Anh dường như là của em,

Ngỡ thế nhưng hóa ra lại thuộc về ai khác.

Anh thực sự có chút hoài nghi về mối quan hệ của chúng ta.

Đừng cứng đầu nữa mà.

Trông có vẻ như ta đang hẹn hò, nhưng lại không phải thế.

Anh khiến em bối rối vô cùng.

Lúc này hân bỗng nhiên một tay ôm eo nó, nó hơi giật mình run lên một cái, đầu cúi xuống ghé sát vào tai nó cười ngọt ngào:

Anh không muốn nghe em nói chúng ta là bạn thêm nữa.

Lạc Hi sau đó liền cười vui vẻ, đôi mắt nâu mộng cười đến híp lại, dễ thương cực kì, cất cao giọng tiếp tục hát:

Mỗi sáng thức giấc bằng dòng tin nhắn của anh.

Anh muốn chìm vào vào giấc ngủ cùng giọng nói em ngọt ngào.

Em muốn ôm anh trước bao người những cuối tuần.

Những ngày qua em dường như là của anh,

Ngỡ là thuộc về anh nhưng hóa ra lại không phải.

Anh dường như là của em,

Ngỡ thế nhưng hóa ra lại thuộc về ai khác.

Anh không muốn nghe em nói chúng ta là bạn thêm nữa.

Hắn hướng về nó chun mũi lên, về mặt như người yêu làm nũng, hướng nó hát:

Những ngày này anh không thích em, vô cùng không thích em.

Nghe xong hắn hát câu này, nó là bộ về mặt như đang giận dỗi, chống nạnh hướng hắn bĩu môi, rồi quay mặt đi về hướng khác. Hắn nhanh một bước giữ lấy tay nó, đem người nó quay lại, ngón tay thon dài điểm nhẹ lên chiếc mũi nhỏ nhắn của nó, cung chiều hát:

Nhưng anh chỉ có mình em mà thôi.

Em cũng chỉ có mỗi anh mà thôi.

Nó cười cười khoát tay hắn quay mặt hướng về dưới sân khấu, đến lời của hắn:

Xin hãy vạch một lần kẻ rõ ràng giữa hai ta.

Đừng dịch chuyển nó và bảo rằng anh yêu em.

Vẫn như hai người bạn hay chỉ là bất chợt họ hò, tất cả xin hãy trở về.

Càng ngẫm nghĩ về sự thật, anh lại càng tò mò hơn.

Em thật quá nhập nhằng rồi, anh dường như bắt lực.

Có lẽ chính anh cũng đang mong chờ một điều kì diệu.

Anh muốn một biểu hiện rõ ràng nhưng lại quên mất vì nụ cười của em.

Đừng cười như thế em không biết và đừng lại lúc này.

Hãy thành thật với em.

Đừng giữ hình bóng anh trong tim em mà tìm kiếm nơi khác.

Sao anh cứ tỏ ra ngốc nghếch trong khi biết tất cả?

Đừng nói dối anh rằng em mệt mỏi

Xin anh hãy nói lời yêu em...

Sau câu hát cuối cùng của nó bài hát đã kết thúc, hắn cố tình muốn chọc nó nên nhân lúc còn nhạc, chiêm thêm một câu:

- Saranghae? - Rồi cười giòn tan.

Tiếng vỗ tay vang lên ầm ầm, chỉ thấy giám khảo ngồi phía dưới cũng gật gù theo, nó cùng hắn chào một cái rồi lùi về sau cánh gà.

- Mệt chết mất! - Vừa vào nó đã than thở.

- Diễn sâu quá!! - Ly Hân từ đầu bước ra, chọc nó.

- Ê ê thấy sao? - Nó không thèm đếm xỉa lời trêu chọc của cô, bon chen hỏi.

- Dễ thương gần chết. Làm tao ganh tị. - Triết Nhã ảo não nói.

- Như người yêu luôn vậy đó, sweet lắm! Chắc một phái nghiêm cấm mấy hành vi làm người khác gato của tụi bây quá! - Mẫn Di xen vào.

- Hìhì. - Gãi đầu cười trừ, được khen thì cũng đỡ sợ rồi, nó còn sợ mình có gì sai sót nữa.

- Đi ăn chút gì không? Này không có ăn cơm tối. - Từ Mã lên tiếng.

- Ủ đi. - Hắn đáp.

- Còn kết quả? - Trịnh Cầm nán lại.

- Khoảng tiếng sau mới có lận, còn nhiều lớp chưa thi mà! - Triết Nhã nói.

Tụi nó đến một quán nhỏ gần trường quen thuộc, gọi bảy tô hủ tiếu và bắt đầu chiến đấu, có vẻ như đói lắm rồi, từ sáng đến giờ vẫn chưa có gì bỏ bụng mà.

Sau một hồi chiến mãnh liệt, tụi nó nán lại ngồi một chút, bỗng điện thoại Triết Nhã đổ chuông, cô bắt máy

- Alo?

- Triết Nhã đang ở đâu? - Là giọng cô chủ nhiệm.

- À tụi con đang ở quán ăn gần trường! - Cô lễ phép đáp.

- Ừ mau vào đây chuẩn bị, tụi con và hai lớp nữa lết chung kết rồi.

Cô dịu dàng nói, trong giọng có vài phần vui vẻ, không ngờ bọn siêu quậy này cũng lết tới vào chung kết cơ đấy.

- Dạ tụi con vào liền. - Nhã đáp rồi tắt máy.

Cả bọn kéo vào trường, hấn và nó lại thay ra bộ trang phục khác, nhạc cũng đổi một bài mới, cũng là nội dung tương tự nhưng nó là thích bài này hơn.

Nó thay một chiếc đầm màu trắng, tóc dài đã được xõa ra vén qua một bên vai, trang điểm bị nhòe đã được dặm lại, nó mang đôi cao gót màu lam nổi bật vô cùng. Trông có vẻ trưởng thành hơn tạo hình lúc này nhưng ngược lại không có quá đến độ phản cảm mà lại rất dễ nhìn.

Hấn lần này mặc vest, không thắt cà vạt nữa, sơ mi trắng bên trong mở hai nút đầu, hơi lộ ra da thịt săn chắc, mang theo nét quyền rũ của người đàn ông trưởng thành. Áo vest lên ngoài hấn chọn màu lam trùng màu với giày nó, thả hết nút áo ra.

Hấn đúng là rất biết cách hấp dẫn người khác, nó trước khi lên sân khấu cũng bị hấn hút hồn một hồi, cảm giác bờ vai rộng kia rất đáng tin tưởng.

Hai người bước lên sân khấu, như đôi tiên đồng ngọc nữ vô cùng hợp nhau, hấn mang vẻ dịu dàng, khí chất cao sang như một vị hoàng tử. Nó mang vẻ ngọt ngào, xinh đẹp như nàng tiên bước ra từ cổ tích, khí chất cao quý như một nàng công chúa.

Hai người lần nữa làm mọi người há hốc miệng bất ngờ, tôn họ là hot boy hot girl toàn trường đúng là không sai mà, ganh tị chết người ta.

Nhạc nền vang lên, lần này vẫn là hấn hát trước, giọng hát mạnh mẽ lúc này được hấn hạ thấp, có phần dịu dàng, đầy mắt tràn đầy cung chiều nhìn nó.

Được nhận tin cho em thật vui,

Con tìm anh xôn xao khi ta trò chuyện trên điện thoại.

Nhưng khi gặp mặt rồi thì có chút bối rối.

Hấn làm động tác như đang đọc thoại một mình mình, khuôn mặt vô cùng mãn nguyện kể về chuyện yêu đương của mình. Nó lúc này cũng nhập vai, khớp với lời bài hát, nó làm bộ mặt chán nản mà than thở.

Đàn ông kiểu gì vậy chứ?

Anh thì sao nào?

Mối quan hệ của chúng ta là gì?

Sao em có thể nói vậy?

Nhưng dù anh có nói vậy thì em vẫn thích anh.

Lúc này nó một câu hấn một câu, diễn như đang trò chuyện với nhau vậy, lấy bối cảnh đôi trẻ đang làm quen, khung cảnh vui tươi thoải mái vô cùng.

Hãy cho anh chút không gian.

Đừng vội vàng.

Em có thể bày tỏ tình cảm của mình không?

Em là con gái mà.

Có phải anh quá chậm chạp?

Em cũng không biết nữa!

Đừng che giấu, hãy mở rộng trái tim em. Yêu em, yêu em!

Hấn hát xong câu này quay sang nó nựng má một cái, yêu thương cười, rồi hát tiếp.

Anh có cảm giác như em đã thuộc về anh,

Và giờ em thật sự là của anh rồi.

Đường như càng hiểu rõ em, anh lại càng thích em hơn,

Bởi vì mọi chuyện tốt đẹp hơn anh nghĩ.

Love you!!

Nó hướng hân chu mỏ trông vô cùng dễ thương, hân bắt động một hồi thật muốn đặt một nụ hôn lên đó.

Thật khó để cứ mãi đùa giỡn thế này.

Anh cứ muốn giữ cảm giác tim mình nhộn nhịp.

Mối quan hệ của chúng ta sâu sắc hơn bất cứ ai.

Dù em có vờ như mình không biết gì

Con tim em cũng giống như anh.

Nếu chạm chân thì em sẽ đánh mất đấy!

...

Anh yêu em!

Minh cùng bắt đầu nhé?

Nó khoát tay hân, ngược đầu mình lên nhìn, hân nhìn xuống nó lắc lắc đầu rồi cười:

Anh muốn nghe em nói những từ ấy.

Có phải anh quá nóng vội?

Em nói mình không biết gì cả.

Minh cùng yêu nhau nhé?

Và giờ anh đã thật sự là của em rồi.

Càng hiểu thêm về anh, em lại càng yêu anh!

Lúc bài hát kết thúc, hân thừa cơ hôn lên má nó, rồi nhìn nó cười tà, nó lập tức phản ứng đánh hân, không phải là không thích gì nhưng lúc này có rất nhiều người đang nhìn họ. Khán giả nhìn thấy một màn này không khỏi sùng sốt, hú hét ủng hộ, làm nó xấu hổ muốn kiểm soát chui vội vàng kéo hân xuống sân khấu.

- Ganh tị ganh tị. - Mẫn Di chống tay lên bàn than vãn.

- Ganh tị gì bà, có gì đâu! - Nó ngượng ngùng cười trừ.

- Ồ chắc không có gì ha. - Ly Hân bẻ thêm

- Ê sắp có kết quả rồi đó.

Trịnh Căn bên ngoài chạy vào, vừa dứt lời đã nghe tiếng ông thầy thê dục vang vọng:

- Mọi người có muốn biết quán quân năm nay sẽ thuộc về ai không nào? - Thầy kéo dài giọng

- Muốn!! - Bọn bên dưới la lớn.

- Quán quân năm nay thuộc về - Thầy kéo dài giọng cố ý ngừng một chút. - Cặp đôi dễ thương của A1!! - Cuối cùng dùng hết sức bình sinh để hét lên.

Bọn bên dưới vừa nghe được kết quả thì vui mừng vỗ tay, đám tụi nó cũng hớn hờ vô cùng, chỉ có nó bị bất ngờ mà đứng yên một chỗ.

- Dữ thiệt!! Không ngờ... - Nó ngờ ngác nói như cái máy.

- Mừng thấy bà nội còn bày đặt màu mè. - Nhã châm chọc nó, rồi cười.

- Gì.. - Nó giờ nắm đấm trước mắt cô. - Quán chết nhaa..

- Hú ye!!! A1 Got Talent ...

Cả lớp nó không biết từ đâu ào vào hậu trường, hú hét um sùm, cô chủ nhiệm cũng có mặt chúc mừng cùng tụi nó, không ngờ chỉ có một giải duy nhất mà tụi nó lại tự nhiên giành được.

Tụi nó kéo nhau đi ăn mừng, mãi đến tận 12h mới về nhà, hân đưa nó về tận cửa, giúp nó mở cửa xe, thấp giọng dặn dò.

- Nè, ngủ sớm một chút. - Hân xoa đầu nó.

- Ủ. - Nó trả lời.

- Còn nữa chuyện hôm nay không nên nghĩ nhiều nữa! - Tay hắn khựng lại.

- Chuyện gì? - Nó ngược lên ngơ ngác hỏi.

- Sân sau lúc này.

Nó à lên một tiếng, mém tí quên mất, còn phải trả thù nha.

- Ủ biết rồi! - Nó đáp lại để hắn yên tâm.

- Tắm một cái rồi ngủ sớm, không thức khuya đấy, còn nữa không được để đầu ướt mà ...

Hắn còn chưa nói xong nó đã chen vào

- Ủ ừ. Biết hết rồi, mày ngày nào cũng dặn đến mức tao thuộc luôn rồi nè. - Nó ngăn hắn lại.

- Biết thì tốt, nhớ đó. - Hắn nhéo má nó.

- Uiii. - Nó xoa xoa má mình. - Được rồi về đi, ba mẹ Triều sẽ lo. - Nó đẩy nhẹ lưng hắn. - Ông cụ non hay cần nắn ngủ ngon. - Nói rồi cười một cái liền quay vào nhà.

Hắn ở đằng sau nhìn theo bóng lưng nó, lời chúc ngủ ngon chưa kịp thốt ra, chỉ có thể âm thầm nói trong lòng, đến bao giờ mới có thể quang minh chính đại cùng nó đây?

"Hi Hi, ngủ ngon! Hy vọng mộng đẹp của mày có tao"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kế hoạch trả thù

Từ hôm Trung Thu đến nay đã hơn một tháng rồi, thời gian thật nhanh, cũng chẳng còn bao lâu là thi học kì.

Dạo này bận ôn thi rồi mù cả lên, thời gian rảnh cũng không có, mọi người học đến chết đi sống lại. Duy có đám bọn nó, thông thả đi chơi, quậy phá, nước không tới cổ cũng không chịu lết. Ai bảo bọn họ xuất sắc vậy đây, tiếp thu nhanh, trí nhớ thì tốt, khả năng phân tích cũng nhanh hơn người.

Cả tháng qua, nó trong đầu ấp ủ kế hoạch trả thù của mình, nghĩ mãi vẫn không ra làm thế nào. Lúc nó vừa tắm xong, ngồi ngoài bàn chống cằm nghĩ một lúc.

Ah không phải anh ta bảo nhất định sẽ của được nó sao, nó sẽ không thể chạy thoát ư? À... Xem nào, nó nghĩ ra rồi!

Liên tục từ hôm Trung Thu đến nay Đặng Dĩ Hằng không còn xuất hiện trước mặt nó nữa. Mọi tin tức về anh cũng đều biến mất, nó không biết được bất cứ thứ gì về anh ta kể từ hôm đó.

Kết thúc giờ học, bọn nó kéo xuống căng tin, vô tình lại gặp được anh ta, tốn công nó kiếm bây giờ lại tự mình xuất hiện.

Có lẽ hắn cũng đã có kế hoạch của mình làm sao của được nó rồi, cũng mặt dày ngồi xuống kế bên nó.

Xem nào, trận chiến này bây giờ bắt đầu nhé, xem xem ai thâm hơn ai, đùa với nó sẽ không có kết cục tốt.

– Lạc Hi. Cậu ăn gì không? – Dĩ Hằng hỏi.

– Không. – Nó tính cự tuyệt liền nghĩ tới việc của mình, nhẹ nhàng đáp. – Sandwich với sữa được rồi.

– Tổ đi mua cho cậu ngay. – Nói rồi anh lập tức rời đi.

Triều Khắc Hàn ngồi bên cạnh nó nghe thấy họ nói chuyện thì mặt đen lại, bình thường đều là nó nhờ hắn mua mà.

Khắc Hàn bắt đầu chìm trong suy nghĩ của mình, quả nhiên Lạc Hi thích anh ta. Hôm đó còn tưởng bản thân suy nghĩ quá nhiều, không ngờ là thật, chẳng trách gương mặt thất vọng của nó lúc đó. Nghĩ đến việc nó thích Dĩ Hằng, lòng đột nhiên đau thắt, mày đẹp khê nhíu chặt.

– Mày làm sao vậy? – Nó thấy hắn vậy liền hỏi.

– Không sao. – Mày hắn giãn ra nhìn nó đáp.

Nó nhăn mặt khó hiểu, hôm đó cũng vậy, hôm nay cũng y chang vậy, hần bức mình việc gì?

Nó nghĩ rồi cũng không quan tâm nhiều nữa, nó bây giờ muốn chơi anh ta một ván, sau này sẽ hỏi hần sau.

Không bao lâu Di Hằng quay lại trên tay là phần ăn của nó và anh, đặt trước mặt nó cười dịu dàng:

– Ăn đi.

Nó nhận lấy, cười đáp lại, nó chẳng biết nói gì hơn cả, nhưng mà nó chỉ cần cười cũng đã là cả một đòn chí mạng rồi.

Đặng Di Hằng nhìn nó cười thì ngẩn người, trong lòng thì vội vàng trấn tĩnh mình: “Không được, Di Hằng mày tỉnh lại, không được rung động”

Hần trong lòng kêu gào, lý trí thì vậy nhưng trái tim hần đã sớm không khống chế được vì nó mà lệch đi vài nhịp rồi.

“Chết tiệt” anh thầm mắng mình.

Kể từ sau hôm Di Hằng mua giúp nó cơm trưa, anh ta ngày ngày mặt dày bám theo nó.

Lạc Hi trong lòng cảm thấy phiền chết đi được, ngoài mặt lại luôn cười vui vẻ. Cử chỉ điềm đạm, nhẹ nhàng, thậm chí mọi nhất cử nhất động của nó cũng hấp dẫn vô cùng.

Lạc Hi vốn là người kiệm lời, đối với người không mấy thân thiết thì không có gì để nói cả. Vậy nên mỗi lần có mặt Đặng Di Hằng, ngoài cười ra thì anh hỏi gì nó đáp đó.

Đặng Di Hằng cảm thấy bản thân mình không biết làm sao, tự nhiên cảm thấy ở gần nó tim như mất khống chế. Những lúc không gặp nó thì lại muốn gặp, ngày đêm nhớ thương nụ cười nó, lúc nó gần gũi với Khắc Hân thì trong lòng bức bối. Anh ta bị làm sao thế nhỉ!?

Lạc Hi vốn nghĩ, kế hoạch của nó bề chắc rồi, quyến rũ anh ta sao?! Mình còn không nói nổi một câu ngoài những gì anh ta hỏi, vậy làm sao quyến rũ anh ta được đây, làm sao anh ta có thể thích mình trong khi mình chẳng làm gì chứ?!

Đúng vậy, mong muốn của nó, chính là của đồ Đặng Di Hằng, làm anh ta yêu nó, sau đó thì vứt bỏ anh ta. Trước khi anh ta có thể lợi dụng được nó, nó sẽ hành động trước đem anh ta đã thương.

Nó trong lòng ai oán mình thất bại rồi, ai ngờ đầu nó chỉ việc cười, trái tim anh ta cũng bị nó thu phục chứ.

Triều Khắc Hân từ ngày anh ta kè kè bên cạnh Lạc Hi, cũng kiệm lời hơn hần. Nói chuyện với nó không nhiều, thời gian bên cạnh cũng không nhiều, cứ như hoàn toàn biến thành người khác. Trên người lúc nào cũng tản ra sát khí lạnh băng băng, đi đến nơi nào cũng làm nơi đó như muốn nghẹt thở.

Khí chất hơn người của hần là không thể phủ nhận, vậy nên mọi người cảm nhận thấy áp suất âm độ tản ra từ người hần cũng biết điều im lặng.

Nó cũng cảm thấy lạ lùng lắm, đến cả nói chuyện với nó hần cũng giữ thái độ lạnh như băng. Trong lòng nó mỗi lần như vậy lại thoáng qua một tia hụt hần, chỉ là nó không rõ tại sao lại như vậy.

Chiều hôm nay, Di Hằng hẹn nó, bảo rằng tối muốn cùng nó đi ăn cơm. Nó nghe thấy theo bản năng lập tức muốn từ chối, dây thần kinh đột nhiên dừng lại, suy nghĩ một chút nó đồng ý.

Đi cùng thêm một chút, thì cơ hội nhiều thêm một chút, kế hoạch càng sớm thành công sẽ càng sớm không cần nhìn thấy anh ta nữa.

Sáu giờ chiều..

Nó chạy ầm ầm lên lầu, cuộc hẹn là bây giờ, tốt nhất không nên đến trễ, đến sớm thì sẽ về sớm.

Nó tắm rửa xong xuôi, chọn đại một bộ quần áo, nó muốn thoải mái dù gì nó cũng không chú trọng cuộc hẹn này.. Ể khoan.. Nghĩ lại thì mặc đẹp anh ta sẽ có ấn tượng chẳng phải vậy sẽ mau thích mình hơn sao.

Nghĩ rồi, nó chọn một chiếc váy ngắn xếp li màu vàng, mặc một cái áo trắng couptop ngắn, giày Converse đen. Quần áo của nó cũng chỉ có mấy kiểu lặp lại, theo châm ngôn càng đơn giản thoải mái thì càng tốt, nên từ nó sẽ không có mấy bộ đồ cầu kì đâu.

Lạc Hi không cho Di Hằng biết địa chỉ nhà, cũng từ chối cả yêu cầu đón nó của anh. Thay đồ xong nó liền xuống nhà, nói với mẹ một tiếng rồi đi ra cửa, nó nhẹ bước trên con đường vắng, hít thở một chút không khí trong lành, trên môi treo một nụ cười mãn nguyện.

Biệt thự nhà nó và hần nằm trong khu ngõ vắng, ở đây đường vô cùng lớn nhưng chỉ có hai căn biệt thự mà thôi, không khí vô cùng trong lành thoáng đãng.

Tận đến lúc nó rời khỏi con đường đó, cũng không bao giờ biết được rằng, từng hành động của nó này giờ đã bị một người thu hết vào mắt. Từ cách ăn mặc, cho đến thái độ thoải mái, cùng nụ cười đó, người kia nhìn rõ chẳng sót bất cứ thứ gì.

Khắc Hân đứng trên ban công nhìn nó, hôm nay nó thật dễ thương, nụ cười đó là thứ làm hần nhớ nhưng bao lâu đấy! Nhưng rồi chợt nghĩ đến nó ăn mặc đẹp như thế để đi gặp một người khác, nụ cười đó cũng vì nghĩ tới người khác mà khơi lên, tim hần bỗng dừng lại một chút.

“Lạc Hi à! Mày có biết hay không? Ra là mười mấy năm bên mày cũng không đủ để mày thương tao một chút nào sao? Còn cậu ta chỉ cần hai tháng! À... Thì ra là vậy.”

Nó đặt chân xuống xe, đứng trước cổng nhà hàng Royal, chỉnh sửa lại trang phục của mình, hít một hơi thật sâu, tự tin bước vào. Nó vừa vào liền đem ánh mắt của toàn bộ người thu hút, tiểu thư nhà nào à? Nơi như thế này, quần áo đơn giản như thế, còn gương mặt búng ra sữa đó là sao đây. Nó đúng thật là rất đẹp, rất dễ

thương, nhưng cái người quản lí nhà hàng quan tâm bây giờ là “một cô gái nhỏ bé vào nơi này, sẽ có tiền thanh toán chứ?”

Nó từ xa nhìn thấy Dĩ Hằng, vội vàng đi đến bàn anh đang ngồi, nhìn anh cười dịu dàng, Dĩ Hằng ngược lên vừa hay nhìn thấy nó cười, trời ạ, tim của anh..

Anh vội vàng đứng dậy giúp nó kéo ghế, nhìn thấy hành động của anh nó hơi bất ngờ, nó không thích những thứ hình thức như vậy, nó thích mọi thứ đều tự nhiên cơ.

– Cám.. Cám ơn! – Nó áp ứng

Từ trước đến giờ hẹn cùng Khắc Hân, hân sẽ không bao giờ kéo ghế giúp nó, hân sẽ không bao giờ có những hành động dịu dàng như vậy, nhưng bù lại từng lời nó của hân nó đều cảm thấy vô cùng ấm áp. Nó cảm thấy không quen, nhất thời không biết nên nói thế nào mới thuận miệng cảm ơn một tiếng, anh ta trải lại tưởng nó ngại nên mới áp ứng như vậy.

– Ăn gì? – Anh ngồi xuống đưa menu trước mặt nó.

Nó nhận lấy liếc sơ một chút, nó thích ăn gì vậy ta? Ở đây món nào ngon nhỉ? Mọi lần đều do hân giúp nó gọi, sở thích của nó thậm chí hân còn rõ hơn.

– Ở đây món gì nổi tiếng nhất nhỉ? – Nó quay sang cười với phục vụ.

– Tiểu thư, món Pháp nhà hàng chúng tôi rất ngon đấy ạ. – Phục vụ cũng cười đáp lại.

– Vậy lấy tôi một phần này.. – Nó chỉ vào menu.

– Được! Xin hỏi có dùng thêm gì nữa không ạ?

– Cho tôi một phần giống cô ấy. – Anh bỏ menu xuống.

Trong lòng nó cười cười, lúc này phục vụ là không biết gọi Dĩ Hằng thế nào nên mới không có chủ ngữ nha, vì bình thường nó đều cùng hân đến, họ gọi quen là tiểu thư và thiếu gia mất rồi, hôm nay quả là có chút lúng túng.

– Lạc Hi.

– Huh? – Nghe anh gọi nó ngược lên nhìn.

– Hôm nay cậu thật đẹp! – Anh cười.

– Cám ơn. – Nó mỉm cười.

– Tôi không ngờ cậu lại đồng ý ăn com với tôi đây. – Anh vui vẻ nhắc đến.

– Chẳng qua chỉ là một buổi com thôi mà. – Nó khiêm tốn tốn.

Anh nghĩ, liền có thể nghĩ ra, nó là đang nói, chỉ là một buổi com bình thường, không có gì đặc biệt mà phải khách sáo cả. Xem ra anh phải cố gắng hơn rồi, cố gắng thật nhiều.

– Ăn nhiều một chút.

Đến khi phục vụ đem thức ăn ra, anh liền hào hứng nhắc nhở, nhiệt tình chăm sóc nó như một đứa trẻ vậy.

– Được rồi, không cần lo cho tôi, cậu ăn đi. – Nó hơi ngượng ngừng ngăn cản.

Nghe nó nói anh cười vui vẻ ăn phần của mình, không quên bắt chuyện với nó, không phải chứ nếu biết đến ăn cũng không yên như thế thì thà nó không tới còn hơn.

Sau khi ăn xong, anh đưa nó đến ven bờ hồ đi dạo, từng cơn gió mát lạnh phả lên mặt khiến nó vui sướng cười tươi, hít hà cái mùi nhỏ.

Dĩ Hằng cùng nó soái bước ven bờ, khung cảnh khá im lặng, nó chỉ vô tư nhìn ngắm xung quanh, mà trong lòng anh ta lại rối rắm không biết làm sao để gần nó hơn một chút.

Anh đi sát lại gần nó, bàn tay cố tình như vô ý muốn nắm lấy tay nó, lúc anh ta sắp chạm tới rồi, nó lại đột nhiên đưa tay lên vươn vai.

– Aww, gió mát thật. Đã quá!

Anh nhìn nó chỉ biết ngao ngán gãi đầu cười cười, sắp được rồi mà, sao lại đứng lúc như vậy chứ.

– Không còn sớm nữa, tôi về trước.

Nó hít một hơi sâu quay qua nói với anh rồi sải bước đi về, anh nhanh tay giữ lấy tay nó, vội nói như sợ chậm một giây nó sẽ biến mất vậy.

– Tôi đưa cậu về.

– À, không cần. Cám ơn. – Nó cười rồi lấy tay ra.

– Nhưng bây giờ tối rồi, một mình cậu sẽ không an toàn. – Anh cố vớt vát.

– Tổ nói là được rồi, cậu cũng nên về đi, về sớm một chút, đi đường cẩn thận. – Nó kiên quyết từ chối sẵn miệng nhắc nhở.

– Được, vậy cậu cũng phải cẩn thận đấy! – Anh cười rồi quay người đi trước.

Nó đứng yên ở đó đến khi anh ta đi mất, trong lòng mới nghĩ quả nhiên không chu đáo, cũng chẳng tỉnh mắt, chẳng có để ý tới nó gì cả. Không bù với hần, mọi nhất cử nhất động của nó hần đều hiểu rõ nó muốn gì, lúc này nó lạnh muốn chết đi mới muốn về vậy mà anh ta không nhận ra. Còn nữa, nếu là hần mà nó bảo có thể về một mình trong đêm thế này thì có đánh chết hần cũng không buông tay nó ra.

Hà?!!!! Nó đang nghĩ cái gì a?!. Trời ạ. Mọc Lạc Hi mảy tính tình, suy nghĩ lung tung cái gì, làm sao có thể nghĩ đến tên Khắc Hàn kia chứ. To chuyện rồiiiii. Ai da.. Khắc Hàn đáng chết, đến suy nghĩ của mình cũng không buông tha!! Ghét chết mày!!.

Trần tỉnh lòng mình xong, nó một mình đáp taxi về nhà, đến khi vừa vào phòng liền nhận được tin nhắn của hần.

– Hôm nay đi đâu?

– Đi chơi. – Nó không suy nghĩ lập tức đáp lại.

– Với ai?

– Mà quan tâm làm gì?

Nó nhắn trả, tại sao hần lúc nào cũng quản nó như quản con thế chứ, hần thì cả bảy con gái vây quanh còn nó đi chơi một chút cũng phải xin phép hần à?

Đột nhiên điện thoại rung lên, nó giật mình quăng luôn xuống đất.

– Á! Tắt rồi. – Nó chột chột màn hình. – Không mở được nữa, giờ sao? – Nó khóc không ra nước mắt lắm lắm. – Mẹ biết sẽ giết chết mình!

“Rầm Rầm”

– Oá.. – Nó lại bị dọa một lần nữa.

Ban công? Ngoài đó khuya thế này còn có việc gì ồn ào vậy? Nó lật đật chạy đến mở cửa ban công, đầu tiên đã nhìn thấy hần hù nó giật mình lần nữa mém ngã.

– Cẩn thận. – Hần đỡ lưng nó.

– Àch.. Mày hù chết tao. Ở đây làm gì? – Nó làm bộ xoa ngực nói.

– Điện thoại mày gọi không được. – Hần giúp nó đứng thẳng.

Vì gọi không được mà chạy qua đây sao? Tuy là ban công phòng nó và hần đối diện nhưng từ bên kia mà qua bên này cũng không phải chuyện giỡn chơi nha, lần hai đó.

– Chỉ trả lời có một tin nhắn mày sao phải gọi lại, làm tao giật mình quăng điện thoại đi luôn, nên giờ hư rồi. – Nó ảo não trách hần.

– À.. – Hần à lên một tiếng hiểu chuyện. – Hư luôn rồi? – Hần xác nhận.

– Ừ – Nó buồn bã đáp. – Mẹ sẽ giết chết tao. – Nó làm dáng vẻ như sắp khóc nói.

– Được rồi, không sao đâu. – Hần nhìn không nhịn được cười cười.

– Mẹ sẽ giết tao mất trời oiiii. – Nó nắm cổ áo hần lắc lắc rồi dựa luôn vào người hần iu xù đánh nhẹ lên ngực hần. – Làm sao đây! Tao sẽ chết mất.

– Ảo não cái gì. Mai dất mày đi mua cái khác. – Hần cười xoa đầu nó.

Nghe hần nói vậy hai mắt nó lập tức sáng lên, mở to lung linh.

– Thật sao?

– Ừ. – Hần cười.

– Yeahhh.. – Nó nhảy cẫng lên ôm cổ hần, bắt đầu nịnh nọt. – Khắc Hàn là nhất!!

– Được rồi cô, nịnh là giỏi, trề rồi, tắm một cái rồi đi ngủ đi.

Hần vốn muốn hỏi rõ chuyện kia, nhưng nhìn nó vừa hư mắt cái điện thoại thì không muốn làm nó rối thêm nữa, để sau vậy.

– Ừ. Mày cũng mau về ngủ sớm. – Nó đẩy hần ra ban công, lo lắng nói – Thế này qua đó ổn không?

– Mày nói xem? – Hần hất mặt.

Nó cúi đầu cắn cắn môi, không phải nó không cẩn thận thì sẽ không phải phiền đến hần, tự mình vụng về còn liên lụy người khác.

Nhìn nó cắn môi rồi còn tự cốc đầu mình, hần phì cười, ngăn lại cái tay đang tự làm đau mình của nó.

– Mày nghĩ không ổn thì lúc này tao làm sao qua đây?

Nó ngước lên nhìn hấn, hấn liền cúi xuống hôn một cái lên trán nó, dịu dàng dặn dò.

– Nhớ tắm nước nóng, sau đó ngủ một giấc thật ngon! Biết chưa?

– Ừ. – Nó đáp nhẹ.

Nhìn hấn từ bên này nhảy sang bên kia an toàn, nó mới thở phào quay vào phòng, đi tắm rồi ngủ thôi, đêm nay sẽ là một đêm dài.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chiến tranh lạnh

Thi học kì còn hai tuần nữa là đến, lúc này nó mới bắt đầu vui đầu vào ôn bài, đương nhiên, có người sẽ mượn có học chung rồi.

Triều Khắc Hàn ngày ngày qua nhà nó học chung, sẵn tiện lại ăn chực, thiếu điều muốn ngủ lại luôn.

Lạc Hi lúc đầu đuổi hấn như đuổi tà, sau vài ngày thì quen dần trái lại hấn mà không tới thì không học được.

– Ê lát về ghé nhà mày học luôn nhá? – Mẫn Di chồm qua bàn nó.

– Há? – Nó nhìn nhìn hỏi lại.

– Lát hết giờ qua nhà mày học nhóm. – Di lặp lại.

– Chiều nay á?

– Ừ. – Mẫn Di gật đầu lia lịa.

– Cũng được, dù sao tao với Khắc Hàn cũng học chung.

– Ừ vậy học xong kiếm gì ăn rồi qua luôn. – Nói xong Di quay lên.

– Đạo không đuổi tao nữa à? – Hấn nói bân quơ.

– Mày mặt dày quá mà, đuổi không đi. – Nó liếc hấn.

– Hehe. – Hấn nhéo má nó.

Nó lờm hấn giờ tay hăm đánh, rồi lại đem sự chú ý về bài học trên bảng.

Ra về, lúc vừa đi tới cổng cả bọn đã thấy Đặng Dĩ Hằng đứng đó, bộ dáng như đang đợi người. Nó nhìn thoáng qua, hơi nhăn mày không biết anh ta đứng đó làm gì rồi cũng thôi không quan tâm nữa.

Tụi nó đi qua anh, một mực tiến về trước nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái.

– Lạc Hi. – Dĩ Hằng gọi ngược nó lại.

Nó nghe người gọi mình, bước chân dừng lại, nhưng không có ý định quay đầu nhìn.

– Chúng ta đi ăn cơm đi. – Anh đi tới trước mặt nó.

Nó ngước lên nhìn anh một cái, tỏ vẻ tiếc nuối khéo léo từ chối anh:

– Xin lỗi, hôm nay tớ bận.

– Bận sao? Cậu bận gì? – Anh thắc mắc.

– Bận gì liên quan tới cậu sao? – Hấn xen vào.

Nó nghe giọng hấn thì giật mình, hấn xen vào làm gì, còn dùng giọng điệu đó, tạo ấn tượng xấu thì sau này nó phải làm thế nào đây.

– Mày sao vậy? – Nó trách hấn, thuận tay đẩy hấn sang bên. – À.. Không có gì, chỉ là đi học. – Nó quay sang nhìn anh cười trừ.

Hấn nhìn nó, lần đầu tiên nó vì người khác mà trách hấn, trước giờ chưa từng như thế, mà nó cũng từng hứa dù gì cũng sẽ theo phe hấn.

Dĩ Hằng trong lòng đương nhiên vui vẻ rồi, anh cũng bất ngờ như hấn, không biết rằng thái độ đột nhiên đảo ngược như vậy.

– Học? Ở đâu? Tớ đi nữa được không? – Anh hớn hờ hỏi.

– A.. Cái này..

Nó ngập ngừng, nó không muốn để anh ta đến nhà, không muốn anh ta biết nhà mình, cũng không muốn học chung với anh ta.

– Không! – Hấn lập tức từ chối.

– Há? – Nó nhìn hấn.

Hấn quay qua kẹp cổ bịt miệng nó lại, ngăn nó nói, mình thì tiếp tục.

– Học ở nhà tôi, không hoan nghênh cậu.

Hấn nói rồi đi ngang qua hấn, cả bọn lật đật chạy theo sau, trong lòng ai cũng tò mò và tò mò.

– Mày sao vậy? – Nó kéo tay hấn xuống.

Học ở nhà nó, đâu phải nhà hấn, hấn lại nói như đúng rồi, lại còn không cho nó nói.

– Qua nhà tao học. – Hấn buông nó ra, bỏ đi trước.

– Ê đạo này Khắc Hấn làm sao í. – Triết Nhã đi tới đứng vai nó.

– Ủ tao cũng thấy nó có vấn đề, có bao giờ nó lạnh nhạt với mày vậy đâu Hi. – Ly Hân nói.

– Tao không biết, cả tháng nay rồi. Chắc có tâm sự. – Nó chán nản.

– Được rồi đừng lo lắng, chắc không sao đâu. – Từ Mã an ủi nó.

– Ủ.

Quảng đường từ trường tới nhà hôm nay sao dài thế này, không có ai nói với câu nào nữa.

Hấn đi phía trước lẳng lặng chìm trong suy nghĩ của mình. Nó lảo đảo đi sau hấn, khoảng cách chỉ vài bước chân nhưng cảm giác như cả vạn dặm. Mấy đứa còn lại nhìn tụi nó như vậy cũng ảo não theo, đây coi là gì chứ, chiến tranh lạnh sao? Lần đầu tiên họ thấy hai đứa nó vậy đấy!

Cạch

Hấn mở cửa nhà tự mình bước vào, nó im lặng đi theo hấn, cởi giày rồi đi lên lầu.

– Học đi. – Hấn quăng cặp lên giường.

Tụi nó ngoan ngoãn ngồi xuống đất, lấy tập sách ra bắt đầu ôn bài.

Phòng hấn rất lớn, có một cái bàn học ngoài ra còn có sofa và một cái bàn ôvan lớn. Căn phòng toàn bộ đi tông trắng đen, rõ ràng bộc lộ tính khí lạnh lùng của chủ nhân.

Bởi vì hai căn biệt thự nhà nó và hấn có kích thước giống nhau, nên hai căn phòng cũng được thiết kế khá giống, cách bày trí cũng tương đối như nhau. Chỉ có điều, phòng hấn tông trắng đen âm u lạnh lẽo, thì phòng nó là tông lam tím tươi tắn tinh khiết.

Mọi người cùng ngồi học, hấn thì tự mình nằm trên giường như mọi chuyện không liên quan tới mình, không khí im lặng đến đáng sợ.

Đến khi mọi người đi về hết, nó còn nán lại, yên lặng ngồi trước bàn nhìn hấn. Sau một hồi hấn ngước lên, hai người mặt đối mặt, hấn bỏ sách xuống ngoắc nó lại.

Nó đi tới bên giường leo lên ngồi cạnh hấn, hấn im lặng đợi nó nói.

– Đạo này, mày làm sao vậy? – Suy nghĩ thật lâu nó mới nói ra được mấy chữ này.

– Nó thích mày há? – Hấn không trả lời mà hỏi ngược lại nó.

– Há? – Nó không biết hấn đang nói gì.

– Đặng Dĩ Hằng.

– Thích tao? – Mắt nó mở to. – Không có đâu, mày đừng nói bậy.

– Mày nên nhớ tao cũng là con trai. – Hấn đột nhiên nghiêm túc. – Nó có ý với mày, tao nhìn là ra.

– Nhưng...

– Không tin tao? – Hấn nhướn mày.

– Không phải.. Nhưng mà chuyện đó rõ ràng là không thể mà. – Nó yếu ớt phản bác.

– Có cái gì gọi là không thể sao? – Hấn hỏi lại.

– Hôm đó mày cũng nghe đó, cậu ta cá cược, đem tao ra làm trò đùa, vậy nên cậu ta có theo đuổi tao thì cũng chỉ vì trò cá cược đó, không phải vì thích tao. – Nó lớn tiếng cãi lại.

– Tình cảm là thứ không thể đoán trước, dù là cá cược cũng không đảm bảo cậu ta sẽ không thích mày, mà dù mày có biết cậu tao đùa giỡn mày cũng không chắc chắn rằng mày sẽ không phải lòng cậu ta. – Hấn ta cũng lớn tiếng nói lại.

– Đủ rồi! – Nó hét lên. – Mày đừng nói nữa. – Nó bịt tay mình lại.

– Sao? Tao nói đúng rồi à? Thích nó rồi sao? – Hấn nhếch mép.

– Không có! – Nó la lên, mắt đã đỏ ngầu.

– Không có? – Hấn cười khinh. – Hừ! Vậy dạo này chẳng phải mày đi chung với cậu ta miết sao? Ăn cơm nữa chứ, vui vẻ vậy mà còn dám nói không có.

– Mày..

Nó nghẹn lời, đưa đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận nhìn hấn, đáy mắt thoáng lên vài tia bi thương mà trông mắt cũng phủ đầy một tầng hơi nước.

– Mày là cái thằng không nói đạo lý, tao không nói với mày nữa, từ nay về sau cũng không thèm quan tâm tới mày nữa.

Nó chạy ra khỏi phòng hấn, cửa phòng đóng cái rầm, ba mẹ hấn cũng chạy ra xem. Họ nhìn thấy khuôn mặt nó đầy nước mắt, một tay che miệng cứ thế nhắm mắt nhắm mũi mà chạy ra ngoài.

Hấn thần thờ trong phòng một mình, hấn nói sai gì sao? Làm nó đau lòng rồi? Hấn nhớ lại hình ảnh của nó lúc nãy, trong lòng đau như cắt, hấn không bao giờ muốn nó phải buồn, luôn đem nó bảo vệ trong lòng bàn tay, vậy mà không ngờ hôm nay người tổn thương nó lại là mình.

Hấn lại nhớ tới vì mình đụng đến Đặng Dĩ Hằng, nó mới lớn tiếng phản bác lại. Nó chưa bao giờ cùng hấn cãi lộn lớn tiếng mà kịch liệt như vậy, lại còn vì một người con trai khác.

Hấn càng nghĩ lòng càng đau, khoảng khắc nó nói từ nay về sau đều không quan tâm tới hấn nữa. Hấn cảm thấy lúc nó bỏ đi như đem theo cả tim hấn, tách lìa từng tế bào, cảm giác đau mà không thể nào diễn tả được.

Lạc Hi chạy về phòng mình đóng sầm cửa lại, cả thân người bỗng nhiên yếu xiêu ngồi sụp xuống đất. Từng giọt nước mắt long lanh như hạt trân châu rơi xuống, tràn ra khắp khuôn mặt, ướt đầm chiếc thảm màu lam.

“Triều Khắc Hàn ngu ngốc!! Người khác nói tao như vậy tao sẽ xem như không nghe. Nhưng tao không ngờ lại là mày, tao vốn nghĩ mày là người hiểu tao nhất vậy mà mày lại nói tao như thế. Tao làm sao có thể thích hấn, không bao giờ thích hấn.”

– Không bao giờ thích, không bao giờ, không bao giờ mà.

Nó vừa khóc vừa nghĩ rồi lại lẩm bẩm, cho đến tận khi đôi mắt sưng đỏ cả lên mới mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Triều Khắc Hàn là người rất thông minh, chỉ số IQ tới 180, nhưng trong chuyện này đúng là chỉ còn có 18 thôi.

Hấn làm sao lại không nhận ra, ý đồ của nó, kế hoạch của nó, hấn nói đúng là Dĩ Hằng thích nó, nhưng nó thì không.

Có phải hấn quá hấp tấp chăng? Hấn lớn tiếng với nó nên làm nó sợ rồi? Mà nó lại không muốn nói hấn biết, nó muốn tự mình hoàn thành rồi sau đó sẽ nói với tụi nó sau. Nhưng lần này liệu cứ giấu có ổn hay không? Hiểu lầm cứ thế kéo dài sau mày có thể giải quyết được không?

Từ sau hôm đó, Khắc Hàn và Lạc Hi không còn đi chung với nhau, không có ăn cơm với nhau, không có cùng đi học và đi về nữa.

Trong trường đồn lên là họ đã chia tay, đùa á? Có quen bao giờ đâu mà chia tay chứ?

Bọn con gái cứ tranh thủ lúc này tiếp cận hấn, mong được hấn để ý. Nhưng mà hấn ngày nào cũng trưng bộ mặt lạnh như băng tới trường, đi đến nơi nào cũng tản ra sát khí nồng nặc. Có vài người can đảm sẽ đến gần hấn mà lần nào cũng bị hấn nhả tâm đả ra. Tính khí bốc đồng hơn hấn, tụi nó nào cũng đi bar, xong rồi lại kiếm chuyện, lúc nào cũng phải nhờ Cần Trinh và Từ Mã dọn dẹp tàn cuộc.

Nó làm sao không nhận ra khác lạ của hấn, chỉ là cả hai đều sĩ diện vô cùng cao sẽ không chịu đầu hàng trước đâu.

Khác với hấn lạnh lùng xa cách, nó dạo này đặc biệt dễ gần, hơn nữa còn vô cùng thân thiết với Dĩ Hằng. Nó không có ngày nào là không cười cả, đa số đều là nhìn anh mà cười.

Đặng Dĩ Hằng còn không vì hành động của nó mà sượng điên sao, cuối cùng anh cũng có cơ hội.

“Lạc Hi, cậu sớm sẽ thuộc về tụi tôi.”

Hấn nhiều lúc nhìn thấy nụ cười của nó với người khác, tảng băng lại dày rồi càng dày thêm.

Nhưng mà có ai thấy được không? Nó cười chỉ là đơn giản cười thôi, ánh mắt chứa đầy bi ai đều được cất giấu cẩn thận. Và còn nỗi đau trong lòng đó, có ai thấy

không? Chỉ thấy được nụ cười của nó, đã nghĩ rằng nó đang vui về sao?

Nó trong lòng đau muốn chết, nhìn hắt xa cách như vậy không biết sao nó lại đau nữa. Không quen với việc hắt lạnh lùng với nó vậy chẳng? Hay còn lí do nào nữa?

“Lạc Hi! Mà làm sao lại như thế? Sao phải đau lòng? Là nó lớn tiếng trước giờ lại vì nó mà đau lòng, Lạc Hi mà tình tảo lại...”

Trong lòng nó rối như tơ vò, không ngừng kêu gào, cảm giác như thiếu chút nữa đã muốn bật khóc.

“Lòng tại sao lại đau như vậy? .. Đau quá...”

Tình trạng này phải kéo dài đến bao giờ? Lần đầu tiên nó gặp phải cảm giác như vậy, khó trách lòng sao lại hỗn loạn. Khi nào lại có thể cùng hắt vui về đây? Khi nào lòng sẽ không đau nữa?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Lời tỏ tình hôm đó

Bình minh dịu dàng rọi trên thành cửa sổ, thoáng qua một cái bóng nhỏ cựa quậy trên giường lớn. Đôi mắt sớm đã mở, đảo qua đảo lại bốn phía, con ngươi màu nâu chứa đầy một mối.

Trời sáng rồi sao? Nhanh như vậy! Cô gái tắc lưỡi đứng dậy.

Khuôn mặt rõ ràng hắc hắc hơn hẳn, mắt còn lưu lại quãng thâm. Tính cả đêm qua là đêm thứ sáu, sáu đèn liên tiếp đều mất ngủ, lần đầu trong đời Lạc Hi nó trải qua, sáu ngày dài như sáu thế kỉ.

Hai tuần trước, nó cùng hắt chiến tranh lạnh vốn đã ngủ không ngon, đến hai ba giờ sáng mới thiếp đi. Sáu ngày nay thậm chí thê thảm gấp mấy lần, cả đêm cộng lại cũng ngủ không đủ một tiếng.

Nguyên do vẫn là hắt, từ lúc giận nhau tuy không nói chuyện với nó nhưng vẫn luôn âm thầm quan tâm. Mà từ cái hôm đó trở đi, nó cảm giác hắt như một tảng băng giữa hè, còn nó chính là những giọt nước băng tan ra bị dòng chảy cuốn đi ngày một rồi xa khỏi băng đó.

Sáu ngày trước...

Sau khi thi xong hai môn đầu, Lạc Hi đang cùng Ly Hân ngồi trên ghế đá ăn vặt, một người con trai đột nhiên đi tới trước hai người họ. Thấy nó không có vẻ quan tâm, người đó đưa bó hoa hồng trắng tới trước mặt nó.

Hành động này lập tức thu hút sự chú ý của học sinh có mặt lúc đó, bắt đầu tụ lại một nơi. Lúc này nó mới bắt đầu đi ngược lên nhìn, ai lại tặng nó hoa hồng trắng đây?

Đặng Dĩ Hằng!

Trong đầu nó choang một cái, nó cứ tưởng ai, không ngờ là anh, không ngờ nữa là nhanh như vậy anh ta đã hành động, hay là nó thực sự hấp dẫn được anh ta rồi?

Hoa Hồng Trắng?

À.. Nó từng nói với anh nó rất thích hoa hồng, nhưng chưa từng nói qua nó thích Hoa Hồng Trắng.

– Làm bạn gái tớ, được chứ?

Nó đang suy nghĩ thì anh lên tiếng cắt ngang.

Triều Khắc Hàn vô tình đi ngang vừa vặn nghe thấy câu này, chân vô thức nán lại.

Mắt nó nhìn anh tròn to, chỉ thấy anh đang cười, cười đẹp đến mức độ con gái ở hiện trường lập tức xū hết.

– Ủ.

Nó trái lại không bị nụ cười đó hấp dẫn, chỉ nhàn nhạt lên tiếng, bên môi thuận tiện treo một nụ cười nhẹ. Nó điều khiển cảm xúc mình rất tốt, lòng đã vô cùng bất mãn nhưng ngoài mặt vẫn cười, mắt còn lộ ra một ý niệm hạnh phúc.

Một nụ cười thôi đã đem lý trí của anh ta đánh bay, một giây sau liền ngẩn người nhìn nó.

Anh nghĩ con gái là thuần khiết chắc chắn thích màu trắng, nên mới tặng nó Hoa Hồng Trắng. Bản thân anh cũng không ngờ quả nhiên đoán đúng, thành công thu phục nó. Có lẽ vì quá vui mừng nên quên rồi chăng? Nó vốn dĩ không giống như những đứa con gái khác, đời này nó ghét nhất chính là Hoa Hồng Trắng.

Triều Khắc Hàn đứng gần đó nghe nó nói một tiếng “Ủ”, tim dữ dội nhói lên một cái. Khí lạnh trên người tăn ra gấp bội, đôi mắt trầm xuống thoáng qua một tia bi thương, dứt khoát bước tiếp về trước.

Nó từ đầu đến đuôi đều không biết tới sự xuất hiện của hân, vẫn còn cùng Dĩ Hằng cười vui vẻ.

Ly Hân bên cạnh sớm đã bị bất ngờ chôn chân một chỗ rồi, mấy hôm trước còn ảo tưởng anh thích mình, giờ thì tốt rồi. Cô chỉ không ngờ Lạc Hi cũng thích anh, lúc trước nó vô cùng ghét mả. Nhưng cô bận tâm làm gì, chỉ cần bạn mình hạnh phúc, thế thì đủ rồi, hơn nữa chỉ vì anh đẹp trai nên cô mới hơi say nắng thôi mà.

Đến lúc chuông hết giờ, nó mới tạm biệt anh cùng Ly Hân về lớp. Ly Hân tính hỏi nó từ khi nào đã thích anh, từ khi nào dễ dàng bị cua đổ như vậy. Lúc quay lại thì thấy mặt nó lạnh như băng, câu muốn hỏi cũng nuốt trở lại vào trong, thật đáng sợ!

Vốn là đang cười vui vẻ không ngờ đến một giây sủa vừa quay người nụ cười đã tắt ngấm, trong mắt cũng chỉ còn tức giận.

“Khắc Hàn, Lạc Hi, hai người thật giống nhau, thật giỏi hành hạ người khác bằng cách này nha!” – Ly Hân thảm than thờ.

Tối gần lớp nó thuận tiện quảng luôn bó hoa vô thùng rác, thấy hành động này Ly Hân bất ngờ. Sao lại bỏ vậy, đẹp mà!

Lòng nghĩ như vậy cô cũng không dám hỏi, bởi vì cô vô cùng tin nó, chắc chắn nó làm gì cũng có lý do.

...

Nó càng nghĩ lại càng thêm giận tên Đặng Dĩ Hằng kia, nếu sau này báo thù được anh mà tuyệt giao với Khắc Hàn thì phải làm sao?

Nó làm vệ sinh cá nhân xong, thay đồng phục rồi xuống lầu ăn sáng, hôm nay hân lại không tới.

Quen cùng hân giành ăn rồi nên bây giờ không có hân cảm thấy không quen chẳng?

Đường đi học hôm nay cũng chỉ có một mình nó. Vì dư âm của mùa đông trời vẫn còn se lạnh, những cơn gió rít qua da thịt như đang cuốn lấy con tim nó lạnh lẽo một hồi.

“Khắc Hàn..”

Sáu ngày liên tiếp không ngủ thì mắt đương nhiên có quầng thâm, mắt nó thật sự giống Panda lắm rồi.

Dĩ Hằng mấy ngày nay vô cùng quan tâm nó, chăm sóc nó tỉ mỉ, trên mặt lúc nào cũng vui vẻ.

Mới quen gần một tuần thôi mà..

Nó nghĩ tới anh vì mười triệu cá cược nên mới đối tốt với nó như vậy, trong lòng cười khinh một tiếng.

Loại người này, nó chính là không tôn trọng nổi.

Nghĩ tới tình hình bản thân như vậy mà hân lại chẳng mấy may quan tâm, nó bị nội thương nặng rồi. Nếu là bình thường, hân chắc sẽ mắng chửi nó vì cái tội không lo cho bản thân, rồi sẽ suốt ngày lải nhải bên tai nó, mắng xong rồi lại dịu dàng chăm sóc nó.

Nghĩ lại bây giờ thấy có chút hoài niệm.

Đặng Dĩ Hằng đối với việc nó mất ngủ hình như không quan tâm lắm, mỗi ngày vào chỉ hỏi một câu, như hôm nay vậy.

– Hôm qua lại không ngủ à?

– Ừ

– Sao lại không ngủ?

– Không ngủ được.

– Được rồi, tối nay nhớ ngủ sớm một chút. – Anh sờ đầu nó.

Đối thoại của hai người họ luôn là ngắn và xa cách như vậy.

Anh ta quan tâm lo lắng nó thì cũng có nhưng cảm giác chỉ như cho có lệ, mà đa số cứ là hẹn đi chơi rồi đi ăn. Nó là heo sao? Nó mới không cần suốt ngày ra ngoài như thế.

Đặng Dĩ Hằng vừa có được nó vừa thắng được cá cược có thể không vui sao? Nhưng mà bây giờ trong lòng hân vô cùng hỗn loạn, hân đang cố sắp xếp lại mọi thứ nhưng vô ích.

Dường như sự yêu thích dành cho nó nhiều hơn việc thắng được số tiền kia. Anh thích nó rồi!

Anh tự âm thầm nói tình cảm này ban đầu cũng chỉ vì cá cược, giờ lại thành tình thật rồi. Trải qua nhiều lần suy nghĩ, đắn đo, cuối cùng anh cũng quyết định mặc kệ. Dù gì cũng có được nó rồi, giờ nó là bạn gái anh rồi, nói sao thì vẫn là nó cũng thích anh nên mới đồng ý chứ. Trong lòng anh nghĩ tới liền tràn ngập hạnh phúc, cũng đâu nghĩ tới những gì có thể xảy ra nữa.

Lạc Hi mỗi ngày lại cứ phải tỏ ra vui vẻ, nó mệt rồi, còn bọn tình địch của nó, phiền chết!

Ngày trước đi cùng hân, ít ra hân đối với bọn con gái ranh giới rõ ràng nên họ cũng chẳng dám làm gì. Hân còn đối với nó dịu dàng chăm sóc, bọn con gái rõ ràng

không dám đụng đến nó.

Di Hằng tuy rằng đang quen nó nhưng vẫn đối với con gái khác rất thân thiện vui vẻ cười nói. Anh như vậy không phải gián tiếp giúp họ nuôi trong lòng hi vọng sao? Anh có biết như vậy là anh hại nó rồi hay không, anh ta luôn luôn để mọi thứ giữa chừng không rõ như vậy sao?

Trong sáu ngày này, nó mệt mỏi thi xong học kì, bởi vì việc này cũng không còn tâm trạng ôn bài, không biết điểm số thế nào nữa..

— Ê có điểm rồi đó. Đi coi đi. — Ly Hân rủ cả bọn đi.

— Ừ đi.

Nhã vừa đứng dậy vừa nói, mấy đứa kia không nói gì chỉ đứng dậy đi theo.

— Aww!!! Lạc Hi lại là mày. — Mẫn Di cảm thán la lớn.

Họ đứng trước bảng điểm của lớp, vị trí xếp hạng vẫn như cũ không có thay đổi gì mấy. Khắc Hàn hạng nhất, Lạc Hi nhì, Trịnh Cẩn ba, Mẫn Di bốn, Từ Mã năm, Ly Hân sáu, Triết Nhã bảy. Xếp hạng này từ lâu đã vậy, luôn luôn không có thay đổi, bảy vị trí đầu luôn bị tụi nó chiếm.

Chuyện này đối với mọi người trong lớp như chuyện ở phường, không ai có phản ứng gì, tụi nó cũng biết trước top 7 không có dành cho mình.

Mọi khi bọn họ cũng coi việc này vô cùng bình thường nha, nhưng là mấy bữa nay thấy nó sa sút quá tính thừa cơ bò lên mà vẫn thua.

— Nè! Đi ăn mừng đi. — Từ Nhã đề nghị.

— Bộ lần đầu mày được lọt top hả? Không đi! — Nó từ chối thẳng.

— Sao không đi. Dù gì cũng nên ăn mừng chứ. — Từ Mã năn nỉ.

— KHÔNG ĐI. — Nó khoanh tay nhắm mắt đưa một tay ra chặn lại.

— Mày sao vậy Hi? Thường đi ăn mày khoái lắm mà? — Mẫn Di kéo tay nó qua một bên.

— Hoi mệt xú thôi, không có gì. — Nó nói nhỏ, vỗ vỗ vai Di.

— Hi không đi thì tụi mình đi? — Nhã lên tiếng.

Khắc Hàn lúc này liếc qua nó một cái, hần thật sự không thích nhìn vẻ mặt âm ỉ của nó như vậy. Không lẽ tên kia đối với nó không tốt? Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nó trong lòng hần không khờ chế được mà đau.

— Tao không đi. — Hần nói rồi sai bước đi.

— Ê? Sao vậy? — Trịnh Cẩn gọi với theo — NÈ! MÀY ĐỪNG LẠI COI.

— Đứng la nữa, hần quyết định rồi mày thay đổi được sao? — Nó ngăn Cẩn lại — Được rồi tụi mày đi đi. — Nói rồi nó đi về phía hần.

Giọng nói nó nhẹ nhàng yếu ớt tựa như một cơn gió thoảng qua cũng có thể đem từng câu chữ cuốn đi mất.

Nó đến gần hần, cùng hần đi song song về lớp, nhưng không ai nói với ai câu nào, chỉ như vậy im lặng bước đi.

Trong lớp chẳng có ai cả, hần đi tới bàn mình lấy balô, vừa xoay người lại thấy nó đứng đằng sau. Hần đứng yên một tay xách cặp trên vai một tay trong túi quần, nhìn xuống nó trước mặt.

Nó lùn hơn hần một cái đầu, lại còn cúi đầu xuống làm hần không nhìn rõ mặt nó, cảm giác không nắm bắt được nó luôn khiến hần khó chịu.

Hần nhớ tới mấy ngày nay nó đều mệt mỏi như thế, bản thân cảm thấy rất tò mò lý do. Hần xách cặp nó lên, đưa tay quay người nó lại, nắm ray nó kéo ra ngoài.

Trên con đường về nhà thường ngày, hôm nay lại có hần, mọi thứ như trở lại quỹ đạo ban đầu của nó.

Tháng mười qua là lạnh, con đường gần nhà nó trồng một hàng cây phong, mỗi lần tới mùa lá rụng lại vô cùng đẹp.

Hai người lặng lẽ đi bên nhau, ánh mắt nó dõi theo từng chiếc lá rời cành, lâu lâu lại nhìn trộm hần một cái.

Nhìn những chiếc lá đó, lòng nó không khỏi nghĩ rằng, nó có giống những chiếc lá đó không? Nó là lá, hần là cây, còn.. anh là gió. Những chiếc lá yếu ớt, bởi vì sự đưa đẩy của gió mà rời xa cây.

Hần cũng nhìn nó, cũng nhìn lá, cũng có cùng suy nghĩ giống nó, nhưng lá cây là quy luật tuần hoàn của tự nhiên, còn nó thì sao? Nó bị anh ta hấp dẫn rồi chăng? Là lá bởi vì sự mát lạnh của một cơn gió thoảng mang tới mà nhân tâm rời bỏ cây — thứ đã gắn bó lâu ngày cùng lá, thậm chí đã là một phận cơ thể. Phải vậy không?

— Hi Hi.. — Hần nhẹ nhàng gọi nó, bước chân dừng lại.

Nó nghe tiếng hần gọi, cả người run lên một cái, vì lạnh, mà cũng vì tên nó được gọi ra từ miệng hần ấm áp làm sao.

– Há? – Nó dừng lại, nhìn hần.

– Mấy đêm không ngủ rồi?

Hần bước lại trước mặt nó, yêu thương vén tóc nó ra sau, đẩy mắt tràn đầy cung chiều nhưng cũng không khó thấy được sự đau lòng.

Hần muốn giận nó, giận nó thật lâu, thậm chí không nhìn thấy nó luôn càng tốt. Bởi vì mỗi lần thấy nó, tim hần luôn nhói lên đau đớn. Nhìn nó cười với người khác, vui vẻ cùng người khác, hạnh phúc vì người khác mà không phải hần, ngoài trái tim đau đớn ra chính là cảm giác không cam lòng.

Nhưng mà hần cũng rất muốn, rất muốn, đến gần nó, ôm chặt lấy nó, hỏi xem tại sao nó lại trở nên một môi thiếu sức sống như vậy?

Quả nhiên, giữa trái tim và lý trí, tuy rằng lý trí luôn luôn mạnh mẽ nhưng vẫn là không thắng nổi trái tim. Hần cuối cùng không nhận được mà phải bước đến hỏi han nó, hần chỉ nhẹ nhàng chạm vào nó chứ không phải mạnh mẽ mà ôm lấy.

Hần biết rằng giờ nó là bạn gái anh ta, không phải cô gái nhỏ bé mà hần có thể tùy ý bảo vệ nữa. Hần không sợ anh ta, nhưng hần sợ nó không thích hần chạm vào nó, hần sợ những hành động quá đà của hần sẽ làm nó càng xa hần hơn.

– Sáu.

Nó chỉ trả lời đúng một chữ, một chữ đâm vào tim hần, sáu đêm? Đùa sao, làm sao chịu nổi?

– Tại sao? – Mắt hần âm u không nhìn rõ tâm trạng.

– Không ngủ được.

Nó nhún vai, giương đôi mắt mệt mỏi nhìn hần nhưng rõ ràng là đã long lanh hơn, ánh mắt câu cả hồn hần đi.

– Hần ta.. đối với mày không tốt? – Hần khó khăn mở miệng.

– Không có! – Nó chớp nhẹ mi mắt.

– Vậy tại sao...

– Tại mày.

Không đợi hần hỏi hết, nó đã vội vàng kết tội hần, những lời muốn nói trong lòng nó sắp ép chết nó rồi. Tên Dĩ Hằng kia không bao giờ hỏi han nó như vậy, căn bản không có cơ hội than thở. Bây giờ nó có nên ăn vạ hần không? Mượn cớ làm hòa luôn? Nó hình như hơi nhớ cảm giác được hần dỗ dành.

– Tại tao? – Hần nheo mày khó hiểu.

– Mày.. – Nó áp úng – Chiến tranh lạnh với mày hai tuần đã là cực hạn với tao rồi, mỗi ngày đều mất ngủ. Không ngờ từ cái hôm tao quen Dĩ Hằng mày lại càng lạnh lùng hơn. Làm ơn đi, khi nào mày mới chịu bình thường lại với tao như xưa? Chiến tranh như vậy hoài khó chịu lắm, tao không muốn!

Những câu cuối nó nói dường như là hét lên, đôi mắt nâu nhìn hần đã sớm chứa đầy hơi nước.

Nhìn nó kích động như vậy là vì hần trong lòng cũng hơi vui một chút, nhưng lúc nghe nó gọi tên anh ta, hần lại nổi lên ganh tị. Mà thấy nó sắp khóc rồi, hần cũng không nỡ để nó buồn thêm nữa, gạt hết mọi thứ lần nữa quan tâm nó.

– Được rồi. Tại tao! Tao không tốt. Mày đừng khóc nha, tao không dỗ đâu. – Hần hăm he.

– Cái gì? Mày dám? – Nó trợn mắt. – Tao khóc liền cho mày coi.

Hần nghe nó nói xong liền hoảng lên, nó sẽ làm thiệt đó, hần bây giờ không có cách dỗ nó.

– Được rồi, được rồi, được rồi. Đừng khóc mà.. Tao xin lỗi.

Hần ngừng một chút rồi nhỏ giọng nói, cung chiều sờ sờ má nó. Nó nghe hần nói vậy không khỏi tròn mắt, đây là lần đầu tiên hần xin lỗi nó!

– Không cần! Không cần xin lỗi tao. – Nó cụp mắt xuống buồn bã nói, rồi đột nhiên ngược nhìn hần. – Chỉ cần trở lại như trước kia là được. – Nó vịn vào tay hần như khăn cầu.

– Ủ.. – Hần yêu chiều vuốt tóc nó rồi bỗng nhiên. – Không được!

– Tại sao? – Nó bất ngờ.

– Bởi vì.. mày là bạn gái hần ta. – Hần ừ ừ nói.

– Thì sao? – Nó không hiểu.

– Mày không nên đối với người khác thân thiết. – Giọng hần càng trầm hơn.

– Người khác? Mày là bạn thân tao mà? Tại sao vì hần lại không thể chơi cùng nữa? Không thích! Dù hần ta có không cho tao chơi với mày tao cũng mặc kệ. – Nó bắt đầu lên tiếng.

Hắn ảo não cười khỏ, cô bé này thật ngây thơ, có biết khi đàn ông ghen tuông ghê gớm thế nào không? Hắn bởi vì không có tư cách nên mới phải âm thầm như thế còn anh ta với thân phận bạn trai nó hoàn toàn đủ tư cách. Cũng đồng thời vì bốn từ “mày là bạn thân tao” mà buồn bã, hẳn lần này cũng vì niềm vui của nó, nén nỗi đau của mình nhẹ đáp một câu.

– Được rồi.

Hoàng hôn trên đường về nhà hôm nay thật đẹp, mặt trời màu cam nhẹ nhàng chìm xuống phía chân trời. Hàng cây phong nhẹ nhàng rơi lá, tạo nên con đường phủ đầy lá vàng. Khung cảnh thơ mộng như tôn thêm vẻ đẹp của đôi trẻ, hai chiếc bóng một cao một thấp đổ xuống đường, lặng lẽ đi về trước mãi đến khi khuất hẳn ánh mặt trời.

Nay mới đi thi về là bay lên viết chap liền mà giờ mới xong :v tuần này ta thi rồi, số lần ra chap không đảm bảo nha =)) ta còn chưa ôn bài gì cả :))) thương ta đi nha T^T cùng lắm đình công một tuần, thi xong rồi bù lại cho heee :)))

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tình địch tìm tới cửa

Giờ cơm trưa, Lạc Hi ngồi một mình dưới gốc cây thụ to lớn, ánh mắt mông lung nhìn ngắm những bông hoa giấy leo trèo trên tường cao. Con gió thoảng qua, cuốn lấy những sợi tóc tung bay nhảy múa, mang theo một chút hương thơm ngọt ngào. Mi mắt khẽ nhắm lại, trên môi treo một nụ cười, vẻ mặt hoàn toàn là đang hưởng thụ.

Nó nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai, không biết ai lại quấy rầy nó lúc này.

– Cậu là Mộc Lạc Hi?

Nghe thấy tên mình, nó mới bất đắc dĩ mở mắt liền nhìn thấy một cô gái vô cùng xinh xắn.

Cô gái có đôi mắt bồ câu, tròng mắt đen sâu hút, lông mi không chuốt mà cong, mày liễu kiều hãnh. Mái tóc vàng nâu uốn xoắn bồng bềnh, nhẹ nhàng đáp lại bên thắt lưng.

Lạc Hi âm thầm nhìn qua đánh giá cô một lượt, ngoại hình không tệ nếu không nói là quá xinh đẹp. Nhưng mà một cô gái xinh đẹp như vậy mở miệng ra là ngữ khí như thế thật hù chết người.

– Ủ. Cậu là? – Nó nhìn cô ta hơi nghi ngờ.

– Tôi là Cổ Hoài My.

– À..

Nó làm bộ mặt đang suy nghĩ, cái tên này quen lắm, hình như là tình cũ của Dĩ Hằng?!

Nó thấy mắt cô ta đục đi, trên miệng nở ra một nụ cười khinh, giọng điệu cực kì kênh kiệu mà nói:

– Cậu đang quen với Dĩ Hằng?

– Ủ. – Nó bình thản đáp.

– Chia tay đi. – Cô khoanh tay trước ngực.

Nó không ngờ cô ta sẽ đề ra cái yêu cầu này, gương mặt thoáng qua vẻ bất ngờ nhưng rồi nhanh chóng thay bằng vẻ ảm đạm vốn có.

– Tại sao?

Nó nhàn nhạt lên tiếng, thuận tay nhặt bông hoa giấy rơi trên ghế đá lên nghịch.

– Không có tại sao. – Cô ta nói như một điều hiển nhiên.

– Cậu thích cậu ta sao? – Nó đứng dậy.

– Điều này toàn trường đều biết mà, hơn nữa ngoài tôi ra cũng không có ai hợp với Dĩ Hằng hơn đâu! – Cô tự tin nói.

Lời nói của cô như chọc cười nó, làm nó không nhịn được phì ra tiếng, bộ dạng bình thản hỏi ngược lại.

– Hai người đã chia tay lâu rồi không phải sao?

– Việc đó không liên quan tới cô! – Cô hắng giọng, đột nhiên đổi cách xưng hô.

– Còn thích cậu ấy sao lại chia tay nha? Tôi không biết cô vẫn thích cậu ấy, nếu sớm biết có lẽ tôi đã nhường lại cho cô.

– Nhường? – Cô nhếch mép. – Cô xem Dĩ Hằng là gì?

– Để xem.. Hừmm một món đồ chơi khá thú vị.

Nó nói rồi cười híp mắt, tiến lên lấy mấy lọn tóc của cô ta nghì trong tay, nhìn qua có vẻ người bị hại là cô chứ không phải nó.

– Cô.. – Cô tròn mắt nhìn nó. – Cô không hề thích Dĩ Hằng!

– Trước giờ chưa từng nói thích! – Nó khoanh tay.

– Haa.. Không ngờ mắt nhìn cậu ấy tệ như vậy, người như vậy cũng nhìn lọt mắt! – Cô không chịu thua.

– Cô.. đủ tư cách bình phẩm con người tôi sao?

Nó tiến lên, đôi mắt sắc lạnh như dao nhìn thẳng vào con mắt đen đã hơi run lên của cô.

– Không thích sao lại quen? – Cô bắt đầu đuối lí.

– Chuyện của tôi cô quan tâm làm gì? Nếu cô chỉ vì việc này mà kiếm tôi, thì xin lỗi chúng ta không còn gì để nói! – Nó nói xong liền sai bước đi.

Cổ Hoài My chôn chân đứng đó, cô vốn nghĩ là Lạc Hi mê miệt vẻ đẹp của anh nên mới sà vào lòng anh như thế. Nếu là Lạc Hi cùng Dĩ Hằng thích nhau cô cũng sẽ tìm được cách tách họ ra. Giờ nghe thấy Lạc Hi vốn không thích anh, xem anh như một món đồ chơi, lòng cô thật sự rất tức giận, nhưng mà nếu như vậy không phải sẽ dễ dàng hơn sao? Đợi đến khi anh biết việc này, “Lạc Hi cô chết chắc”

Lạc Hi đi về lớp, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng chắn ở cửa. Khắc Hàn đưa lưng về phía nó, hoàn toàn không biết nó đang tới.

Nó đến gần phía sau hắn, nhón chân lên, đôi tay trắng nõn che lại trước mắt hắn. Mũi hắn chậm rãi lướt qua một ý cười, nhẹ nhàng mà cong lên, dịu dàng đến khó tả.

Hắn nắm lấy tay nó, vừa xoay người kéo xuống một cái, nó đang nhón chân bị mất đà ngã vào người hắn.

– Úii.

– Trò này chơi quài không chán hả? – Hắn giữ lấy nó để không bị ngã.

– Xi. Chơi với mày chán phèo. Không chơi nữa. – Nó bấu môi đi vào lớp.

Hắn đứng đó nhìn theo nó một lát, cảm thấy hành động của nó rất là mắc cười. Chạy tới khoát vai nó cười lấy lòng:

– Quê rồi hả?

– Quê đầu mày. – Nó liếc hắn.

– Haha.. Tao biết hết. – Hắn nhéo mũi nó.

– Đau! – Nó sờ sờ mũi. – Thằng điên này. – Bắt đầu dí hắn khắp lớp.

Thế là lần nữa tiếng cười giòn tan vang lên, cũng lâu lắm rồi sau gần tháng chiến tranh lạnh đó, lớp họ mới có lại bầu không khí này.

Gần giờ ra về, điện thoại nó run lên, tin nhắn mới.

“Ra về đợi tôi ở lớp cô, tôi có việc này muốn nói. – Cổ Hoài My”

“Tôi không có gì để nói với cô.” – Nó nhắn lại.

“Liên quan tới Dĩ Hằng.”

“Tôi không có hứng thú.” – Nó thẳng thắn.

Cô nhận được tin nhắn của nó có hơi bất ngờ, Lạc Hi này đúng là quá tuyệt tình, quá phũ, suy nghĩ một chút cô lập tức nhắn lại.

“Chuyện này cũng liên quan đến Khắc Hàn.”

Cô ta lựa chọn Khắc Hàn làm bia, cô chỉ đoán là nó sẽ đồng ý, dù gì cũng bạn thân lâu như vậy.

Nhận được tin nhắn, mày đẹp khê nhú chặt, nó khê liếc người con trai đang úp mặt ngủ bên cạnh, bấm một chữ rồi gửi đi.

“Được.”

Quả nhiên! Cô tuy lưỡng lự trước cũng hơi bất ngờ, hình như Lạc Hí thích Khắc Hàn? Cô sao cứ có cảm giác là như vậy nhỉ?

Giờ về, nó không muốn bọn kia đi theo, liền nghĩ cách cắt đuôi, lúc ra đến cổng trường, nó la lên:

– Chết! Tao để quên đồ trên lớp rồi. Tụi mày về trước đi, tao lên lấy.

– Tụi mày về đi. – Hấn kêu bọn nó.

– Okay. – Tụi nó nói rồi đi trước.

– Tao đi với mày! – Hấn chỉ nó.

– Há? – Nó ngờ ra. – Không cần, mày về trước đi.

Nó xua tay rồi đẩy hấn ra trước, dù gì cũng xác định quan hệ với Dĩ Hằng không còn lâu, nó không muốn hấn đột nhiên lại can thiệp.

Lông mày hấn khẽ nhú lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn nó:

– Sao đây?

– Không có gì chi là lấy đồ thôi mà, chi mà mắc công hai ba người đi vậy. – Nó cứ đẩy hấn tiến lên trước.

– Được được. – Hấn nán bước chân lại, xoay người nhìn nó. – Lấy nhanh rồi về, tao đi chậm đợi mày!

– Ông cụ cần nhần. – Nó lườm hấn. – Khỏi đi. Về nhà ẹ.

– Tự mình cẩn thận! – Hấn dặn dò. – Tối tao qua ăn cơm. – Hấn xoa đầu nó.

– Biết rồi. Điiiiii – Nó đẩy hấn.

Sau khi nhìn thấy bóng hấn khuất xa, nó mới yên tâm chạy lên phòng học.

Dọc hành lang đều không có một bóng người, hôm nay tan trể nên trời cũng chập choạng tối, không khí khá ghê rợn.

Nó tiến vào lớp học, vừa vào liền nhìn thấy có người ngồi ngay đầu bàn, ánh nắng mờ mờ còn sót lại để nó nhìn rõ bóng người đó, là Cổ Hoài My.

Nó nghi hoặc tiến lại gần, đứng trước mặt cô ta, gõ gõ mặt bàn vài cái, cô chậm rãi ngước mặt lên.

– Có việc gì? – Nó lạnh lùng hỏi.

– Tò mò lắm phải không? – Cô đứng dậy đi ra đối mặt nó.

– Đừng vòng vo! – Nó khấn trương.

– Tôi chỉ là muốn biết, giữa Dĩ Hằng và Khắc Hàn, cô chọn ai thôi. – Cô đùa giỡn với tóc nó.

– Cô muốn nói gì? – Nó gắt giọng.

– Tức giận vậy làm gì, cứ từ từ cô cũng biết thôi.

Về mặt bị ức hiếp ban nãy dưới gốc cây cô thụ đã không còn, Cổ Hoài My lúc này sắc sảo mà kiêu ngạo không ngừng lên giọng với nó.

– Vào thẳng vấn đề đi. – Nó mất kiên nhẫn.

Cô nhếch mép, lấy điện thoại ra đưa tới trước mặt nó:

– Thấy sao?

– Cô nghĩ tôi quan tâm cái này? – Nó phì cười.

Tấm hình đó là chụp lúc Dĩ Hằng cùng cô hôn nhau trong ghế đá sân sau trường. Họ từng là tình cũ, có những tấm hình này thì có gì đặc biệt? Hơn nữa, nó đâu thích anh ta, dùng cái này để kích nó thì có hơi sai lầm. Nó có nói với cô ta là nó không thích anh rồi mà, cô là ngốc thật hay giả vờ đây?

– Không thấy đau lòng sao? – Cô ta vờ như bất ngờ ở một tiếng.

– Hai người từng yêu nhau, đây là việc bình thường! – Nó thản nhiên đáp.

– Được! – Quả nhiên không qua khỏi dự đoán của cô. – Còn cái này?

Cô đưa một tấm ảnh khác tới trước mặt nó, nó vừa nhìn vào đồng tử liền trợn to, không thể nào.

Người trong ảnh là Cổ Hoài My cùng với.. cùng với Triều Khắc Hàn!

Nó nhìn thấy họ đang hôn nhau bên cạnh bức tường trồng đầy hoa giấy, nó nhìn thấy những bông hoa giấy rơi trên vai hắn. Nó nhìn thấy mắt cô cong lên hình bán nguyệt như đang rất vui vẻ, nó thấy vẻ mặt lạnh lùng thường ngày của hắn như vô cùng dịu dàng.

Nó vô thức đưa tay cầm lấy tấm ảnh, nhìn người con trai trong đó đến gần gũi. Là hắn sao? Hắn cùng cô ta là từ khi nào? Đôi tay hơi run lên, nó ngược nhìn cô như tìm kiếm một câu trả lời.

– Thế nào? Haha – Cô che miệng cười lớn. – Dĩ Hằng cô không quan tâm, chắc Khắc Hàn cô sẽ quan tâm chứ!

...

Nó im lặng nhìn tấm hình thật lâu, thật lâu cũng không nhúc nhích.

– Ai da.. Nhìn xem Dĩ Hằng là bạn trai cô, thì cô lại không thương. Mà người cô thương lại yêu thương người con gái khác. – Cô ta khinh bỉ nhìn nó.

– Tôi không thích Khắc Hàn! – Nó phản bác.

– Cô không thích? Không thể nào. – Cô vẫn cười nhưng không khó nhận ra cơ mặt đã hơi cứng lại.

– Chúng tôi chỉ là bạn thân. – Nó nhấn mạnh.

– Bạn thân? Haa.. Cô đừng chọc tôi cười. Nếu không thích, phản ứng của cô sao lại như vậy?

– Chỉ là hơi bất ngờ, mắt nhìn cậu ấy vốn không kém như thế. – Nó lấy lại vẻ bình tĩnh ban đầu.

– Hóa ra cô vẫn bình tĩnh như thế.

Cô hơi ngạc nhiên, rồi nhanh chóng lấy ra thêm vài tấm hình, đưa tới trước mặt nó.

– Nhìn xem.

Nó cầm lấy hình, có tấm cô ôm hắn, có tấm cô nắm tay hắn, có tấm cô đưa hắn một hộp quà. Tất cả nó đều nhìn thấy rõ ràng, không biết trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác gì.

Bàn tay cầm xấp hình đột nhiên siết chặt, nó không hiểu phản ứng bây giờ của nó là gì nữa, cảm giác lạ lùng này là gì?

Lúc nó ngược lên đã không thấy bóng dáng cô ta đâu nữa, chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa cạch một cái.

Nó vội vàng đi tới mở cửa ra, mới phát hiện cửa bị khóa từ bên ngoài, là cô ta làm!

Nó nhìn sắc trời đã tối, chỉ có ánh trăng len lỏi sau tầng mây, chiếu một chút ánh sáng yếu ớt vào phòng. Lúc này công tắc điện đều đã tắt hết, đèn không mở được, khắp phòng học rộng lớn chỉ có ánh trăng rọi sáng.

Nó trượt dài theo cửa ngồi sụp xuống đất, bây giờ ai tới cứu nó đây, phải đợi tới sáng mai sao?

Buổi tối ở đây thật ghê rợn, gió thổi vào lớp làm những tấm rèm cửa bay lên, gió quét qua người nó là nó vô thức run lên một cái.

Tính cách nó thật sự rất kiên cường, nếu là những đứa khác chắc đã khóc ròng lên rồi, nó vẫn cứ bình tĩnh như thế.

Bàn tay hơi run run cầm những tấm hình lúc nãy lên nhìn, từ từ phân tích những cảm xúc hỗn độn trong lòng.

Sao nó lại cứ cảm thấy là lạ? Cảm giác này là kiểu hắn có người thương rồi, sẽ không quan tâm nó nữa, là lo sợ? Hay là, vì cô ta không phải người tốt nên lo lắng cho hắn? Nó cảm thấy lòng mình như bị đục một cái lỗ, dù là dùng bao nhiêu từ để biện minh vẫn không thể lấp đầy nó. Một lát sau, nó đem ý nghĩ do hai người là bạn thân, nên có cảm giác này là bình thường thôi, cứ như vậy miễn cưỡng mà tránh qua cái cảm giác đó.

Nó ngồi đây thần thờ làm gì? Mong chờ ai đến cứu nó đây? Lúc này còn có thể trông chờ vào ai sao? Nó đợi hắn à?

Lúc nãy còn rất bình tĩnh mà sao khi nghĩ đến việc hắn quen Hoài My nó lại thấy khó chịu đến vậy. Đường như tất cả sự kiên cường và bình tĩnh đã bị ý nghĩ đó hút cạn.

Cả người nó đột nhiên run lên, ôm chặt lấy đầu gối, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt.

Những cơn gió cứ thế lùa vào, làm bay rèm cửa, thổi bay tóc nó, thấm vào da khiến nó run lên từng đợt. Căn phòng trống hoác vang vọng những tiếng động của côn trùng ngoài kia, kinh dị đến rợn người.

Nỗi sợ bắt đầu gặm nhấm nó, rồi bỗng nhiên nhớ ra, nó lấy điện thoại vui vẻ mở máy, niềm hy vọng cuối cùng.

Nó bấm miết mà màn hình vẫn yên lặng một màn đen, hết pin rồi? Nó thả điện thoại xuống, vô vọng nhìn ra phía cửa sổ, thật sự phải đợi đến mai à, ở đây sao..?!

Bây giờ nó mong mọi điều gì đây, mong rằng cửa đột nhiên mở ra hắn đứng trước mặt nó sao? Nó suy nghĩ rồi tự cười mình, hắn có bạn gái rồi làm sao lo tới nó nữa đây.

Lúc này nó không nhận được nữa, nước mắt đọng lại sớm đã trào ra, nó là con gái mà có quyền yếu đuối chứ. Nó thật sự rất mạnh mẽ, nhưng lạc vào trường hợp này có thể sẽ bình tĩnh được bao lâu? Không khí, tiếng động cùng loại ánh sáng mờ mờ này không hù chết người mới lạ.

Những giọt nước mắt được ánh trăng soi sáng càng long lanh hơn, cứ như vậy từng giọt mà rơi xuống. Nó khóc lặng lẽ như thế, không có nấc lên, không có òa ra, chỉ là nhẹ nhàng giải thoát cho những giọt nước đó.

Rơi nước mắt một trận hà hê, đến lúc mắt cũng sưng đỏ rồi nó gục mặt vào gối, đem cả người cuộn chặt dựa vào vách tường.

Ngay tại lúc mà nó tuyệt vọng nhất, cửa phòng học đột nhiên mở ra, nó mặt mũi ngược mặt lên. Chợt mắt vài lần nó mới nhìn rõ người trước mặt, thật sự là hấn? Hấn đã đi tìm nó sao?

Khắc Hấn ngồi xổm trước mắt nó, nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt của nó làm hấn đau lòng vô cùng. Lúc này qua nhà nó, nghe di Huyền nói nó vẫn chưa về, lòng hấn bị một cảm giác bất an bao lấy, chạy đi tìm nó, cũng không nghĩ tới sẽ tìm thấy nó ở đây, hấn tới trễ, đã để nó sợ. Bàn tay đưa lên nhẹ nhàng lau đi vệt nước còn lưu lại, rồi vòng ra sau ôm lấy nó:

– Không sao rồi. Có tao ở đây! – Hấn vuốt lưng nó.

Nó lúc này như đứa trẻ được dỗ dành đột nhiên khóc to, đem bao nhiêu nỗi sợ trong lòng theo dòng nước mắt mà trào ra. Vô tình mà dựa dẫm vào hấn, khóc ướt cả một mảng áo hấn, bờ vai này, tại sao lúc nào cũng ấm áp, cũng đem cho nó cảm giác an toàn như thế? Cứ như vậy, làm sao nó cam tâm buông tay hấn để hấn thuộc về một người khác?

– Được rồi. Khóc đủ rồi chứ? Không sao rồi. – Hấn dỗ dành.

– Tao đã rất sợ. – Nó gác cằm lên vai hấn, tay ôm chặt không buông.

– Bây giờ thì không sao rồi, có tao ở đây. – Hấn vuốt tóc nó. – Tao xin lỗi.

– Tại sao xin lỗi?

Nó buông hấn ra, nhìn thẳng vào mắt hấn, lần thứ hai hấn nói với nó hai từ này.

– Tao đã không đến sớm hơn. Tao đã để mày sợ như vậy. Tao.. không bảo vệ được mày.

Âm thanh hấn trầm thấp vang lên, càng về cuối càng lộ rõ vẻ đau thương, xen một chút dịu dàng.

– Ai đổ lỗi cho mày đâu. – Nó cốc đầu hấn. – Về thôi.

Nó đứng dậy, nhưng rất nhanh lại ngã xuống, may mắn hấn đỡ lại kịp, ngồi quá lâu, chân nó tê rần rồi. Đúng lúc đứng lên lại vô tình đánh rơi xấp hình, hấn đỡ lấy nó cũng thuận tay nhặt lên. Nhìn thấy hình ảnh đó, ánh mắt hấn xẹt qua một tia lạnh lùng, cô gái này tráo trở thật!

Hấn cầm xấp hình, không nói gì thêm nữa, ngồi xuống đưa lưng về phía nó:

– Leo lên.

Nó ngoan ngoãn trèo lên lưng hấn, nó vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của hấn, đúng là vậy, không có nhìn lầm. Nó không dám ở lúc này cãi hấn, hơn nữa chân như vậy cũng không đi được, chỉ bằng để hấn cõng.

– Muốn hỏi gì?

Dọc đường về nó im lặng, nhưng lại không ngừng cựa quậy, hấn không thấy mặt nó mà như biết nó muốn gì, lên tiếng hỏi trước.

– Hà? – Nó bắt ngờ.

– Những tấm hình đó là cô ta chụp lên. Tao với cô ta không có gì.

Hấn tự động giải thích, rõ rồi khúc mắc trong lòng nó.

– Cô ta nói tụi mày quen nhau. – Nó ngập ngừng hỏi.

– Nhiều lúc mày cũng ngu thiệt đó. – Hấn thở dài.

– Cái gì. Nói tao ngu?. – Nó nhéo tai hấn.

– Uïi đau. – Hấn nhăn mày. – Lúc đó cô ta tò tính.

– Rồi sao nữa? – Nó tò mò.

– Nhiều chuyện quá. – Hấn mắng nhẹ.

– Xi, hông nói thôi. Đồ ích kỉ. – Nó bĩu môi.

– Từ chối rồi. – Hấn tự động nói tiếp.

– Ế?! Sao vậy? – Nó ngạc nhiên.

– Ông à ông ọo vậy, chán mất. Còn nữa, chưa có quen mà đã nắm tay ôm rồi còn hôn nữa, quen rồi chắc leo lên đầu tao ngồi, con gái bạo như vậy tao không thích. –

Hắn tỏ ra bất mãn.

Ra là vậy, hắn bị một đứa con gái cường hôn, nghĩ tới đây nó cười vui vẻ, hắn cảm thấy người nó run lên:

– Cười cái gì.

– Hà. Không có.

Nó nén cười, người này, bộ xây nhà trong bụng nó luôn rồi hả, nó nghĩ gì cũng biết vậy.

– Nói chung tao với cô ta không có gì. Mà đó, suy nghĩ bậy là giỏi. Cho dù tao thật sự quen cô ta cũng sẽ không bỏ mày đâu.

“Hơn nữa chuyện đó là không thể, tao cũng không có ý định ngừng thương mày”

Trong lòng hắn tự thêm một câu vào.

Nó nghe lời hắn không biết tại sao lại vui vẻ rồi, những lo lắng hay sợ hãi ban nãy đều biến mất. Đôi mắt vui vẻ đến híp lại, treo môi treo một nụ cười mà hình như nụ cười đó mang tên hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thất vọng

Lạc Hi vui vẻ xách cặp đến trường, vừa vào trường, tâm trạng hơn hờ chỉ trong một giây liền trở nên vô cùng tồi tệ.

Nó đặt chân vào cổng, lập tức mọi ánh nhìn của mọi người đều dồn vào nó, mày đẹp nhãn lại khó hiểu. Nó đến lớp đã thấy cả bọn chờ sẵn, mặt ai cũng căng như dây đàn, nó tò mò bước tới, vừa muốn mở miệng hỏi đã reng chuông, nó đành phải im lặng chờ đến hết tiết.

Ra chơi, nó vội vàng hỏi tụi nó:

– Ê. Sao nay căng vậy?

– Mày đó! – Ly Hân cốc đầu nó rồi phẫn nộ khoanh tay lại.

– Uii. Há?! Cái gì cơ? – Nó xoa đầu tỏ vẻ không hiểu.

– Nãy vào trường thấy gì lạ không? – Mẫn Di hỏi, giọng lạnh nhạt khác hẳn mọi ngày.

– Thấy, tao bị nhìn như thú lạ.

– Biết tại sao không? – Từ Mã nhàn nhạt lên tiếng.

– Tao đang muốn hỏi nè. – Nó ngồi xuống bàn.

– Mày tự mình làm cái gì không biết sao? – Trịnh Cầm nói giọng đầy trách móc, có một chút xia xoi.

– Trịnh Cầm. – Hắn nhún nhún. – Đừng dùng giọng điệu đó.

– Mày lúc này còn bình nó? – Từ Mã hắng giọng.

– Lỗi đâu phải ở nó, tụi mày đổ hết lên đầu nó là sao? Nó cũng là người bị hại mà. – Hắn cãi.

– Ừ nó là người bị hại vậy mày thì sao? – Trịnh Cầm bắt đầu lớn giọng.

– Đu rồi. – Triết Nhã đập bàn. – Còn cãi? Bây giờ cãi nhau quan trọng sao? Làm rõ việc này đi.

– Tụi mày đang nói cái gì? Tao không hiểu! – Nó nghi ngờ nhìn họ một lượt.

– Lên web trường coi đi. – Ly Hân đưa điện thoại cho nó.

Hình ảnh trên web đập vào mắt khiến nó hoảng hồn một trận, những hình này từ đâu mà ra? Còn nữa việc này mới hôm qua, hôm nay đã thấy trên web, là ai?

– Giải thích đi. – Triết Nhã khoanh tay nhìn nó từ trên cao.

Nó nhìn vào màn hình một hồi.

“Hoa khôi bắt cá hai tay với hai chàng hotboy”

Tiểu đề kiểu gì đây? Bất cá? Khái niệm gì vậy? Nó nhìn hình, là hôm qua lúc nó bị nhốt trong phòng học, hình chụp lúc hấn đang ôm nó, lúc đó trời tối căn bản là chỉ thấy được hình ảnh mờ ảo của hai người, cứ nhiên vì thế lại tăng thêm phần mờ ám

Kéo xuống một chút lại thấy hình ảnh nó gác cằm trên vai hấn, tay rõ ràng vòng sau người hấn, hồi nãy là hấn ôm nó, bây giờ thì ngược lại, hình ảnh dễ gây hiểu lầm như thế bảo sao tụi nó không chịu ngồi yên.

Còn một tấm khác là lúc hấn cồng nó trên con đường vắng, những ánh đèn vàng rọi trên người họ tạo nên cảnh đẹp mê người, hấn đang bị nó néo tai mặt nhăn nhó như khi, nó thì khoai chí cười muốn ngoác hàm, hình ảnh ngọt ngào như những đôi yêu nhau vậy.

“Mộc Lạc Hi vui vẻ, thân mật cùng Triều Khắc Hàn trong khi đang là bạn gái của Đặng Dĩ Hằng.”

“Đặng Dĩ Hằng không hề biết bạn gái mình lại phản bội sau lưng mình, ngày ngày vẫn quan tâm cô.”

“Lạc Hi có được Đặng Dĩ Hằng cũng không buông tha cho Khắc Hàn.”

Còn xuất hiện thêm những tấm hình Đặng Dĩ Hằng đang ân cần chăm sóc nó trong giờ ăn ở căn tin, có tấm hình hai người đi trong sân trường, trên môi anh là nụ cười tươi hớn hờ, mà nó thì nhìn thế nào cũng như rất miễn cưỡng.

Rõ ràng bài viết này là nhằm vào nó, nói như thể Đặng Dĩ Hằng là người bị hại vậy, còn có hấn nữa. Nhìn xuống một chút là một đồng bình luận, xĩa xối có, tội nghiệp cho Dĩ Hằng có, cũng có người mong chờ kết quả mối tình tay ba này nữa.

“Lạc Hi sướng rồi, một lần hai chàng hoàng tử, không biết người ở lại cuối cùng là ai nhỉ?”

“Đồ cáo già.”

“Đặng Dĩ Hằng còn chưa đủ, đồ tham lam.”

Càng đọc bình luận, lòng mảy nó chau lại càng chặt, một cảm giác khó chịu đẩy lên trong lòng, hơn hết là oan ức.

“Nhảm nhí, thật là nhảm nhí mà, hết sức nhảm nhí.”

Trong lòng nó kêu gào.

Nó đặt điện thoại xuống, ngược lên nhìn tụi nó một chút, không nói gì cả cũng không giải thích.

– Sao? – Mẫn Di hỏi.

– Tụi mày đang nghi ngờ tao cái gì? – Nó không đáp mà hỏi lại.

– Tụi tao muốn biết bài viết này có thật không. – Ly Hân nói.

– Đây là gì? – Nó giờ điện thoại lên, chỉ vào trang web. – Là chỗ phát sinh của những tin đồn vô căn trong trường. Lúc trước thấy mấy tin trong này tụi mày quan tâm sao? Đâu có! Tụi mày cũng đâu có tin. Vậy sao bây giờ lại hỏi tao? Tụi bây cứ như trước không hỏi, không quan tâm là được rồi.

Lời nói của nó thật sự chỉ là đơn giản không muốn tụi nó suy nghĩ về chuyện này nữa bởi vì nó thật sự chỉ là tin đồn. Ấy vậy mà chui qua tai tụi nó lại biến thành câu nói biện minh, nó bị nói trúng rồi nên không muốn tụi nó biết.

– Mày.. – Mẫn Di trợn mắt không tin được. – Quả nhiên là thật.

– Lạc Hi. Từ khi nào mày trở thành vậy rồi? Bất cá hai tay? Lúc trước chính miệng mày nói đó là việc làm hèn hạ nhất mà cho dù đánh chết mày cũng không làm mà. – Ly Hân hỏi thất vọng.

– Mày thật quá quái, với ai khác không nói đằng này là Dĩ Hằng với Khắc Hàn. Mày có biết bọn họ nói gì sau lưng Hàn không? Rõ ràng là một người lạnh lùng, không ai dám đụng vào lại bị nói thành như một kẻ yếu đuối, gì mà không cường nổi sự căm dỗ của mày bắt chấp làm kẻ thứ ba. – Từ Mã phóng đại

– Đùng có mà phóng đại lên. – Hấn liếc Mã. – Chuyện không phải vậy.

Hấn muốn lên tiếng giải thích lại bị bọn kia giành lấy lần nữa.

– Rành rành mọi thứ còn nói không phải vậy. Lạc Hi mày làm tao thất vọng. – Trịnh Cẩn nhẹ giọng.

Nó đứng ngơ ngẩn nghe tụi nó nói một hồi, lúc đầu còn không hiểu, giờ thì biết rồi đơn giản một câu là tụi nó không tin nó. Đáy mắt thoáng qua một ánh buồn, lòng người đứng là khó đoán, tin đồn nhỏ nhỏ vậy thôi đã có thể làm lung lay rồi.

Thì ra nó cũng có lúc ngây thơ tưởng rằng dù ở bất cứ tình huống nào họ cũng sẽ tin tưởng lẫn nhau, giờ thì hiểu rồi, trong lòng tự giấu một cái, nhếch môi lên:

– Hừ. Thất vọng? – Nó bước một bước đối diện với tụi nó. – Có khi những gì tận mắt thấy được, vẫn chưa chắc là sự thật, huống chi, chỉ là những tấm hình và vài lời nói? So với sự thất vọng của mày dành cho tao, tụi mày còn còn làm tao thất vọng hơn nhiều. Tao nghĩ bốn năm đã là con số nhiều, hóa ra đối với việc để tụi mày hiểu được tao, bốn năm là quá ngắn. Tao thất vọng!

Nó cố tình nhấn mạnh ba chữ cuối cùng, nói xong liền cụp mí mắt xuống bước khỏi lớp.

Nó đi tìm Cố Hoài My, việc nó bị nhốt ở đó là do cô ta làm, cũng chỉ có cô ta biết chuyện hôm đó. Nói một cách thuyết phục, cô ta là người tung những tấm hình và tin đồn này lên. Vừa muốn phá hoại quan hệ giữa nó và Dĩ Hằng, vừa muốn Khắc Hàn tuyệt giao cùng nó.

Cô gái này.. là ngây thơ hay ngu ngốc? Cô ta không biết tình cảm giữa Khắc Hàn và nó là khó tách rời thế nào sao? Việc này là sự thật còn chưa chắc hẳn sẽ cùng nó trở mặt, huống chi đây chỉ là tin đồn vô cơ mà hẳn lại biết rõ mọi việc?

– Có việc gì? – Hoài My hỏi trước.

– Tin đồn trên web là cô lan ra? – Nó dò hỏi.

– Cô có chứng cứ? – Hoài My rất tự tin.

– Tôi chắc chắn người nhốt tôi ở phòng học hôm qua là cô, ngoài cô có thể, không còn ai khác. – Nó khẳng định.

– Được, là tôi tung lên, nhưng mà nếu như cô không làm ra thì tôi làm sao có được những hình ảnh đó mà tung lên?

– Cô chắc chắn những gì mình thấy là thật? – Nó nhếch môi.

– Tận mắt thấy không thể là giả.

– Ngây thơ! – Nó phì cười. – Tận mắt nhìn thấy mà cô nói chỉ là vạ hình ảnh như vậy, sau đó tự mình suy diễn ra những viễn cảnh không có thật, rồi đồn bậy đồn bạ, cô bảo là cô tận mắt thấy? Nực cười! Trước khi làm việc gì, suy nghĩ kĩ một chút và nhìn xem hậu quả là gì. Tôi không phải là người dễ dưng vào.

Nó dứt lời liền quay người đi, không cho cô có nửa câu cãi lại, ánh mắt còn lạnh lùng quay đi đã thay bằng vẻ âm ỉ chán nản.

Lạc Hi ra khỏi cổng trường, những tiết học sau cũng không có lên lớp, đây là lần đầu trong đời nó “cúp học”.

Hai tiết học nữa trôi qua, Triều Khắc Hàn ngồi trong lớp gạn sỏi sùng sục, nó đi đâu rồi lại không nói một tiếng? Bọn kia cũng lúc này vội vàng kết luận lại chả chịu nghe hẳn giải thích, hấp tấp và hồ đồ như thế, giờ cũng biết sai rồi.

Bọn họ đếm từng giây mong mỗi tiết học sớm kết thúc để đi tìm nó, nói một tiếng “tội tao sai rồi” nhưng có người không đợi được, tiết học cuối vừa bắt đầu đã không thấy bóng dáng đâu.

Khắc Hàn gọi điện cho nó, một cuộc, hai cuộc rồi ba cuộc.. không bắt máy. Đến tận rất nhiều cuộc gọi sau, giọng nói dịu dàng vang lên nhưng lại lạnh như dao phi về phía hẳn.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..”

Hắn nghe thấy liền tức giận ngắt điện thoại, lòng như nước đun sôi, nó có thể đi đâu được, hay là về nhà?

Hắn chạy về nhà nó, bấm chuông, đợi một hồi cũng không có người mở cửa, giờ này chú Khai ở công ty, nhưng sao dì Huyền lại không có nhà?

Hắn đi hết những nơi có thể tìm được nó, đến lúc tưởng như sắp gặp được nó thì hy vọng đột nhiên vụt tắt.

Một hồi chuông điện thoại.

– Tìm được chưa? – Đầu dây bên kia Từ Mã hỏi.

– Đang. – Hắn trả lời một chữ, hơi thở gấp gấp.

– Tội tao cũng đang tìm mấy chỗ gần trường, mày gọi nó chưa?

– Gọi không được, ngắt kết nối rồi. – Hắn chán nản.

– Giận thật rồi, thôi tìm đi.

– Ừ. – Hắn đáp lại một tiếng rồi cúp máy.

Khắc Hàn đi hết những chỗ nó có thể tới, cũng không tìm thấy nó, hắn dựa vào cột đèn bên đường, thở hắt hắt.

Rốt cuộc là đi đâu rồi, nó có thể đi được nơi nào chứ, rà soát trí nhớ một hồi trong đầu hắn bỗng lóe lên. Hắn bắt taxi một mạch đi tới nơi đó, hiện giờ chỉ còn nơi đó, nếu ở đó vẫn không thấy nó thì coi như hết hy vọng.

Khắc Hàn xuống xe, ngược nhìn bảng hiệu to lớn một chút.

“Công viên giải trí Fun”

Đột nhiên trong một khắc rất nhiều kí ức thi nhau ủa về, nơi đã từng gắn với hai đứa nó cả mùa tuổi thơ, nhưng đáng tiếc, công viên này, bị bỏ hoang ba năm rồi, từ lúc đó họ cũng không có cơ hội đến đây nữa.

Bảng hiệu đã sớm phủ đầy bụi, có vài chữ cái cũng bong tróc sắp rơi xuống. Hắn đi vào bên trong, cả công viên bao phủ một màn đen, những trò chơi đều ngừng hoạt động, bám đầy mạng nhện mà hình hài cũng sứt mẻ trở nên xấu xí vô cùng.

Giữa công viên có một cái hồ rất lớn, mà hẳn còn nhớ lúc trước ở đó rất đẹp, ánh sáng lung linh, có rất nhiều người ngồi lại ven hồ nhất là những đôi tình nhân.

Hắn đến gần hồ, từ xa nhìn thấy một cái bóng nhỏ, bóng lưng quen thuộc với mái tóc dài, hắn biết hắn tìm thấy nó rồi.

Đi đến sau nó, hắn cởi áo khoát ra, chụp lên người nó, nó hoảng hốt quay đầu lại, ngơ ngác nhìn hắn.

– Sao mày ở đây?

Nó không biết hắn tới gần, nó đang suy nghĩ rất nhiều việc, từ quan hệ của nó với anh cho đến hắn và việc có phải nó nên sớm chấm dứt những thứ phiền phức này mà quay lại cuộc sống nhân nhả lúc trước?

– Đi tìm mày. Sao không bắt máy? – Hắn vịn vào thành hồ.

– Máy? – Nó lấy điện thoại ra, nhìn một chút. – Hết pin.

– Biết tao lo không? – Hắn nhìn nó.

– Tao không phải con nít. – Nó nhìn mặt hồ phẳng lặng.

– Tại sao lại tới đây? – Hắn thắc mắc.

– Ở đây rất yên tĩnh.

Nó chỉ thuận miệng đáp một câu, mà cũng không biết rằng trong lòng mình có một đáp án khác, một đáp án ngay cả bản thân nó cũng không ngờ tới.

– Về thôi. – Hắn quay người lại.

– Mày không muốn hỏi gì sao? – Nó vẫn bất động.

– Tao tin mày.

Hắn chỉ đáp ba chữ, ba chữ thể hiện hết tất cả những gì hắn đối với nó, nó im lặng một lúc mới ngẩng đầu lên nhìn hắn. Ánh mắt đã dịu đi không còn vẻ âm đạm, chán nản lúc này, mà trên môi cũng vô thức treo một nụ cười nhẹ.

– Cảm ơn.

– Giữa tao với mày còn cần nói thứ này? – Hắn xoa đầu nó. – Về thôi.

Nó ngoan ngoãn gật đầu đi theo hắn.

Có lẽ đúng là như vậy, giữa hai người họ từ lâu những câu “cảm ơn” hay “xin lỗi” đã trở nên vô cùng xa xỉ. Lâu lắm rồi hai người đã không cùng nói chuyện mà nghiêm túc như vậy, có lẽ đôi lúc những khoảng khắc giống vậy cũng rất cần thiết để hiểu và trân trọng nhau hơn.

Họ thân thiết và bên cạnh nhau, tình cảm họ dành cho nhau đương nhiên không như với một người bạn bình thường. Những người xung quanh nói thế nào cũng được, hiểu lầm về bọn họ cũng được, nói xấu bọn họ cũng không sao. Chỉ cần họ luôn có nhau, luôn chân thành với nhau, vậy là đủ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hiểu lầm nói tiếp

Vụ việc kia mất gần nửa tháng mới dần lắng xuống, mọi thứ bắt đầu trôi vào lãng quên, cả bọn lại thân nhau như cũ.

Tháng mười qua đi, nắng có thêm phần chói lóa, cái lạnh đã dịu đi, không khí thoáng đảng lại dễ chịu.

Mọi thứ sẽ vô cùng tuyệt vời khi không có thêm một việc khác ồn ào lên, việc kia vừa lắng không bao lâu, lại thêm một việc khiến cả trường lại ló vào nói tiếp.

Mộc Lạc Hi nó, chắc sắp được trao giải nữ hoàng thị phi rồi.

Tình hình là dạo này bọn họ thấy Dĩ Hằng cùng Lạc Hi không còn thường xuyên đi chung nữa, trong lòng đương nhiên nổi lên nghi vấn. Còn về phần tại sao chuyện riêng của nó và anh, lại khiến những người không liên quan tò mò như thế thì lý do chỉ có một, bởi vì họ là tâm điểm của trường.

Những con người hoàn hảo như vậy, điều đương nhiên là không tránh khỏi bị soi mói, dù là nhất cử nhất động cũng bị đem ra bàn tán, chỉ cần có một động thái bất thường lập tức sẽ bị đồn thổi lên. Cảm giác như, thú vui của bọn kia là rình mò lỗi sai của người ta vậy, đừng có tôn người ta lên cao như thế rồi lúc sai một chút lại tỏ vẻ thất vọng này nọ chứ.

Lần này họ không phải thấy trên web trường, không phải lời đồn bậy bạ, lần này họ nghe từ chính miệng Đặng Dĩ Hằng. Anh lớn tiếng tuyên bố rằng:

“Mộc Lạc Hi bị Đặng Dĩ Hằng này đá rồi.”

Hình như là câu chuyện qua tai người này truyền ra khỏi miệng người kia càng ngày càng lệt lếu, ban đầu chỉ là việc hai người họ không còn quen nhau, dần biến thành chuyện mục nói xấu nó.

Họ nói rằng Lạc Hi bắt cả hai tay, bị đá là đáng đời, có người nói rằng, dù cho nó bị đá cũng còn có Khắc Hân, có người chửi hân không có mắt nhìn thích một người lật lọng như nó.

Tin đồn càng truyền càng xa, đến tai bọn nó là chuyện sớm muộn, mà người biết tin sớm nhất cũng chẳng ai khác ngoài Triết Nhã. Giữa giờ ra chơi Triết Nhã từ ngoài lớp chạy vào, không kịp thở mà đập cái âm xuống bàn nó, dứt quãng nói:

– Ê! Mày... mày mày.. mày chia tay với Dĩ Hằng rồi hả?

– Gì? – Cả bọn nghe lập tức bu lại.

– Chia tay rồi?

– Sao vậy?

– Hồi nào?

Tụi nó mỗi đứa một câu, ồn ào lộn xộn, nó nhất thời không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

– Từ từ. – Nó nhăn mặt.

– Sao rồi?

Hân cũng tò mò nhướn người qua hỏi, ngoài mặt thì tro tro như thế nhưng trong lòng thì sướng ngất trời rồi.

– Thì chia tay rồi. – Nó chấp tay thở một tiếng thoải mái.

– Hai bây cãi nhau à? – Ly Hân vừa ăn bánh trắng vừa hỏi.

– Chia tay rồi cãi nhau gì nữa? – Nó nhún mày.

– Tưởng cãi nhau rồi chia tay. Vậy chứ sao chia tay?

– Chia thì chia, mày có thích thì hốt đi. – Nó hất mặt, bổ sung thêm. – Mà thằng đó không phải người tốt.

– Xi. Bị đá nên nói xấu người ta hả? – Triết Nhã lúc này mới lên tiếng.

– Mày nói gì khó nghe vậy? – Nó liếc cô, tiện tay giựt bịch bánh trắng.

– Nói đúng mà ba. – Nhã chun mũi.

– Đúng khi! Nghe ở đâu về? – Nó vừa nhai vừa nói.

– Thì bọn ngoài kia, còn nói là nghe chính miệng Dĩ Hằng nói.

– Nói gì? – Bộ mặt nó như chuyện không liên quan tới mình.

– Chính miệng nó nói là nó đá mày.

– Phụttt..

Lời của Nhã khiến nó cười ra tiếng, cái này gọi là đang vớt vát chút sĩ diện cuối cùng đó hả? Nực cười ghê, không ai biết thì thôi đi, tranh thủ tung tin trước? Ai da.. không biết nên nói anh ta ngu hay ngốc, không phải làm vậy là tự chuốc khổ à? Hết Hoài My tới Dĩ Hằng, thích chọc vào nó tới vậy sao, cảnh cáo rồi chứ phải không đâu.

– Cười gì mẹ? – Nhã liếc nó.

– Mắc cười. – Nó nhe răng nhìn cô.

– Chưa thấy ai thất tình mà không biết buồn như mày. – Mẫn Di lắc đầu.

– Tao không có được như mấy con nhỏ thất tình cái rồi bù lu bù loa, kể lể than thở, làm như muốn khoe hết cho thiên hạ biết vậy, bộ hay ho lắm hả. – Nó bĩu môi. – Vậy nên, làm tụi bây thất vọng rồi.

– Gì chứ. Không buồn thiệt? – Ly Hân khó tin.

– Tao mà buồn là nãy giờ tụi bây bị tao hành đủ rồi, một lũ điên. – Nó lườm.

Bốn đứa con gái có một chuyện cứ thế nói qua nói lại, nó ngoài hai chữ chia tay thì chẳng chịu nói gì khác, làm tụi nó tò mò lý do muốn chết. Cuộc trò chuyện chắc sẽ còn kéo dài đến hết giờ nếu như không có một giọng khác cắt ngang.

– Hi Hi.

– Huh? – Nó quay sang nhìn hắn.

– Có thích hắn không?

Hắn hỏi một câu trúng trọng tâm, ba đứa này giờ không thu hoạch được gì thì tò mò nhìn nó, quả nhiên là Khắc Hàn, sao này giờ tụi nó lại lòng vòng không ra chứ.

– Không. – Nó tỉnh bơ.

Ba đứa kia nghe nó trả lời thì trơ ra.

– Gì? Sao không thích? – Mất Mẩn di thiếu tí nữa trợn ngược.

– Không thích thì không thích thôi.

Ly Hân tuy có hơi bất ngờ nhưng vẫn im lặng nhìn nó, hóa ra là vậy, hèn gì cô thấy nó đi với anh tuy là miệng thì cười nhưng ánh mắt chẳng khác nào cái xác không hồn. Hôm anh ta tỏ tình cô cũng thấy vẻ băng lãnh sau khi quay mặt đi của nó, cô còn tưởng mình nhìn lầm, rồi đến việc nó ném bó hoa vào thùng rác, cô lý giải là do nó không thích hoa hồng trắng. Đến hôm nay thấy rõ ràng thái độ của nó cô hiểu rồi, cô không nhìn lầm, nó chính xác là chán ghét anh ta, nhưng chỉ là cô không biết lý do.

Ly Hân so với Triết Nhã và Mẫn Di thì thân với nó hơn, ít ra là hiểu nó hơn, mỗi một ánh mắt và hành động của nó cô đều có thể hiểu rõ, lần này cũng không ngoại lệ.

Hắn có được đáp án mong muốn khỏe môi không tự chủ mà cong lên một đường đẹp mắt, mà bản thân hắn cũng không hiểu vì lý do gì nó lại chịu quen anh ta.

– Không thích sao quen? – Ly Hân nhàn nhạt hỏi nó.

– Có tí chuyện.

– Chuyện gì? – Cô gần hỏi.

– Chuyện nhỏ à. – Nó cười trừ.

– Chuyện nhỏ nên tính giấu tao luôn?

– Tao cũng muốn biết, nói đi. – Giọng hắn nhẹ nhàng mà như ra lệnh.

Đúng lúc này chuông reng vào lớp, tụi nó bắt đầu đi về chỗ, Ly Hân trước khi quay lên còn ra hiệu một cái “chút nữa nhớ kể” nó nhìn cô cười cười rồi bắt đầu học.

Hôm nay hết giờ tụi nó chả vội về, kéo nhau qua quán nước đối diện mà buôn chuyện, đương nhiên là ép nó kể tiếp chuyện lúc này.

– Rồi kể đi. – Ly Hân làm bộ như thẩm phán tòa.

– Dù gì chuyện cũng xong rồi, kể tụi này nghe cũng được, là vậy nè...

Nó bắt đầu đem chuyện từ hôm Got Talent nghe được vụ cá cược của anh, rồi lên kể hoạch trả thù anh, cũng đem toàn bộ kế hoạch nói ra, cho tới cái chuyện tin đồn bắt cá kia là do ai đăng lên, mấy tấm ảnh đó ở đâu có được cũng nói ra hết.

– ...Thì tụi cái quần lại là tao không có thích thằng đó, tại nó lợi dụng tao trước nên tao mới trả đũa, tao tưởng nó đồ tao rồi ai ngờ nó còn tung tin bậy bạ. Còn con kia nữa tao đang tính kể xử nó, tin nó đưa lên, tao trả gấp mười.

Cả bọn nghe xong thì gật gù gật gù, thông suốt hết, mấy thằng trai cũng tám được chút xiu, cũng ra dáng ông tám lắm, có câu chuyện thôi mà ngoằn ngoèo thấy mệt.

– Vậy là nó mới là người bị đá. – Nhã gật gật đầu.

– Giờ chuyện đó không quan trọng nữa. – Nó làm bộ suy tư

– Tính “tặng” lại hai đứa nó cái gì? – Hắn nhìn là biết nó muốn gì.

– Đang nghĩ nè. – Nó khịt mũi.

– Để nghĩ phụ cho.

Cả bọn hùng hổ xắn tay áo, mỗi người một tư thế bắt đầu vận dụng cái đầu không giống ai của mình, mà lần này nó cũng quá hiền đi, nói là chỉ muốn trả lại y chang những gì bọn họ làm với nó nhưng gấp lên vài lần thôi, chứ nếu không phải chiều theo nó chắc bọn nó đã nghĩ ra mấy cách trả thù quái lạ hù chết người rồi.

– Ra rồi. – Mẫn Di búng tay.

– Sao sao? – Cả đám nháo nhào chụm đầu lại.

– Là vậy nè ...

– Duyệt! Cứ vậy đi. Mà từ từ thôi, cho tụi nó hưởng thụ lâu một chút. – Nó vỗ tay.

– Tao tưởng lần này mày tích đức, ai dè cũng vậy.

Ly Hân bấu môi chế nhạo lãnh trọn nguyên cái liếc của nó.

– Xong rồi. Đi, về. – Nó đứng dậy.

– Minh nói chuyện một chút đi? – Đặng Dĩ Hằng gọi nó.

– Được.

Hai người đứng dưới tán cây bàng rộng lớn, hai cái bóng đổ dài trên sân, những phiến lá vì gió thổi mà run run sà xuống đất, mái tóc nó bay nhẹ nhàng trong gió, đứng một nơi nhìn anh.

– Có phải cậu nên giải thích một chút về cái tin trên web trường hôm nay không? – Giọng anh bình thản.

– Đó là tin đồn. – Nó đáp ngắn gọn.

– Không muốn giải thích?

– Tin đồn, hiển nhiên không có thật, vì sao phải giải thích? – Nó cãi.

– Là giả? Giả mà hình sinh động thật. – Anh nói móc.

– Cậu không tin tở. – Nó nhếch môi. – Đã không tin thì có giải thích cũng vậy.

Nó xoay người toan bước đi liền bị anh nắm lại, kéo tới gần trước mặt mình, giọng có chút run lên vì giận dữ.

– Không phải không tin. Nhưng cậu nhìn đi, mọi thứ đều thật như thế, thậm chí tở có thể tưởng tượng rõ ràng mọi thứ trước mắt. – Anh kích động.

– Vậy thì sao? Rõ ràng bản thân cậu không tin tở, cậu chỉ là đang ngụy biện cho mình. – Nó vẫn thản giọng trả lời.

– Không. Tở.. – Anh lắp bắp, nhưng rồi rất nhanh tức giận la lên. – Tên Khắc Hàn đó, có gì tở? Đến cả lúc đã là bạn gái tở rồi cậu vẫn tương tư hắn?

– Cậu ấy là bạn thân tở. – Nó nhấn mạnh hai từ “bạn thân” như muốn phui sạch hiểu lầm.

– Không phải, hắn ta không xem cậu là bạn.

– Tội tở là bạn thân. – Nó kiên nhẫn nhấn mạnh.

Nghe được nó chắc chắn khẳng định, anh cũng không lớn tiếng nữa, giọng nhẹ đi:

– Có thể không cùng hắn thân như thế không?

– Tại sao? – Nó nhú mày.

– Tở không thích nhìn hai người thân thiết.

– Bọn tở chỉ là bạn. – Nó bắt đầu mất kiên nhẫn nói lại.

– Hắn ta với cậu là bạn, tở với cậu là người yêu, nhưng mọi thứ cứ như ngược lại, cậu không bao giờ thân mật với tở như hắn, cậu dù cho đã có tở vẫn không kiên nhẫn chơi đùa với hắn. – Anh bức xúc, vừa nói tay vừa chỉ về phía nào đó xa xôi.

– Bạn bè thì chơi đùa là bình thường.

Nó biết anh đang nghĩ gì, nó không thích anh nên việc giữa anh và nó nó không ngốc đến mức không nhận ra, nó hiểu rõ lúc này là anh đang ghen, nhưng vậy thì sao? Mọi quan hệ này dù sao cũng phải kết thúc, coi như bây giờ sớm một chút.

– Dù tở nói không thích thì cậu cũng sẽ không nghỉ chơi hắn?

Anh hơi tuyệt vọng, bản thân anh cũng không hiểu sao mình lại như thế, anh thật sự thích nó rồi, không còn không chế được bản thân nghĩ gì nữa, chỉ cần nhìn thấy hai người họ đi chung anh liền tức giận. Anh cứ tưởng nó thích mình, mà thì ra trong lòng nó so với hắn anh vẫn chẳng là gì cả, vậy tại sao nó lại đồng ý làm bạn gái anh, làm anh thích nó rồi hành hạ anh như thế?

– Đúng. Đối với tở, giữa tình bạn và tình yêu, tở chọn bạn, bởi vì.. – Nó dừng lại. – Cái gọi là tình yêu lúc này của tở, không đáng tin tưởng.

Bốn chữ cuối cùng của nó như tiếng sấm ầm bên tai anh, như tia điện tới tấp mà đánh vào tim anh làm cả người anh run lên một cái, hóa ra đối với nó anh là “không đáng tin tưởng”.

– Cậu không thích tở chơi với Khắc Hàn tở cũng hết cách, vì tở thích. Chơi với ai là việc của tở, cậu không được quản lí chặt chẽ như vậy, Khắc Hàn vẫn sẽ là bạn tốt của tở. Còn cậu nếu không thích, chúng ta chia tay.

Nó tiếp tục nói, nghe qua có vẻ rất không hợp lí, vì có ai yêu nhau mà lại thích để người yêu mình chạy rong không quản chứ, chỉ là nó một chút tình cảm cùng anh cũng không có nên mới phũ như vậy. Nó nói nếu không thích thì chia tay, nghe cứ tưởng như cho anh lựa chọn, chấp nhận nó cùng hẳn thân thiết và tiếp tục quen hoặc là chia tay, nhưng câu “chúng ta chia tay” như là khẳng định không cho phản kháng.

Anh đứng tại chỗ, không tránh khỏi ngẩn người một hồi, một lúc sau, con gió vù vù quét qua, thổi rơi những phiến lá vàng mới lúi kéo được hồn anh về, anh tròn mắt nhìn nó:

– Cậu.. nói gì?

– Chúng ta chia tay! – Nó nhấn mạnh.

– Không.. tại..

Anh lấp bắp nửa ngày vẫn chưa nói được một câu, nó nhú mày nhìn anh, xoay người bỏ đi.

Anh nhìn theo bóng lưng nhỏ bé đó, sao lại lạnh lùng mà tuyệt tình đến vậy, anh nhìn theo tìm là không tự chủ được nhói lên, hình như tình cảm của anh không chỉ đơn giản dừng lại ở một từ thích nữa rồi.

Khi yêu, bất kì một ai cũng có quyền mơ mộng, tưởng tượng cho mình một viễn cảnh tình yêu đẹp đẽ và đương nhiên anh cũng giống vậy, vẫn ôm hy vọng, lần nữa chinh phục nó.

Cuối tuần vui vẻ mấy mem của ta :* chap này là vừa nghe “Vi ta còn sống” vừa viết =))) ôi ta nói hay bá cháy :)))) hôm nay sinh nhật ta đẩy ai chúc gì cho ta vui đi =))

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Quà của tao đâu?

– Ê, dậy chưa?

Giọng hần trầm thấp truyền qua điện thoại, lọt vào tai nó, nó nửa tỉnh nửa mơ dùng giọng mũi đáp lại:

– Chưaa.

– Dậy đi tao qua.

– Há? Làm gì? – Nó theo phản ứng đáp lại.

– Dậy mau!

Hần nói xong lập tức cúp máy, nghe tiếng tút tút vang lên bên tai, nó thả điện thoại xuống giường, mình lẩn qua lẩn lại vài cái rồi mới đứng dậy vào nhà vệ sinh. Rửa mặt xong không vội thay đồ mà quay lại bên giường ngả xuống lần nữa, mắt nhắm mắt mở ôm chăn đợi hần.

Lần trước hần từ tay mẹ nó lấy được chìa khóa rồi, khóa cửa nữa cũng vô dụng nên nó không thèm khóa luôn, quả nhiên một lúc sau cửa phòng bị mở ra, chưa gì đã nghe thấy giọng nói hần:

– Còn chưa dậy? – Hần đi tới bên giường xoay người nó lại.

– Dậy rồi. – Nó hí một mắt nhìn hần, vừa nói tay vừa chà chà cái mũi nhỏ.

– Rửa mặt chưa?

– Rồi.

– Sao không thay đồ?

– Đi đâu?

– Đi chơi!

Nghe hần nói nó gờ tay lên ý bảo hần kéo mình dậy, hần đẩy nó vào phòng thay đồ, lệt đà lệt đệt đi tới cửa mới ngoái lại nhìn hần một cái từ đầu tới chân rồi gật gật đầu đi vào. Nó nhìn qua hần trong lòng suy nghĩ, tên này cuồng đồ đôi hả? Sao lần nào đi với nó cũng lấy mấy cái đồ hai đứa có giống nhau mà mặc vậy?

Nó thay một bộ giống hần, lúc ra khỏi phòng nó thấy hần đang ngồi xem cuốn album hình hai đứa lúc nhỏ, nó vội vàng chạy như bay tới giật lấy ôm vào người.

– Coi cái gì? – Nó tròng hấn.

– Làm như lần đầu tao coi. – Hấn bấu môi.

– Hình bao lâu rồi còn coi. – Nó vừa cất cuốn album vừa nói. – Được rồi, đi thôi.

Hấn thấy nó mặc đồ giống mình vui vẻ mỉm cười, nắm tay nó dắt ra ngoài.

– Mẹ, con đi chơi với Khắc Hàn nha. – Nó vừa xỏ chân vào giày vừa nói vọng vào nhà.

– Mang Converse đi. – Hấn cắt ngang.

– Hử?

Nó nhìn sang hấn, cất đôi Nike vào tủ lấy ra một đôi Converse đen xỏ vào, lúc này mới nghe giọng bà Mộc vọng ra:

– Cẩn thận đấy!

– Dạ. – Hai đứa đồng thanh.

Hấn đưa nó tới một công viên giải trí nổi tiếng, vừa vào đã thấy rất nhiều gia đình và các đôi tình nhân đang cười nói ngọt ngào, trong lòng nó dâng lên một chút ghen tị. Nó vào đến công viên liền như đứa trẻ thấy được đồ chơi, hai mắt sáng rỡ, kéo tay hấn chạy qua chạy lại hết chỗ này đến chỗ khác.

Hấn nhìn nó chỉ biết cười lắc đầu, mười lăm tuổi đầu còn như con nít lên ba, nhưng mà hấn thích, thích nó khi bên mình tỏ ra vô âu vô lo như vậy, thích mình là điểm an toàn của nó.

Nó cảm thán nhìn hết xung quanh một vòng, từ khi khu giải trí Fun bị bỏ hoang, ba năm nay nó cũng không đến những nơi như này nữa, giờ nghỉ lại cũng có chút hoài niệm.

– Chơi cái này đi.

Nó phấn khởi kéo hấn đến gần tàu lượn siêu tốc, chờ hấn mua vé xong nó lại vội kéo hấn lên ngồi.

– Từ từ thôi. – Giọng hấn lo lắng.

Ngồi trên tàu rồi hấn chồm qua giúp nó đang loay hoay với cái dây an toàn, xong xuôi mới quay qua cài dây cho mình. Tàu bắt đầu chạy, nó hưng phấn ngồi không yên, đối với những trò chơi mạo hiểm này từ nhỏ nó cùng hấn đã sớm miễn dịch rồi.

Nhìn một lúc trên tàu toàn là những cặp yêu nhau, con gái ai nấy đều sợ hãi nép sát vào người yêu, những chàng trai kia thì vẻ mặt thoáng qua nét tự hào. Nó cũng nắm lấy tay hấn, lúc quay qua nhìn hấn bỗng ánh mắt hai người giao nhau, không gian như dừng lại một khắc đó, khi tàu lượn sắp sửa lao xuống chỉ thấy thoáng qua môi hai người là một nụ cười nghịch ngợm.

Tàu lượn thật nhanh mà lao xuống kéo theo những tiếng la kinh hãi xé nát cả một khung trời tĩnh lặng, ai cũng nhắm chặt mắt cứ thế la sống la chết.

Xen kẽ trong những tiếng la đó thoáng thoáng nghe được tiếng hú hét khoái trá của một đôi trẻ, hai người nắm chặt tay nhau giờ lên hưng phấn đón lấy làn gió mát.

Cảm giác tự do này, từng cơn gió phả vào mặt mạnh mẽ như muốn xé rách cả da mặt nhưng lại vô cùng sáng khoái, lâu lắm rồi không cảm nhận được.

Tàu lượn chạy ba vòng rồi dừng lại tại trạm, từng người bước xuống mặt mày xanh mét ngay lập tức chạy vào nhà vệ sinh gần đó nôn lấy nôn để. Chỉ có Lạc Hi cùng Khắc Hàn thong thả đi ra, nhìn những người xung quanh còn nham hiểm bụm miệng cười, chân tay vẫn còn lân lân vị gió.

Xong màn khởi động rồi, cũng nên bắt đầu vui chơi chứ, nó lôi kéo hấn chơi hết trò này tới trò khác, đến khi mệt là mới chịu dừng lại, lại gần ghé đá ngồi xuống

– Khắc Hàn. – Nó nũng nịu gọi.

– Gớm quá má! Sao, muốn gì đây?

Hấn nghe nó nói bằng cái giọng nỏ da gà đó thì toàn thân run lên.

– Kem

Nó cười toét răng, chấp tay nhìn hấn chớp chớp mắt như chú mèo tham ăn, hấn thấy nó làm bộ làm tịch không nhịn được phì cười ra tiếng, xoa xoa cái đầu nhỏ.

– Ngồi đây đợi tao.

Hấn chạy đi rồi một mình nó ngồi đây lại thấy hơi chán, biết trước là đòi đi chung rồi.

Dọc đường đi hấn nhận được vô số ánh mắt của những cô gái, thậm chí những cô đã có người yêu đi bên cạnh cũng vô thức ngoái lại nhìn hấn một cái.

Lúc này hấn cũng có cùng suy nghĩ với nó, tại sao không dẫn nó theo? Nó ngồi đó có giống như hấn bị người khác nhìn thế này không?

Hấn mua xong, trên đường quay về bỗng có bà chị từ đầu chạy ra, ông ọ làm quen với hấn.

– Anh đi một mình à?

Hả? Anh? Về nhà soi gương xem lại cái mặt mình trước đi, phấn son cho đậm, mặt già chất mà dám gọi hấn bằng từ “anh”?

Trong lòng hấn khinh bi cười một tiếng, một cái liếc mắt cũng không thèm cho cô ta, trực tiếp đi thẳng. Thăm nghĩ bây giờ con gái đều như vậy sao, xã hội phức tạp như thế, hấn đúng là phải đem tiểu bạch thỏ kia bảo vệ trong lòng bàn tay rồi.

Cô ta vì mê mẩn vẻ đẹp chừng chạc của hấn nên mới chủ động tiếp cận, chưa từng có người đàn ông nào không bị cô ta mê hoặc, vậy mà chàng trai này... Ngược lại hành động của hấn càng làm cho cô thêm quyết tâm chinh phục.

– Chúng ta đi chung nhé?

Cô mặt dày, còn bạo dạn ôm cánh tay hấn, hấn liếc mắt một cái chán nản hất mạnh tay cô ra, lực đạo quá mạnh cộng thêm đôi giày cao gót khiến cô suýt ngã nhào.

– Thiếu thốn đến mức một người lạ cũng muốn đi cùng? – Hấn cười nhạt.

Cô nghe hấn nói, mắt tròn to kinh ngạc, lời nói của hấn một nhát đâm trúng lòng tự tôn của cô.

Hấn nói xong liền sai bước đi thẳng, không quan tâm cô ta nữa, nếu cô ta còn bám theo, bản thân hấn cũng không chắc mình sẽ nói ra những gì.

– Khoan.. khoan đã. – Cô thật sự đuổi theo.

Cô không tin mình không chinh phục được hấn, ngay cả những đại gia khó tính nhất cũng phải ngã dưới chân cô, một chàng trai non nớt làm khó được cô sao?

Bước chân hấn không dừng lại mà còn tăng nhanh, đến khi cô đuổi được hấn trán đã hiện lên vài giọt mồ hôi.

– Cô muốn gì nữa? – Hấn khó chịu lên tiếng.

– Người ta muốn đi cùng anh.

Cô ta trơ tráo nói, giọng nói ông ọ nghe muốn mắc nghẹn.

– Tôi đến đây để chơi, không phải đến gọi gái.

Hấn rút cuộc không nhịn được dùng từ thô lỗ nhưng ngữ điệu lại vô cùng nhẹ nhàng mang theo khinh bi mà đáp lại.

Bỏ qua cô ta nhanh chóng đi đến chỗ nó đang đợi, hình ảnh hiện lên trước mắt khiến lông mày hấn nhíu lại. Bước chân nhanh hơn nữa về phía nó mà lúc này còn có thêm hai chàng trai khác.

Lạc Hi đang ngồi nghịch mấy chiếc lá rơi trên ghế, đột nhiên cảm thấy trời trở nên âm u, ngược lên mới thấy trước mắt bị hai bóng dáng chắn lại. Mày đẹp khê nhíu lại, hai người này là ai? Hai người thấy lông mày nó nhíu chặt, cười nham nhở nói:

– Cô gái, sao lại ngồi đây một mình?

Nó nghe thấy vẫn không đếm xỉa tới họ, chuyên tâm ngắm nghía miếng lá trên tay.

Bọn họ bị nó làm lơ nhất thời không biết làm sao, con nhỏ này chánh thật, giả bộ thánh thiện hay sao..

– Này, tôi đang nói chuyện với cô. – Một người nắm cằm nó, xoay mặt nó lại.

Trong lòng thăm nghĩ tại sao trong công viên này lại có nhiều thành phần như thế, ở Fun, chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Nó không có kinh nghiệm với những việc như vậy, chỉ mong hấn mau mau trở lại, bản thân tạm thời nghĩ cách đối phó.

– Buông ra. – Nó xoay mặt tránh cái tay của người kia.

Không đợi người kia có cơ hội nói gì thêm, một bóng dáng cao lớn đã đi tới cạnh nó, nghe thấy mùi hương quen thuộc, lòng nó nhẹ bẫng. Nó đứng dậy đi đến cạnh hấn, nắm lấy tay áo hấn, nép một nửa người sau lưng hấn.

– Biển!

Hấn mấp máy môi, một từ ngắn gọn được thả ra, nhẹ nhàng mà đầy uy lực, hù bọn họ liền quay đầu đi mất.

– Có sao không? – Giọng hấn dịu dàng nói với nó.

– Mày chậm một bước là đây sao. – Nó châm chọc.

– Còn nói? – Hấn tức giận trừng nó, sao lại không biết tự bảo vệ mình đây.

– Kem đâu? – Nó xòe tay.

– Không có! – Hấn bình thản khoát vai nó xoay người lại thông dong đi về trước.

– Ế.. Sao không? – Nó ngược lên nhìn hấn.

– Nãy gặp tí chuyện, tan hết rồi nên giờ dẫn đi ăn cái khác. – Hấn vẫn giọng điệu bình thản.

– Hà? Chuyện gì? – Nó lúc này mới tạm quên đi kem và quan tâm hỏi hấn.

– Giải quyết xong rồi.

Hấn nói là thế, trong lòng đã quyết định từ nay về sau cũng không cần đến cái công viên này.

Triều Khắc Hấn cùng Mộc Lạc Hi dạo đến một quán đồ ăn Hàn Quốc, hấn biết nó rất thích món bánh gạo cay. Nắm tay nó đi vào, hấn gọi vài món ăn nhẹ, lúc thức ăn được bung ra, cô nhân viên lịch sự nói với họ:

– Đây là món của quý khách, hiện quán chúng tôi có chương trình khuyến mãi dành cho tình nhân, hai người nhìn qua lại đẹp đôi như vậy, chỉ cần cùng nhau tại dáng thân mật chụp một tấm hình sẽ được tặng một phần kem đây. – Cô cười ngọt ngào.

Nó nghe cô nói tuy kem thì có thèm nhưng họ không phải tình nhân, muốn lên tiếng từ chối đã bị hấn giành trước:

– Được.

Được? Được cái gì mà được? Tên này càng ngày càng điên mà, mà nghĩ lại trước giờ tụi nó cũng kiêng nể gì nhau đâu, cũng làm người yêu hờ mấy lần rồi, cũng bị hiểu lầm rồi, thêm lần này nữa thì có sao? Nghĩ vậy nó liền vui vẻ tạo dáng, mà lúc này hai người ngồi đối diện nên hình cứ cứng ngắc

– Qua đây. – Hấn vỗ vỗ khoảng trống ghế cạnh mình.

Nó chạy qua ngồi cạnh hấn, vốn hấn chỉ khoát vai nó vậy mà lúc chị nhân viên kia bấm máy hấn nhanh chóng “chụp” một cái lên má nó.

Nó sừng sốt, cả người cứng ngắc, một lúc sau trên mặt truyền đến một trận nóng ran, cảm giác mặt mình nóng như cháo nướng, nó đưa tay lên che lấy má mình.

Hấn nhìn biểu hiện nó cười khi khi, cô bé này có vẻ cũng bắt đầu có cảm giác với hấn rồi.

– Ăn đi.

Hấn đẩy phần bánh gạo tới trước mặt nó, nó liếc hấn, quả nhiên dám không xin phép đã hôn nó, đáp lại nó hấn chỉ cười.

Hai người ăn xong, lúc thanh toán chị phục vụ đưa cho họ tấm hình lúc nãy còn luôn miệng khen họ đẹp đôi.

Bức hình chụp đúng ngay lúc hấn thơm nó, một nửa mặt hấn được thu vào máy ảnh, tóc mái che đi một nửa con mắt đang khép hờ, gương mặt sắc lạnh xen thêm vài phần dịu dàng.

Nó nhìn hấn trong hình, tim “bùm bụp” nhảy lên hai cái, trong đầu hiện lên cảnh tượng lúc nãy khiến hai gò má ửng hồng. Nó trong ảnh bởi vì bất ngờ mà mặt đơ ra, mắt mở to, con ngươi nâu long lanh biết nói khuấy động lòng hấn lon ton gọn sóng.

– Dễ thương!

Hấn cầm lấy tấm hình từ tay nó, nhìn một hồi quay ra nựng má nó cảm thán lên tiếng.

Hai người không biết rằng khi họ rời khỏi, tấm hình của họ được phóng to hơn so với các đôi tình nhân khác đặt ngoài cửa hàng, trở nên bắt mắt vô cùng.

Màu trời đã sớm ngả vàng, mặt trời như lòng đỏ trứng bắt đầu rút mình vào sau tầng mây trắng, ánh sáng màu cam theo chân hai người về tới nhà.

– Được rồi vào đi, tao về! – Hấn vỗ vỗ vai nó rồi quay thẳng vào nhà mình.

Nó ngó người nhìn hấn..

“Ủa sao nay không cần nhằn mình ta? Cũng không bảo mình vào trước rồi nó mới chịu vào cơ đấy? Thôi không biết đâu.”

Căn biệt thự rộng lớn không có một bóng người.

– Mẹ? – Nó vừa còi giầy vừa gọi vọng vào.

Vội tay bật công tắc đèn

“Tách.. tách..”

Sao đèn không mở được?

Nó nhờ vào một ít ánh sáng còn sót lại từ khe cửa rọi vào, đi đến phòng khách, chỉ nghe một tiếng vang rất lớn..

“BÙMM”

“Huýttt”

Nó hoảng hốt đưa tay bịt tai lại, mặt nhăn nhó cố gắng nhìn rõ tình hình trước mắt, đám bọn nó đội nón tiệc đưa cầm pháo đưa cầm kèn, miệng ai nấy đều hớn hờ lộ ra hàm răng trắng sữa.

Tình hình gì?

Nó ngo ngác đảo mắt một vòng, ánh mắt kinh ngạc dừng lại ở đốm sáng mờ mờ xuất hiện dưới chân cầu thang, mấy đứa nó dần dần lách ra để nó nhìn rõ vật đang kia.

Triều Khắc Hàn cầm một cái bánh kem cầm mười sáu chiếc nến đi tới trước mặt nó, trên môi mang theo nụ cười nhàn nhạt trông càng dụ hoặc khi được ánh nến tôn lên.

Hôm nay.. Đúng rồi! Là sinh nhật nó..

Hắn bước đến gần đưa bánh lên gần mặt nó, giọng nói chứa đầy cung chiêu:

– Hi Hi.. Sinh nhật vui vẻ.

Nó vẫn còn bàng hoàng vì mọi việc diễn ra quá bất ngờ, lúc hoàn hồn lại thì nhìn thấy nụ cười mê hoặc của hắn, nó nhắm mắt chấp tay lẩm bầm ước nguyện của mình, hồi sau đôi môi hồng đào chu lên thổi tắt những ngọn nến. Ánh nến tắt đi, đồng thời đèn trong phòng cũng được bật lên, khung cảnh trong phòng bấy giờ mới hiện rõ, xung quanh đều được trang trí bằng cái dải băng rôn lung linh, dưới đất rơi rải những miếng pháo bông.

Bàn ăn trong phòng bếp bày đầy các món ăn ngon, bốn vị phụ huynh sớm đã ngồi ngay ngắn trò chuyện vui vẻ, bà Mộc quay đầu ra gọi:

– Mau con mau vào đây.

– Vào đây ăn đi. – Bà Triều tiếp lời.

Mấy đứa nó hớn hờ cười tươi rồi chạy vọt vào trong, nó nhận lấy bánh kem từ trên tay hắn, lẹ tẹ bước vào, sự kinh ngạc vẫn còn chưa tan hết.

– Mọi người.. – Nó lắp bắp – Tại sao..

– Sinh nhật của mình cũng không nhớ sao? – bà Mộc cười dịu dàng. – Mau ngồi xuống mấy con.

– Con..

Nó vẫn không nói được gì, tâm trí ngoài bị sự bất ngờ bao chiếm còn có một chút ghen ngào không nói nên lời, mọi người vì nó mà chuẩn bị một buổi sinh nhật như thế, đã là món quà ý nghĩa nhất.

– Ngạc nhiên gì nữa, ngồi xuống nhanh lên. – Hắn kéo nó ngồi xuống.

– Hôm nay là 18/11 hả? – Nó há hốc nhìn hắn.

– Đúng rồi. – Hắn gỡ đầu nó. – Trí nhớ đề đâu vậy.

– Vậy.. Hôm nay cũng là sinh nhật mày.

– Chính xác. – Hắn gạt đầu rồi tiếp tục ăn.

– Vậyyy..

– Vậy vậy cái gì nữa, ăn đi, hai mẹ hôm nay cố tình nấu toàn món mày thích đó. – Nó chưa nói xong đã bị hắn ngăn lại.

Nghe hắn nói nó không hỏi nữa, bữa cơm trôi qua trong những tiếng cười giòn tan, khi nó tưởng như ngày sinh nhật đã trôi qua, Ly Hân từ trong tủ lạnh lấy ra cái bánh kem lúc này.

– Chơi đi. – Cô cười tình nghịch.

Họ nhìn nhau một lượt, mắt chớp chớp, môi nhếch lên một cái, Từ Mã bắt đầu trước, quệt một miếng chét lên mũi Ly Hân:

– Chơi nè.

– Á.. Mày..

Cô hét lên, đặt cái bánh xuống bàn, tự mình quệt một miếng dí theo anh, lúc Từ Mã bị bắt được, cô không khách sáo ụp cả bàn tay dính bánh lên mặt anh. Màn mở đầu khiến cả đám cười nghiêng ngả, nó cũng cầm lên một miếng, cười gian đi qua chét lên mặt từng đứa:

– Quà chị tặng mấy đứa nhaa..

– Mày ngon. – Triết Nhã bẻ bẻ tay, rồi dí nó khắp phòng.

Cả bọn chơi đã đòi, mệt là lẫn lóc dưới sàn, quần áo xốc xếch, mặt mày dính đầy kem.

– Tối nay ngủ đây luôn hả? – Nó ngồi dậy.

– Ừ. – Cả bọn không hện mà đều nhìn nó, đồng thanh.

– Vậy mai đồng phục đâu thay?

– Đem qua rồi, trong phòng máy.

– Vậy đi tắm rửa đi rồi ngủ, sinh nhật qua rồi. – Nó ngó đồng hồ, 12 giờ.

– Đi – Triết Nhã kéo Mẫn Di lên lầu.

– Máy đưa trai ngủ phòng cũ nha.

Nó nói với theo, bình thường họ qua chơi ngủ lại cũng chia ra hai phòng giống vậy, mà lần nào nó cũng phải nhắc, không thì thì sẽ thấy hấn xuất hiện trên giường nó.

Nó cùng hấn dọn dẹp xong, là những người cuối cùng lên lầu, đứng trên cầu thang nó xòe tay ra với hấn, làm mặt hình sự:

– Quà đâu?

– Quà tao đâu? – Hấn bắt chước lại điệu bộ của nó.

– Ố.. Không biết đâu, quà của tao. – Nó quên hôm nay cũng là sinh nhật hấn, nhưng vẫn cứng đầu.

– Hừmm. Để xem – Hấn làm bộ suy tư. – Lúc nãy ở quán ăn, tao tặng rồi mà. – Hấn cười nham hiểm, cuối xuống mặt hai người gần sát nhau. – Hay muốn tặng lại?

Đầu nó thoáng qua hình ảnh hấn thơm nó lúc nãy, gương mặt chột ửng hồng, vội vàng xua đi ý nghĩ trong đầu

“Chỉ là thơm má thôi, thơm má, thơm má thôi mà, Lạc Hi này phải bình tĩnh lại.”

– Không.. không cần. – Nó lấp bắp, đẩy hấn rồi chạy lên lầu.

Hấn đứng lại nhìn theo nó, khóe miệng vẫn như mọi lần treo nụ cười cung chiêu.

Có lẽ nó vĩnh viễn cũng không biết được, lần sinh nhật này là chủ ý của hấn, một mình hấn lên tường rồi nhờ mọi người giúp chuẩn bị, bánh kem cũng do chính hấn tự làm

Làm sao nó biết được, hấn vì nó mà bỏ ra ba tháng để đi học làm bánh và pha cà phê, hấn biết, nó rất thích cà phê và đồ ngọt. Cả buổi sáng cùng nó đi chơi, nó làm sao biết được là do hấn cố tình rủ đi để bọn ở nhà có thời gian chuẩn bị.

Chắc nó cũng thắc mắc, hai đứa sinh cùng ngày mà hôm nay mọi thứ đều chiều theo nó thì có chút thiên vị, nhưng nó cũng làm sao biết được, cả ngày đi chơi cùng nó, nhìn nó vui vẻ đã là món quà ý nghĩa nhất của hấn rồi.

Đừng ai thắc mắc sao trong truyện có nhiều hăng giầy nha ==))) tại đi tác giả này bị cuồng giầy :))) à chap trước mấy đứa chúc sinh nhật ta, ta xem hết rồi :3 nhưng mà nhiều quá ta không rep hết được chứ không phải chán không rep đâu ==)) lần nữa cảm ơn mọi người nhiều :* >

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vô tình rồi lại cố ý

Ly Hân và Từ Mã mấy ngày nay bận rộn tìm kiếm những thông tin liên quan đến Cổ Hoài My, mỗi có thời gian rảnh lại dính vào cái máy tính.

Mẫn Di cùng Triết Nhã còn có Trịnh Cẩn chịu trách nhiệm phần Đặng Dĩ Hằng, không giống Cổ Hoài My, lai lịch cùng quá khứ của anh được giấu rất kỹ, nhưng càng giấu kỹ thì càng khiến bọn chúng tò mò, không chỉ không ngừng đào lên mà còn dùng cả thể lực của gia đình càng đào càng sâu, càng sâu càng phát hiện thêm nhiều chuyện thú vị.

Nhưng mấu chốt vẫn là chuyện xoay quanh Mộc Lạc Hi, nó cùng hấn cũng bận rộn mong rằng CCTV trong trường ghi được cảnh sân sau trường hôm đó. Cũng không quá bất ngờ khi phát hiện nơi đó không có máy quay, chỗ đó cây cối um tùm hơn nửa lúc đó trời lại tối, cho dù là có cũng không thấy được gì.

Triều Khắc Hân nhiều lần lên tiếng bảo nó quên đi, dựa vào những cái tội kia tìm được cũng đủ phá hoại cả đời anh ta. Nhưng nó nhất quyết không chịu bỏ qua, anh ta lợi dụng nó xem nó như đồ vật dễ cá cược, người có lòng tự trọng cao như nó bỏ qua được sao?

Sau lần cuối cùng nó nhấn mạnh với hấn nó sẽ không bỏ qua, không biết thế nào vài ngày sau đó có một chàng trai tới tìm nó, anh ta là một trong ba người trong vụ cá cược kia. Nó nghĩ mãi vẫn không hiểu, bọn họ là cùng một phe, thế nhưng sao lại..? Nhưng nó chỉ cần nhìn rõ một chút, toàn thân anh ta có rất nhiều vết bầm, trên môi còn vương ít máu, nhìn thấy cũng biết là tác phẩm của ai.

– Oaa.. Cuối cùng cũng xong. – Nó đóng tập lại, vương vai một cái cả người ngã ra phía sau.

– Tính mai giải quyết hết luôn hả? Còn cái kia?

Giọng nó trầm thấp đều đều vang trên đỉnh đầu, nó ngược mặt lên nhìn, thì ra mình đang nằm trên đùi hắn, vội vàng muốn bật dậy đã bị hắn nhanh tay đè xuống lại.

– Úii.

Nó lườm hắn, tay hắn ép chặt hai bên má nó, làm con tim nó không tự chủ nhảy lên, trên mặt một mảng nóng ran nhưng hắn vẫn không chịu buông tay.

– Xử lý xong trong ngày mai luôn đi. – Từ Mã gõ máy.

– Không được. – Lần này nó một cái bật dậy. – Để tụi nó từ từ hưởng thụ chứ, đầu bỏ qua dễ dàng vậy được.

– Quỷ thù dai. – Ly Hân bĩu môi.

– Đứng rồi đó, bữa còn nói không cần làm gì quá đáng, giả vờ thánh thiện cho ai coi vậy. – Triết Nhã cổ tình châm chọc.

– Ủa tao có nó hà ta. – Nó giả ngơ. – Thì tao nói trả lại những gì tụi nó làm với tao, giờ đang trả nè, có quá đáng gì đâu.

–Ồ ờ, chắc vậy á. – Triết Nhã vẫn tiếp tục chọc nó.

– Ê nè, giờ mày thử bị người ta lợi dụng thử đi, coi coi lúc đó mày phản ứng giống tao không, còn dám lớn tiếng nói đá tao kìa. Tráo trở, má! Tức chết tao. – Nó đứng bật dậy chống hông thờ phỉ phò nói.

– Thì mày cũng trả thù rồi đó, làm người ta thích mày rồi hất cẳng con nhỏ rồi. – Mẫn Di xen vào.

– Tao có biết nó có thích tao hay không đâu, có biết nó có buồn khi bị tao đá không đâu, còn hóm hờ tung tin thì chắc là không bị ảnh hưởng gì rồi. Nói chung là không tính. – Nó xua tay.

– Để ý người ta có thích mình không làm gì? – Hắn bá đạo kéo nó ngồi kế mình.

– Ai để ý chứ. – Nó phản bác.

– Chuyện qua rồi, từ nay mày không được để ý hắn ta nữa. – Hắn nheo mắt nó.

– Đã nói không có mà! – Nó như mèo con giờ nhanh múa vuốt với hắn.

– Vô chuyện chính! – Trịnh Căn đập cái bàn trước mặt cái rầm.

Bảy cái đầu lại bắt đầu tụ một cục, lí nha lí nhí gì đó, rồi mặt ai nấy đều nở nụ cười nham hiểm quen thuộc, chuẩn bị cho cuộc vui sắp tới đây.

Ánh nắng chói chang rọi qua khung cửa sổ, đánh thức mấy con sâu ngủ đang nằm ngổn ngang trên giường dưới đất. Hàng mi khẽ rung động, mở ra con mắt nâu mọng nước, chớp mắt vài cái, nhìn những con số mờ mờ trên đồng hồ treo tường, mơ màng nhìn thấy..

7 giờ!!

Nó giật mình mở to mắt, trời ẹ trẻ học rồi, bật dậy lay tỉnh lũ xung quanh:

– 7 giờ rồi dậy đi, trẻ học rồi đó.

Bọn chúng lơ mơ tỉnh dậy, mí mắt nặng trĩu mới mở được một nửa bị giọng nói như loa phát thanh của nó dọa cho nhú lại:

– Mấy cái đứa này dậy lẹ coi, còn ngủ nữa là trẻ mất. Trời ơi... Dậy đi.. Dậy.. Nhan..

Nó chưa nói hết câu, miệng đã bị bàn tay to lớn bịt lại, mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, nó không tự chủ được mà giật mình run lên. Mãi cho đến khi hoàn hồn, thì tụi nó đã chui vào nhà vệ sinh rửa mặt hết rồi, lúc này nó mới phát hiện cả người mình đều ngồi trong lòng hắn, eo bị hắn giữ chặt, đầu hắn vùi vào tóc nó, hơi thở đều đều phả lên chiếc cổ trắng ngần khiến cả người nó run càng dữ dội, cứng ngắt mở miệng:

– Mày.. Ngủ nữa hả?

Trong đầu nó suy nghĩ phải đẩy hắn ra nhưng chẳng biết thế nào lại hỏi ra một câu vô duyên như thế, lúc này nó cũng chẳng biết rằng gương mặt nhỏ của mình đã nóng ran một mảng.

– Tỉnh nữa đi nha, rồi nghỉ học luôn! – Mẫn Di thay đồ xong bước ra châm chọc.

– Ách! buông ra coi! – Nó kéo tay hắn khỏi eo mình, bị tụi nó phát hiện, mặt nó càng đỏ hơn.

Nhanh chân chạy vào nhà vệ sinh, vịn vào thành bồn rửa tay thờ phỉ phò, nó kinh ngạc ngược nhìn mình trong gương, mặt sao lại đỏ như vậy? Tim nữa, sao lại đập nhanh như thế? Mở vòi nước, nó ra sức hất nước lên mặt mình, lắc lắc đầu xua đi cảm giác rung động trong lòng.

Từ phòng tắm bước ra, Mộc Lạc Hi lại lấy lại vẻ sống động, tràn đầy sức sống thường ngày.

– Đi học thôi.

Cánh cổng sắt sừng sững hiện ra trước mắt, kiên cố khép chặt, thôi rồi, lần này chết chắc, cả bọn ù xù xụ mặt

– Hết cách, leo tường đi. – Hân đề nghị.

– Há? – Ly Hân kinh ngạc

– Đi. – Từ Mã ép thúc tụi nó đi về phía sau trường

Nhìn bức tường cao hơn hai mét trước mặt, nó há họng đón gió, có chút tuyệt vọng thảm thán

“Không xong rồi.”

– Tao leo trước! Hai mày ở lại giúp tụi nó qua.

Từ Mã ném ba lô qua bên kia, nhanh chóng tung người lên cả người thuần thục leo lên ngồi trên thành tường rồi rất nhanh biến mất qua bên kia, nó đứng đây ngo ngác nhìn, lúc trước anh nói mình đại diện nó còn nửa tin nửa ngờ.

– Hân, qua đây. – Trịnh Cần ngoắc Hân lại

Ly Hân lần đầu đi trễ cũng như lần động làm những vận động chân tay như vậy, có chút sợ hãi nói:

– Có sao không đó?

– Từ Mã đỡ mày mà, giờ không qua là có sao thiệt đó.

Ly Hân hơi do dự đi tới gần Trịnh Cần, anh giơ tay ôm cả người cô lên cao

– Leo lên, ngồi trên đó đi.

Cô nghe theo thuận lợi ngồi trên thành tường, đang loay hoay làm sao xuống thì nghe giọng Từ Mã:

– Xuống đây.

Ly Hân nhìn thấy anh không hiểu sao trong lòng dâng lên một sự tin tưởng cùng an toàn, không do dự nhảy xuống, cả người được Từ Mã bế lại.

– Triết Nhã, mày qua đi. – Cần lại gọi.

Triết Nhã không như Ly Hân, rất nhanh chóng qua được, cô lúc nhỏ từng học võ đấm, đại xanh lặn, hơn nữa leo tường trốn nhà đi chơi cũng không ít lần chỉ là tường hơi cao nên cần trợ giúp một chút.

– Mẫn Di.

Mẫn Di tự động đi tới, Trịnh Cần giữ chặt eo cô, nhấc bổng lên, cô rất nhanh ngồi được lên thành tường.

– Ngồi đó đợi tao.

Trịnh Cần nói một câu, cả người tung lên vượt qua bên kia, anh chưa từng học võ, nhưng lăn lộn cùng hai người kia lâu như vậy, đánh lộn rồi gây sự cũng không phải loại bình thường, lúc Mẫn Di nhảy xuống, đều được anh ôm trọn trong lòng.

Khác Hân ném hết balô của bọn nó qua, cũng giống Trịnh Cần giữ chặt hông nâng nó lên, mình tự leo qua trước, nó không một chút sợ hãi thả người xuống, chỉ là gặp một chút tai nạn ngoài ý muốn.

Khi nó nhảy xuống, chẳng biết làm sao lại trượt chân, cả người ngã nhào về phía trước, cũng may hân nhanh tay đỡ kịp, nhưng vì quá bất ngờ cả hai cùng ngã trên thảm cỏ.

Nó nhất thời sợ hãi nhắm chặt mắt, mặc cho mình rơi thế nào cũng được, thậm chí lần này không gãy xương là may. Nhưng sao đến giờ nó vẫn không thấy đau vậy?

Chậm rãi mở mắt, liền thấy cả khuôn mặt phóng đại của hân đang nhìn mình. Nó kinh ngạc, gần như vậy.. vậy.. vậy cái thứ ẩm ẩm trên miệng nó chẳng lẽ là..? Nó ngó ra vội vàng đứng dậy nhưng vì quá gấp lại trượt chân té xuống lần nữa, mới nó chính xác dán lên môi hân, thậm chí lần này nó còn ngửi thấy mùi máu tanh.

Nó cố gắng đứng dậy, cả người đều cứng ngắc, đây là nụ hôn đầu của nó mà sao lại..

Nó đã tưởng tượng ra bao nhiêu viễn cảnh lãng mạn khi nó cùng người mình thích trao nhau nụ hôn đầu tiên, vậy mà giờ lại xảy ra cái hoàn cảnh lãng xẹt không đầu vào đầu này, điều khiến nó tức giận hơn cả là hân không phải người nó thích vậy mà nụ hôn đầu tự nhiên..

Dòng suy nghĩ miên man của nó mãi kéo dài cho đến khi bị giọng nói rắn chắc có lực cắt ngang:

– Các em ở đây làm gì? Tới phòng giám thị ngay cho tôi.

– Óa.. Thầyy. – Giọng nói thỉnh thoảng xuất hiện sau lưng làm Ly Hân giật mình.

Tụi nó bất đắc dĩ cầm cặp đi theo thầy, Mẫn Di ngoái lại dùng ánh mắt ai oán nhìn nó vẫn còn chôn chân tại chỗ.

Hắn nhặt balô hai đũa lên, tay trong túi quần bước tới trước mặt, cúi thấp xuống nhìn thẳng vào mắt nó

– Sao đây?

Đôi mắt nâu động lòng người đó lúc này phủ lên một tầng hơi nước, một phần vì môi đau, một phần tiếc nuối cho nụ hôn đầu của mình.

Hắn đương nhiên biết nó nghĩ gì, nhìn nó rung rung không nhận được đưa tay nâng cằm nó lên, cúi mặt xuống liếm nhẹ cánh môi còn vương tơ máu, dưới hành động của hắn đồng tử nó tròn to, hắn đang làm gì vậy?

Cảm xúc ngổn ngang chông chéo lên nhau, bất ngờ vì cử chỉ đó, nhưng hơn hết là lần này rung động trong lòng mạnh đến nỗi nó không còn cách nào phủ nhận nữa. Hắn lướt qua môi nó, nhẹ nhàng như đang vuốt ve thứ báu vật trân quý nhất, điều này làm cho vết thương trên môi nó dịu bớt, hơi ran rát nhưng lại thoải mái.

Hoàn hồn lại nó tự mắng mình biến thái, sao lại có thể nghĩ ra những thứ như vậy chứ!

– Mày.. – Che giấu đi kích động, nó tức giận nhìn hắn.

Hành động vừa rồi lại làm nó nghĩ lại tai nạn lúc nãy, tìm “thình thịch” thật mạnh mà nhảy lên, lúc này mới phát hiện đạo này nó rất hay như thể đặc biệt là lúc ở gần hắn

“Không lẽ mình bị bệnh tim rồi sao?”

– Còn đúng? Muốn bị phạt thêm hả?

Hắn kéo tâm trí nó về, nắm tay dắt về phía phòng giám thị, cảm đảm bị phạt quỳ gối trước phòng, còn bị bắt làm kiểm điểm vì tội đi trễ và leo tường.

Tội nó quý thì quý đó chỉ là miệng và tay vẫn hoạt động tích cực như thường, huyền thuyên hết chuyện này qua chuyện khác.

Từ Mãi quỳ một góc, lấy điện thoại ra bấm bấm gì đó rồi trở lại cười nham hiểm

– Một lát chờ xem kịch vui.

– Đang rồi sao? – Nhả tò mò.

– Web trường? Đạo này không có gì vui, mình quây cái cho cái trường nó sống động xú. – Mẫn Di cười tinh nghịch.

– Mới tung. Web trường sao đủ. – Mã giương nụ cười tà ác. – Nhân vật lớn thì phải chơi quy mô lớn.

Khắc Hàn cùng Lạc Hi quỳ một bên nghe thấy, không hện mà cùng nhếch môi lên, nụ cười có chút đắc thắng, có chút khinh thường.

Tập đoàn của gia đình Đặng Dĩ Hằng là một trong những tập đoàn lớn nhất cả nước, một lời nói của chủ tịch cũng đủ để làm tài chính cả nước rung chuyển, cũng vì điểm này mà Đặng Dĩ Hằng mới phách lối như vậy, hắn đâu nghĩ tới mình còn thua bao nhiêu người. Quy mô lớn của Từ Mãi nói có web trường và toàn bộ mạng lưới quốc gia, một người gia đình có sức ảnh hưởng kinh tế lớn như thế có tin xấu thì đương nhiên cả thế giới đều có quyền biết chứ.

Nội dung mới tung lên chỉ là một đả kích nhẹ với Đặng Dĩ Hằng, đơn giản vài tin lá cải thôi, nào là hình ảnh trong quán bar, thay bồ như thay áo, hình tượng chơi bời lêu lổng của anh.

Ban sáng thì lung linh như bạch mã hoàng tử, đêm đến thì ăn chơi điên cuồng.

Cổ Hoài My cũng là quen được anh trong một lần đi bar với bạn, không biết hình ảnh hai người gần gũi, bọn nó đào đâu ra mà cả đồng. Chỉ bằng nhiều đây thôi đối với người gia thế nhỏ nhoi như Cổ Hoài My là góc đầu không dậy nổi rồi, vậy mà chúng nó chỉ gọi là khởi động thôi.

Thật ra thì Đặng Dĩ Hằng anh ta chỉ cần nói một tiếng tin đồn nhỏ này có là gì trong trường này đâu, ngoài kia cũng chỉ cần ba anh vung tay một cái đều có thể giải quyết xong, nhưng xem rằng những việc sau không dễ dàng vậy đâu.

Chuyện là giờ nghỉ hôm đó phòng giám thị vô cùng náo nhiệt, nghe tin bảy người bị phạt bọn kia vô cùng tò mò, hơn hết là muốn biết chân tướng vụ việc trên mạng vì Từ Mãi có ghi là do anh đăng lên mà.

Đám nó xem mấy người kia như mấy con ruồi phiền phức, mặc cho họ cứ ong ong bên tai mình vẫn cứ lo nói chuyện của mình thôi.

Nửa ngày sau tất cả tin tức về Đặng Dĩ Hằng đều bị dập tắt, không vượt qua dự đoán ban đầu của chúng, tốt lắm

Đặng Dĩ Hằng nắm chặt điện thoại trong tay, răng chạm vào nhau tạo ra tiếng ken két kinh người, mắt hắn lên từng tia máu, vẻ mặt đầy sát khí như muốn giết người.

Cô gái nào nào đó dựa bên cạnh người anh, không để ý lắm đến việc anh đang tức giận, mãi mê đốt lửa, một lúc sau vang lên giọng nũng nịu:

– Dĩ Hằng..

Anh nhướng mày nhìn sang, cô gái này coi như thành công đốt lửa trên người anh đi, bế cả người cô lên đi vào phòng ngủ, tạm bỏ qua những việc ngoài kia, hai người cứ thế quấn lấy nhau.

Hôm sau lại thêm một tin tức nữa, là đoạn ghi âm sân sau trường hôm đó, bọn nó kiếm đâu ra được cái này nhỉ? Mộc Lạc Hi cũng rất tò mò muốn biết a.

Giờ thì cả trường đều biết, Đặng Dĩ Hằng thôi tha cỡ nào, lợi dụng cả Lạc Hi, còn biết cả anh mới là người bị đá chứ không phải nó. Tuy vẫn còn nhiều người bênh

vực anh, nhưng những người khác đã bắt đầu lên tiếng tri trích.

Lạc Hi thoải mái mà hưởng thụ sự bênh vực của mọi người, lâu lâu làm người bị hại, nghe một chút lời bênh vực mình cũng tốt lắm chứ.

Tin đồn này lại lần nữa làm Đặng Di Hằng phải vò đầu bứt tóc, đó thật sự là giọng nói của anh, không phủ nhận được. Thật ra thì cả cuộc đó anh không hoàn toàn vì trăm triệu kia, tiền thì anh không thiếu, anh là vì bị bọn họ kích bác, vì sĩ diện cao nên muốn ra oai lại với bọn họ, hơn nữa hẹn hò với một đứa xinh đẹp như nó cũng là đáng tự hào mặt mũi mà.

– Tại sao lại làm vậy?

Đặng Di Hằng tìm tới nó, giọng nói trách móc xen một chút bi thương, ánh mắt hiện vẻ chua chát thoáng qua, anh đã lỡ thương nó mất rồi.

– Cậu tự biết mình đã làm gì! – Nó lơ đãng nói.

– Những thứ đó cậu tìm đâu ra? – Anh nghiêng răng.

– Cậu hỏi làm gì? chỉ cần biết rằng, nếu cậu không có làm, tớ sẽ chẳng bao giờ tìm được những thứ này.

– Tốt nhất cậu nên dừng lại đi, hậu quả khi chọc vào tớ cậu không gánh nổi đâu.

Nói xong anh liền bỏ đi, có lẽ so với việc thích nó tham vọng và lòng tự trọng của anh chiếm vị trí cao hơn.

Nó khoanh tay dựa lưng vào cửa nhìn theo bóng lưng anh, nhếch miệng cười khinh một tiếng, gánh không nổi hậu quả? Đó không phải là lời cảnh cáo của nó sao, có biết là kết quả việc khinh địch sẽ chết thảm thế nào không? Sao không nhìn lại địa vị và tư cách của mình một chút, có gia thế là một trong những tập đoàn lớn nhất nước thì đã nghĩ mình là bá chủ? Một lời nói của ba anh sẽ làm tài chính cả nước rung chuyển, nhưng Lạc Hi nó chỉ cần một cái hắt hơi cũng có thể chấn động cả thế giới. Trong lòng Lạc Hi thầm than một tiếng, đúng là con người không có chỉ tiền.

Tối ngày hôm đó, một tin khác về Đặng Di Hằng được tung ra, thông tin bao phủ toàn cầu mà không cách nào gỡ xuống được, tin tức phá hủy cả đời hào sang của anh..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Gây nghiệt

DNg là tập đoàn đầu khí lớn nhất cả nước, những năm gần đây đang lấn sang lĩnh vực sản xuất ô tô, không chỉ không gặp khó khăn mà công ty còn ngày càng phát triển như điều gặp gió.

Tổng đốc – Đặng Di Nghiêm vốn là một người tốt, nhưng đáng tiếc càng làm cảnh mù quáng, bị người khác lợi dụng cũng không biết.

Từ khi ông dần thân vào con đường xã hội đen kia, liên tục dưới danh công ty giúp lão đại mình buôn bán vũ khí lậu, vận chuyển hàng giả, thu về những tờ tiền bẩn thỉu.

Đương nhiên biết, một tập đoàn lớn mạnh như vậy nhất định phải có hắc bang chống lưng, bất kì một tập đoàn nào cũng không tránh khỏi làm ra vài việc bất chính, nhưng có trách thì trách ông chọn nhầm người để dựa dẫm.

Người đứng đầu bang Khi Diễm là Định Hiêm, tội ác hần làm dùng cả ngày cũng đếm không hết, giết người phóng hỏa, buôn bán hàng cấm, tất cả đều có. Hần lợi dụng Đặng Di Nghiêm giúp hần qua những ải hải quan khó khăn, còn Đặng Di Nghiêm nghĩ rằng hần rất trọng dụng mình, dựa vào thế lực của hần giúp tập đoàn đi lên.

Định Hiêm cũng luôn nghĩ rằng mình là bá chủ thế giới ngầm, mà quên rằng trên mình còn có hai băng đảng khác. Bởi vì chủ quan gần đây mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, hần nói lòng phòng thủ nên tối ngày trước, mạng lưới bang Khi Diễm bị xâm nhập, toàn bộ dữ liệu bị đánh cắp.

Trong vòng một đêm ngắn ngủi tất cả những việc mà Định Hiêm lợi dụng Đặng Di Nghiêm làm bị đưa ra ánh sáng. Cổ phiếu tập đoàn không ngừng giảm xuống, sáng hôm sau truyền thông đưa tin

“Tập đoàn DNg tuyên bố phá sản”

Song song đó, hắc bang truyền đến tin tức, bang chủ Khi Diễm bị sát hại, toàn bang Khi Diễm bị Khắc Nghị thu phục.

Kể cả hắc lẫn bạch giới đều chắc chắn không thể ngờ được, trong vòng một đêm ngắn ngủi xảy ra tất cả việc này lại chỉ do hai tên nhóc chưa tròn tuổi vị thành niên làm ra.

Mọi người còn đang hoang mang với việc DNg phá sản, lại tiếp tục nghe thêm một tin tức chấn động khác.

Đứa con trai độc nhất mà Đặng Di Nghiêm cưng như trứng lại không phải là con ông ta??

Đặng Di Hằng thật ra là.. “nghiep chúng” trong một lần ngoại tình của vợ ông. Đặng Di Nghiêm trong một lúc chịu hai cú sốc, nhất thời ngất xỉu, hiện tại đang được cấp

cứu trong bệnh viện.

Đặng Di Nghiêm vạn lần cũng không thể tin, người con trai mình tính nhiệm nhất, thương yêu nhất lại không cùng một dòng máu với mình.

Thử nói xem, cùng chung sống mười mấy năm, từng ngày anh lớn lên trong vòng tay ông, lúc còn chập chững từng bước đi, tiếng nói. Ông còn nhớ rõ lòng ông dao động thế nào khi anh lần đầu bập bẹ gọi ông một tiếng “ba ba”. Ông chứng kiến từng giai đoạn trưởng thành của anh, cho dù không phải ruột thịt nhưng mười mấy năm cũng đủ khiến hai người họ trở nên gắn bó, và chính điều này khiến ông đau hơn bao giờ hết.

Đặng Di Hằng có hay không đã biết từ trước? Rằng mình không phải con ông, chỉ đang làm tròn trách nhiệm một người con trai rồi đợi ngày lấy đi tài sản của ông?

Ở bên này..

Đặng Di Hằng nắm chặt nắm đấm, móng tay đâm sâu vào da thịt, những tia máu chảy ra nhỏ xuống sàn nhà. Ánh mắt tràn ngập phần nộ cùng bi thương, tại sao lại như vậy? Chuyện mới chỉ như hôm qua, mới hôm qua anh còn vui vẻ cùng cha mình ăn cơm! Cảm giác như một khắc trước còn đang vui đùa trên thiên giới, một khắc sau lại bị ném xuống địa ngục sâu thẳm.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên anh cảm thấy tuyệt vọng như vậy, lần đầu tiên cảm thấy mình thật vô dụng.

Sau mỗi lời tự trách là một lần tay nắm chặt, móng tay đâm càng sâu, máu chảy càng nhiều, nhưng nỗi đau này, không thể làm dịu đi, không thể lau đi những giọt máu đang rỉ ra trong tim anh, đau đớn, giá lạnh!

Lần đầu tiên anh cảm thấy một từ cha là đáng trân trọng đến vậy, những năm gần đây anh đã luôn làm ông lao lực vì mình, giờ anh hối hận rồi, kịp sao?

Đặng Di Hằng không hề biết mình là con rơi, trong lòng đều tràn ngập đau khổ, liệu bây giờ ông ấy biết rồi sẽ còn yêu thương anh nữa không?

Anh ảo não đi đến bệnh viện, cho dù ông không chấp nhận anh, anh vẫn sẽ đến tìm ông, để nói rằng anh không hề biết mình không phải con ông chẳng? Hay chỉ đơn giản là gọi một tiếng cha, nói với ông một lời cảm ơn và xin lỗi?

Đứng trước phòng bệnh, anh do dự, tay đưa lên nắm cửa phòng rồi lại thả xuống, vô lực. Anh không biết tiến vào rồi nên đối mặt với ông thế nào, anh cảm thấy mọi thứ trở nên thật gượng gạo, khó khăn.

Đề xuống chốt cửa, anh hít một hơi sâu tiến vào, căn phòng bệnh trắng xóa chỉ có một người yên lặng nằm trên giường, mắt nhắm nghiền.

Đặng Di Hằng bước tới, kéo một chiếc ghế ngồi cạnh, anh chăm chú nhìn ông, lâu lắm rồi anh không ngắm ông kĩ như thế.

Tuy vẫn còn trẻ nhưng vẫn không khó để tìm thấy vài nếp nhăn trên trán, đuôi mắt đã mờ mờ xuất hiện chân chim.

Ánh mắt anh nhìn, có đau lòng, có yêu thương, có bi ai, có hạnh phúc, anh nhìn ông yên lặng nằm đó, ước rằng thời gian ngừng trôi đi, bởi vì anh vẫn chưa chuẩn bị nghe lời đoạn tuyệt từ ông, vẫn chưa chấp nhận được sự thật anh không phải con ông.

Việc mẹ mình ngoại tình, anh đã sớm biết, nhưng điều anh không ngờ mình lại là thành quả một lần bà tạo nghiệt bên ngoài. Người mẹ vô trách nhiệm kia, anh hận, lúc còn nhỏ mặc cho anh ngày ngày đòi mẹ, bà vẫn thường xuyên đi sớm về khuya, từ nhỏ anh vẫn luôn không có được sự yêu thương của mẹ.

Bà ta ngoài việc phung phí tiền của, lấy việc mua sắm làm niềm vui mỗi ngày thì chẳng còn gì hơn, để anh một mình ở nhà cùng với đám người hầu.

Cha anh bận rộn, mặc dù rất yêu thương anh nhưng thời gian công việc không cho phép, mỗi ngày khi anh ngủ rồi ông mới về nhà lẳng lặng vào phòng con nhìn anh một chút rồi chúc anh ngủ ngon, công việc này ông thậm chí làm rất cuộc cũng gần mười năm.

Một tuổi thơ thiếu thốn, ngoài anh ra chắc chắn chẳng ai hiểu được, bởi chúng không được viết trong những tờ giấy vật chất mà người khác có thể tìm ra.

Những năm tháng sống một mình trong ngôi biệt thự to lớn, tuy rằng bên anh luôn có người hầu cùng anh vui đùa, nhưng sự cô đơn trong lòng anh chưa bao giờ vơi đi. Ở cái tuổi bay nhảy ngày xưa đó, đáng lẽ mỗi một đứa bé nào cũng đều sở hữu cho riêng mình một nụ cười thơ ngây, nhưng anh không có hoặc là rất ít, anh chưa bao giờ thật sự cười vui vẻ.

Bản tính của anh vốn hiền lành, mặc dù còn rất nhỏ nhưng lại rất hiểu chuyện thậm chí đối xử với người hầu cũng rất tốt. Nhưng là do tình thương không nhiều chẳng? Nên anh mới tự nhủ với bản thân phải trở nên kiên cường và mạnh mẽ, tạo nên vỏ bọc của ngày hôm nay.

Mí mắt lay động, một giọt nước lặng lẽ chảy xuống, nóng hổi, mặn chát, vô lực dựa vào lưng ghế, mặc cho nước mắt chảy dài.

Từ sau khi khôn lớn hiểu chuyện đây là lần thứ hai anh khóc, khóc vì người anh yêu thương. Lần đầu là lúc anh năm tuổi, mẹ chia tờ đơn ly hôn cho cha, ngay trước mặt anh nói không cần hai cha con anh nữa, anh khóc, bây giờ anh lại khóc, khóc vì ông cũng vì chính mình.

Nghĩ đến gò ức xa xưa kia, mỗi cuối tuần có ông ở bên, cùng anh vui chơi cả ngày, đó là lúc anh thật sự vui vẻ, cười đến vô tư, hạnh phúc nhất. Thời gian ông bên anh không nhiều, nhưng anh vẫn luôn cảm nhận rõ ông có bao nhiêu thương yêu anh, trong lòng dâng lên ý niệm hạnh phúc.

Nghĩ đến những năm gần đây anh bỗng bột gây họa bên ngoài, ông luôn âm thầm giúp anh giải quyết tất thảy, trong lòng lại cảm thấy áy náy.

Nghĩ đến anh sắp không phải là con ông nữa, sẽ không còn nhận được sự thương yêu dạy bảo từ ông, trong lòng anh bỗng nhói đau.

Ba loại cảm giác thay nhau xâm chiếm lòng anh, khiến anh rối loạn, khủng hoảng, bất ngờ bật dậy gục mặt xuống bàn tay lạnh buốt, những giọt nước mắt đã ngừng rơi nhưng mắt anh đỏ ngầu, hằn đầy tia máu đáng sợ.

Bàn tay trên giường khẽ nhúc nhích, anh ngược lên phát hiện cha đã tỉnh, vội vã liền đi tìm bác sĩ, lúc quay lại đã nhìn thấy ông mờ mắt chăm chăm nhìn trần nhà.

Sau khi bác sĩ giúp ông kiểm tra một lượt, khẳng định tất cả đều bình thường, mọi người ra ngoài để lại hai cha con họ trong không gian phòng bệnh tĩnh lặng.

Anh im lặng, ông im lặng, có lẽ lúc này cảm nhận thấy sự tồn tại của đối phương mới là quan trọng, thời gian qua đi anh cuối cùng cũng lên tiếng:

– Cha..

Ông im lặng, vẫn nhìn trần nhà trắng xóa, ánh mắt mơ hồ, tâm trạng một mảng rối loạn.

– Cha! Con xin lỗi. – Anh tiếp tục.

– Con làm gì có lỗi với ta? – Ông chậm rãi quay sang nhìn anh nói.

– Con.. – Giọng anh nghẹn lại.

– Di Hằng..

Ông gọi một tiếng tên anh rồi im lặng, một lúc sau mới tiếp tục, ông hỏi tương:

– Cái tên này, là ta đặt, ta đã ngồi trong thư phòng cả ngày, chăm chú tỉ mỉ đặt cho con một cái tên. Ngày con ra đời, ta cũng ở cạnh mẹ con, nắm chặt tay bà, không ngừng động viên bà tiếp tục cố gắng. Ngày con gọi ta một tiếng cha, lòng ta hạnh phúc dâng trào, nhưng đó cũng là ngày ta suy sụp nhất, ta phát hiện, mẹ con ngoại tình. Ta yêu mẹ con, rất yêu! Nên ta chấp nhận, bà không yêu ta, không sao cả, ta chỉ ước có thể bên cạnh bà cả đời này. Không ngờ tới lúc con năm tuổi, ngay trước mặt con, nói rằng muốn rời xa ta, trái tim ta quặn đau, rất đau! Mặc dù là thế nhưng ở trước con ta vẫn luôn mỉm cười và yêu thương con, ta muốn bù đắp cho con cả tình yêu của mẹ, muốn làm một tấm gương tốt cho con, không muốn con sau này lớn lên lại thất bại như ta. Ta biết con ghét bà ấy, vì bà không làm tốt trách nhiệm một người mẹ, nhưng bà vĩnh viễn là mẹ con đây là sự thật không thể thay đổi, con hãy tha thứ cho bà ấy đi. Bởi vì bà ấy, là người thân duy nhất của con..

Nói đến đây ông cup mắt xuống, dần vật và đau lòng, ông thật thất bại, để người phụ nữ của mình lọt vào tay người đàn ông khác rồi mang nghiệp chướng về nhà, nhưng tại sao ông lại luôn có thiện cảm với anh? Luôn cảm thấy vô cùng gần gũi với anh, rất muốn yêu thương chăm sóc cho anh?

– Con chỉ còn một mình cha! – Anh dứt khoát nói, ánh mắt đượm buồn.

– Con.? – Ông ngạc nhiên.

– Cha. Mười mấy năm nay, con luôn cảm thấy cha rất thương yêu con, chỉ trách con không phải con cha, xin lỗi cha, con đã tham lam giành lấy tình yêu của cha bao năm qua. Con ước, ước chỉ mình chảy cùng một dòng máu với người.

– Con không biết, con không có lỗi, không cần xin lỗi ta. Ta không trách con cũng mong con đừng thấy áy náy nữa. Ta cũng ước, ước rằng con là con ta. – Ông nắm tay anh, vỗ vỗ an ủi.

– Cha? Cha không oán giận con? – Anh hơi bất ngờ.

– Tại sao phải oán giận con? – Ông khó hiểu hỏi lại.

– Con đã nghĩ, cha sẽ ghét con khi biết sự thật này, sẽ lập tức đuổi con đi, không muốn thấy con nữa.

– Mười mấy năm không phải ít. Di Hằng, ta thương con cũng đã thương mười mấy năm, nuôi con cũng nuôi mười mấy năm, và hơn hết những việc ta làm cho con đều xuất phát từ tận đáy lòng. Ta đã yêu thương con bao lâu như vậy, không phải nói ngừng là có thể ngừng, theo huyết thống con không phải con ta, nhưng trên danh nghĩa con vẫn là con ta, chỉ bằng mười mấy năm dưỡng dục của ta con cũng phải dùng cả đời để trả.

Ông thực sự yêu thương anh, kiên định ra lệnh, không cho phép từ chối, ép buộc anh tiếp tục làm người con trai của ông. Không phải con ruột thì sao? Quan trọng là ông thương anh, ông cũng nhận thấy anh rất thương mình. Sống cùng nhau mười mấy năm, họ đã sớm gắn bó, trở nên hiểu và gần gũi nhau, dù không phải ruột thịt cũng sắp trở thành ruột thịt rồi.

– Cha.. người..

Giọng anh hơi nghẹn lại, bất ngờ, ông không ghét bỏ anh sao? Anh là con rồi.

– Ta không ghét bỏ con, hơn nữa còn rất thương con, ta cũng chỉ còn có một mình con là người thân thôi, không phải con tính bỏ ta vào lúc này chứ? – Ông như biết được anh nghĩ gì.

– Không phải. Cha, con có thể tiếp tục làm con cha sao? – Anh vội phủ nhận.

– Ừ, có thể. Con vĩnh viễn đều là con ta.

– Cha. Con sẽ làm tốt, làm tốt thân phận của mình. – Anh xúc động.

– Không cần thiết, hãy cứ như con trước đây thôi, không cần ép bản thân thay đổi. – Ông vỗ vai anh đang ngồi cạnh.

Anh cười, cười hạnh phúc, lo lắng trong lòng vượt mất, anh lại là con ông rồi, sẽ không bao giờ cô đơn nữa.

– Còn công ty làm sao đây cha?

– Bên Mỹ ta vẫn còn một chi nhánh, qua bên đó làm lại.

Ông kiên quyết, sự nghiệp gầy dựng bao lâu nay, mồ hôi cùng nước mắt, ông không thể chăm chăm nhìn nó mất đi như vậy.

– Con sẽ giúp cha.

– Con còn học. – Ông không cho phép.

– Cha, tuy con mới 15 tuổi, mới chỉ là một thằng nhóc lớp 9, nhưng kỹ năng sống của con đủ đầy, hơn nữa từ nhỏ cũng đã được huấn luyện rất nhiều, cha có biết những ngày cha bận rộn, mỗi ngày con đều cố gắng, mong rằng sau này con có thể giúp cha hay không? – Anh thuyết phục.

– Con phải hoàn thành chương trình học. – Ông vẫn không cho phép.

– Vậy con sẽ qua đó, tiếp tục học, học song song với kinh doanh, học xong liền giúp cha. – Anh đề nghị.

– Nếu con đã nói vậy thì được rồi. Dù sao nếu qua đó một mình ta sẽ cô đơn. – Ông chịu thua, đùa.

– Đợi cha hồi phục, chúng ta đi.

– Thằng nhóc này, tưởng ta sẽ nằm đây lâu á? Ta chỉ do bị sốc mà ngất đi một chút thôi, ta đã già đâu, mới chỉ ba mươi mấy thôi nhá, còn khỏe chán, mai xuất viện.

– Mai sao? Nhanh như vậy? – Anh ngạc nhiên.

– Sao thế? Con còn lưu luyến gì sao?

– À, không. Mai chúng ta đi. – Anh bình tĩnh lại.

Ngày hôm sau, Đặng Dĩ Hằng tìm đến nó, nói một câu lạ lùng khiến nó khó hiểu.

“Xin lỗi và cảm ơn cậu. Cậu vẫn luôn không thích tớ, tớ biết lý do, và từ nay tớ hứa sẽ không bao giờ ở trước mặt cậu xuất hiện nữa.”

Trong lúc nó còn ngẩn người anh lại bỏ đi mất, để lại nó ngỡ ngàng dưới một đám lá đang rơi, khung cảnh quen thuộc!

Sau đó, nó nghe thấy Đặng Dĩ Hằng nộp đơn thôi học, lúc này nó mới hiểu câu nói ngày đó của anh. Nhưng chỉ có cảm ơn, là nó không hiểu, tại sao anh lại cảm ơn nó chứ?

Ngồi trên khoang hạng nhất máy bay, nhìn xuống đám mây trắng xóa phía dưới, trong đầu hiện lên nụ cười vô âu vô lo của nó. Anh biết nó ở bên anh chưa bao giờ thật sự vui vẻ, nó chỉ cười như thế khi ở cùng người kia. Anh biết trách gì đây, chỉ trách anh là người đến sau, trái tim nó sớm đã bị lấy đi mất, chỉ là cô bé ngốc đó vẫn chưa phát hiện ra.

“Lạc Hi, cậu biết không? Tớ nói xin lỗi cậu, là vì đã lợi dụng cậu trong việc cá cược, xin lỗi vì đã mắng cậu hôm nọ nữa. Cảm ơn cậu đã tìm thấy những sự thật kia, để tớ biết tớ đã sai nhiều thế nào, để tớ biết tình thân có bao nhiêu quan trọng, để tớ có động lực làm lại từ đầu lần nữa. Tớ nói tớ sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa, vì tớ sẽ đi thật xa, cách cậu nửa vòng trái đất. Cảm ơn cả về việc cho tớ biết được, thích là thế nào và yêu là ra sao, lần này tớ quyết định buông tay nhưng nếu sau này có gặp lại, cậu không có được hạnh phúc, tớ nhất định sẽ giành cậu về. Mợ Lạc Hi, chúng ta có duyên gặp nhau, đi qua đời nhau một lần, nhưng lại không có phận để có thể ở cạnh nhau nhiều hơn...”

Uội mấy đứa này, truyện chưa hết đâu nha =>) thấy như đang viết tâm thư sắp chết vậy =>) chắc sau này phải siêng hơn quá :((tự thấy chap này lòng dòng, làm nhảm và hình như hơi dờ :((*đập đầu* thôi mà đừng bỏ ta đi, tội lắm nè :(

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Rung động

Từ ngày Đặng Dĩ Hằng thôi học, Cổ Hoài My cũng hoàn toàn biến mất, tính đến nay cũng qua hai tháng.

Một tháng nữa là tết đến rồi, thời tiết cũng dần ấm áp lên.

Học kì thi xong rồi, kết quả đều tốt cả, vẫn như cũ thôi.

Cuộc sống học sinh của bọn nó quay về quỹ đạo vốn có, mỗi ngày đi học về nhà, quây phá rồi làm bài. Nhưng chỉ có điều này, hần và nó dường như một ngày hai bốn tiếng đã bên cạnh nhau mười hai tiếng rồi.

Hai người lại quay về đoạn thời gian gần bó như sam lúc trước, lại không ngăn ngại thân mật ở chốn đông người, nhưng tại sao gần đây nó bắt đầu biết ngại ngùng rồi?

Sáng hôm nay hần lại sang nhà nó ăn chực, ngoài mặt nó vẫn nhăn nhó tranh đồ ăn với hần nhưng trong lòng lại thấy rất vui vẻ.

Họ cùng đi đến trường, ngồi trong xe nó đột nhiên chẳng biết nói gì, không khí im lặng chỉ nghe tiếng gió thổi của máy lạnh

– Trường tổ chức đi chơi mùa đi không?

Hắn hỏi, thanh âm đều đều, ánh mắt vẫn nhìn ngoài khung cửa sổ xa xăm.

– Hà. Ừ đi. – Nó nghe hắn hỏi theo quán tính đáp lại.

– Xin ba mẹ rồi? Đi ngoại quốc hai tuần lận đó?

Hắn ngạc nhiên, từ khi nào ba mẹ lại dễ dãi như vậy?

– Thì lúc nào chả là bài ca “Khắc Hân đi thi con đi đi, có nó ba mẹ mới an tâm”. – Nó chán nản thờ dãi rồi đột nhiên chồm qua nhìn hắn. – Vậy nên mày nhất định phải đi đó. Tao muốn đi lắm.

Nhìn vẻ mặt tội nghiệp của nó, lòng hắn khẽ chùng xuống, hắn vẫn là không thể chống lại được nó, một hành động vô tình nhỏ xíu cũng sẽ khiến hắn bận tâm rất lâu.

– Được rồi.

Hắn xoa đầu nó, mừng thầm vì ba mẹ nó tin tưởng mình như vậy.

– Thật không? – Sao hắn đồng ý sáng khoái vậy.

– Thật. Mày thích Hàn Quốc mà. Phải đi chứ. – Hắn cười, cười đến chói lóa.

Nụ cười của hắn, vô tình làm tim nó nhảy lên, bản thân nó cũng bất ngờ với phản ứng của mình, vội vàng trấn an, nó không bao giờ chịu thừa nhận, mặc dù lòng đã sớm có đáp án.

Mấy ngày nay hoạt động trường tổ chức rất nhiều, tụi nó cùng chủ nhiệm bận tới tận mắt mày. Lớp nó vì cuối cấp nên đăng kí đi chơi hết cả một trăm phần trăm, bọn họ nói, năm nay nhất định sẽ chơi hết mình, biến hai tuần đó, thành khoảng khắc đáng nhớ nhất của thời cấp hai.

– Năm nay đi chơi đông quá ha. – Nó nói.

– Cuối cấp rồi mà. – Ly Hân cười, hơi ngượng ngùng.

– Còn cả học kì sau mà sao mặt mày đông vậy mẹ? – Nó nhìn một cái liền biết cô có tâm sự.

– Không có gì, nghĩ tới lúc cuối năm không biết sao thôi. – Cô thờ dãi.

– Lo trước mắt đi. – Nó vỗ vai cô.

Từ Mả ngồi bên cạnh, nhìn sắc mặt cô, không tránh khỏi cảm thấy bất an. Anh hiểu cô là một người vô âu vô lo, hôm nay lại sầu não như vậy, chắc chắn không đơn giản như lời cô nói.

Trên đường về nhà, vì còn sớm nên nó rủ hắn đi dạo, ghé vào trung tâm mua sắm sầm uất, mọi ánh mắt liền đổ dồn về họ.

Nó háo hức kéo hắn qua hết cửa hàng này tới cửa hàng khác, hôm nay có người xách đồ dùm thì nên mua nhiều một chút nha.

Hắn đi phía sau nó, lặng lẽ thu hết hành động của nó vào tầm mắt, trong lòng âm thầm hứa rằng, sẽ mãi mãi khiến nó cười vui vẻ như thế.

Lạc Hi dạo một vòng trung tâm rồi mới bắt đầu đi vào từng tiệm một, cứ thấy ưng ý là gom về, không hiểu sao hôm nay nó lại có hứng thú đến vậy nữa. Cửa hàng quần áo, giày dép nào nó cũng dạo qua hết, chỉ có mỹ phẩm là nó không bước vào thôi.

Ban đầu là có ý định hắn sẽ xách giúp nó, như không hiểu sao đột nhiên nó lại không muốn vậy, gửi lại ở cửa hàng, nó kéo hắn tới một shop đồ nam.

Hắn vừa ngạc nhiên vừa tò mò nhìn nó, nó tính mua đồ cho hắn sao? Nó chưa từng mua đồ cho hắn nha, chỉ có những món đồ đôi là ngoại lệ thôi.

Nó vừa vào đã nhìn trúng chiếc áo sơ mi màu trắng, nó rất thích sơ mi, nghĩ thầm nếu hắn mặc sơ mi chắc sẽ đẹp chết mất. Trong đầu vừa tưởng tượng ra hình ảnh hắn mặc sơ mi trắng, tim lại kịch liệt rung động, ngờ ngác nhìn cái áo trước mặt không biết hắn đi tới từ bao giờ, cầm lấy sơ mi trên tay nó, bước vào phòng thay đồ.

Bước ra từ phòng thay đồ, Khắc Hân trong chiếc áo sơ mi tỏa sáng như một vị thần, sở hữu chiều cao 1m8 vượt chuẩn ở độ tuổi mười lăm, vừa đi ra đã câu hồn toàn thấy nữ nhân viên ở đây.

Nó phát hiện những ánh mắt đang nhìn hắn, lòng nổi lên cảm giác khó chịu, tỏ ra vui vẻ đi tới trước mặt hắn. Nó cố tình làm những hành động thân mật với hắn nhưng bản thân lại không lý giải được tại sao mình lại làm như vậy.

Lạc Hi đối diện hắn, so với chiều cao của hắn thì nó có vẻ lùn hơn nhiều, nhón chân lên cũng mới chỉ thu ngắn lại một chút khoảng cách thôi, đưa tay giúp hắn bẻ lại cổ áo, cười ngọt ngào:

– Đẹp trai lắm.

Nó là thật lòng khen hắn, hắn thật sự đẹp trai lắm, rất đẹp!

Áo sơ mi khoát trên người mang màu trắng thuần khiết, lãng mạn xen lẫn lạnh lùng vốn có, giống như hoàng tử hắn cười bạch mã phi khỏi cổ tích, nhẹ nhàng chiếm lấy

trái tim mọi cô gái, mà trong đó, trái tim nó cũng không tránh khỏi bị cướp đi.

Nó nhìn hấn đến nhất giây, cũng không ngờ chỉ nhìn hấn mặc một chiếc áo cấu tạo đơn giản vậy thôi mà tim cũng đập loạn đến thế.

Hấn nhìn nó chờ người trước mặt, trong lòng cũng giống nó không ngừng rộn ràng, đứa nhóc này bắt đầu để ý tới hấn rồi.

– Đẹp đến ngần người vậy sao?

Hấn yêu chiều cười, lộ ra hàm răng trắng đều như sữa, hấn cười một cái, cả người như tỏa ra ánh hào quang lấp lánh khiến nó cũng lóa mắt một hồi.

– Thì.. ừ.. – Nó ập ứng – Lựa thêm vài cái.

Nó lại ghé đến kệ áo, lấy lên một cái sơ mi nữa, màu đen! Làm sao nó cảm thấy hấn chỉ hợp với hai màu này thôi nhỉ?

– Mau thử. – Dúi áo vào tay hấn, nó quay lại lựa thêm vào món đồ nữa.

Hấn mặc sơ mi đen bước ra, nếu nói màu trắng biến hấn thành một vị hoàng tử, thì màu đen chính là tôn lên khí thế đế vương, cao cao tại thượng của hấn.

Chỉ mới này còn trong sáng như một đứa nhóc chưa đủ tuổi trưởng thành, đổi màu một cái lại ra dáng một người đàn ông có mọi thứ trong tay.

Nó từ quầy cà vậy bước ra, vừa vận nhìn thấy hấn đứng đó, xung quanh bị các nhân viên vây quanh. Bộ mặt thèm thuồng của họ nhìn hấn làm nó nổi lên ghen ghét, hận không thể lập tức bóp chết hết bọn họ.

Hấn đứng đó một vẻ mặt không quan tâm, đám người này thật phiền phức, chưa từng thấy qua trai đẹp sao? Nếu như vị khách nào cũng bị quấy rầy như thế, họ còn dám quay lại sao? Đám người này chắc cũng không cần làm ở đây nữa rồi.

Hấn đảo mắt một vòng, bắt được thân hình bé nhỏ đang đứng phía xa, ánh mắt tràn qua một ý cười rồi nhanh chóng mất đi. Bốn mắt chạm nhau, nó ho khan một tiếng, bước lại gần hấn, nhìn đám người đang tiếc nuối rồi ra nó có chút đắc ý.

– Màu này được không? Tao cứ thấy sao sao.

Nó từ này giờ suy nghĩ mãi vẫn tìm không ra vấn đề của cái cà vạt này nằm ở đâu, làm sao cứ trông không thuận mắt tí nào.

– Chọn màu tron thôi.

Hấn vén những sợi tóc của nó lên, cung chiều điểm nhẹ lên chóp mũi, hai người thân mật như đôi vợ chồng trẻ đang cùng nhau sắm đồ tết vậy.

– A.. Đúng ha.

Nó vỗ vào đầu mình một cái, vội vàng xoay người, chân vấp vào cạnh bàn cả người ngã nhào về phía trước, hấn nhanh tay ôm lấy nó, cả thân hình nhỏ bé lọt thõm vào vòm ngực to lớn.

Nó bất ngờ bị hấn ôm chặt, mùi hương thuộc về riêng hấn xộc vào mũi, tim chấn động không ngừng, nó tự hỏi từ khi nào một hương thơm của hấn thoảng qua cũng khiến nó bấn loạn như thế?

– Cần thận chứ.

Hấn thả nó ra, nó lập tức né tránh không nhìn hấn, cúi đầu đi về phía kệ để cà vạt.

Theo dõi từng hành động của nó, hấn lắc đầu cười, biết ngại ngần rồi sao? Có nghĩa là để ý hấn rồi?

Tay nó không ngừng giờ qua giờ lại các bản mẫu, một bộ rất chuyên chú nhưng thật ra tâm trí đã du ngoạn nơi nào rồi. Cái đồng lộn xộn trong lòng này là gì đây, đúng thật khó chịu mà, cái cảm giác kì lạ này.

Không được! Không thể để nó tiếp tục như vậy nữa, ngày mai nhất định phải hỏi Ly Hấn, hỏi cho rõ ràng.

Nó còn đang mãi mê suy nghĩ, không biết từ lúc nào hấn đã đứng đằng sau, hấn ghé đầu kề tai nó tò mò nhìn rồi thì thầm:

– Lựa xong chưa?

Giọng nói bất thành linh vang lên làm nó giật mình

– Óa – Lúc túm đưa hấn cà vạt. – À.. Ừ.. Nè.

– Huh? xanh lam? – Hấn nhượng mày.

– Thì.. Thì cái này mang chung với áo trắng.

Lúc này là nó quơ đại chứ chưa kĩ lưỡng lựa chọn, nhưng nhìn lại cũng đâu đến nỗi tệ.

– Cái này nữa. – Nó lấy thêm một cái màu trắng, cái đen đưa hấn.

– Được rồi. – Hấn nhận lấy. – Nhưng mua những thứ này làm gì? Mày biết tao không hay mặc mà.

Hắn nhéo mũi nó, nói là thế nhưng thật ra chỉ cần nó thích, muốn hắn thế nào cũng được cả.

– Sau này dự tiệc, ăn mặc chỉnh tề một chút. – Nó nghiêm túc.

– Ý mày là tao trước giờ rất lười thôi? – Hắn khoát cổ nó đưa mặt hai đứa lại gần nhau.

– Không. Ý tao phải vậy đâu. Ý... Ý là sau này mày nên mặc đồ ra dáng trưởng thành một chút, lớn rồi mà. – Nó tránh không nhìn vào mắt hắn.

– Đi thôi.

Hắn phì cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, thân mật choàng vai nó đi tới quầy thanh toán.

– Đi mua thêm đôi giày rồi về. – Nó làm nũng.

Hắn nhìn về mặt vừa dễ thương vừa cáo già của nó, không thể làm gì hơn là đồng ý, làm sao hắn lại không nghĩ ra câu ‘mua thêm đôi giày’ là nó sẽ xách cả năm hộp về thế này?

Còn biết lấy lòng hắn cơ đấy, mua cho hắn hai đôi lộn cơ, sở thích của hắn ngoài hắn ra vẫn là nó rõ nhất, hai mẫu giày hắn thích nhất cũng được nó gom về. Hắn không biết thì ra nó cũng quan tâm hắn vậy đó, hắn đang định mua mà thế nào nó lại giành trước rồi.

Hắn có thể ảo tưởng rằng nó có một chút thích hắn không? Hắn có thể nghĩ rằng nó bắt đầu để ý tới hắn rồi không? Hắn có thể chắc rằng hai người sẽ sớm bên nhau thôi không? Hắn có thể! Hắn đủ tự tin để nghĩ như vậy, hoặc là dù không, hắn vẫn có quyền ảo tưởng, bởi vì nó miễn phí!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hình như là thích

Đêm nay là một đêm dài!

Mộc Lạc Hi lăn lộn trên giường cả đêm không ngủ được, trong đầu không ngừng tua đi tua lại cảnh hai người chạy khắp khu mua sắm hôm nay, trái tim theo từng hình ảnh hiện lên mà run lên lạc nhịp.

Cuối cùng chịu không nổi nữa, nó bật dậy, cầm điện thoại lên xem

Ba giờ sáng!

Lục lợi danh ba một hồi, nó bấm nút gọi, tên chi tiết dài thòn đầy biểu tượng vui nhộn.

Máy vừa kết nối đã nghe thấy thanh âm khuyết đại từ bên kia truyền đến:

– Con điên nào còn gọi giờ nàyyyyy!!! – Ly Hân bắt mồm la lớn, mắt còn không mở.

– Lạc Hi đây. Nhỏ tiếng thôi con này.

Nó để điện thoại tránh xa tai mình, thấp giọng khiển trách.

– Mẹ mày, biết mấy giờ rồi không? Bà mày mới ngủ được một tiếng! – Ly Hân ảo não.

– Có chuyện gấp mới gọi chứ bộ. – Nó đột nhiên ịu xù.

Nghe giọng nó, Ly Hân trầm nghĩ không ổn rồi, bình thường yêu đòi vô tư lắm hiếm khi thấy nó ảo não như vậy, chắc có chuyện gì nghiêm trọng lắm.

– Nói đi.

– Ê.. Đạo này không biết sao á. Tao cứ đứng gần Khắc Hân là tim đập thình thịch luôn mày ơi. Hồng lẽ tao bị bệnh tim hả?

Nghe nó nói xong Ly Hân vỗ trán than trời, còn tưởng chuyện gì căng thẳng lắm, có như vậy thôi mà đêm hôm canh ba gọi điện phá giấc ngủ của cô, cô mới buông điện thoại ngủ được một tiếng thôi à, ngày mai còn đi học.

– Ủ, bệnh tim. Loại nặng. – Ly Hân bực mình cố tình nói.

– Gì? Thật á? – Nó thật sự tin. – Mai chắc đi khám thử một chuyến.

Trời ạ, con nhỏ này ngộ đến thế thật sao? Rốt cuộc cảm xúc của mình thế nào cũng không biết, nhưng mà cô cũng đâu có nói sai, nó bệnh thật mà, tương tự rồi.

– Khởi đi. Ngày mai gặp!

Nói một tiếng để phòng ngày mai nó thật sự chạy đến nơi đó, sẽ bị cười đến nhục chết mất, nói xong cô vội vàng cúp máy, lại lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Ly Hân nghĩ, ít nhất cho đến ngày đó, cô phải nhìn thấy họ vui vui về về thành đôi, hai đứa này lồi lõm kéo kéo cũng mười mấy năm rồi, cô nhất định phải tận mắt nhìn thấy bọn chúng công khai yêu thương nhau thì mới yên tâm được.

Sáng hôm sau, Lạc Hi xách bộ mặt với hai con mắt thâm quầng đến lớp, dọa cho cả bọn sợ một hồi, Ly Hân kéo nó sang một bên nói nhỏ:

– Cả đêm không ngủ sao? – Mặt cô hiện đầy lo lắng.

Nó nhẹ nhàng gật đầu, mí mắt cũng muốn sụp xuống, trông rất uể oải mà còn đáng thương nữa.

– Sao không ngủ?

– Không ngủ được, huhu. – Nó mếu máo gục đầu vào vai cô.

– Từ từ từ từ.. – Cô ôm vai nó, buộc nó đứng thẳng. – Sao không ngủ được? Vì chuyện hôm qua mà hỏi tao á?

– Ủ. – Nó ã ã gật đầu. – Tao phải làm sao bây giờ, huhu.

– Được, được rồi. Một lát nói mày nghe. – Cô an ủi nó rồi trở về chỗ.

Nó vừa về chỗ đã nghe thấy giọng hân, rất khản trương.

– Không ngủ được hay là thức khuya coi phim đó?

– Không ngủ được.

Nó nằm dài trên bàn, má trái tiếp xúc với mặt bàn truyền đến cảm giác lạnh lạnh thích thật. Bỗng nhiên nó cảm thấy mí mắt thật nặng, khép mắt lại rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Hân nhìn nó một hồi, cũng nằm xuống theo, cảm giác gò má tiếp xúc với mặt bàn đúng là thích thật. Biểu cảm lúc ngủ của nó đều được hân thu vào mắt không sót một chút nào, thì ra lúc ngủ nó lại có những phong tình dễ thương như vậy.

Lạc Hi ngủ suốt ba tiết học, cả quá trình không hề bị người khác quấy nhiễu, cũng không bị thầy cô phát hiện, lúc tỉnh dậy thấy mình còn an toàn nó hết sức ngạc nhiên.

Cũng đúng thôi, Khắc Hân suốt ba tiết không ngừng che cho nó, thầy cô muốn phát hiện cũng khó. Hân không muốn giấc ngủ của nó bị quấy rầy, cả đêm không ngủ được chần hân mệt mỏi lắm.

Quả nhiên khi tỉnh dậy, sắc mặt nó hồng hào hơn hẳn, tươi tỉnh thêm vài phần, ngủ rồi lại thấy đói bụng, nó liền rủ cả bọn xuống phòng ăn.

– Aww no quá.. – Nó ngã người ra sau xoa xoa bụng.

– Ăn xong rồi, tao về lớp trước. – Ly Hân đứng dậy.

– Tao đi nữa. – Nó cũng đứng dậy.

Hai người trở về lớp, cả phòng học trống hoác, tìm đại một bàn nào đó ngồi xuống, nó tò mò hỏi.

– Trả lời đi chứ, tao bị sao?

– Sao là sao? – Ly Hân nhướn mày.

– Thì hôm qua tao kể rồi. – Nó nhăn mặt.

– Quên rồi! Nói lại.

– Tao hỏi mày là không biết sao dạo này tao mà đứng gần thằng Hân là tim đập nhanh lắm luôn, chắc phải đi khám bệnh quá mày ơi. – Nó úp mặt xuống bàn.

– Ủ. Mày bị bệnh. Mà đi khám cũng vậy thôi, nan y. – Ly Hân chống cằm.

– Gì??? Thiệt hả? – Nó hoảng hốt ngước lên, mắt tròn to.

– Ai造谣 mày đâu. – Cô cố tình nghiêm trọng vấn đề.

– Chết rồi.. hông chừng tao còn mấy tháng đời thôi hả?!

Nó thật sự tin lời cô, bối rối vò đầu bứt tai, có ngốc thì cũng thông minh chút đi chứ, cô đâu phải bác sĩ, chuẩn đoán có thể chính xác vậy được sao.

– Không chết đâu, yên tâm. Nhưng nếu không chữa, mày sẽ bị nó hành tới sống không yên chết không ổn đấy. – Cô cốc đầu nó.

– Bệnh gì vậy trời.. – Nó ngẩn mặt than.

– Bệnh tương tư.

– Há?? – Nó ngạc nhiên. – Mẹ mầy! Gạt tao. – Nó đánh cô.

– Hahaa.. Cười chết mắt. – Cô ôm bụng cười. – Mà tao nói đúng chứ bộ, không chữa là xong phim. – Cô trở về trạng thái nghiêm túc.

– Nhưng mà mầy nói rõ hơn xem, tao vẫn không hiểu, không lý nào mà tao đơn phương thẳng đó được, không bao giờ, never! – Nó đan chéo hai tay.

– Có thể, có thể. – Cô gỡ tay nó ra. – Bởi vì tình cảm, là thứ không thể đoán trước, cũng không tới lượt mầy quyết định được hay không. – Nói tới đây mặt cô hơi buồn buồn.

– Làm sao được chứ, tao tuyệt đối không thích nó được. – Nó làm mặt khổ. – Vài nhịp tim thì chứng minh được gì chứ, không tính. – Nó ngoan cố.

– Được, vậy giờ tao hỏi mầy. Bắt đầu từ việc khi mầy gặp nó mầy cảm thấy thế nào?

– Thì tim đập rất nhanh đó. – Nó lại ảo não.

– Chỉ vậy thôi? – Cô dò hỏi.

Nó kĩ lưỡng suy nghĩ một hồi, quyết định nói ra hết cái cảm giác kì lạ này.

– Có hơi vui vui.

– Tiếp, thế lúc không gặp nó thì sao? Hoặc là không thể gặp, hay là lúc không ở cạnh?

– Lúc không gặp nó thì không có gì khác thường, bởi vì không gặp thì cũng không lâu lắm, rất nhanh lại thấy nó xuất hiện. Nhưng mà mỗi lần không có gì để làm thì hình ảnh nó cứ hiện lên trong đầu tao quài, từ gương mặt nó cho tới lúc hai tay tao ở gần nhau. Trời ơi chắc tao chết. – Nó nằm dài than thở.

– Vậy lúc mầy thấy nó gần gũi với mấy đứa con gái khác thì sao? – Cô đưa mặt lại gần.

– Làm sao có chuyện nó sẽ gần gũi với con gái chứ. Mà kì thật là chỉ cần thấy con nào đứng gần nó thôi thì tao sôi máu rồi, cứ khó chịu sao ấy, mặc dù nó chả làm gì cả.

– Okie hỏi tiếp, lúc nó nói chuyện hay gần với mầy thì mầy thấy sao? Bao gồm cả những hành động mà mầy hay nói với tao là “vô cùng hình thường” ấy.

Thật ra từ lúc nó kể rằng tìm nó đập nhanh khi gặp hẳn thì Ly Hân sớm đã có đáp án rồi, chỉ là cô muốn hỏi như vậy để nó tự nhìn nhận ra thôi, nó phải tự biết rằng mình với hắn là có cảm giác mới được chứ.

Nó nghe hỏi xong thì giật mình, thật sự rất chú tâm kĩ lưỡng mà suy nghĩ câu hỏi này, rất lâu sau mới lấy được đáp án.

– Hết thấy bình thường rồi. Mỗi lần nó thân mật với tao thì thấy ngại lắm, chỉ muốn né ra xa thôi, mà cứ thấy vui vui, trời ạ, tao bị điên rồi mầy ơi.

– Cũng biết ngại luôn đó. – Ly Hân chọc nó. – Vậy chắc sẽ đỏ mặt ha? Ai da.. Không biết Lạc Hi lạnh lùng mà đỏ mặt thì ra cái bộ dạng gì đây?~

– Gì. Gì chứ. – Nó bối rối, mặt lại đỏ lên.

– Haha.. Tao biết mầy bị gì rồi. Thế tao hỏi mầy xong rồi mầy có nhận ra mầy bị gì chưa?

Nó im lặng, từng dòng chữ của cô chạy qua trong đầu, ép buộc nó phải thừa nhận cảm xúc của mình, nó biết rồi mà, chỉ cần nói ra là được thôi mà..

– Hình như là thích?

– Chính xác. – Ly Hân búng tay. – Có tiến bộ, có tiến bộ. Rốt cuộc cũng thông minh lên được một chút. – Cô xoa đầu nó

– Gì chứ. – Nó hất tay cô. – Vậy giờ làm sao đây.

– Ấy chà.. Cô bé đáng thương. Thật sự không thể tin là mười lăm tuổi đầu mầy mới trải qua việc này đây. Đào hoa thế kia mà lại.. – Cô thở dài.

– Ngưng nói móc tao đi. – Nó liếc. – Huhu vậy giờ sao đây, không biết đâu. – Nó vô đầu.

– Bật đèn xanh cho nó chứ biết sao giờ.

– Là sao? – Mặt nó ngó ra.

– Cho nó biết mầy thích nó chứ sao.

– Há? No no, tao không bao giờ đi tỏ tình với nó nhá. – Nó xua tay.

– Ai bảo mầy tỏ tình. Chỉ là cho nó thấy được mầy bắt đầu chấp nhận nó rồi, để nó tỏ tình với mầy. – Ly Hân bắt đầu bày cách.

– Nó thích tao sao? Không thể nào! – Nó chống cằm.

– Sao mày biết nó không? Nói mày nghe là người trong cuộc như mày không bao giờ nhìn ra rõ được vấn đề đâu. Mà nếu nó không thích thì cùng lắm mày phải đi của nó thôi.

– Gì? Đùa á? Sao được!! – Nó trợn mắt.

– Sao không được. – Ly Hân bấu môi. – Mày còn của được Dĩ Hằng cơ mà.

– Diên à. Đừng nhắc tới tên đó nữa, bức mình chết được. Ushiii.. không biết đầu huhu. – Nó lại mếu máo.

– Cách thì tao nói rồi đó, tự xử đi, cổ lên, haha. – Cô cười chọc nó. – Ê bọn nó vào, tao về chỗ.

Thấy tụi nó từ cửa đi vào, Ly Hân vội vàng đứng lên trở về chỗ của mình, nó chán nản thờ dài trượt trên bàn.

– Sao đấy?

Hắn ngồi vào chỗ, xoa xoa đầu nó.

– Buồn ngủ. – Nó đáp theo phản xạ, rồi rất nhanh ngủ gục mất.

Hắn không nói gì chỉ im lặng nghịch từng lọn tóc nó, con nhóc này ham ngủ tới vậy sao, lúc này ngủ ba tiết rồi còn không đủ? Những lọn tóc mượt mà một lần chạm vào liền không muốn buông ra. Bàn tay to lớn của hắn luồn vào tóc nó, vén lên để lộ một bên má trắng nõn với đôi mắt còn đang nhắm chặt.

Ngón cái hắn sượt qua gò má láng mịn, nó có vẻ thoải mái lắm nhích mặt lại gần tay hắn một cái rồi lại ngủ tiếp.

Hương thơm đặc trưng của hoa oải hương từ mái tóc nhỏ nhẹ bay ra, phảng phất qua cánh mũi làm đại não hắn hoàn toàn thả lỏng.

Hắn nhớ rõ sinh nhật nó năm ngoái, hắn đã cố tình đặt tặng nó một bộ sữa tắm mang mùi hoa nó thích từ một hãng nước hoa nổi tiếng của Pháp. Một năm qua nó vẫn luôn sử dụng, từ rất lâu mùi oải hương đã là mùi hương đặc trưng cho nó, giống như chính con người nó – nhẹ nhàng và thuần khiết.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chủ động

Tính từ hôm nó giải bày tất cả với Ly Hân, hôm nay đã là ngày thứ 10 rồi. Trong 10 ngày này, nó không ngừng thân thiết với hắn, rất nhiệt tình, chỉ cần chú ý một chút là có thể nhận ra nhưng tại sao hắn vẫn không có phản ứng gì?

Dạo này Lạc Hi và Khắc Hàn như đôi linh hồn cho nhau, Lạc Hi vốn lạnh lùng, không để ý tới những việc hắn làm cho mình, thì trở nên hăng hái với những hành động đó thậm chí đôi lúc là mình đối tốt với hắn; còn Khắc Hàn luôn chăm sóc, lo lắng cùng chiều chuộng nó thì lại trở nên im lặng vô cùng, chỉ yên bình mà nhận lấy sự quan tâm từ nó mà thôi.

Mộc Lạc Hi.. Nó rốt cuộc cũng để ý tới hắn, đã thích hắn rồi nên mới không ngừng quan tâm hắn như thế phải không? Nhưng mà nó quên rồi sao? Nó đã để hắn một mình lo lắng cho nó giống vậy suốt 15 rồi đấy, bây giờ nó mới nhận ra sao, chỉ vài hành động này đã muốn hắn đồng ý cho qua?

Không bao giờ, dù chết hắn cũng sẽ không tỏ tình với nó đâu, hắn hy sinh 15 năm thanh xuân rồi ít nhất nó cũng phải trả lại gì đi chứ. Triều Khắc Hàn này, từ nhỏ cần thứ gì đều không phải tự mình đi giành lấy, đúng vậy.. Hắn sẽ làm nó phải tự mình nói rõ ràng với hắn, từ chính miệng nó.

Trong lòng hắn vừa hả hê vừa hạ quyết tâm, nhưng mà để nó hạ thấp lòng tự trọng để tỏ tình không phải chuyện dễ đâu, ai mà chả biết sĩ diện nó còn cao hơn cả đàn ông chứ.

Nhưng Triều Khắc Hàn là ai chứ, hắn đủ tự tin, chuyện này cũng không làm khó được hắn.

– Eyy.. Đi ăn thôi? – Nó chạy tới đập tay lên bàn hắn.

– Đi. – Hắn đứng dậy.

– Mày muốn ăn gì? – Nó ngược lên hỏi.

– Tao không đói, uống chút gì thôi. – Hắn lơ đãng cho tay vào túi.

Nhìn biểu hiện của hắn, một phút trước còn đang vui vẻ nó lập tức ỉu xiu, thái độ gì vậy chứ, nó đã xuống nước tới thế này rồi, hắn dám làm kiêu với nó sao?

“Hừ.. Mày được lắm. Đợi túc lúc mày thích chị tới chết rồi chị sẽ cho mày biết tay.”

Trong lòng nó bức bối, vừa nghĩ vừa lên nhìn hắn, hắn sao có thể không biết nó nghĩ gì, trong lòng hả hê vô cùng.

– Nay.

Nó đi rất nhanh rồi trở lại, đưa hân hộp sữa vani, có vẻ như chen chúc trong đông người đó không khó khăn gì mấy.

Hân nhận lấy hộp sữa, nghi hoặc hỏi:

– Làm sao nhanh như vậy?

– Mà nghĩ tao là ai?

Nó ngồi xuống đối diện hân, hất mặt về phía quầy bán nước, hân nhìn sang liền phát hiện đám con trai đang nhìn nó đầy khát vọng.

Con bé này còn không biết chết nháy mắt với họ, làm bọn háo sắc đó say mê chết lên chết xuống, nó đang chọc tức hân sao, tính trả thù hả!

– Bọn nó mua giúp mày? – Hân biết còn cổ hời.

– Đương nhiên rồi, tao mà chen vào đó, chắc bẹp dí. – Nó đâm ống hút vào hộp sữa.

– Tránh xa bọn chúng ra một chút đi.

Hân giựt hộp sữa của nó, đưa lên miệng hút rột rột, nó xì một tiếng đưa tay lấy hộp sữa còn nguyên của hân, đâm ống hút vào hút một hơi thật dài.

– Ghen hả? – Nó tỉnh nghịch ghé sát tới mặt hân.

– Con khi.

Hân dí ngón trỏ vào trán nó, đứng dậy bỏ đi.

Chiết tiết!

Nó có thể dùng dễ thương thế này hay không? Nó cứ như vậy, hân sợ mình sẽ bay nhanh đến chỗ nó nói một câu “mày không cần làm gì thêm nữa, tao từ rất lâu đã thích mày, trái tim tao đã là của mày từ lâu rồi, mày có thể ở lại bên tao không?”

– Uii.. – Nó xoa xoa đầu, rồi vội vã đứng dậy – Đợi tao với.

Về đến cửa lớp, con Nhã dí vào tay nó tờ giấy thông báo lịch trình chuyến du lịch sắp tới.

Không ngờ đấy, cũng chỉ còn hai ngày, thời gian nhanh thật nha, chắc phải rủ hân đến siêu thị mua đồ rồi chuẩn bị một chút.

Buổi học dưới tâm trạng háo hức của tụi nhỏ nhanh chóng kết thúc, nó liền kéo hân đi đến siêu thị mua sắm.

Nó lon ton chạy qua chạy lại trong các dãy hàng, hân đẩy xe đẩy đi theo sao, không ngừng nhắc nhở

– Từ từ thôi, có nhiều thời gian mà mày gấp cái gì.

– Khăn tắm.. bàn chải.. khăn giấy.. hmm.. – Nó vừa đi vừa lăm bầm – Còn thiếu gì nữa nhi?!

– Đầy cả xe rồi mà còn thiếu? – Hân đẩy cái xe đầy đồ tới cạnh nó.

– Hìhì, mua hơi nhiều nhi. – Nó gãi đầu.

– Quá nhiều chứ mà hơi nhiều cái gì. – Hân chép miệng.

– A, còn snack. – Nó chạy đến quầy đồ ăn.

– Cái gì? Còn nữa? – Hân kinh hoàng. – Yaa! Mộc Lạc Hi. – Hân gọi, nhanh chóng đuổi theo.

– Mày ăn cái này không? – Nó cầm các bịch bánh lên xem một hồi. – Hay cái này? – Nó giơ một bịch tới trước mặt hân.

– Sao cũng được. Cứ chọn đại mấy bịch mày thích đi.

Mắt hân cứ chăm chăm vào giỏ đồ, cái đồng này một hồi làm sao mà xách về đây chứ.

Một lát sau, xe đẩy phủ đầy bánh kẹo và các thứ thức ăn vặt khác, đáp lại ánh mắt kinh ngạc của hân là nụ cười ngọt ngào của nó

– Lúc ngồi máy bay với ngồi xe sẽ chán lắm đó.

– Đừng có biện minh cho cái thói tham ăn của mày. – Hân kí đầu nó rồi đẩy xe đi tính tiền.

– Gì chứ.. Là đồ ăn quyến rũ tao mà. – Nó lăm bầm.

– Ồ.. Nhiều vậy rồi sao xách hết đây?

Đi tới quầy tính tiền, lúc này nó mới phát hiện ra nãy giờ nó đã mua nhiều đến mức nào, hai bịch đồ bị chằng đặt trên quầy thu ngân.

– Giờ mới biết đó hả? Tao không đi chung với mày chắc khuya cũng không về nhà được. Ra ngoài. – Hắn cầm hai bịch đồ lên dễ như trở bàn tay.

Ra khỏi siêu thị nó mới phát hiện xe hắn đỗ ở ngoài từ bao giờ, tài xế đưa hắn chìa khóa rồi cung kính cúi đầu, tự mình đi về bằng phương tiện khác.

Thả hết đồ vào ghế sau, hắn ngồi vào ghế lái, nó cũng chui vào theo sau, ngó vào kính chiếu hậu, hướng hắn hỏi:

– Để chú ấy về một mình có ổn không?

– Có rảnh rồi thì lo cho tao đi này. – Hắn giúp nó cài dây an toàn.

– Ai thèmm. – Nó bĩu môi.

Hắn đột nhiên ngược lên, mặt hai người gần sát nhau, nó giật mình rút đầu về phía sau, chớp mắt không ngừng nhìn hắn.

– Thật không thèmm?

Hắn càng nói mặt càng sát lại, cổ tình cười duyên một cái, cho tới khi mặt hai người chỉ cách nhau 5cm, nó tròn to mắt nhìn hắn thật lâu, lúng túng đẩy hắn ra

– Không chấp mày.

Xe chìm trong yên lặng, nó chăm chú ngắm cảnh vật chạy đua ngoài cửa sổ, hắn nhìn sang một chút, thả mui xe ra, những con gió mát lạnh ập đến khiến nó thoải mái nhắm mắt.

Chạy trên đường cao tốc với vận tốc 70km/h, gió mạnh đến mức muốn xé rách cả da mặt, nhưng lại đem đến cảm giác rất sảng khoái, mái tóc đen của nó tung bay dưới gió, tạo nên khung cảnh đẹp như tranh vẽ. Hắn đang lái xe lâu lâu thoáng nhìn qua gương chiếu hậu bắt gặp khuôn mặt đang nhắm mắt hưởng thụ của nó, lại lưu luyến không muốn rời tầm mắt đi.

Rất nhanh, xe đã tới nhà, hắn giúp nó xách đồ lên lầu, đi ngang phòng bếp còn cổ tình cười duyên với ba mẹ nó, làm họ nhìn nhau cười nham hiểm.

– Aww một chết mắt.

Vừa vào phòng, bật bốn chiếc đèn nhỏ trên góc, nó nhanh chóng đáp người lên chiếc giường mềm mại, liếc mắt thấy hắn đang bày đồ ra, nó tò mò:

– Mày không mệt à?

– Không! – Hắn vẫn chăm chú.

– Nè. Bộ nhìn tao một cái thì chết mày hả?! – Nó bực mình bật người dậy.

Hắn thả đồ trong tay xuống, bước tới gần nó, mặt hai người lại sát kề lần nữa, nó nhìn thấy miệng hắn mấp máy, nó nhìn đến thần thờ thậm chí không nghe được hắn đã nói gì.

– Mày có nghe tao nói không?

Một tay hắn chống lên giường, đưa mặt sát lại hơn nữa, hơi thở ấm áp theo lời nói hắn phả vào mặt, làm nó rùng mình một cái, chờ người.

Ngẫu nhiên thôi, trông họ như hai diễn viên chính đang chuẩn bị đóng một cảnh hôn lãng mạn, không biết là do họ quá đẹp đôi mà khiến xung quanh cũng lung linh hơn hẳn, hay là do chính khung cảnh đèn phòng mập mờ đã tôn lên vẻ đẹp của họ?

– Há? Mày nói gì? – Nó lên tiếng đánh tan bầu không khí lãng mạn.

– Thôi, không có gì. Đứng dậy, xếp đồ. – Hắn nắm nó tính kéo dậy.

– Lười quá, một lát đi.

Nó lật người, lách khỏi hắn, thuận tay quơ đại con gấu đang lảng lác trên giường, xoay mặt vào trong vò như một mồi ngủ thiếp đi.

Hắn phải gọi nó là gì đây? Hôm nay tổng cộng ngủ ba lần rồi đấy, heo sao? Rõ ràng là trốn việc mà còn giả vờ một mồi.

– Con heo kia, dậy mau.

Hắn leo lên giường, ngồi xếp bằng kế nó, lay người rồi kéo tay nó tính lôi dậy.

– Còn ngày mai mà.

Nó còn không thèm quay mặt ra, đưa tay ra sau đẩy hắn ra, một cái đẩy nhẹ thì làm gì được hắn chứ. Hắn nắm lấy tay nó kéo một cái, cả người nó liền bị nhấc dậy, hoảng hốt quay mặt ra, đầu nhanh chóng được hắn đỡ lại, là kiểu tư thế nam bế nữ ngồi trên giường à, hết sức mờ ám.

– Mày.. mày làm gì? – Nó lấp bắp.

– Không làm vậy sao mày chịu dậy, dậy. Mau lên. – Hắn lôi nó xuống giường.

Ngồi kế hai bị đồ bụi bẩn, nó vò đầu than:

– Còn ngày mai mà huhu...

– Đừng có mà mè nheo, ngày mai mày sẽ ngủ đến trưa, ăn cơm xong rồi sẽ coi phim, tối tối sẽ lại than lười, mày nghĩ mày có dọn được hết đồ trong vòng sáng ngày mốt không?

– Im đi.

Nó bị nói trúng tim đen, lờm hẩn một cái, biết điều im lặng ngồi xếp đồ ngay ngắn vào vali, thấy hẩn ngồi yên một chỗ, nó hỏi:

– Mày không xếp đồ hả?

– Vali để bên phòng rồi. – Hẩn nằm ngửa ra.

– Vậy chứ mày ở đây làm gì? Về dọn đồ đi. – Nó quay ra sau đối mặt với hẩn.

– Ở đây canh mày, một lát về dọn. – hẩn gác tay sau gáy.

– Tao là con nít hả?

– Không trông chừng mày sẽ trốn việc đi coi phim.

– Nè nè.. – Nó đuối lý. – Thế một lát có cần tao sang canh mày không? – Nó cười tỉnh nghịch.

– Tao không ham chơi như mày. – Hẩn hé mắt le lười với nó.

– Mày đi chết đi. – Nó đập hẩn một cái rồ đau.

– Đau! – Hẩn nhăn mặt, không cho nó nói chuyện nữa. – Chăm chỉ đi.

Tic tac .. tic tac .. Hai tiếng đồng hồ trôi đi ~

Nó thật sự im lặng không nói một lời mà sắp xếp hết đồ vào vali, lúc xong xuôi ngã người xuống lại vô tình nằm lên hẩn.

Hẩn sao lại không nhúc nhích? Ngủ rồi sao..

Nó nhích người lại gần mặt hẩn, chống một tay lên giữ đầu lại, tay còn lại vô thức đưa đưa lên phác họa đường nét gương mặt hẩn.

Cái tên này.. thật sự là đẹp đến thế cơ.. tại sao bây giờ nó mới phát hiện chứ, nhưng mà vẫn chưa muộn ấy, hẩn sẽ sớm thích nó thôi.

– Tao biết tao đẹp trai.

Giọng nói hẩn đột ngột vang lên, nó theo phản ứng lập tức ngồi thẳng, cả người cứng ngắc, hẩn hé một mắt nhìn nó, phì cười một tiếng:

– Lần này đừng mơ chối, tao bắt tại trận. Mày nhìn trộm tao.

– Thì.. Thì sao chứ, cũng đâu phải đẹp lắm đâu, còn thua mấy oppa của tao nhá.

Nó khịt mũi, trời ạ, lần thứ hai rồi, lại bị hẩn phát hiện, nhục chết đi được, nó tránh để mình không nhìn hẩn, tim đập nhanh quá.

– Ngoan cố. – Hẩn kí đầu nó. – Dọn xong rồi sao?

– Ừ xong rồi, mệt chết đi được. – Nó vrun vai.

– Vali của mày.. – Hẩn nhìn nhìn, một bộ không nói nên lời.

– Sao? – Nó nhìn theo hẩn.

– Gấp đôi của tao. – Hẩn nhe nanh.

– Biến đi. Không tiễn. – Nó đá hẩn.

– Từ từ chứ, phải xuống chào ba mẹ vợ tương lai nè. – Hẩn chọc.

– Còn lâu mới làm vợ mày. – Mặt nó gần như đỏ lên.

– Thật không? Nhưng mà tao thích gọi vậy hơn là dì với chú ấy, sao giờ? – Hẩn cố tình làm mặt tội nghiệp.

Lời nói hẩn khiến mặt nó đỏ cả lên, vừa rồi vừa giận, quát lên:

– Nhây chó, biến đi. – Đập cho hẩn một cái.

Khuôn mặt đỏ như cà chua sắp tới mùa của nó làm hẩn cười phá lên, khó khăn đứng dậy.

– Haha.. Được rồi tao đi đây.

– Đi đi. – Nó còn không thèm đứng dậy tiễn hần.

– Tự ra mà đóng cửa.

– Thuận tay thì đóng luôn đi chứ.

Nó bực mình đứng dậy, đứng trong phòng xua xua tay, một tay chờ sẵn chỉ cần hần xoay người cửa phòng sẽ lập tức đóng lại.

– Hôm nay mệt rồi, ngủ sớm đi. – Hần xoa đầu nó, đặt một nụ hôn lên trán. – Ngủ ngon.

– Ừ ngủ ngon..

Cảm giác tim mình như sắp nhảy ra ngoài, hần vừa đi khỏi nó lập tức đóng cửa, trượt dài xuống đất, hai tay đặt lên nơi đang rộn ràng đó, tự hỏi bản thân thêm lần nữa.. Lòng nó, trái tim này.. Ví như..

Giữa một vườn hoa trắng, lạc vào một đóa hoa màu đỏ, đóa hoa này.. thật ra từ rất lâu trước đây đã sớm nở rộ, nở đến rực rỡ cùng chói lóa, chỉ là nó lẻ loi một mình nơi vườn hoa rộng lớn nên con người đến giờ mới phát hiện ra thôi..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tại sao không từ chối?

Ngày thứ hai, mặt trời lung linh chiếu sáng, bật lên cả vẻ xinh đẹp của căn phòng, trên giường lớn màu trắng không còn cái bóng nhỏ lười biếng rúc mình trong chăn nữa. Mặt trời dần lên cao, ánh sáng loang tới cái gương ngoài cửa phòng thay đổi, phản chiếu cái bóng ngã dài dưới đất, cô gái nhỏ khoát trên người bộ đồng phục trắng tinh, gương mặt hồng hào phấn chấn.

Nó nhìn mình trong gương, hít một hơi thật sâu mỉm cười hài lòng, cuối cùng ngày này cũng tới, nó đã mong tới thế nào a.

Ngó đồng hồ, nó nôn đến cả đêm không ngủ, từ rất sớm đã thức dậy, đi đến ban công, vén hai tấm màn lụa lam lên cao, đẩy một cái cửa kính, gió mát lập tức lùa vào. Nó chống tay lên lan can, nhắm mắt hít thở rồi nở nụ cười ngọt ngào:

– Chào buổi sáng.. Khắc Hàn!

– Dậy sớm thế?

Thói quen mỗi sớm ra ban công hít thở của hần có từ rất lâu rồi, nó biết hết đấy, nhưng mà nó rất lười nên sẽ không dậy sớm để đứng đây nói chuyện phiếm với hần đâu.

– Nôn quá không ngủ được.

Nó cười híp mắt, tâm trạng vì chuyến đi mà vô cùng háo hức, trở về như trước đây – không suy nghĩ, vô âu vô lo.

– Đợi tao một chút.

Hần cười nhẹ rồi quay trở vào phòng, lát sau cửa phòng truyền đến tiếng gõ, nó mở cửa ra đã thấy hần đồng phục chỉnh tề đứng đó.

– Xuống ăn sáng.

– Ayy.. Đợi một chút.

Nó chạy vào phòng kéo vali ra cửa, hần nhìn thấy tự động giúp nó xách xuống lầu, nó đeo balô đi theo sau, vừa tới bếp đã nghe tiếng bà Mộc lăng nhăng:

– Con bé này, lại bắt Khắc Hàn xách đồ, người ta sắp bị con hành chết đấy.

– Mẹ! – Nó phản kháng. – Khắc Hàn tự động chứ con có ép đâu. Có ai mà không bình con gái mình như mẹ không hả?

– Sau này con cũng thành con người ta thôi. – Bà đặt đĩa com lên bàn.

– Vậy Khắc Hàn thì có thể trở thành con mẹ sao? – Nó cãi.

– Con rể – Bà Mộc không chịu thua.

– Xi – Nó bĩu môi. – Mẹ chỉ có mình con là con gái thôi, sau này con là con người ta rồi, mẹ tính để Khắc Hàn và anh hai yêu nhau sao?

– Im lặng ăn com đi. – Hấn gấp xúc xích bỏ vào cái miệng đang bỏ bỏ của nó.

– Nói đúng mà. – Nó vừa nhai vừa nói.

– Im lặng đi.

Hấn bỏ thêm một miếng nữa vào miệng nó, lúc này nó mới chịu im lặng ngoan ngoãn ăn sáng. Ông bà Mộc nhìn nhau cười hiểu ý, tốt thế nào nấy gia đình hai bọn họ trở thành thông gia nhỉ?

Lúc tới trường, mọi người đề đã xếp hàng ngay ngắn, có vẻ như nhanh hơn cả thời gian dự tính khởi hành, thì ra đâu phải chỉ mình nó nôn đến ngày này.

– Ey, sớm vậy? – Nó vỗ vai Ly Hân, quay sang nó với cả bọn. – Chào buổi sáng.

– Hôm nay mày bị gì? – Từ Mã bâu môi.

– Mày..

Nó chưa dứt câu đã nghe thấy tiếng loa phát thanh vang lên, giọng thầy thể dục rõ ràng vang vọng

“Nhằm tạo ra sự đoàn kết không chỉ ở một lớp mà là giữa các lớp với nhau, nên chúng ta sẽ ghép lớp trên đường ngồi xe đến sân bay, hai lớp kế nhau sẽ chia đôi rồi ghép lại nhé.”

Vừa dứt lời cả sân liền ồn ào, giữa cái lớp với nhau thật ra luôn có sự đấu tranh ngầm, từ thứ hạng cho đến tài năng, giờ ghép lại chẳng phải tại nó sẽ lật cả xe lên sao?

– Lạc Hí, lớp kế bên có con nhỏ mê Khắc Hàn như điều đồ luôn đó. – Mẫn Di tặc lưỡi.

– Gì? Có vụ này nữa?

– Thì là vậy đó, con đó cũng xinh lắm, bông hoa của lớp kế đó.

Trịnh Cận tùm lại, hấn đứng cạnh vênh tai nghe ngóng, trong đầu hiện ra kế hoạch, miệng nhẹ nhàng nhếch lên một cái.

– Được rồi, đám mình cùng một xe. – Triết Nhã kéo vali tới.

– Đi thôi. – Mẫn Di phấn chấn đi theo.

Nó nghe chuyện lúc này vẫn còn chưa hiểu lắm, con nhỏ lớp bên có thích hấn thì liên quan gì tới nó? Nó gãi đầu lê chân đi từ từ quên cả xách vali theo.

– Nghĩ cái gì?

Hấn kẹp cổ nó, đưa vali cho nó, nhanh chóng lôi nó tới xe

– Đi thôi. – Lên xe rồi nó lại tươi tỉnh.

Khi tìm chỗ ngồi, nó đi đến gần hấn, giơ tay lên tính gọi hấn, mặt vô cùng hứng khởi, nhưng rồi bàn tay nó dừng lại giữa không trung.

– Khắc Hàn, tớ ngồi đây được chứ?

Một cô gái mặt lạ hoặc vừa hỏi vừa ngồi xuống vừa nói.

– Cũng ngồi rồi còn gì. – Hấn không từ chối, nói chút mĩa mai.

Nó nhìn một màn như vậy, lặng lẽ đi xuống dãy ghế cuối cùng nơi cả bọn đang ngồi, bọn nó nhìn theo hướng của hấn nhìn thấy một cái kéo nó lại gần chỗ được chưa sẵn.

– Kệ nó đi! Dưới này mới là địa bàn của mình, ngồi trên đó chán chết mẹ.

Nó cười hơi méo mó nhưng cũng nhanh chóng ngồi vào.

Chiếc xe từ từ lăn bánh, dãy ghế cuối ngồi bốn đứa con gái, chưa gì đã khui đồ ra ngấu nghiến rồi, hai thằng con trai ngồi phía trên bị cho ra rìa, bực dọc ngồi luôn xuống đất giữa đường đi, đôi mắt cùng tranh giành đồ ăn với tụi nó.

Lạc Hí một thân một mình ôm bịch bánh, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, tay bốc không ngừng.

– Làm gì dở ra vậy? – Triết Nhã thò tay vào bịch bánh của nó. – Đừng nghĩ nữa.

– Bỏ ra, của tao. – Nó vỗ vào tay cô.

– Ăn tí làm thấy ghê. – Cô giật lấy cả bịch.

Nó nhào vộp giành qua giành lại, thế là lại khôi phục tâm trạng bình thường, vui vui về về mà vui chơi.

Hấn không thích ngồi dãy ghế đầu, bình thường địa bàn bọn nó là ở dưới kia cơ, hôm nay sao hấn lại ngồi dãy hai, còn ngồi kế con nhỏ thích hấn nữa? Là hấn không

biết hay hần cô tình đây?

Khắc Hàn lâu lâu quay xuống nhìn, lòng suy nghĩ đáng lẽ mình cũng vui vẻ cười đùa như họ vậy rồi, chứ có phải ngồi đây nhàm chán thế này đâu, toàn tự làm khổ mình.

Cô gái ngồi bên cạnh hần là Chu Niễ Vy – Bông hoa của lớp bên cạnh, vừa xinh đẹp vừa học hỏi nên có rất nhiều người theo đuổi a, cô ngồi cạnh hần mang theo nét thẹn thùng của thiếu nữ, khéo léo gián tiếp phơi bày những vẻ đẹp của mình.

Hần một chút cũng không quan tâm, đeo lên tai phone nhắm mắt dựa đầu vào kính, xem cô như không khí hần chìm vào giấc ngủ.

Hồi sau, xe truyền đến tiếng ồn đánh thức hần, bọn họ ở cuối xe mở nhạc ầm ầm, vừa hát vừa nhảy, náo loạn cả xe, lớp nó hưởng ứng bắt chước theo bọn nó.

Lớp nó quây rung cả xe, lúc hát đến cao trào, giọng nói lạnh lạnh thốt lên:

– Giữ im lặng một chút đi.

Nó ngược mặt lên liền thấy Chu Niễ Vy đang đứng khoanh tay dựa vào ghế, nó nhếch môi đáp lại:

– Vì sao? Chuyến đi này vốn để vui chơi, lẽ nào chúng tôi không được nghe nhạc?

– Nghe nhỏ một chút cũng có chết ai đâu. – Niễ Vy vẫn giữ thái độ cũ.

– Ôn quá các người không học bài được sao? Xin lỗi nhé, để tôi vặn nhỏ lại. – Nó khinh, lăm bắm thêm vào. – Lúc chơi đùa cũng lòi tập sách ra, học thì nhiều vậy đấy rồi cũng có lọt được vào top 10 đâu.

Lớp nghe nó nói, rất khó khăn mà nhịn tiếng cười xuống, Mẫn Di còn găm chặt cái ly để tránh bật cười thành tiếng, Từ Mã cứ vui đùa nhìn xuống điện thoại để tóc mái che đi bộ dạng đang nhịn cười của anh, hần ngồi trên đó cũng phì một tiếng rồi nhanh chóng bịt miệng lại, không nên phá hư kịch vui.

– Cô nói gì? – Niễ Vy tròn mắt.

– Nói sai gì à? Đường đường là lớp chọn, học ngày học đêm, cật lực như vậy, cuối cùng thì sao? Thua cái lớp mà mấy người thường hay báo ngoài tiền và sắc ra thì chẳng có gì ra hồn, cái lớp mà các người chẳng bao giờ để lọt vào mắt ấy. Nhục không? – Nó đứng dậy, cười khinh.

– Hahaa

Ly Hần cuối cùng không nhịn được nữa cười phá lên, mở đầu cho cả tràng cười của hai mươi mấy đứa lớp nó, trong khi lớp cạnh chỉ có thể im lặng nắm chặt cuốn sách đang cầm trong tay, không tìm thấy gì để cãi lại. Chu Niễ Vy bặm chặt môi, âm ức ngồi lại vào chỗ, mặc kệ bọn họ muốn gì cũng được, cô không muốn đi tìm nhục nhã nữa. Thấy cô ngồi trên xe với mong muốn bọn họ đoàn kết hơn mà chẳng biết sẽ ra cái nông nổi này, chỉ có thể im lặng lắc đầu, cũng may là họ không làm gì quá đáng.

Nửa tiếng sau xe dừng ở sân bay, trải qua khoảng thời gian soát vé lâu như cả thế kỷ, cuối cùng cũng ngồi được lên máy bay, lần này hần không đi đâu nữa, tự động lại gần chỗ nó đang ngồi, bảo nó lùi vào trong rồi mình chen vô, nó im lặng không cản, mặc kệ hần muốn làm gì thì làm, xem hần như không khí sống chết cũng không quan tâm.

Lạc Hi chìm trong suy nghĩ mông lung của mình, tìm cách ngăn chặn sự khó chịu trong lòng lúc này còn chưa vui đi, làm thế nào để không thấy bức mình nữa đây? Thở dài một cái, nó đánh mạnh vào vai hần đang ngồi bên cạnh làm hần giật bắn người, tròn mắt nhìn nó:

– Con chó điên, mắc gì đánh tao.

– Tại mày hét đó. – Nó đánh thêm vài cái, – Ushiii.. bức mình quá!

Nó đá chân lung tung đập lên ghế phía trước, Ly Hần quay xuống liếc nó:

– Mày có điên thì cũng đừng làm ảnh hưởng tới người khác chứ.

– Ushiii bức quá nè, tự nhiên cái bức ghế gớm. – Nó vò rối cả đầu. – Muốn đập đồ ghế.

– Sao bức? – Hần nhíu mày.

– Không biết.. Bức quá.

Hần nhìn nó, ánh mắt ẩn chứa tia cười, môi không tự chủ nhếch lên nhẹ nhẹ, bị nó bắt được

– Cười cái gì, tao đang muốn đánh người đó. – Nó giơ nắm đấm lên.

– Ăn đi hết bức. – Hần lấy đồ ăn cùng nước uống từ tay tiếp viên để lên khay.

– Không ăn.

Nó làm mặt giận dỗi nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng thì nói không nhưng tay đã cầm ly nước lên uống rồi, hần im lặng nhìn nó, hần không biết hình ảnh nó ngồi nhìn ra cửa sổ thôi cũng thu hút đến như vậy, ánh mắt hần một giây cũng không rời đi, không thể rời đi. Nó ăn xong lại ngủ thiếp đi, khó khăn tựa đầu bên cửa sổ, hần gạt tay ghế lên, xích lại gần phía nó, chinh lại ánh sáng không quá chói hần đỡ đầu nó dựa vào vai mình, bản thân một lát sau cũng tựa lên nó thiếp đi.

Ly Hần đi ngang hai người họ, nhìn thấy cảnh tượng lãng mạn này, nhẹ nhàng mỉm cười, hai đứa bây sớm sẽ hạnh phúc bên nhau thôi.

Trải qua năm tiếng máy bay, năm giờ chiều đã có mặt đầy đủ ở sân bay Incheon, trường đặt biệt đặt phòng ở khách sạn gần sông Hàn, để tiện lợi mọi thứ, bọn chúng chia ra bốn đứa con gái một phòng và ba thằng con trai một phòng.

Lúc mọi người nhận phòng, nó vô tình lướt qua hần, bắt gặp khoảng khắc hần cười với Chu Niếu Vy, cười lộ cả hàm răng trắng tấp, cảm giác khó chịu lại quay về chiếm cứ trong lòng. Bực dọc giành lấy thẻ, phòng một mạch về phòng, quăng vali trong một xó, nó thả mình xuống chiếc giường êm ái

– Nhịn không được nữa thì tỏ tình đi. – Giọng Ly Hân từ cửa vọng vào.

– Đứng rồi, tỏ tình đi. – Mẫn Di cũng tán thành.

– Lỡ bị từ chối thì sao? – Nó ngồi bật dậy, thờ dãi.

– Không thử làm sao biết? – Triết Nhã bò lên ngồi cạnh nó.

– Phải thử chứ, dù được hay không thì việc mày thích nó cũng là sự thật rồi, sống thật với tình cảm đi, mày bình thường có biết sợ là gì đâu chứ!? – Ly Hân khuyên.

– Tao không sợ bị từ chối, quyết định của nó tao sẽ tôn trọng, cái tao sợ là lỡ tao nói ra rồi sau này không thể thân thiết được nữa, tình bạn mười mấy năm, mày nghĩ ít hã? – Nó rũ mắt xuống.

– Mày cũng biết nói mười mấy năm đó, tình bạn lâu vậy nói không chơi nữa là không chơi nữa được hã? – Mẫn Di trách lại.

– Mà tao thấy bây giờ cũng được mà.

– Được cái gì mà được?! Chẳng lẽ giờ mày thích nó mà mày muốn làm bạn với nó suốt đời? Trùng mắt nhìn nó thuộc về người khác?

– Tao.. – Nó khó xử. – Tao không biết. Tao chỉ không chắc chắn câu trả lời của nó nên tao sợ.

– Mày nhìn nó thân thiết với con khác mày thấy khó chịu đúng không? Nhưng mày đâu có quyền ghen, đâu có quyền cấm nó không được làm vậy đâu, bởi vì mày chỉ là bạn. Nếu mày là người yêu thì khác, mày có quyền đó, nó sẽ là của mày, chỉ cần cho hần một danh phận thì mấy đứa khác sẽ không dám bén mảng tới gần!

– Tao sẽ suy nghĩ. – Nó úp mặt vào chăn.

Đêm đến, sau khi trải qua những buổi sinh hoạt vui chơi, tụi nó về phòng đợi thầy cô điểm danh, đến lúc phải đi ngủ nó lại lăn lóc không ngủ được, trong đầu dòng suy nghĩ “có nên tỏ tình không?” cứ vòng đi vòng lại.

Cầm áo khoác lên, xách theo đôi giày, nó rón rén trốn khỏi khách sạn, đi đến nơi sông Hàn xinh đẹp, đồng hồ đã gần điểm mười hai giờ, nhưng nơi này vẫn là đông người như vậy, hiệu ứng đèn phun nước vẫn còn đang hoạt động, tạo nên hình ảnh sông tuyệt đẹp.

Lạc Hi đứng bên bờ sông, để từng cơn gió mát lạnh phả vào mặt, ra sức muốn cuốn đi muộn phiền trong lòng nó, nhưng trái lại làm cảm xúc nó dâng trào, thêm vào hình ảnh của những đôi tình nhân hạnh phúc nắm tay đi bên nhau, bỗng nhiên cảm thấy tủi thân đến thật muốn khóc..

Sẽ thế nào nếu tác giả bảo là có ý định drop “Do Duyên Hay Do Phận” nhỉ? Là có ý định thôi nha ==)) chỉ là có ý định vậy thôi ==))

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: “bà xã, khuya rồi sao không ngủ?”

Lạc Hi đứng bên bờ sông, để từng cơn gió mát lạnh phả vào mặt, ra sức muốn cuốn đi muộn phiền trong lòng, nhưng trái lại lại làm cảm xúc nó dâng trào, thêm vào hình ảnh của những đôi tình nhân hạnh phúc nắm tay đi bên nhau, bỗng nhiên cảm thấy tủi thân đến thật muốn khóc..

Lúc nó dường như không nhận được nữa, một giọng nói vang lên, phá tan bầu không khí âm đạm quanh nó:

– Xin chào?

Chàng trai có ngũ quan xinh đẹp đến gần, nghi hoặc chào hỏi nó bằng tiếng Hàn của người bản xứ.

Lạc Hi nhìn người trước mặt, nhũn mày, đẹp trai thế này có vẻ không phải là người xấu, dùng vài từ tiếng Hàn cơ bản mà mình biết đáp lại:

– Chào.

Đáp một tiếng rồi lại thôi, nó không quan tâm lắm tiếp tục ngắm sông Hàn rộng lớn, những con sóng lon ton như muộn phiền trong lòng, cứ mất đi rồi lại nổi lên quanh quẩn mãi mà chẳng chịu biến đi.

– Có thể cho tôi làm quen không?

– Xin lỗi, tôi không thể nghe tiếng Hàn.

Người con trai ấy tiếp tục nói bằng thứ tiếng khó hiểu, nó rõ ràng có thể hiểu nhưng lại cố tình đáp một câu bằng tiếng Anh lulu loát.

– À, xin lỗi – Anh có chút ngại ngùng vì lời đáp của nó. – Cô tên gì? – Anh dùng tiếng Anh để nói chuyện tiếp.

– Tôi nghĩ chúng ta chưa đủ thân thiết để anh biết tên tôi.

– À không sao, chúng ta nói chuyện một chút là sẽ thân thôi. – Anh cười, tiếp tục. – Một cô gái xinh đẹp thế này lại làm gì ngoài đây lúc đêm hôm thế?

– Không thấy rằng tôi đang hóng gió và không muốn bị làm phiền sao?

Chàng trai bị bất ngờ bởi sự phũ phàng của cô, một người đẹp trai như anh quả nhiên không làm cô rung động.

– Haha, cô vui tính thật. Thế nào, tôi tên Park Yoonil.

Lạc Hi một hồi xoay người lại đối mặt với anh, một lần kĩ càng quan sát toàn bộ khuôn mặt.

Rõ ràng là điều kiện thiên nhiên ở đây quá tốt, ngay cả con trai cũng có làn da đẹp thế này. Đôi mắt màu nâu đỏ, ánh lên vẻ chân thành khiến nó phải bất ngờ, tại sao người này lại có thể nhìn một người xa lạ bằng ánh mắt này chứ? Mái tóc nhuộm màu xám khói chải chuốt kĩ càng, gió thổi cũng không thể loạn, người này quá chăm chút về ngoại hình.

– Tôi không có hứng thú với anh!

– Cô đến đây du lịch nhì? Tôi làm hướng dẫn viên giúp cô nhé?

Anh không quan tâm đến lời cô, tiếp tục vấn đề mình đang theo đuổi, mặt dày đến mức nó nghĩ có đánh cũng không đi.

– Không cần.

Lúc nó xoay người đi, cổ tay như có người nắm lại, đau rất truyền đến khiến nó nhúm mày, mĩa mai:

– Tôi không biết người Hàn lại có văn hóa thế này? Tôi vốn nghĩ họ rất văn minh, đặc biệt là đàn ông, không ngờ anh lại ngoại lệ?

– À xin lỗi, tôi chỉ hơi kích động. – Anh buông ra giờ tay lên nói tiếng xin lỗi.

Chẳng muốn nán lại nơi này thêm nữa, nó dứt khoát bỏ đi, cả người đột nhiên bị giữ lại, nó vừa giãy giụa hương thơm nhẹ nhàng bay vào mũi, các giác quan như bị mùi hương cùng hơi ấm quen thuộc làm ngưng đọng quên cả phản ứng.

– Bà xã, khuya thế này em không ngủ lại chạy ra đây?

Là giọng của Triều Khắc Hàn.. không lớn nhưng đủ cho chàng trai kia nghe được.

Giọng nói trầm thấp vẫn là đầy uy lực, tiếng Hàn phát âm không chuẩn hẳn nói có chút buồn cười. Hai từ “bà xã” thoát ra từ miệng hẳn làm nó ảo tưởng một hồi, trong lòng cũng dâng lên hạnh phúc.

– Cô có chồng rồi? Không ngờ cô gái trẻ như cô lại kết hôn sớm như thế.

Anh ta đoán, dựa vào khí chất trên người cùng cách nói chuyện sắc sảo, nó khoảng hai mươi tuổi, nhưng gương mặt lại trẻ hơn nhiều.

– Biết rồi thì tránh đi.

Giọng điệu hẳn cứ như người chồng đang ghen, anh ta không đi nhanh một chút có lẽ hẳn đã xông lên trước rồi. Bộ dáng đó làm nó đang nép trong lòng hẳn bụm miệng cười trộm, quên mất suy nghĩ hẳn không thích nó và đáng lẽ tình cảnh này không nên diễn ra.

Chàng trai kia xin lỗi nó rồi bỏ đi mất, lúc đi còn quay đầu lại nhìn, ánh mắt lưu luyến, anh không biết liệu bọn họ có duyên hay không, sau này nếu còn có thể gặp lại?

– Ra đây làm gì?

Đợi anh ta đi nó mới chui khỏi người hẳn, đi ra sát bờ sông, lý trí lại lần nữa bị dòng suy nghĩ chiếm cứ.

– Chứ mày ra đây làm gì? Tao cũng vậy thôi.

Hắn tiến lại đứng kế bên nó, rót cuộc nó ra đây làm gì? Hóng gió vào đêm hôm thế này trong khi thời tiết còn lạnh thế nữa.

Lúc này Ly Hân nhấn tin cho hẳn vốn vện năm từ đã làm tâm can hẳn sôi ruột như lợn cá lên “Lạc Hi ra ngoài rồi”. Hân lập tức gọi lại cho cô, cô nói rằng tâm trạng nó không tốt, trốn ra sông Hàn rồi, dặn hẳn có ra tìm nó thì mặc thêm áo vào, áo khoát nó mang theo vẫn mỏng lắm.

Hắn hỏi thêm tại sao tâm trạng nó không tốt, sao hẳn lại không biết, nó tại sao không nói hẳn nghe? Ly Hân chỉ đáp lại “mày bận như vậy thì làm sao để ý?” Lạc Hi ngày xưa cái gì cũng nói hẳn nghe, giữa họ không có khái niệm hai từ bí mật, vậy mà dường như gần đây, từ khi hẳn phát hiện nó bắt đầu để ý hẳn, hẳn cảm thấy họ ngày càng có khoảng cách, hẳn phải làm thế nào mới tốt?

– Ra hóng gió là phải nhận bữa bà xã?

– Tao vừa mới giúp mày đuổi hấn đi, tao tưởng mày phải cảm ơn tao chứ?

Lạc Hi vẫn là ngu lăm, rõ ràng biết hấn chỉ đơn giản là giúp mình vậy mà vẫn để bản thân tưởng tượng ra những viễn cảnh tốt đẹp.

– Mày có thể trực tiếp đánh anh ta cũng được, tại sao phải nói tao là vợ mày! Tao còn chưa già..

Nó cúi đầu nhìn chân mình đang nghịch cát, miệng lẩm bẩm, trong lòng thêm vào một câu “tại sao lại để tao phải ảo tưởng?”

Hấn im lặng!

Nó im lặng.

Dòng người xung quanh thưa thớt dần, tiếng cười đùa cũng ngớt đi, có người trở về nơi ẩm áp của mình, có người ngồi lại trên cát lắng lắng nhìn dòng sông xô xát. Tất cả đều như đang cùng họ chìm vào khoảng không gian tĩnh lặng, tiếng sóng vỗ ào ào đập vào bờ cát, theo quy luật ập đến rồi ủa đi của những con sóng giọt nước long lanh rơi xuống mũi giày.

Nó ngược mặt lên thờ dài một tiếng, nước mắt từ lúc nào đã chảy ra, như thể lặng lẽ mà bản thân nó cũng không hiểu tại sao mình lại khóc, lại còn khóc đến nhẹ nhàng như thế. Nước mắt nó là cứ chảy, không có bất kì tiếng động nào, chỉ có gương mặt toàn bộ đều là đau lòng cùng bất đắc dĩ, đến hấn đứng ngay cạnh bên cũng không phát hiện ra.

Nó hít sâu một hơi, không nhìn hấn, giọng khàn khàn lên tiếng, vệt nước còn vương lại cũng không lau đi.

– Khắc Hàn.

– Huh?

Hấn quay sang nhìn nó, phát hiện gương mặt xinh đẹp đã lấm lem, không tin được xoay mạnh người nó đối diện với mình, khàn trương hỏi:

– Làm sao thế? Tại sao khóc?

Nó im lặng hồi lâu, cuối cùng nói ra một câu làm hấn ngẩn người.

– Khắc Hàn! Rốt cuộc mày có một chút nào thích tao không?

Chưa cần hấn trả lời nó tiếp tục tự mình độc thoại, giọng nói bình tĩnh trở lại, đều đều như đang kể lại câu chuyện chẳng liên quan đến mình:

– Hay là mày thích Chu Niếu Vy? Không thể mà, từ học đến ngoại hình tao đều hơn nó mà. À hay là mày thích những con biết ngại ngùng, đỏ mặt như nó? Cái này thì đúng thôi, tao cứ như con trai, chẳng thể bánh bèo nổi. Nhưng mà..

Nó ngược mặt nhìn thẳng vào đôi mắt đen long lánh, vẫn là ánh nhìn lạnh lùng và sát bén như thường ngày nhưng nhìn rõ một chút, đáy mắt đều tràn ngập yêu thương.

– Tao.. Không chắc mình có thể thay đổi thành kiểu người mày thích, nhưng nếu mày muốn tao có thể cố gắng thử mà, thậm chí mày còn không cho tao một cơ hội đã thân thiết với Chu Niếu Vy rồi.

Tần suất giọng nó lớn dần, nước mắt lại chảy ra, càng nói càng cảm thấy uất ức.

Khắc Hàn cung chiều cười, nụ cười có tí đắc thắng, đưa tay lên xoa đầu nó

– Tao thân thiết với Niếu Vy lúc nào?

– Cả ngày nay đó. – Nó khịt mũi. – Mà giờ không nói cái này, tao hỏi mày.

– Sao? – Ánh mắt hấn chờ đợi.

Nó hít một hơi sâu, gần như lấy hết can đảm, lừ lóat nói một câu:

– Tao thích mày mất rồi, mày có thích tao không?

Nụ cười bên môi hấn càng sâu, nét cười trên mặt hấn càng đậm, vương tay ra đem cả người nó ôm chặt.

Bị cái ôm làm cho bất ngờ, người ngẩn ra, ngơ ngác trong lòng hấn, hai tay đặt trước vòm ngực hấn dần dần hạ xuống, một lúc sau lại cảm thấy trống trải đem tay vòng ra sau người hấn, hơi kiếng dè nắm lấy áo.

Hấn cứ thế vùi đầu trong hõm cổ nó, không nói gì nhưng cả hai đều có thể cảm nhận thấy nhịp tim đối phương là nhanh đến thế nào. Như gần cả thế kỉ trôi qua, hấn mới buông nó ra, ánh mắt nhìn nó tràn ngập thâm tình:

– Chúng ta quen nhau đi.

Câu hỏi cùng câu trả lời chẳng có điểm nào là ăn nhập cả, nhưng câu nói này lại như dòng nước ấm áp rót vào tim nó.

Tuy rằng nó mong chờ lắm, những câu nói như “tao thích mày”, “tao thích mày lâu lắm rồi”, “thật ra tao đợi ngày này rất lâu rồi” mà hấn lại không nói ra. Nhưng nó

cảm nhận thấy, hẳn thật sự có thích nó, tuy rằng không biết nhiều hay ít nhưng nhất định là có, và lúc này hơn cả lời nói, thứ nó mong chờ là hành động của hắn, hắn sẽ yêu thương và cưng chiều nó đến mức nào đây?

– Thật?

Bởi vì bất ngờ, nó chỉ có thể nói được một chữ, mắt còn phủ một tầng sương, đáng vẻ như chú mèo nhỏ tội nghiệp.

– Tao từng nói dối mày sao? – Hắn xoa đầu nó. – Lúc này khóc, là vì việc này?

– Ừ. – Nó lấy tay chà chà cái mũi nhỏ còn đang sụt sịt.

– Đạo này cứ dễ khóc thế này?

– Thì cũng tại mày..

– Mít ướt thế này, lỡ có ngày tao không ở cạnh mày thì sao đây? Chắc phòng mày có thể bơi được luôn. – Hắn cười giỡn chọc nó.

– Mày sẽ rời bỏ tao?

Nó nghe rồi đột nhiên trở nên nghiêm túc, hắn cũng không cười nữa, bước một bước, cúi đầu mặt hai người gần trong gang tấc:

– Sẽ không!

Hơi ảm hẳn phả vào mặt cùng lời nói khẳng định chắc nịch đó, thậm chí còn thực tế hơn những câu nói khác, một câu “sẽ không” đã khiến nó cảm thấy mình chính là cô gái hạnh phúc nhất quả đất.

Đôi môi hồng đào nhẹ nhếch lên, rồi vài chiếc răng lộ ra, nó cười đến ngây ngô, lúc này đây nó thật sự rất giống một đóa hoa đang nở, e lệ cười đến duyên dáng, đẹp hơn tất cả những gì đẹp nhất. Có lẽ nó không phải không biết ngượng ngùng hay đỏ mặt, mà nó là có cách thể hiện của riêng mình, khác biệt và chẳng giống ai cả.

Hắn nhìn nó ở trước mình như thiên thần có vầng hào quang vây quanh, lung linh chói mắt khiến thần thái hắn như bị thôi miên.

Báu vật đẹp đẽ ngay trước mắt đương nhiên không thể chỉ để ngắm rồi, hắn đặt tay sau gáy nó, không chút chần chừ, không cho phản kháng, rất nhanh tìm thấy môi nó hung hăng hôn xuống.

Nó ngạc nhiên mắt mở to, rồi ánh mắt vui vẻ bị mí mắt che đi, tay cũng ôm chặt lấy hắn, hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào này.

Nụ hôn vốn là bắt đầu từ sự bá đạo và mạnh bạo của hắn khiến nó chẳng thể chống cự, dần dần biến thành nhẹ nhàng, như đang vuốt ve loại châu báu trân quý nhất.

Nhẹ nhàng hôn, nhẹ nhàng cắn, từ từ gặm nhấm hết vị ngọt của nó, lưỡi hắn như có như không lướt qua môi nó, vẫn thấy không đủ, hắn tách hàm răng trắng sữa ra, đem lưỡi mình trượt vào trong, khuấy đảo mọi góc ngách trong miệng nó.

Lạc Hi bị hôn đến trời đất quay cuồng, một người chẳng có bất kì kinh nghiệm nào đành để mặc hắn dẫn dắt mình đi, nhưng nhớ lại hắn cũng như mình vậy làm sao có thể hôn giỏi đến vậy?

Mãi đến khi cả hai đều gần không còn thở được hắn mới buông nó ra mà vẫn còn lưu luyến vị ngọt ngào đó. Nó vui đùa trong lòng hắn một bên hít thở, không biết mặt mình đã đỏ lên mất rồi, tay hắn phía sau xoa lưng giúp nó dễ dàng thở.

– Về phòng thôi, khuya rồi, còn ở đây sẽ cảm lạnh.

Khắc Hàn cởi áo khoát mình ra khoát lên người nó, nắm tay nó đi về hướng khách sạn, hai bàn tay đan vào nhau, một hành động nho nhỏ cũng khiến tim cả hai loạn nhịp, đó chính là sự kì diệu của tình yêu.

Sông Hàn từ nay biến thành nơi hai người chính thức thuộc về nhau, mang kỉ niệm đẹp đẽ của những ngày đầu tiên. Sông Hàn của những năm về sau, vẫn là xinh đẹp như thế, nhưng thời gian là dòng chảy vô tình, có thể đổi thay tất cả những thứ mà mình vẫn luôn nghĩ rằng nó không bao giờ dịch chuyển.

Một buổi khuya tại thủ đô xứ sở Kim Chi, viết lên nhật kí một cuộc tình đẹp đẽ của họ, nơi hai trái tim bắt đầu chung nhịp, tâm trí bắt đầu có nhau, cho đến lúc đôi phương ở trong lòng mình trở nên quan trọng không thể thay thế..

Thật ra sông Hàn ở Hàn Quốc tên là sông Hán cơ, mà ta vẫn thích gọi là sông Hàn hơn ==))

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Thiên đường tuyết trắng

Hàn Quốc chìm trong mùa đông lạnh giá, trải qua một đêm tuyết rơi, cả thành phố dường như đều chìm trong màu trắng tinh khôi của tuyết, mặt trời lười biếng rúc mình trong mây, để lại vài vệt sáng không đủ sưởi ấm khung trời lạnh lẽo.

Từng hàng người đông đúc dạo qua khu chợ nhỏ truyền thống, mùi hương của thức ăn xộc vào mũi, chợ nhỏ người đông, cùng những tiếng nói cười thân thiện, khoảng không gian đột nhiên trở nên thật ấm cúng.

Mọi người tự do dạo chợ, sau đó phải tập hợp lại ngay trước cổng chợ để di chuyển đến những địa danh khác. Mấy trăm đứa học sinh trường quốc tế hứng khởi ủa vào khu chợ náo nhiệt, người nọ người cười bao trùm sự ấm áp lên những cửa hàng xung quanh.

Khắc Hàn nắm lấy tay Lạc Hi, mặc cho nó hào hứng muốn tung tăng chơi đùa, hấn lại cứ như ông cụ non nhắc rồi lại nhắc, còn nắm chặt tay không để nó một mình chạy mất.

– Bánh gạo kia! Ăn đi.. ăn đi.

Nó hớn hờ lòi hòi đến tiệm bánh gạo đang tỏa hương thơm lừng với nồi nước sốt màu cam bắt mắt.

– Từ từ thôi. – Hấn lại cẩn thận.

– Bác ơi, lấy cho cháu một phần bánh gạo cay.

Nó dùng tiếng Hàn chấp chững nói thành câu, biểu hiện vụng về của nó rơi vào mắt hấn lại biến thành hành động vô cùng đáng yêu.

– Chà.. Của cháu đây.

Thím bán hàng dịu dàng cười, còn thân thiện hỏi thêm vài câu:

– Chàng trai này là bạn trai cháu sao?

– Vâng ạ. – Nó trả lời trôi chảy, cười chút thẹn thùng.

– Agu~ đẹp trai đấy. – Thím nhìn hấn khen.

Nó ngượng ngùng cắn cắn cái nĩa, nghe răng cười đáp lại, lại quay sang nhìn hấn cười híp cả mắt. Hấn cung chiều vuốt đầu nó, ánh mắt chứa đầy yêu thương, cầm khăn giấy lên giúp nó lau đi nước sốt dính bên môi.

– Không ai giành với mày đâu, ăn từ từ đi.

Lúc này có khách đến, thím bán hàng cũng không nói với họ thêm nữa, về với công việc bận rộn của mình, để lại hai đứa đôi co qua lại.

– Còn không phải sợ mày giành mất?

Nó vừa dứt lời, miếng bánh ghim trên nĩa đang đưa đến bên môi đã bị hấn nhanh hơn ăn mất, xong rồi quay sang cười với nó.

– Đây!

Nó cũng chẳng thèm cãi với hấn nữa, chỉ liếc hấn một cái, bản mặt cười híp hết mí lại đó nhìn là không ưa rồi!

– Đi. – Tính tiền xong, hấn liền nắm tay nó đi sâu vào lòng chợ.

Trong chợ bán đầy các thứ từ những vật nhỏ nhất cho đến cả cửa hàng gia thất. Lạc Hi trông như một đứa trẻ, cứ như lần đầu tiên đến chợ, tung tăng hết cửa hàng này sang cửa hàng khác, chỉ cần là những đồ vật nhỏ nhỏ xinh xinh nó đều gom về cả. Khắc Hàn đi cạnh chỉ biết lắc đầu chịu thua, mua nhiều thế này để về làm gì a?

– Mua nhiều vậy làm gì?

Mắt thấy nó chuẩn bị mua thêm vài thứ, hấn liền lên tiếng ngăn lại.

– Dễ thương!

Nó giờ chiếc lắc tay bạc lên cho hấn, trên đó chỉ treo độc nhất một chiếc chuông nhỏ, khi chuyển động để lại những tiếng động rất vui tai.

– Không đẹp.

Lạnh lùng nhả ra hai chữ liền kéo nó đi, làm nó mém không kịp đặt lại chiếc lắc về chỗ cũ.

– Gần hết giờ rồi, ra ngoài thôi.

Truyện chỉ được update trên Wattpad, của tác giả Tịnh Văn.

Tỉnh Gyeonggi-do

Khu trượt tuyết Yangji Pine ngập trong khung trời trắng xóa, những hạt bông tuyết đáp trên phiến lá xanh, nhẹ nhàng tan thành nước nhỏ xuống, khung cảnh lung linh mỹ lệ vô cùng. Hàn Quốc – Thiên đường của tuyết trắng, nơi mùa đông lãng mạn hơn bao giờ hết, lúc này được tận mắt chứng kiến, nó mới hiểu được thì ra chỉ đơn giản là những hạt tuyết nhỏ lại góp phần tạo nên sắc trời đẹp đến như vậy. Mọi người tự nhận lấy ván trượt, chuẩn bị một chút liền tách ra tự do chơi đùa.

Mộc Lạc Hi lần đầu tiên được nhìn thấy khung cảnh đẹp như vậy, nhất thời há hốc, đôi mắt nâu nhìn hết bên này lại chuyển sang nơi khác, gương mặt thích thú, ánh mắt cũng đầy hưng phấn.

– Đẹp đúng không?

Triều Khắc Hàn từ lúc nào đã đứng bên cạnh nó, bàn tay to lớn đặt trên đỉnh đầu nó xoa xoa vài cái, ánh mắt nhìn theo hướng nó, khoe miệng cong lên một đường mỉa mai.

– Ừ – Nó gật đầu.

– Thích không? – Hắn nghiêng người nhìn nó.

– Thích. – Nó đáp sáng khoải như đứa trẻ vừa nhận được món đồ chơi mới.

– Đi thôi.

Hắn dắt tay nó đến ngồi trên cáp treo, lên thẳng đỉnh dốc, khung cảnh xung quanh càng lên cao lại càng trở nên thơ mộng mỹ miều. Lúc nó vẫn còn ngơ ngác, hắn đã nắm tay nó nhanh chóng nhảy xuống, Lạc Hi đảo mắt nhìn quanh, nơi này tập trung rất nhiều người mà xung quanh ngoài đồi cũng chỉ có núi, tại điểm cao nhất của mỗi ngọn đồi đều được màu trắng nhẹ nhàng phủ lên. Nhìn những người thuần thực đứng trên ván rồi trượt xuống, nó mới nhớ ra quay sang nhìn hắn:

– Tao không biết trượt.

– Tao chỉ mày.

Hắn cầm ván trượt trên tay nó ném xuống đất bảo nó đứng lên đó, nó sợ hãi để chân bám chặt đất, đến cuối cùng hắn phải nâng cả người nó lên nhưng nó lại nhanh chóng né được, giọng nói ra lệnh đầy uy lực:

– Hay là mày muốn tao để mày ở đây một mình đi trượt?

Dứt lời hắn thật sự xoay người bỏ đi, nó hoảng hốt tưởng thật lập tức níu lấy tay hắn

– Đứng, tao thử là được chứ gì?!

Giọng nói có chút giận dữ, Lạc Hi này cũng không có ngu mà để hắn đi một mình, gương mặt đỏ sẽ thu hút bao nhiêu người con gái chứ.

Nó ngoan ngoãn đứng lên nắm ván trượt, lại chẳng biết vụng về thế nào trượt chân, mông êm ái tiếp đất. Hắn đứng nhìn một màn như thế cũng không đỡ nó dậy mà ôm bụng cười đến lúc hã hê mới nhìn nó một cái, chợt thấy mắt nó đã đỏ lên, hắn có thể nhìn thấy cả ngọn lửa đang bùng bùng cháy trong đó

– Mày đi chết đi. – Nó nắm một nắm tuyết nhắm thẳng vào người hắn mà ném.

– Haha.. Cười chết tao. – Hắn đưa tay đỡ nó dậy, không cười nữa, lên giọng trách cứ. – Không biết có còn ai hậu đậu như mày nữa không, có vậy cũng té cho được. Có đau không?

– Không sao.

Nó thuận thế đứng dậy, phui đi tuyết còn bám trên người, nhìn tấm ván dưới chân, lần nữa do dự đứng lên, hắn đưa nó gây chống, tự mình cũng làm động tác y chang, chỉ nó một chút sau liền thực hiện thử cho nó xem. Lạc Hi vốn học hỏi rất nhanh, nhìn qua cũng không phải là khó, nhưng mà nó không dám làm theo, cân nhắc rồi lại cân nhắc, cuối cùng để hắn từ cáp treo nhảy xuống nói một câu mới bực mình trượt đi:

– Có té thì tuyết nó cũng không ăn thịt mày đâu.

Hắn trượt theo sau nó, tốc độ trượt của nó tăng nhanh, từng cơn gió lạnh thấm cả vào da mặt, cảm giác duy nhất của nó lúc này chính là sáng khoái, nỗi sợ lúc đầu cũng chẳng còn nữa.

Đến lúc gần đến chân dốc, nó mới chợt nhớ ra “làm sao ngưng lại đây?” Đưa mắt đảo mắt tìm bóng dáng hắn, cái tên này không chỉ nó cách dừng lại, lúc này lại không thấy bóng dáng đâu nữa. Trên tivi nó vẫn hay nhìn thấy, các vận động viên trượt tuyết chính là vì không cẩn thận lúc xuống dốc bị té mà trật cổ phải bỏ cả thi cơ đấy, không lẽ nó cũng sẽ bị vậy sao?

Cái đầu nhỏ này quả nhiên là giỏi tưởng tượng, tự mình làm cho bản thân sợ hãi, quên mất vẫn còn đang trượt trên dốc cứ thế lo nghĩ mà vấp một cái, lộn một vòng rồi ngồi bệt trên tuyết.

– Ui da..

– Sao lại té thế?! – Hắn từ đâu bước tới, một vẻ rất là vô tội.

– Sao mày không chỉ tao cách dừng lạiiiii.. – Nó như con hổ cái gầm gừ lên.

– Quên. – Hắn gãi đầu cười trừ.

– Quên?. – Nó trợn mắt. – Tao mém bán mạng chỉ vì mày quên đó.

– Sorry. Giờ chi.

– Không trượt nữa. Mày đứng đó..

Nó lườm hắn, dứt lời liền trượt theo hắn, cúi người xuống lấy một nắm tuyết nhắm ngay người hắn mà ném. Biết nó ném tuyết vào người mình, toan quay lại bắt nó không ngờ vừa xoay người lại, khuôn mặt đẹp trai lập tức hướng trọn trái bóng tuyết. Xuyên qua lớp tuyết phủ trên mí mắt hắn chỉ nhìn thấy khuôn mặt nó vì trời lạnh mà hai mắt ửng hồng, vì cười mà trong mắt đã thoáng qua một tầng hơi nước, cảnh sắc đẹp đến động lòng người.

Hắn lắc đầu vài cái để tuyết vương trên tóc rơi xuống, chạy tới bắt ngờ nâng cả người nó lên:

– Á..

– Cười tao?

Nó mãi mê cười đùa chẳng biết khi nào hắn đã đến gần, cảm giác eo đột nhiên bị giữ chặt, một khắc sau chân đã không còn chạm đất nữa, hốt hoảng vịn tay lên vai hắn:

– Thả tao xuống đi.

– Không thả.

Hắn bước bình, đem nó ở trên không xoay vài vòng, làm nó sợ đến nổi móng tay bấu chặt trên áo khoát của hắn. Cô gái này, vẫn giống như xưa, vẫn nhẹ như vậy, hắn còn tưởng chừng mình chỉ đang nâng lấy không khí, sau này phải chăm cho nó ăn thật nhiều mới được.

– Muốn thế nào hả?

Nó nhìn vào đôi mắt đen láy bình lặng của hắn, tìm thấy một chút oán trách.

– Mày có phải người không hả? Nhẹ thế này.

Gương mặt hắn vẫn còn dính lại vài vệt nước do tuyết tan ra, tóc mái cũng lưu lại những bông tuyết đang rơi xuống, Lạc Hi không nói gì, thả tay khỏi vai hắn, ngón cái xoa nhẹ hai bên má hắn, muốn lau đi những hơi nước còn đọng, hơi ẩm từ tay nó truyền đến, cảm giác ấm áp không thể nào diễn tả được. Hành động vuốt ve đột nhiên dừng lại, nó áp cả bàn tay giữ lấy mặt hắn, hai người nhìn nhau một lúc, hắn vì bất ngờ mà mắt mở to, chỉ thấy nó mỉm cười rõ thâm hiểm.

Lạc Hi nhắm đúng ngay môi hắn, nhanh chóng hôn một cái, sự chủ động của nó làm hắn ngạc nhiên, vòng tay buông lỏng một chút, nó liền thừa cơ nhảy xuống đất.

– Hìhì..

Lạc Hi cười khoái chí, xoay người bước đi đầy tự hào, cái nó không ngờ chính là hắn nắm lấy cổ tay nó giựt mạnh một cái, lực mạnh đến mức nó đang cách hắn hai cánh tay lại bị kéo trở về cả người ngã vòng ngực rắn chắc đó. Gương mặt trái xoan bị bàn tay to lớn nâng lên, một tay hắn vẫn còn nắm chặt cổ tay nó, động tác nhanh đến mức nó chưa kịp phản ứng nụ hôn của hắn đã rơi xuống.

Tay nó buông lỏng bên người, mắt còn mở to, xung quanh đây biết bao là người chứ, để thầy cô thấy chẳng phải chết chắc sao, cái tên điên này. Nó liều mạng giãy giụa, cánh tay không bị nắm vào vai hắn ý bảo mau buông nó ra, hắn lại cố tình giữ chặt lấy, hai gương mặt gần trong gang tấc, nó nhìn thấy mắt hắn híp lại một đường cong hoàn mỹ, rõ ràng là đang cười đầy mỉa.

Một lúc sau hắn buông nó ra, cả khuôn mặt đều tràn đầy ý cười, bị nó liếc vài cái vẫn tiếp tục duy trì nét cười trên mặt, nó xoay người lại đưa lưng về phía hắn.

Ở phía bên kia chân dốc, nó nhìn thấy Ly Hân, còn có Từ Mã, có vẻ như anh đang dạy cô trượt ván, chắc từ này đến giờ chẳng có thu hoạch gì rồi, nó biết Ly Hân không có tệ bào thể thao, học những này chậm vô cùng. Đứng bên này nhìn sang, nó đoán chắc Ly Hân đang bực dọc không chịu tập nữa đây này, nghĩ đến hai người họ khoe miệng nó vui thích cong lên.

Khung cảnh bên đó, như đôi vợ chồng hạnh phúc cùng nhau đi du lịch vậy, Lạc Hi trầm nghĩ, hai người họ cũng đã thành đôi rồi, đến khi nào mới đến hai người kia đây? Thật sự mong nó đợi đến già sao?

Khắc Hân từ đằng sau đi tới, ôm trọn cả thân người nhỏ bé của nó vào lòng, cảm đặt trên đỉnh đầu nó, theo hướng nó nhìn sang:

– Chăm chú vậy?

– Mày nhìn xem, hai đứa nó đẹp đôi đến vậy.

– Ừ. Tự mình cũng đẹp đôi.

Nó tặc lưỡi, phì cười một cái, nói chuyện nghiêm túc với hắn một chút đúng là khó khăn mà.

– Muốn trượt nữa không?

Hắn ghé đầu xuống đặt lên vai nó, hơi thở phả lên cổ nó khiến nó nhột mà nhích vai cười lên.

– Đi. – Nó đẩy hắn ra, nắm tay hắn đi đến cáp treo đằng kia.

Phía chân dốc bên kia..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Vậy còn tao? ly hôn mà yên tâm sao?

Phía chân dốc bên kia..

– Aiss.. Bực mình quá, không chơi nữa. – Ly Hân đá văng tấm ván.

– Mau năn thế.

Từ Mã đi tới cầm ván lên, mắt thấy Ly Hân bỏ đi liền đưa tay kéo cô lại, anh dắt cô lên đỉnh dốc, hai người ngồi bệt trên thảm tuyết. Mặc dù thời tiết rất lạnh nhưng trán Ly Hân đã lấm lấm vài giọt mồ hôi, đưa tay lau một cái, đến mồ hôi cũng bị gió hong đến lạnh.

Ánh mắt cô nhìn đến tận phía xa, tuyết lại bắt đầu rơi, từ mái tóc dài màu nâu cho đến bờ vai đang khoát chiếc áo lông màu hồng đều đọng lại những bông tuyết nhỏ. Không khí trên cao cũng không tệ, những cơn gió lạnh này ít nhất có thể giúp cô thổi đi những muộn phiền trong lòng.

Thời gian trôi qua rất lâu, Từ Mã mở miệng:

– Quyết định rồi sao?

Cô cười nhẹ, cúi thấp đầu, cô biết anh đang nhìn mình, quyết định rồi thì thế nào, vẫn là không buông xuống được.

– Ừ.

– Cứ thế mà đi?

Từ Mã cố gắng nói bằng giọng không quan tâm, nhưng rõ ràng anh không làm được, Ly Hân.. có thể không nhìn thấy những gì anh làm cho cô sao? Vô tâm như vậy.

– Chắc vậy.

Ly Hân lặng lẽ thờ dài, có thể mà, chỉ cần mạnh mẽ một chút là có thể, chỉ cần anh cứ giống như bình thường, không níu kéo, không quan tâm, thì cô sẽ đủ can đảm mà bỏ lại tất cả để bước đi, ở nước Úc xa xôi đó, bắt đầu lại chẳng?

Bạn bè mới, hoàn cảnh mới, trường học mới, à không.. cô cũng chẳng được đi học như những người bình thường nữa, phải học kinh doanh để thừa kế sản nghiệp của gia đình.

Có khi nào gặp được một anh chàng nào đó, rồi cùng nhau sống hạnh phúc nửa đời còn lại? Hay là cha mẹ sẽ sắp đặt cho cô một cuộc hôn nhân thương mại, bán đi hạnh phúc nửa đời của con gái mình? Nhưng quan trọng, cô quên được anh sao?

Thật ra, cô cũng chỉ là một thiếu nữ bình thường, cũng ao ước cũng mơ mộng như những cô gái khác, nhưng mà hoàn cảnh chính là không cho phép cô trẻ con như thế. Vẫn là những lúc ở bên cạnh đám giặt đó, cô mới có thể thoát mái tóc mình, chỉ cần về đến nhà lại đối mặt với một chồng sách kinh doanh, đồng giấy đỏ chồng lên còn cao hơn cả vài cuốn ngôn tình nhỏ nhắn. Lúc ở nhà buồn bực cũng chỉ có vài cuốn truyện tranh cô lên giường đi bầu bạn, còn lại cũng đều bị một câu nói “những thứ đó không giúp ích cho tương lai của con” mà đốt đi hết.

– Có sớm quá không? – Giọng nói anh cũng dịu đi, chứa đầy ảo não.

– Không sớm đâu. Mây cũng tự biết, bản thân mây cũng giống tao.

Giọng cô rất buồn, rất buồn.

– Thật ra, nhiều lúc, tao rất ganh tị với Hi Hi, Một gia không áp đặt nhiều thứ lên người nó. Nó hoàn toàn có cuộc sống hồn nhiên của một học sinh bình thường, nó có tất cả những điều mà tao thường hay ao ước. Tao ganh tị chết đi được, ganh tị đến mức cảm giác như muốn cướp hết tất cả của nó, nhưng tao không làm được, bởi nó là đứa con gái cũng sống trong vòng xoáy đầy giả dối như tao nhưng lại giành cho tao những thứ chân thành nhất, nó luôn bảo vệ tao, quan tâm tao. Lúc đầu tao do dự, cũng là vì nó, nhưng giờ nhìn thấy có Khắc Hân bên cạnh, hai người đơn phương nhau lâu như vậy rồi cuộc cũng thành đôi, tao cũng đã có thể yên tâm mà rời đi.

– Vậy còn tao? – Từ Mã xoay người cô lại. – Tao thì sao? Mây an tâm sao?

Từ Mã chính là khúc mắc lớn nhất còn lại trong lòng cô, anh chính là người cô đơn phương rất lâu, rất lâu rồi, vốn tưởng rằng tình cảm lâu ngày cũng đã dần phai đi, tình cảm lúc này cô giành cho anh cũng chỉ đơn thuần là bạn. Nhưng hóa ra, lúc cô nói rằng cô phải đi, anh giữ cô ở lại, quan tâm cô, lại khiến tất cả cảm xúc vỡ òa, rõ ràng là hiện rõ đến không thể phủ nhận nhưng cô lại lẩn tránh cố tình dè dặt nó, tự mình chịu dần vật, tự mình giữ lấy mối tình này, mọi thứ đều tự mình chịu đựng.

Kiên quyết từ bỏ tất cả.

– Không an tâm.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt màu lục của người kia, lần đầu tiên cô quan sát anh kĩ đến như vậy, anh là con lai, ba là người phương Đông nhưng mẹ là người Châu Âu, vậy nên đôi mắt ấy đặt biệt trong suốt hút hồn, chính là vì ánh mắt đó, một lần nhìn qua cô liền không dứt ra được.

– Vậy sao còn đi? Nhấn tâm bỏ tao lại?

– Bởi vì Lạc Hi trẻ con lắm, nên tao mới lo lắng cho nó. Còn mày chứng chặc hơn nhiều, đâu cần thiết tao phải lo cho.

– Cần! Tao cần. – Anh khẳng định.

Ly Hân bất ngờ ngó ra, Từ Mã nói cần cô? Vậy là anh có chút nào yêu thương cô không?

– Ai nói tao không cần? Tao rất cần, mày phải ở bên cạnh tao. – Anh tiếp tục.

– Tại sao? – Ánh mắt cô toát lên vẻ ủ buồn, trả lời máy móc.

– Vì.. Tao thích mày.

Ly Hân tròn mắt nhìn anh, thật lâu cũng không đáp, ánh mắt kiên định đó, anh đang nói thật, không phải là đùa giỡn như ngày thường, là hoàn toàn thật lòng.

– Tao nói tao thích mày. Mày vẫn còn muốn bỏ đi sao? – Từ Mã lần nữa nhấn mạnh.

Cô nghe rõ, từng lời của anh đều nghe rõ, cô rất muốn đáp lại “tao cũng thích mày, tao không muốn đi” nhưng chính là không thể thốt lên lời. Cổ họng nghẹn đắng, mà con tim cũng do dự, giữa anh và gia đình, cô chính là không chọn được.

Cho dù cô đáp ứng anh, nói thích anh, nói bản thân muốn ở lại, thì chắc chắn cha mẹ cũng có cách ép buộc cô rời đi, mặc cho cô phản kháng. Đến lúc đó, chẳng phải còn thâm thương hơn bây giờ sao? Thà rằng lúc này một lần tuyệt tình, đến lúc phải đi nỗi đau cũng đã dịu đi, sẽ không đem lòng cô khoét sâu hơn nữa. Và còn, cô không muốn một lời nói của mình lúc này khiến anh vui mừng, sau này lại bị tạt một gáo nước lạnh. Tính tình anh, cô chính là hiểu hơn ai hết nhất định nhớ kỹ từng lời của cô, chỉ cần cô bảo anh đợi anh nhất định ngu ngốc đợi tới chết.

– Tao không thể không đi.

Mắt cô đã phấp hờn, cô gái này chính là mạnh mẽ cùng sĩ diện đến mức không cho phép bản thân rơi nước mắt trước bất kì ai.

– Vì tao. Cũng không thể?

Rung động..

Ly Hân chính là vì lời nói này mà rung động, thiếu chút nữa đã không kiềm chế được mà đáp ứng anh.

Đây là bước ngoặt, mà cũng là lần quyết định khó khăn nhất của cô.

– Xin lỗi. – Cô đứng dậy.

– Mày đúng là nhấn tâm, quả nhiên là một đứa sắt đá. Lạc Hi nói không sai, mày hồ hững đến mức tao cũng thấy ngọt ngào.

Từ Mã đứng dậy theo, cổ tình nói những lời đã kích chi mong cô quay lại nhìn một cái, lòng anh khản trương vô cùng, nếu lần này giữ không lại, thì đến bao giờ mới có thể gặp lại? Anh biết chỉ cần cô đi vào sự quản lí của cha mẹ, nhất định đến thờ gian thờ cũng không có, nghĩ đến là cảm thấy xót xa.

– Ủ. Không chịu nổi thì tránh xa ra đi.

Ly Hân dừng chân, chỉ quay nhẹ đầu nhả ra một câu, mày cũng đã nói như thế, có lẽ tao quyết định đúng không nên ở lại nữa.

– Sao vậy?

Lạc Hi nhìn thấy cô một mình đi xuống, về mặt âm thầm liền đi tới hỏi, nhìn phía sau thì thấy Từ Mã đang bước tới, hai người cãi lộn sao? Vì cái gì?

Từ Mã đứng phía sau cô, Ly Hân không hề phát hiện, thờ dài một cái ngược mắt nhìn nó, nặng nề lên tiếng:

– Lạc Hi.

– Hử?

– Tao sắp phải đi.

– Đi đâu cơ? – Nó còn lơ là.

– Đi Úc.

– Du lịch hả? Ủ.. đi vui về, nhớ chụp hình về cho tao.

– Định cư. – Cô nặng nề thốt ra hai chữ, cô sớm đoán được phản ứng của nó.

– Hà? – Nó ngạc nhiên tròn mắt. – Tại sao?

– Cha mẹ bắt.

– Ly Hân, mày thấy mệt mỏi không? – Ánh mắt nó đầy xót xa.

– Mệt! Rất mệt. Nhưng tao không có sự lựa chọn.

– Khi nào? Không thể không đi? – Dù biết rõ nhưng nó vẫn muốn hỏi.

– Ủ. Không thể! Chắc sớm thôi.

– Còn Từ Mã?

Nó nhìn thấy anh đứng đằng sau, vẻ mặt lãnh đạm như thể chắc đã biết trước rồi, nhưng có lẽ Ly Hân vẫn cứng rắn không chịu nói thật lòng mình, nó là nhện không được mới nhúng tay vào giúp họ thôi.

– Không quên được, cũng không buông được, nhưng tao cũng không thể giữ.

– Lại chọn cách tự chịu đựng?

– Quen rồi. Tao không sao. – Ly Hân vỗ vai nó an ủi, làm sao mà trong nó còn rầu rĩ hơn cả cô.

– Làm sao mà không sao được, mày rõ ràng là cố tỏ ra mạnh mẽ, tao còn không hiểu mày sao? Không chịu nổi nữa thì còn có tội tao bên mày, không cần gắng gượng.

– Ủ. – Cô rũ mi mắt xuống. – Nếu đến lúc tao đi, Từ Mã tìm đến mày, thì vẫn cứ im lặng đi, thằng đó ngu lắm, sẽ đợi tao đấy, sẽ đi tìm tao đấy. Nhưng cha mẹ tao là muốn giấu thì nó có lực tung trái đất lên vẫn không tìm được đâu.

– Có lẽ tao không giúp mày được.

Nó nhìn phía sau cô, anh đang tiến lại đây, có lẽ nghe hết rồi, nhiệm vụ của nó cũng xong rồi.

Ly Hân theo hướng nó quay đầu lại, chưa kịp nhìn rõ đã bị một lực mạnh mẽ kéo đi.

Một lúc sau quay lại, không biết Từ Mã đã nói gì nhưng hai người họ đều đang cười, cười rạng rỡ cùng hạnh phúc.

Insadong – Nơi món ăn đường phố phổ biến nhất.

Chúng nó hớn hờ càn quét hết tiệm ăn vặt này đến tiệm khác, ăn khoai lang nướng trong lúc mùa đông lạnh đến thở ra khói thật là sảng khoái.

– Ngon quá. – Lạc Hi vừa ăn vừa vui vẻ cười.

– Coi chừng nóng. – Hấn nhìn nó chăm chăm.

– Nhìn cái gì? Không ăn hả?

Nó đưa khoai lang được lột hết vỏ tới miệng hấn, hấn thuận thế cắn một cái, thế là hai đứa nhìn nhau ngây ngô cười.

Thật ra niềm vui chính là như thế đơn giản.

Nó đang suy nghĩ “có phải gia đình Ly Hân cố tình không hiểu những gì nó thật sự muốn không? ép buộc nó như thế là lo lắng cho tương lai nó sao? Là rất tốt sao? Ngột ngạt chết đi được.”

– Đau. Bỏ ra. – Ly Hân vùng ra khỏi tay Từ Mã.

– Sao? Vẫn không muốn nói thật? – Hai người đối mặt nhau.

– Nói cái gì? – Cô xoa xoa cổ tay đang đỏ của mình.

– Mày rõ ràng không nỡ đi tại sao không nói thật tao biết?

– Nói rồi thì mày làm được gì?

– Tao đi với mày!

– Cái gì? – Ly Hân ngạc nhiên.

– Đừng có bất ngờ. Nếu cả mày lẫn tao đều không buông xuống được, mà mày thì không thể không đi, vậy chỉ còn cách tao đi cùng mày. – Từ Mã kéo cô lại gần. – Nói thử xem, mày có thích tao không?

Cả người Ly Hân run lên dữ dội, cũng không ngờ tới chỉ một lời nói của anh lại khiến mọi thứ vỡ òa, nước mắt nén nhịn từ lâu cũng được dịp trào ra. Đường như mọi thứ đều xảy ra quá vội vàng đi, rõ ràng cô không thể chống cự nổi, lúc này tìm được một nơi an toàn liền sống chết nhào vào đó.

– Có.. – Từ Mã rất nhanh ôm lấy cô, nghe tiếng “có” nghẹn ngào vang lên. – Tao thích mày. Từ rất lâu rồi.

Từ Mã không kiên kị đi cùng cô, gia đình anh cũng sống bên đó, anh cũng chẳng có vướng bận gì nơi đây, sớm muộn anh cũng sẽ bị ép thúc sang đó, cố gắng ở lại cũng là vì cô.

Như vậy là được rồi, đủ rồi, chỉ cần như thế thôi..

Mùa đông năm nay, bốn người họ đều trở thành đôi. Ở nơi xa lạ, mặc dù là thời tiết lạnh đến thở ra khói, nhưng trong tim vẫn len lỏi đầy hơi ấm. Một cái ôm nhẹ nhàng, cái nắm tay an toàn, cái thơm nhẹ yêu thương cùng ánh mắt cung chiều, những điều đơn giản nhất lại giúp họ nhận thấy tầm quan trọng của mình nơi đối phương, là đủ để cùng nhau đi qua mùa đông này.

Mùa đông này họ có nhau, là một mùa đông không lạnh!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: “mẹ nói này, hai đứa thế nào rồi hả?”

Hai tuần du ngoạn vui vẻ trôi đi, quay về ngôi trường quen thuộc, sau một thời gian lại đến lúc thi cử, mỗi ngày vui đầu sách vở. Bọn chúng tuy rằng ham chơi, thường xuyên lơ là việc học, nhưng cũng không phải không hiểu được tầm quan trọng của kì thi tốt nghiệp sắp tới. Với cái đầu thông minh hơn người đó, lúc này mới vận động một chút cũng là chưa muộn.

Xuân qua đi, hè lại đến, tháng ngày thoi đưa, gần đây họ không phải chơi với sách thì là ôm chặt máy tính tìm tài liệu. Khu bàn ghế yên tĩnh nhất trong thư viện, mỗi ngày giờ cơm trưa đều bị họ chiếm lấy.

Ngày thường thì không thấy siêng như vậy, quả nhiên là chỉ đến gần giờ chót mới ló mặt ra, sắp chìm rồi mới bơi từ từ, lại còn là dạng ung dung thư thả.

Đúng thế nha.. bọn chúng thật sự rất chăm chỉ, học không ngừng, mà vẫn không có dừng trêu chọc nhau. Không khí trong thư viện tuy im lặng căng thẳng nhưng đôi lúc vẫn thoang thoảng tiếng cười đùa.

– Này! Sai rồi. – Hấn gõ viết lên đầu nó.

– Há? Đúng rồi mà, là máy tính sai. – Nó phản bác, ra vẻ chỉ giáo chỉ tay lên tập hấn. – Nhìn đi, 9×8 mà ra 72 há? Không thuộc bảng cửu chương này. – Nó gõ một cái lên đầu hấn. – Làm bài khó quen nên gặp bài dễ bị lú há? – Nó gõ thêm một cái. – Còn chửi tao. – Được nước lã tới, nó còn tỏ vẻ rất khoái chí.

– Này!

Hấn quát lên làm nó giật mình trừng lớn mắt, nắm tai nó kéo nhẹ để nó nhìn vào tập mình.

– Không thuộc bảng cửu chương hả? 9×8 là 72, không sai, bấm máy tính thử đi. Người ta càng học càng khôn, mày cứ như càng học càng lòi cái ngu ra. Còn nói tao sai? Nhìn kĩ chưa?

Hấn học nó mỗi câu đều gõ lên đầu nó một cái, nó rút cuộc bị gõ tới bốn cái, xoa đầu, nhìn lại tập rồi lại nhìn nhìn hấn, cười trừ.

– Hi hi, nhìn nhầm. Chỉ là nhầm lẫn thôi.

Khắc Hấn dùng hai tay kéo má nó ra, coi như là phạt, Lạc Hi hết cách chỉ có thể âm ức im lặng tiếp tục làm bài.

Ly Hấn nhìn đối diện, khóe miệng vô thức cong lên, bị người kẻ bên gối cho một cái, to gan dám mất tập trung khi đang ngồi cạnh anh. Từ Mã làm mặt lạnh, hấn không thể đem hai người trước mặt quăng đi nơi khác.

– Nhìn tao này. – Anh gõ viết xuống bàn.

– Há? – Ly Hấn thu tầm mắt về.

– Tập trung.

Thư viện lần nữa chìm trong im lặng, tiếng bút sột soạt trên giấy cùng tiếng hít thở đều đặn vang rõ trong không gian yên tĩnh. đúng là không đến phút chót cũng dừng mong nhìn thấy mặt siêng năng của lũ này.

Một tháng sau.

Trước ngày thi tốt nghiệp, mẹ Huyền nấu cả bàn đồ ăn ngon, gọi cả gia đình hấn sang chơi. Bữa cơm hôm đó chính xác diễn ra như thế này, hai ông bố thì bàn toàn việc kinh doanh, nghe đến nào nó xoay lòng dòng, hai bà mẹ thì gấp thức ăn cho hai đứa nó liên tục:

– Ăn nhiều một chút.

– Cái này con thích, ăn nhiều vào.

– Mẹ, mẹ ăn đi, đừng cứ lo gấp cho tui con. – Nó ngăn lại trước khi chén com mình biến thành cái đống nhỏ.

Com tối xong, ngồi ngoài phòng khách ăn trái cây, chẳng biết thế nào phụ huynh hai bên lại đột nhiên nhắc tới chuyện của nó và hấn.

– Mẹ nói này. Hai đứa thế nào rồi hả?

Mẹ Huyền nháy mắt với nó, làm nó ngượng ngừng cắn miếng táo nữa ngày chưa xong.

– Cái gì mà thế nào. Chẳng thế nào cả. – Nó nhỏ giọng.

– Sao mà không thế nào? – Mẹ Yên lại khêu hấn. – Con nói xem.

Hấn im lặng, quay qua nhìn nó một cái, thấy nó ra hiệu hấn đừng nói thì miệng nhếch lên một cái, khoát tay lên vai nó đem cả người kéo lại gần, dưới sự ngạc nhiên của nó mà tuyên bố một câu:

– Hi Hi là bạn gái con.

Mẹ hai đứa nghe xong gương mặt liền nhu hòa hơn hớ, hai con người từ đầu vẫn lo bàn công việc cũng dừng lại nhìn họ.

– Nói chi tiết xem nào. Từ khi nào hả? Tiến triển tới đâu rồi? – Hai mẹ vô cùng hào hứng.

– Cái gì mà chi tiết? Không có, a.. không phải, ashii.. mẹ đừng hỏi nữa.

Lạc Hi bị hấn khoát vai ngay trước mặt người lớn có chút không thoải mái, đâm ra mẹ càng hỏi thì nói năng càng lộn xộn, mặt cũng ngượng ngừng ửng hồng.

– Khắc Hàn, con nói.

– Không nói. – Hấn lắc đầu. – Hai người rảnh rồi thì làm việc khác đi, đừng tò mò chuyện tui con.

– Thằng này, thật là ích kỉ. – Mẹ hấn tặc lưỡi.

– Con là con mẹ đấy. – Hấn vịn lại lời mẹ.

– Chính là không giống ai.

– Nó đẹp trai giống anh mà. – Ba Luân cảm thán.

– Chính xác. – Hấn lập tức đồng tình.

– Có đứa mù mới thấy mày đẹp. – Nó chống cằm làm như vô tình nói ra.

– Mày đang tự nói mình hả?

Lạc Hi liếc hấn, lúc này im lặng chính là vàng.

Buổi sáng đầu tuần.

Khắc Hàn và Lạc Hi không biết như thế nào, mọi ngày đều đúng giờ thì hôm nay lại dậy muộn, hót ha hót hà phóng tới trường. May mắn cổng trường chưa đóng, nhìn xuống đồng hồ đeo tay, người ta tập trung được nửa tiếng rồi, chỉ còn 15 phút nữa là bắt đầu làm bài.

Hai người nhanh chóng chạy vào trong, phía sau truyền tới tiếng nói

– Chết mẹ rồi, trễ trễ..

Quay đầu nhìn, là Mẫn Di, đi trễ mà cũng có đồng bọn. Bởi vì nó đứng lại mà Mẫn Di lại chạy quá vội vã, cuối cùng đâm sầm vào nhau, nó loạng choạng vài cái muốn ngã xuống đất.

– Aida, xin lỗi, xin lỗi.

Cô thật sự quá gấp, còn không thèm ngược nhìn mình đã đụng vào ai, một mực cúi gầm mặt xin lỗi vài tiếng lại muốn chạy đi.

– Mẫn Di. – Nó gọi.

Cô nghe tiếng gọi thì ngoảnh đầu lại, nghi hoặc nhìn nó

– Lạc Hi? Mày cũng có ngày đi trễ sao?

– Vào nhanh đi, lát nói.

Ba người nhanh chóng ai về phòng nấy, vốn là tâm trạng vô cùng căng thẳng giờ lại thoải mái nhiều rồi, bao nhiêu lo lắng đều bị quẳng sau đầu.

Reng~ Reng~

Tiếng chuông reo, đồng loạt các cửa phòng mở ra, hành lang yên tĩnh hóa một mảng ồn ào, tiếng bàn luận, tiếng than thở cứ xen lẫn vào nhau.

Lạc Hi bước khỏi phòng đã nhìn thấy hắc đứng dựa bên cửa, liền bày ra bộ mặt mèo con, than thở:

– Sai ba câu. – Nó giờ ba ngón tay lên.

– Vẫn đủ điểm được hạng hai. – Hắc xoa đầu nó chọc.

– Tự tin quá ha? Không sợ tao giành hạng nhất của mày? – Nó bĩu môi.

– Không sợ!

– Chảnh chó! Kì này biết đâu chừng tao được hạng nhất. – Nó nháy mắt.

Đây, rõ ràng là đang mè nheo, hạng nhất còn muốn giành chứ nói chi giữ không nổi hạng hai, cố tình khuyếch đại lỗi sai!

– Đi tìm tụi nó.

– Nè nè.. Mày không nghe tao nói hả? – Nó làm mặt chất vấn.

– Có nghe. – Hắc kéo dài giọng. – Không lẽ giờ muốn tao hai tay dâng hạng cho mày.

– Ý kiến hay. – Nó giờ ngón cái.

– Mơ đi. – Hắc búng trán nó. – Cái đầu này chẳng nghĩ được gì tốt.

– Làm bài thế nào? – Nó ngồi xuống ghé liền hỏi.

– Chắc vẫn không bò lên nổi. – Mẫn Di chép miệng.

– Hào quang ở vị trí thứ hai chả bao giờ rọi lên người tao. – Ly Hân chống cằm.

– Tao vẫn là nên yên phận, hạng bảy cũng không tệ. – Triết Nhã lắc đầu.

Ba cái đứa này, rõ ràng là lừa nhau mà, nói đến nó nhất thời á khẩu không biết phải đáp thế nào

– Me hạng nhất ấy, tránh xa chỗ của tao ra. – Nó cười.

– Hạng hai còn không lên nổi, mà kêu tụi tao me hạng nhất? Mày bị gì? – Từ Mã nghịch tóc Ly Hân.

– Bằng chứng là Lạc Hi cũng giành không lại thì tụi tao bít cửa. – Trịnh Cẩn đang uống nước ngọt.

– Đứng đứng, có lên cũng là tao lên chứ còn lâu mới đến lượt bảy. – Nó gõ đầu từng đứa.

Cứ như vậy đùa quay giỡn lại, giờ giải lao chậm rãi trôi đi, bọn họ quay về phòng tiết tục còn hai môn nữa.

~~

– Thế nào rồi? – Triết Nhã ra sớm đã đứng trước phòng nó.

– Ôn. – Nó giờ đầu ok.

– Vậy đi ăn?

– Đi.

Nó kéo Nhã đi trước, để quên hắc đang bước tới phía sau, Khắc Hàn chậm chạp đi theo, đi ngang gặp Trịnh Cẩn thì kéo hắc đi luôn, Gặp Từ Mã cũng lúi đi nốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ còn vài tuần nữa là tốt nghiệp rồi, họ sẽ trở thành học sinh cấp 3, mà quãng đường tiếp theo đó sẽ không có Ly Hân và Từ Mã.

Nhật kí bốn năm cấp 2 xinh đẹp mà bây giờ họ cùng nhau viết lên, bây giờ tiếp tục thêm ba năm, ghi lại những khoảng khắc đáng nhớ khác nữa, chỉ là đáng tiếc, bức tranh bảy màu thiếu mất hai mảnh ghép.

Tuần cuối cùng sắp tới đây chắc sẽ rất đáng mong chờ..

Khi nào truyện hết tác giả sẽ báo, vậy nên đừng có hỏi đã hết chưa ~~~ tác giả đang rất cố gắng ra chap :v lười quá ~~~

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chia tay vốn không dễ dàng

Cái nóng của mùa hè bắt đầu phảng phất qua đây, ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi, không khí nóng hầm hập như cái lò nung.

Lễ tổng kết được diễn ra dưới mái che căng giữa sân trường, mặc dù vậy cũng không giảm đi được cái nóng của mùa hè. Phía trên sân khấu là hình ảnh thầy hiệu trưởng đang phát biểu với vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Thầy đã có tuổi, gương mặt đã xuất hiện những nếp nhăn, nhưng ánh mắt thầy nhìn những cô cậu học trò phía dưới, vẫn là như thể hiền dịu, chân thành. Những đứa học trò một tay thầy dẫn dắt, có người sắp sửa bước ra khỏi cổng trường này, có người sẽ chuyển đi học ở cơ sở mới. Mỗi người đều sắp phải bắt đầu một vận mệnh mới cho mình, không có thứ gì là mãi mãi ở lại!

– Ahh.. Nóng quá! – Lạc Hi phe phẩy cây quạt.

– Chịu chút đi, năm nào chả vậy. – Khắc Hàn cầm lấy quạt, quạt giúp nó.

– Buồn ngủ nữa chứ.. – Nó vươn vai.

– Tao nghe mấy lời này của thầy tới tám lần rồi ấy. – Triết Nhã vừa cười vừa nói.

– Thi sang trường khác, lúc đó nghe người khác nói cho mới mẻ xịu.

– Hờ.. Dễ nghe ha. – Nhã bĩu môi. – Thế mày định thi trường nào? Không học tiếp ở đây sao?

– Chắc thi thử trường nào cao một chút, thay đổi chút không khí. – Nó cười. – Dù sao chắc cũng không học đại học đâu, nên cứ thử một lần thế thôi.

– Không học đại học? – Mẫn Di ngạc nhiên.

– Ủ. Tập đoàn của gia đình mình không thể bỏ hoang được. – Nó đùa.

– O.. Thế anh hai của mày làm gì? Nào để em gái tự gánh vác thế?

– Ông biệt tăm gần mười mấy năm bên nước ngoài rồi. Tính mai danh ẩn tích luôn hay gì ấy. Kệ đi. – Nó khịt mũi.

– Tới lúc thì anh ấy sẽ về thôi. – Hấn véo mũi nó.

– Thì đó, tập đoàn sẽ là của anh ấy, mày có thể làm những gì mày thích mà? – Trịnh Cần cũng xen vào.

– Biết là vậy, nhưng chống đỡ một tập đoàn không phải chuyện đơn giản biết không?

– Anh ấy cũng giống ba Khải thôi, không làm được thì Lạc Từ cũng không tồn tại đến giờ. – Hấn giải thích.

– Thôi lúc ấy rồi tính, hoặc tao sẽ học kinh doanh. Sau này cũng có thể giúp cả mày nữa. – Nó nhìn hấn nhe răng.

– Sau này ở nhà ngoan ngoãn, để tao cưng chiều mày là đủ rồi. – Hấn xoa đầu nó.

– Bớt tình đi, cả thế giới đều biết hai đứa mày yêu nhau rồi. Có nhìn thấy những người độc thân này rất đáng thương không?! – Triết Nhã xanh mặt.

– Hihi.. Không nói nữa, thế bọn bây tính thế nào?

– Từ từ tính, chắc lại đi theo mày nữa quá. – Mẫn Di cười.

– Để xem có theo kịp không. – Nó xem thường.

– Nghi ngờ khả năng của tao? – Mẫn Di nhướn mày.

– Đùa thôi. Có không kịp thì tao sẽ dừng lại đợi.

– Ê khoan. Sáng giờ Ly Hân đâu? – Nhã nhìn xung quanh.

– Ủ nhĩ?! Đâu mất rồi. – Nó dáo dác.

Lễ bắt đầu được nửa tiếng rồi, vẫn không thấy Ly Hân đâu, cả Từ Mã cũng mất tăm.

– Có khi nào?.. – Triết Nhã đoán.

Lạc Hi nhú mày, ánh mắt của Nhã.. không lẽ..?

– Không thể nào! Không thể! Hôm qua còn nhắn tin với tao suốt đêm mà. – Nó chặn ngay câu nói tiếp theo của cô.

– Gì? Suốt đêm? Tao bảo mày ngủ sớm rồi mà...- Hấn gần như muốn bật dậy.

– Ah bình tĩnh. Không phải vậy. – Giờ mới biết mình lỡ lời.

– Gọi cho Ly Hân thử đi. – Trịnh Cần đề nghị.

Nhìn dãy số chạy dài trên màn hình, lòng họ cũng sốt như cái nắng hè gay gắt. Làm sao có thể đi mà không nói một lời nào chứ, không một lời tạm biệt, cũng chẳng thém nhắn nhủ lại gì cả.

Một lần lại một lần điện thoại nháy sáng, cô gái vẫn một mực đưa mắt ra ngoài cửa kính, dòng cảnh vật ngược xuôi ngoài kia, vừa nhanh vừa lẫn lộn như cả xúc trong lòng cô vậy.

– Không bắt máy?

– Không!

– Quyết tâm như vậy?

– Không phải quyết tâm, mà là chỉ cần tao bắt máy nghe thấy tiếng bọn nó, tao sẽ không đủ nhẫn tâm và dũng khí để bước đi nữa.

Người con gái quay lại, gương mặt đẹp như được điêu khắc mà ra, không còn quầng thâm mắt, môi đỏ đầy sức sống, so với Ly Hân hôm xuất hiện ở phòng ăn, hôm nay thật sự đẹp hơn nhiều. Đáng tiếc đôi môi đỏ không còn cười tươi như ngày đó, ánh mắt cũng chẳng còn sự hưng phấn, cả khuôn mặt chỉ cần miêu tả bằng một chữ buồn. Bối ai đến lạ thường.

– Ồn không?

Từ Mã ngồi bên cạnh, nhìn thấy cảnh tượng này cũng thấy xót xa, vốn cuộc chia tay này có thể dễ dàng trôi qua vậy mà cô gái này lại chọn cách một mình chịu đựng.

– Không sao. Cũng quen rồi. – Ly Hân cảm thấy mình phải an ủi ngược lại anh.

– Một mối thì đừng gượng gượng nữa. – Từ Mã xích lại, ôm lấy vai cô.

– Được mà. – Ly Hân mỉm cười, đẩy anh ra.

Từ Mã nhìn cô chỉ biết im lặng thờ dài, anh chỉ mong là mình có thể trở thành nơi để cô tâm sự, nơi cô có thể thoải mái gỡ xuống chiếc mặt nạ kiên cường, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác cô vẫn cứ mạnh mẽ như vậy.

Mây kiếm nhều chặt, ngũ quan xinh đẹp nhìn lại còn một đống, đôi mắt nâu sâu thẳm, ánh mắt ghim chặt trên khuôn mặt người con gái, đến cả anh cũng cảm thấy đau thương thay cô.

Sân bay

– Ngồi đây đi, tao đi làm thủ tục. – Từ Mã đặt vali ngay ngắn bên cạnh cô.

– Ừm

Xung quanh vị trí cô ngồi là những người mang các bậc cảm xúc khác nhau. Có người đang buồn bã tạm biệt người thân của mình, họ khóc rất nhiều. Ly Hân nhìn, ước gì mình cũng có thể thoải mái như họ. Có người ra khỏi cửa quan, tìm kiếm bóng hình người thân, một cái liềm nhào tới ôm chặt, trên mặt treo lấy nụ cười rất tươi.

Nhìn lại mình, một thân một mình ngồi ở đây, hoàn toàn lạc lõng đối với dòng người ngoài kia. Biệt ly.. Đâu phải đơn giản, chỉ có trải qua thì mới biết được khó khăn của nó.

Những ngày trước khi xem phim hay đọc truyện, tới những cảnh chia tay đầy nước mắt, cô đã từng bấu môi khinh bỉ mà nói một câu “có gì to tát mà phải khóc thành thế này chứ”. Bây giờ cô mới thấu, cảm thấy họ còn thoải mái hơn cô, ít ra họ còn có thể khóc, có gia đình bên cạnh.

Chuông điện thoại vang lên kéo cô về với thực tại, dòng chữ “Hi Hi” chạy trên màn hình không ngừng nhấp nháy, như đang thúc đẩy cô mau bắt máy.

Nhìn chằm chằm điện thoại một hồi, cầm lên nắm chặt rồi lại nhẹ nhàng thả ra, rốt cuộc cũng không bắt máy.

– Không bắt máy! Làm sao giờ? – Lạc Hi sốt ruột cắn răng.

– Để tao gọi Từ Mã. – Trịnh Cần lấy điện thoại ra.

– Alo? – Từ Mã đang làm thủ tục, trực tiếp bắt máy mà không nhìn xem là ai đã gọi.

– Đang ở đâu?

– Sân bay.

– Cái gì?? – Trịnh Cần la lớn.

Từ Mã đưa điện thoại xa khỏi tai mình, nhìn lướt qua màn hình đang sáng, Trịnh Cần? To chuyện! Nếu vậy thì một lát sẽ thấy bọn họ xuất hiện ở đây mất. Thủ tục còn

một lát nữa mới xong, bọn họ muốn tới thật sự có thể lập tức có mặt, trong lòng sốt ruột không yên, Ly Hân mà biết anh lỡ miệng nói ra chắc sẽ giết chết anh.

– Xong rồi, đi thôi. Mau lên.

Thủ tục xong xuôi, Từ Mã đến chỗ Ly Hân, hấp tấp kéo cô đi.

– Há? Sao gấp vậy. – Cô loạng choạng kéo vali.

– Mau lên. – Từ Mã nhận lấy vali từ tay cô.

Cửa sân bay lúc này từa vào một đám người đông phục xóc xếch, thờ hồng hộc, không ngờ trốn lễ cũng tốn gần cả tiếng, rốt cuộc trốn đến lúc lễ kết thúc mới ra hết, tốn công!

– Này! Tim đi. – Lạc Hi quát lên.

Cả đám như ong vỡ tổ đổ vào dòng người trong sân bay, ánh mắt đảo đảo tìm kiếm, đáy mắt chỉ còn một tia hy vọng duy nhất.

Ly Hân bước đến cửa soát vé, tay đưa vé cho nhân viên, đầu vẫn ngoảnh lại lưu luyến nhìn tất cả một lần, khi quay lại nhìn đến đôi mắt nâu của anh từ trong đó tìm thấy một tia trấn an mới thả mắt chuẩn bị bước vào.

– Ly Hân. Trạc Ly Hân! Mày có nghe thấy tao không há?

Tiếng nói ngọt ngào giờ chứa đầy hoảng hốt, tưởng như chậm một giây sẽ không có cơ hội để nói ra nữa. Giọng nói của nó lan khắp sân bay, nắm chặt micro trong tay, tiếp tục để giọng nói truyền khỏi loa phát thanh.

– Ly Hân, mày đang ở đâu thì đứng ở đó đợi bọn tao. Mày không thể cứ thế mà đi được..

Trong lúc nó nói, bọn lớp nó đã tìm đến cổng soát vé của cô, từ xa nhìn thấy bóng hình quen thuộc, Mẫn Di lớn tiếng gọi:

– Ly Hân.

Người đã lướt qua nhân viên soát vé đột nhiên cứng lại, cô cố gắng bước đi mà vẫn không nhấc chân lên được.

– Ly Hân. Mày bước ra đây, ra đây nghe tao nói rồi muốn đi đâu thì đi. – Triết Nhã tức giận quát lên.

Những người xung quanh tò mò dừng lại một chút, nhân viên ở đây nổi ngày nhìn đủ loại hình thức chia tay cũng chẳng còn lạ lẫm gì.

– Làm sao?

Ly Hân đi đến trước mặt họ, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói nhẹ như bông.

– Mày không nói với tụi tao hôm nay mày đi. – Mẫn Di giận đến đầu muốn bốc ra khói. – Cả mày nữa Từ Mã, tính con này nó là vậy nhưng mà mày không phải không biết lần này đi rồi thì khi nào mới gặp lại được chứ.

– Ly Hân không muốn cho tụi mày biết. – Từ Mã vô tội.

– Không muốn? Rốt cuộc mày xem tụi tao là gì? – Triết Nhã trợn mắt.

– Mệt quá, ồn ào. Biết là bọn bây sẽ như vậy nên mới không nói. – Cô day thái dương.

– À thì ra bọn tao làm phiền mày. Xin lỗi nhé.

Triết Nhã tự cười khinh, quay người toan bước đi, bà vai đột nhiên bị một lực rất mạnh đụng vào, loạng choạng méo ngã.

Lạc Hi chạy ào đến ôm lấy Ly Hân, hành động bất ngờ khiến cô tròn mắt, đến khi cảm giác vai áo somi của mình ướt ươn ướt mới được Lạc Hi buông ra. Tiếp đến bên tai truyền đến giọng nói đã gần như nghẹn lại

– Ly Hân, đến nơi đọc mail của tao nhé.

Đơn giản một câu nói, không níu kéo, không mè nheo, để mọi thứ dễ dàng trôi qua.

– Lạc Hi.. Tao xin lỗi.

Ly Hân vẫn nghĩ rằng mình có thể mạnh mẽ chống cự, nhưng không hề lường trước, hình ảnh này của nó lại đánh vào lòng cô một cái đau đốn, ước gì cô có thể thoải mái khóc cười như nó.

– Tao.. Tao biết mình phải mạnh mẽ, tao mà nói cho bọn mày biết, nhất định cảnh như thế này sẽ xảy ra, chỉ cần nhìn thấy tụi mày tao sẽ không nở rời đi. Vậy nên, tao không dám gọi tụi bây, đến nhìn tụi bây lần cuối cũng không dám.

Hốc mắt đã đỏ nhưng vẫn kiên cường không khóc, hít mũi một cái, Ly Hân cười tươi nói tiếp

– Nước Úc cũng không xa xôi gì, rảnh rồi tao gọi điện cho bọn bây nhé. Có thời gian thì đến thăm tao, nhưng chắc chỉ được đi chơi với bọn bây vài bữa thôi. Mà có lẽ tao sẽ không về được nữa đâu. – Càng nói, nụ cười trên môi càng méo mó. – Tao biết bọn mày sẽ nhớ tao, khi nào nhớ thì mở hình tao ra coi nha. Cố gắng lên nhé, tụi mày phải học hành, chơi đùa vui vẻ cho cả phần tao nữa, biết không?

Ly Hân nửa đùa nửa thật, từng bước lên ôm cô một cái, nhấn gửi vài lời, Mẫn Di và Triết Nhã biết mình sai rồi cũng đến gần siết chặt cô.

Mãi đến lúc nhân viên nhắc nhở, và hàng người soát vé đông dần, Ly Hân mới mỉm cười một cái, quay người đi vào.

— Nhớ đọc mail tao nhé. — Nó nói vọng vào.

— Đi mạnh giỏi. — Trịnh Cẩn bá vai Từ Mã.

— Ủ. — Anh gật đầu.

— Cố lên. — Khắc Hân vỗ vai anh.

Từ Mã phì cười, tên này đúng là đến cách chào tạm biệt cũng khác người.

Đám nó đứng ở sân bay, nhìn ra ngoài đường chạy, mãi cho đến khi nhìn thấy máy bay hai đứa nó ngồi mất tí ngoài sau tầng mây mới thất thiêu đi về.

Loading ...

Hôm tao viết thư này cho mày là hôm trượt tuyết ở Hàn về cơ, để trong hòm thư vẫn chưa nhấn gửi, lúc này tao đang ở phòng phát thanh mới bị đuổi ra này.. Chèn thêm dòng này vô thôi rồi gửi cho mày ngay đây. Biết là hai đứa mình chưa bao giờ sến súa với nhau đến vậy nhưng cái này ngoại lệ nha..

Ly Hân!

Mình làm bạn bao lâu rồi nhỉ? Bốn năm rồi nha. Nhớ ngày đầu tiên hai đứa mình ghét nhau muốn chết ấy, đến giờ thì cứ dính nhau như sam. Tính cách cũng chả hợp nhau mà hông hiểu sao lại thân thiết được vậy cơ.

Mày sẽ đi Úc nhì.. tao còn tưởng tượng về khoảng thời gian cấp ba của bọn mình ấy, có lẽ chẳng còn cơ hội nữa, hihi..

Mày ấy, chuyên gia thức khuya luôn, sâu ngủ ngày không à. Sau này không được đọc ngôn tình đến tận khuya nhé, nhiều lắm đến 11 giờ thôi, ngủ sớm dậy sớm đi. Phải ăn đủ bữa, ăn đủ dinh dưỡng, tự chăm lo bản thân nhé, tao không có ở đó mà để mày hú một tiếng thì xách xe dẫn mày đi ăn Pasta đâu.

Tao biết trách nhiệm mày mang rất lớn, bởi vì gia đình mày chỉ có một đứa con là mày, một đứa con gái phải học hỏi để thừa kế một tập đoàn khổng lồ thật sự không phải đơn giản, bằng chứng là lúc tao đề nghị với ba Khải, bị chửi te tua luôn mày ạ.

Bác trai, bác gái, là muốn mày tốt nên mới khắc khe với mày vậy thôi, vì muốn mày có một tương lai tốt đẹp. Nên đừng nghĩ xấu họ nhé.

Nhớ điều này, cuộc sống là của mày, nên hãy sống vì bản thân nữa nhé. Đừng cứ mãi đuổi theo những thứ cha mẹ yêu cầu, suy nghĩ kĩ và đừng để mình hối hận. Thất cô cũng cần thờ mà, haha..

Đừng gắng gượng quá Ly Hân nhé, mệt mỏi thì nghỉ một chút, Trạc Thần sẽ không vì một ngày mày lười biếng mà sụp đổ đâu.

Tao không muốn vài năm tao sang đó thăm mày, sẽ nhìn thấy một Ly Hân tiều tụy, mà tao muốn phải thấy một Ky Hân trưởng thành, xinh đẹp cơ.

Cuối cùng là, ở bên đó, đừng quên tao, Ly Hân nhé!

Gập máy tính lại, một giọt nước long lanh nhiều xuống nắp máy bóng loáng, Ly Hân cắn chặt môi dưới, ép bản thân rời khỏi dòng cảm xúc buồn bã. Nước mắt lại như không thể kiểm soát mà lăn chã đầy mặt, ai biết được đã bao lâu cô chưa khóc qua chữ.

Từ Mã ngồi bên cạnh ôm lấy vai cô, để đầu cô tựa lên vai mình, cảm nhận bờ vai cô run rẩy, anh chỉ có thể im lặng ôm lấy, thầm nói với cô

“Ly Hân, không sao rồi. Sau này tao hứa, sẽ không để mày phải tự chịu đựng một mình nữa.”

Vài chap nữa chắc cho cao trào =))) hình như chap này hơi thâm, mà sao viết tình queo chả có tí nước mắt nào ấy... Cho cái ý kiến đi huhu. Trễ 30' rồi nhưng vẫn chúc mọi người năm mới vui vẻ nhé ^^

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Một người bình thường

Một năm sau.

— Hi Hi, xong chưa con? — Mẹ Huyền nói vọng lên lầu.

– Xuống tới đây. – Nó chạy xuống lầu.

Mộc Lạc Hi diện chiếc váy màu đỏ, tay áo bằng vải len dài tới khuỷu, nhí nhảnh ở trước mặt mẹ Huyền xoay một vòng.

Chân váy theo động tác của nó mà xòe ra, mái tóc uốn xoắn bồng bềnh cũng theo đó mà chuyển động, kèm theo nụ cười rạng rỡ trên môi.

Lạc Hi càng lớn càng xinh đẹp, bắt đầu ra dáng thiếu nữ rồi.

– Mẹ, con đẹp không?

Nó nhìn mẹ Huyền cười, đôi mắt to long lanh toát ra tâm trạng vui vẻ của chủ nhân.

– Đẹp. – Mẹ Huyền cười, vuốt tóc nó.

– Hôm nay chúng ta đi đâu vậy? – nó khoát tay mẹ.

– Đi chúc tết.

– Hà? Không đi chơi sao? – Nó thờ dãi.

– Hôm nay mừng một, chẳng nơi nào mở cửa cho con chơi đâu. – Mẹ kí đầu nó.

– Chào ba Khải, mẹ Huyền.

Khắc Hàn ở cửa đi vào, lễ phép cúi người, bộ dạng đang chờ lì xì đây mà.

– Haha, Khắc Hàn ngoan. Của con này. – Ba Khải đưa cho hắn tờ lì xì đỏ chói.

Lạc Hi nhìn thấy lập tức sáng mắt lên, không hề nheo với mẹ mình nữa, chạy ngay đến xòe tay trước mặt ba, đôi mắt nâu chớp chớp:

– Ba.

– Làm sao? – Ba Khải giả ngơ.

– Baaa.. – Nó kéo dài giọng. – Lì xì của con.

– Không chúc tết mà muốn lấy lì xì à? – Ba Khải cảm phong bì đỏ trước mặt nó di chuyển qua lại.

– Ó.. Khắc Hàn cũng đâu có chúc..

– Đẹp trai thì ngoại lệ biết không? – Hắn cười đắc chí.

– Không lấy sao? – Ba tiếp tục chọc nó.

Lạc Hi liếc hắn một cái rồi sắc, sau đó liền quay lại nhìn ba mình nở nụ cười tươi như hoa.

– Ba, con chúc ba mười năm sau nữa vẫn đẹp trai như vậy nha.

Mẹ Huyền chuẩn bị xong xuôi đi đến cạnh họ, liếc mắt thấy vợ đi tới, ba Khải hỏi thêm, vẫn dùng phong bì màu đỏ hấp dẫn nó:

– Thế con chúc mẹ cái gì?

– Chúc mẹ hai mươi năm sau nữa vẫn trẻ đẹp như vậy. – Nó cười.

– Khéo nịnh. – Mẹ Huyền cười bởi sự tinh nghịch của nó.

– Chúc ba mẹ một lần xem.

– Ah, gì mà lắm thế. Ba được voi đòi tiên à. – Nó giậm chân.

– Vậy thôi chúng ta xuất phát. – Cát lại lì xì vào.

– Xì, xì.. – Nó ngăn lại.

– Con chúc ba mẹ ngày càng thương yêu nhau hơn nhé. Hai người sẽ ngày càng làm con ganh tị hơn. Yêu nhau đến đâu bạc răng long luôn, cần thiết thì cho con thêm đứa em nữa. – Nó cười nham hiểm.

– Haha.. Thêm đứa em thì không có đâu, nhìn mẹ con trong phòng sinh là ta đau lòng không yên, không có lần thứ ba, tuyệt đối không! Còn việc yêu thương và cưng chiều mẹ con ta làm mỗi ngày rồi, nhất định sẽ theo lời chúc của con. – Ba Khải đưa nó phong bì đỏ.

– Cảm ơn ba.

Nhận được lì xì nó lập tức quên đi sự hiện diện của hai người trước mặt, lật trước lật sau nhìn ngắm phong bì, trong lòng đoán năm nay ba mừng tuổi mình bao nhiêu.

– Khắc Hàn, gia đình con không đi đâu chúc tết sao? – Mẹ Huyền hỏi hần.

– Ghé nhà vài họ hàng thân thiết thôi ạ, cũng không nhiều. – Hần cười.

– Nếu vậy tối nay hai gia đình mình cùng đi ăn nhé? Anh thấy sao? – Mẹ Huyền nói với ba nó.

– Ừ cũng được, Khắc Hàn sang nói với ba mẹ giúp ta nhé. – Ba Khải dặn hần, rồi nắm tay mẹ Huyền. – Chúng ta đi thôi.

Buổi tối ở nhà hàng Pháp.

– Ngồi đây nào. – Ba Khải kéo ghế cho mẹ nó.

– Ba chỉ quan tâm tới mẹ. – Nó chu mỏ.

– Có cái ghế, tự kéo đi. – Mẹ Huyền ngồi xuống.

– Mẹ nhớ đó nha. – Nó kéo ghế ngồi xuống. – Ba thiên vị.

Mộc Châu Khải nhìn con gái lớn lên xinh xắn, nhưng tính cách vẫn không chừng chặc lên được tí nào, khi nào thì mới con thể yên tâm với con bé này đây.

– Haha.. Hoắc Luân, bên này.

Nhìn thấy gia đình Triều từ bên kia đi tới, ba nó gọi.

– Chúc mừng năm mới. – Triều Hoắc Luân ngồi đối diện ba Khải.

– Gọi gì ăn đi.

Chưa gì đã thấy hai người mẹ bàn tán món ăn với nhau, Lạc Hi chăm chú vào chiếc thoại sáng nhấp nháy, Khắc Hàn nhìn nó nhíu mày:

– Từ khi nào trên bàn cơm được sử dụng điện thoại vậy?

– Tao gọi cho Ly Hân. – Nó vẫn không ngước mặt lên.

– Ly Hân? Bên đó lúc này 11 giờ rồi mà, nó ngủ hay chưa?

– Ừ đứng rồi, nhưng con đó làm gì ngủ sớm vậy, chắc lại thức đọc ngôn tình nữa cho xem.

– Mày nhớ nó lắm hả? Ăn cơm cũng gọi.

– Thì cũng nửa năm không liên lạc rồi, với lại hôm nay mừng một, gọi chúc tết.

Facetime được kết nối

– Lạc Hi? – Giọng Ly Hân chứa đầy mệt mỏi.

– Chúc mừng năm mới Ly Hân. – Nó mừng rỡ.

– Ừ, mà cũng vậy.

Nhận thấy cô có chút khác lạ, nó hơi khựng lại, Ly Hân nhìn qua tiều tụy lắm, nếu là ở ngoài chẳng phải sẽ còn hốc hác hơn sao? Lạc Hi nhìn cô xót xa thay..

– Ly Hân, nửa năm gần đây rất mệt mỏi?

– Ừ, học tập áp lực, gia đình áp lực, công việc áp lực.

Cô day thai dương, bờ dạng giống như người phụ nữ trưởng thành vừa tan ca làm, trông già dặn hơn hẳn.

– Học nhiều lắm sao? Mày chỉ mới sang đó một năm thôi mà. – Lạc hi đau lòng.

– Gần đây cha đã để tao tiếp xúc dần với những lĩnh vực trong công ty rồi, chồng sách ở nhà lại nhiều thêm nữa. Còn phải đọc tài liệu rất nhiều năm về trước công ty nữa chứ. Như thế đã đành, trở về nhà, căn nhà rộng lớn lúc nào cũng trống hoác, lúc nào cũng lạnh lẽo như Bắc cực, nếu tao được quyền chọn, vĩnh viễn tao chỉ muốn làm một người bình thường có thể vô tư cười đùa chung với tụi mày mỗi ngày. Tao cũng chẳng nhớ lần cuối cùng tao cười là lúc nào. – Ly Hân buồn bã kể.

Bốn vị phụ huynh nghe được cũng thầm thương cho cô, họ biết Ly Hân là một cô gái rất giỏi, rất đẹp, hơn nữa còn rất ngoan, đối nhân xử thế rất tốt. Họ biết gia đình Ly Hân quan trọng mặt mũi và đồng tiền hơn cả, luôn xem cô như một công cụ để giúp họ làm việc kiếm tiền.

Ly Hân biết nhưng cô vẫn luôn ôm lấy suy nghĩ rằng cha mẹ chỉ vì muốn tốt cho mình nên mới nghiêm khắc như vậy. Cô bình thường đọc miệng bực dọc với cha mẹ như thế, nhưng nếu có ai hỏi đến, cô sẽ chẳng ngại ngần tâm bốc họ lên trời.

Ly Hân chỉ có một mong ước rất nhỏ nhoi, là cha mẹ quan tâm cô nhiều một chút, quan tâm bằng chính tình cảm chân thành của họ chứ không phải những câu hỏi qua loa. Mặc cho những lần cô giận họ đến bao nhiêu, nhiều lúc cảm giác như không thể nhẫn nhịn nổi, đến mức cô xách vali ra khỏi nhà, nhưng chỉ cần một cuộc điện thoại gọi đến, cô sẽ không tự chủ mà bất máy, chỉ cần họ nói vài câu thương yêu cô, cô sẽ lập tứ chạy về ùa vào lòng họ.

Đối với Ly Hân, dù cha mẹ có như thế nào với cô, thì trong lòng cô gia đình vẫn là nhất.

– Mày chịu đựng được không? – Lạc Hi thờ dãi.

– Này, mày nghĩ tao là ai? Trạc Ly Hân đấy nhé, đừng xem thường tao. – Cô khịt mũi.

– Ủ, biết mày giỏi rồi. Làm gì cũng phải cố gắng lên, xem trọng sức khỏe nữa, đừng để bản thân sinh bệnh.

– Ủ biết rồi. – Cô đáp nhẹ nhàng. – Tết mà sao nói chuyện buồn không thể nhỉ? Thế nào, mừng một vui không, bọn kia sao rồi?

– Thì đánh là hết rồi, vẫn như mọi năm chỉ có hai đình bọn tao.

Nó lia máy đến trước mặt từng người, máy đi đến đâu ai cũng tươi cười vui vẻ, Ly Hân lễ phép chào từng người một, mỗi người đều gửi gắm những lời chúc đến cô, những lời quan tâm chân thành cô hằng ao ước:

– Ly Hân, năm mới mọi thứ đều suông sẻ nhé. Có việc gì con có thể gọi đến tâm sự với đi. – Mẹ nó cười.

– Đúng đấy, Ly Hân của chúng ta cười lên rất xinh, vậy nên hãy bắt đầu năm mới với niềm vui nhé. Cố lên. – Mẹ hân tiếp lời.

– Vâng ạ, con sẽ ghi nhớ lời hai người. – Ly Hân thật sự rạng rỡ cười.

– Gặp khó khăn gì trong việc học tập hay muốn tìm hiểu về kinh doanh thì cứ gọi đến tìm ta. Nhận một đứa học trò như con chắc chắn ta sẽ rất hạnh diện. – Ba hân thêm đậm nói.

– Ta cũng giúp được, có chúng ta vẫn luôn bên cạnh con nên cố gắng lên nhé. – Ba nó cười hiền lành.

– Vâng ạ, con cảm ơn trước nhé, hay là gọi là thầy luôn nhé? – Cô đùa.

– Haha.. Được được.

– Ly Hân mày xem này, toàn đồ ăn ngon cơ. – Nó lia máy xuống những món ăn vừa được phục vụ mang tới.

– Con nhỏ này, đừng cámb đồ tao. – Ly Hân trừng mắt.

– Thế nào nhìn ngon chứ hả? – Nó giật giật lông mày.

– Lâu Lâu rồi không được ăn những món đó. – Ly Hân nhìn đến thèm thuồng.

– Bên đó không có nhà hàng Pháp à? – Nó vừa ăn vừa nói.

– Có, nhưng mùi vị hơi khác, ăn vẫn chưa quen.

– Nói cứ như mới sang đó vài tháng. – Nó chăm chọc.

Bữa cơm trôi qua vui vẻ, qua màn ảnh nhỏ mọi người cùng nhau vui vẻ trò chuyện. Ly Hân cứ ngỡ, năm nay phải đón tết một mình, Lạc Hi gọi đến chính là quà mừng tuổi ý nghĩa nhất, cho dù chỉ là qua ảnh nhỏ xíu, nhưng ít ra cô không phải qua tết trong cô đơn.

Cuộc gọi kết thúc, Ly Hân ngã trên giường lớn trong đầu quanh quẩn đầy suy nghĩ.

Từ Mã, năm tháng này mày đã đi đâu? Lại trốn nhà đi đòi tự mình lập nghiệp hả? Thất bại một lần rồi mà, đúng là cứng đầu thật. Tao gọi mày không được, tìm mày cũng không thấy, mày biến mất chẳng để lại một vết tích nào cả.

Tao ở đây có thể chống cự cũng bởi vì mày, lúc này mày lại bỏ đi mất, mày bảo tao làm sao đây? Người hứa hẹn là mày, mà người mất tích cũng là mày. Mỗi ngày không có mày cùng nhau đi qua, bọn chúng trở nên thật vô nghĩa.

Cha mẹ suốt ngày công tác, việc làm ập xuống đầu như thác đổ, mệt mỏi quá đi. Nếu mày ở đây tao đã có thể kể lể đủ thứ để giải tỏa loại tâm trạng khó chịu này rồi, nhưng bây giờ tao cũng chỉ có thể âm thầm ở trong lòng nói với mày như vậy.

Hình như tao bắt đầu quen có mày bên cạnh rồi, đã bắt đầu lệ thuộc vào mày rồi, khi nào mày xong việc thì quay về tìm tao nhé? Tao ở đây, đợi mày!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Không được!!

Núi thiêng

Hai bên cầu thang hình thành từ đá mọc đầy các loài hoa cỏ dại, mọc lên với không một quy luật nào, màu sắc bắt mắt, gió mát lùa qua, hương thơm quyện vào nhau phảng phất trong không khí ẩm ướt của buổi sớm.

Lạc Hi vừa đi vừa nghịch ngợm nghịch lá, giống như một đứa trẻ, nhìn nó đùa nghịch cũng là sở thích của hắn, đi theo bên cạnh âm thầm canh chừng. Hai gia đình họ vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, không để ý gì nhiều nên rất nhanh đã lên đến ngôi chùa linh thiêng trong truyền thuyết.

Tương truyền rằng ở nơi đây, chỉ cần thành tâm, nhất định sẽ đạt được điều mình mong ước. Lần đầu tiên nghe được, phản ứng của họ gói gọn trong hai chữ “hoang đường”, bất cứ thứ gì đều không có khái niệm cho không. Nhưng nhiều người đề thỏa mãn tham vọng mà đến nơi này, rồi cuộc đi mãi, đi mãi mà chẳng bao giờ tới nơi, điều này khiến cho sự nghi ngờ của họ bị lung lay.

Rất nhiều năm về trước, trong một ngày năm mới, hai gia đình họ thử tin tưởng một lần đến nơi xa xôi hẻo lánh này, coi như là đi dã ngoại. Dưới chân núi là một con đường vắng vẻ, âm u vì những tán cây xum xuê, nhưng khi càng lên cao, không khí lại càng thoáng đãng, khung cảnh lại càng mê người, bước chân như bị kéo đi trong vô thức.

Họ chỉ muốn đến thử xem, nếu thật sự là vậy sẽ cầu cho một năm hạnh phúc sum vầy, chỉ đơn giản như vậy không mang theo bất kì dã tâm nào. Đi mãi cho đến lúc họ muốn bỏ cuộc chắc chắn khẳng định câu chuyện này thật sự hoang đường sau đó liền nhìn thấy phía trước bị tầng sương mỏng che phủ là một ngôi chùa, kiến trúc cực kì cổ nhưng không hề bị rêu phong.

Từ ngày đó trở đi, hai gia đình họ mỗi năm mừng hai tết đến vẫn luôn đi đến đây, ước nguyện một năm suông sẻ, điều này dần dần trở thành thói quen, cũng như đã thành truyền thống nhà họ.

Chánh điện, hai gia đình ở trước một bức tượng không rõ hình thù là vị thần linh nào, chấp tay thành tâm nguyện cho một năm may mắn, phúc lộc đủ đầy. Mỗi người mang lời ước của mình gửi đến nơi này, giữ cho mình một bí mật nho nhỏ, một động lực phấn đấu.

– Mẹ, chúng ta đi tìm Hoài lão lão đi. – Lạc Hi kéo mẹ Huyền ra khỏi chùa.

Bên hông ngôi chùa thiêng này có một túp lều đã cũ, dựng lên có vẻ đã rất lâu rồi, vài lều cũng đã vá rất nhiều chỗ.

– Hoài lão lão.. Hoài lão lão – Lạc Hi lớn tiếng hướng đến túp lều gọi.

– Ra đây.

Một bà lão chạc 60 tuổi từ trong lều bước ra, trang phục mặc trên người có chút lùm xùm quái dị, nhìn thấy họ liền niềm nở cười.

– Lạc Hi, chào cháu.

– Hoài lão lão, cả năm không gặp có nhớ cháu không? – Nó đùa.

– Xem nào, gương mặt đẹp thế này. Lớn lên thành thiếu nữ rồi sao. – Bà lão tỉ mỉ xem xét khuôn mặt nó.

Một Lạc Hi được khen vui vẻ cười, mọi người cùng nhau đi vào ngôi lều của bà. Mặc dù bên ngoài trông rất cũ nát, kích thước cũng không được lớn nhưng bên trong lại đầy đủ đồ dùng sinh hoạt.

– Đến đây, đến đây.

Bà lão ngồi xuống chiếc bàn có phủ một tấm khăn đen, bên trên đầy rẫy những dụng cụ bói toán.

Hoài lão lão này, tuy rằng có hơi quái dị, tuổi tác đã lớn nhưng tinh thông mọi thứ, thật sự không thể xem thường.

Bốn vị phụ huynh đến ngồi trước bàn, hai đứa nó đứng bên cạnh.

Hoài lão lão lướt mắt nhìn thấy hai người đứng đó, ánh mắt dừng lại một chút trên hai bàn tay đan chặt.

Quay lại về mặt đã trở về trạng thái ban đầu, hướng ba hắn lên tiếng:

– Để ta xem nào.. Hoắc Triều năm nay vận số tốt nhì, phát triển cứ như thuyền gặp gió. – Bà ngưng một chút. – Năm nay nên đầu tư nhiều một chút cho chi nhánh bên Mỹ.

Ba Luân chăm chú nghe, cũng không bất ngờ khi lão lão biết được những việc này, Hoài lão lão trước nay chính là nói gì trúng đó.

– Hmm. Vợ chồng ân ái thế này chắc ta cũng không cần nói gì thêm đâu.

Lão lão nhìn vợ chồng Triều ngồi cạnh nhau còn nắm chặt tay mỉm cười hiền hòa, không khỏi nhớ đến mối tình đã từng tươi đẹp đầy trắc trở của bản thân.

Hai người nghe thế theo phản xạ quay sang nhìn, ánh mắt chạm nhau, hạnh phúc cùng thương yêu tràn đầy

– Để ta xem hai đứa này nào.. – Lão lão quay sang nhìn ba mẹ nó.

– Tên tiểu tử nhà cậu bao lâu không gọi điện, về thăm hai người rồi?

Ba mẹ nó ngạc nhiên nhìn nhau, họ nhớ chưa từng cùng bà nhắc đến mình còn một thằng con trai, làm sao bà lại biết.

– Sao.. Lão lão lại biết được việc này? – Giọng mẹ Huyền trầm xuống. – Đòi tự lập cũng được 10 năm rồi.

– 10 năm. – Hoài lão lão đâm chiêu. – 10 năm đôi lấy thành công như bây giờ cũng đáng.

– Hừ? – Ba Khải nheo mày. – Ý lão lão là..?

– Ta chỉ có thể nói thế thôi, có thể suy nghĩ xem việc giao Lạc Từ cho nó?

– Không biết được, đi một cái đã 10 năm, chẳng được tích sự gì. – Nhắc đến đứa con lớn, ba Khải có vẻ tức giận.

– Tuổi trẻ mà, mặc kệ để chúng quyết định con đường cho mình đi. – Ba hất đờ lời.

– Lạc Từ bây giờ cũng quá hoàn hảo rồi, không cần phải hoa quá nhiều tâm tư nữa đâu.

Hoài lão lão này tinh thông mọi thứ, thậm chí còn nhìn thấu vận mệnh sau này, lời của bà một lần nói ra, không sớm thì muộn cũng sẽ linh nghiệm.

Lúc đầu, chẳng ai trong họ tin tưởng bà, còn nghi ngờ người này chính là trốn từ viện tâm thần ra. Nhưng, mọi thứ thay đổi khi một lần họ đến nơi này, bà ấy đi ngang như vô tình để lại một câu nói “năm nay sẽ có bão lớn đây” mà thay đổi toàn bộ suy nghĩ của họ.

Năm đó, Lạc Hi 9 tuổi, như lời nói của bà, đó là một năm mây đen ngập trời, không phải là thời tiết xấu mà là Lạc Từ không ổn.

Mộc Châu Khải lúc ấy mệt mỏi chống đỡ với dư luận, làm việc ngày đêm, bận rộn quên cả gia đình, cả người tiêu tụy đi. Đến khi gần như không còn hy vọng, mọi thứ đột nhiên thay đổi, bây giờ nhắc đến ông hoàng giới kinh doanh, đầu tiên người khác nghĩ đến chính là tập đoàn Lạc Từ.

Ba Khải đáp lại một tiếng rồi chìm vào suy nghĩ, thẳng nhai ranh nhà mình rút cuot 10 năm nay đã sống như thế nào?

– Hải Yên, Tiểu Huyền, đến đây cùng ta nói chuyện một chút. – Bà lão đứng dậy lôi kéo hai người ra ngoài.

Ba người đi đến bàn đá bên cây thụ to lớn, bà lão mới thở một hơi.

– Có chuyện gì sao? – Hải Yên nhú mày.

– Lạc Hi và Khắc Hàn, hai đứa nó đang yêu nhau à? – Bà ngồi xuống ghế.

– Đúng vậy, cũng khoảng được một năm rồi. – Tiểu Huyền suy tư.

– Có vẻ bọn nhỏ thương nhau lắm. – Nhắc tới, Hải Yên vui vẻ.

– Không được. – Hoài lão lão kích động đập bàn đứng dậy. – Bọn nhỏ không được, tuyệt đối không được ở cạnh nhau.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Số mệnh đã định

Khi nhìn thấy Khắc Hàn và Lạc Hi đi cạnh nhau, nắm tay nhau, trong lòng bà dâng lên cảm giác bất an khó tả. Loại cảm giác này, chính xác như năm ấy, bà liền nghĩ, không lẽ hai đứa trẻ này cũng giống như mình?

Đặc biệt khi loại cảm giác này ngày càng rõ ràng, lúc bà nhìn vào hai người họ thấy rất rõ, rất rõ, hình ảnh của rất nhiều năm sau, một hiện thực tàn khốc!

Hoài lão lão lo lắng đến mức nhanh chóng gọi hai người mẹ ra ngoài kích động cảnh cáo. Bị thương thay, bà không thể nói gì nhiều hơn với họ rằng Khắc Hàn và Lạc Hi tuyệt đối không thể ở cạnh nhau. Mạng hai đứa nó khắc nhau một cách mãnh liệt, tình huống xấu nhất trả giá cho sự ngoan cố chính là cái chết của một trong hai người.

Hai người mẹ nghe nói sắc mặt tái xanh, bàng hoàng không nói nên lời. Rõ ràng là con của họ đã được dành cho những thứ tốt đẹp nhất, nhưng Nguyệt Lão lại không chiều cố họ, đây tơ hồng không thể vì họ mà thắt chặt.

Sau khi hai gia đình họ trở về, Hoài lão lão một mình đi dạo trên đồng cỏ xanh ngát phía sau ngôi chùa. Một đoạn kí ức thời còn trẻ của bà đột nhiên ủa về, nhắc nhở bà đã từng sai lầm trong lựa chọn của mình, vì sự sai lầm đó mà đánh mất người mình yêu thương nhất.

Nhớ đến bản thân mình hồi đó, bà không muốn Lạc Hi cùng Khắc Hàn lại phải chịu sự khổ đau như bà. Nỗi đau mất đi người mình yêu thương nhất, thật sự có thể so sánh với hình phạt xuyên tim dưới địa ngục.

Ngày xưa ấy, bà biết rằng bà cùng người mình yêu thương không thể ở bên cạnh nhau, nhưng bà không có cách nào quên đi người. Bà quyết định đánh cược một lần, dùng tình yêu của mình, cùng với thượng đế chơi một ván. Cuối cùng bà thua cuộc mang theo con tim đầy vết thương trở về, tình yêu của bà không đủ để giữ lấy mạng sống của người bà yêu. Nỗi đau này không một ai có thể thấu hiểu, không ai có thể cùng bà gánh vác, bà hiểu nó đau đớn đến mức nào.

Vậy nên bà không thể để một việc như vậy lặp lại một lần ở mấy chục năm sau. Khắc Hàn và Lạc Hi, định sẵn là không có hy vọng ở cùng nhau. Cho dù yêu nhau nhiều thế nào, có thể hy sinh vì nhau thì thế nào? Một người bình thường làm sao có thể đùa nghịch với thượng đế? Nhưng mà.. có thể có ngoại lệ hay không?

Trên đường về nhà hai bà mẹ chẳng ai tập trung vào câu chuyện mọi người đang cùng nhau nói, tinh thần vô cùng sa sút.

Xe dừng trước biệt thự, Lạc Hi đi đến cổng bỗng cảm thấy thiếu thiếu gì đó, quay người lại ra là mẹ vẫn còn ngồi trên xe.

– Mẹ, tới nhà rồi.

Nó ở trước mặt mẹ Huyền đang ngậy người hươ tay.

– À.. Ra đây.

Lạc Hi nhìn mẹ mình có chút kì quái, nhưng rất nhanh đã quên đi cùng nhau đi vào nhà.

Trong lòng Tiểu Huyền cả ngày thấp thòm không yên, cứ nhìn con gái rồi lại thờ dài, ánh mắt bi thương. Con gái, lần này mẹ phải làm thế nào đây.

Triều gia

Hải Yên bên này cũng giống bên kia, đứng trong bếp làm com chốc chốc lại ngó ra con trai đang xem tivi bên ngoài thờ dài. Hoắc Luân đi khắp nhà tìm vợ, vào đến bếp nhìn thấy biểu hiện lo lắng của vợ mình, mày kiếm nhíu lại.

– Yên Yên.. – Anh đi tới bên cạnh. – Làm sao đây?

– À, không có gì, có lẽ say nắng rồi, hơi nhức đầu. – Hải Yên cười gượng, trả lời qua loa.

– Lên phòng nghỉ đi, đừng nấu gì nữa, anh không đói. – Hoắc Luân làm động tác diu vợ lên lầu.

– Con sẽ đói. – Cô nhìn hẩn bên ngoài phòng khách.

– Nó đói sẽ tự biết sang nhà con dâu tìm đồ ăn. Lên phòng, nhanh.

Hoắc Luân nghiêm giọng ra lệnh khiến Hải Yên không thể nào không nghe theo. Đồng thời, hai từ “con dâu” ngọt ngào được thốt ra từ miệng chồng mình khiến cô đau lòng. Có lẽ việc này không chỉ khiến hai đứa nhỏ bị tổn thương, mà bậc cha mẹ như họ cũng khó lòng chấp nhận.

Khắc Hàn quay sang nhìn hình ảnh tình tứ của cha mẹ mình, chếp miệng cười cười.

Buổi tối đó, là một đêm khó ngủ..

Hải Yên trần trọc lăn qua lăn lại không chợp mắt được, lăn đến người bên cạnh cũng không thể ngủ. Hoắc Luân dang tay ôm lấy người đang làm loạn thấp giọng hỏi:

– Có tâm sự?

Hải Yên xoay người rúc vào trong lòng anh, phiền não nói:

– Em không biết phải làm thế nào.

– Làm sao? Em làm việc có lỗi với anh rồi à. – Giọng Hoắc Luân như đang đùa nhưng lại có chút lạnh.

– Suy nghĩ bậy bạ cái gì.

Hải Yên khổ não than, giờ phút này còn có thể ăn dấm chua, cô đang lo lắng chết đi được.

– Thế thì làm sao?

– Lúc sáng, Hoài lão gọi em và Huyền ra ngoài nói chuyện. – Cô chậm rãi kể.

– Ủ, thế nào? – Hoắc Luân cung chiều vuốt tóc vợ.

– Lão nói, Hi Hi và Tiểu Hàn không thể ở cạnh nhau.

– Cái gì? – Hoắc Luân bất ngờ la lớn.

Tin tức này thật sự chấn động, đến người luôn luôn có thể giữ được bình tĩnh như anh cũng phải ngạc nhiên.

– Suyt.. Nhỏ thôi. – Hải Yên vội vàng che miệng anh lại.

– Tại sao? – Về mặt Hoắc Luân rõ khổ não hỏi vợ.

– Không biết. Hoài lão không chịu nói, chỉ nói với bọn em rằng hai đứa không thể ở cạnh nhau.

– Nếu tụi nhỏ không muốn thế?

– Tình huống xấu nhất là một trong hai không thể tiếp tục tồn tại.

Đồng tử Hoắc Luân tròn to, chuyện gì thế này, câu chuyện hoang đường như vậy cứ nhiên lại xảy ra trên người con trai họ.

– Chúng ta phải tách tụi nhỏ ra sao? Nhưng mà, chuyện này em không cảm thấy hoang đường? Sau này em không nên tin vào những thứ này nhiều quá.

– Em không biết. Em chẳng biết phải làm thế nào. Anh cũng biết trước giờ những gì Hoài lão nói chưa từng sai lệch. Cho dù là hoang đường đi nữa thì em cũng không muốn nó xảy ra, thà rằng sớm tránh đi còn hơn để xảy đến mới tin tưởng. – Hải Yên như sắp khóc đến nơi. – Thì ra vẫn còn người có tình duyên trắc trở hơn chúng ta, mà lại chính là Tiểu Hàn.

– Không sao đâu, chuyện này từ anh sẽ nghĩ cách. Ngủ thôi. – Hoắc Luân ôm vợ vào lòng.

– Sẽ không sao chứ? – Hải Yên vẫn còn lo lắng ngược mắt lên hỏi.

– Không sao cả, trời sắp cũng có anh cùng em chống đỡ. Ngoan, ngủ thôi.

Hoắc Luân an ủi vợ xong, đợi vợ ngủ say, chính mình lại trần trọc không ngủ được. Bản thân suy nghĩ đây thật sự là một câu chuyện khó tin, nhưng trong lòng vẫn nửa tin nửa ngờ, có lẽ đúng là sớm tránh đi sẽ tốt hơn.

Anh đã từng nói rằng vợ chồng mình vì gia đình ngăn cấm mà gặp phải rất nhiều khó khăn mới đến được với nhau, nên nhất định chuyện của con trai sau này anh sẽ không nhúng tay vào, nhưng không nghĩ đến sẽ có lúc tình thế bắt buộc anh phải làm trái với lời mình từng nói.

Sáng hôm sau

Mọi việc sinh hoạt hằng ngày vẫn diễn ra như bình thường, một bàn ba người cùng nhau ăn sáng xong. Triều Khắc Hàn đứng dậy xách balo chuẩn bị đi, đột nhiên quay người lại nói với ba mẹ:

– Ba mẹ, hôm nay con đi chơi với Lạc Hi.

Hai người kinh ngạc nhìn nhau, lâu lắm rồi mới nghe được con trai trước khi ra cửa thưa với mình một tiếng.

Trong lúc Hải Yên còn đang suy nghĩ có nên tách bọn chúng ra từ bây giờ hay không, chưa kịp trả lời đã bị chồng cướp lời.

– Ừ đi đi.

Hắn nhanh chóng rời khỏi nhà.

Hải Yên nhìn chồng mình đang thành thoi đọc báo, thật sự không hiểu tại sao anh lại làm thế.

– Đừng nhìn anh như vậy. – Hoắc Luân xếp báo vào.

– Ý câu nói “anh sẽ nghĩ cách” của anh là như vậy sao? – Cô vẫn chưa hết ngờ ngàng.

– Bà xã đại nhân, em lại nghi ngờ năng lực của anh?

– Không tin anh được, có lẽ phải để em tự mình giải quyết. – Hải Yên đột nhiên xắn tay áo, như chuẩn bị ra trận.

– Này này, kích động như vậy làm gì. – Hoắc Luân nhanh chóng ngăn vợ lại. – Hết năm nay, để Khắc Hàn đi du học Mỹ.

– Hà? – Mắt cô mở to. – Đi.. đi Mỹ? Tại sao?

– Em muốn để nó ở đây để hai đứa nó tiếp tục như vậy?

– Không. Nhưng anh đột ngột quyết định thế có khó khăn cho bọn chúng không?

– Con trai mình rất thông minh.

Triều Hoắc Luân chỉ để lại một câu nói, khoát áo vest lên rồi đứng lên thom vào trán vợ một cái, nhấn nhá:

– Công ty có việc gấp, anh đi một chút liền về.

– Tết cũng phải đi làm, anh đấy, chính là đại cường công việc. – Hải Yên bắt đầu cằn nhằn.

– Có hợp đồng đột xuất thôi mà. Em lại cằn nhằn rồi. Bà xã à, em nhằn thêm một chút nữa là sẽ xấu đi đấy. – Anh cười cười.

– Không biết, mau về đây.

– Được, tối cùng em ăn cơm.

Triều Hoắc Luân chạy đến công ty một chuyến nhanh chóng ký xong bản hợp đồng đến không đúng thời điểm. Thuận đường đi làm hồ sơ du học giúp con trai, hôm qua anh suy nghĩ cả đêm cuối cùng nghĩ ra được cách này.

Khoảng cách địa lý không phải là khó khăn lớn nhất trong tình yêu, nhưng mà xa mặt thì cách lòng. Nhất là khi hai bên chẳng có bất kì phương tiện nào để biết về cuộc sống của nhau! Ài này xem chừng cũng không phải dễ dàng.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Anh yêu em

Trạm xe bus

Khắc Hàn cùng Lạc Hi bước lên xe bus vắng khách, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nó hỏi:

- Sao tự nhiên lại muốn đi chơi?
- Tự nhiên muốn thôi. – Hấn thản nhiên đáp.
- Sao tự nhiên lại đi xe bus?
- Tự nhiên thích.
- Tự nhiên cái vậy. – Nó bĩu môi.
- Trải nghiệm thử coi đi bus là thế nào..
- Mình đi đâu? – Nó thôi không tiếp tục vấn đề trên.
- Không biết!
- Thế cũng lười tao đi. – Nó trợn mắt.
- Tao đi đâu mà cũng đòi theo mà, sao giờ ngồi đây than vãn?
- Mà phải quyết định đi đâu rồi mới rủ tao đi chứ. – Nó bực dọc khoanh tay không thèm nhìn hấn.
- Ờ hay.. Cô này..

Hấn không chịu tiếp tục cùng nó giằng co, hai người không ai nhường ai, cãi vã như không biết mệt, cuối cùng lãnh trọn hậu quả, xe đi lỡ trạm. Lạc Hi mặt hầm hầm xuống xe, hấn im lặng bước theo sau..

- Đó! Tại mày đó, nhìn đi.. Lố ba trạm rồi nè. Lại phải đợi trạm quay về, biết đợi tới khi nào?
- Được rồi, là sao sai. – Hấn đầu hàng.
- Hừ.. – Nó bực mình quay mặt đi.
- Khu này sao nhộn nhịp vậy, đang tết mà bán đồ quá trời.

Hấn nhìn một lượt xung quanh, nó cũng tò mò ngó theo. Đúng là ở đây đặc biệt đông người, giống như là chợ đêm của những ngày tết vậy. Hai con người lạ đường đứng bỡ ngỡ bên vỉa hè.. về mặt ý như rằng in cả câu “đây là đâu và tôi là ai”.

Mộc Lạc Hi thở dài một tiếng, mặc kệ nơi này là vùng kì lạ nào, trước mắt chơi cái đã, dù cho là có lạc thì vẫn là có đôi có cặp.

- Đi. – Nó kéo tay hấn.
- Đi đâu?
- Đi chơi.

Hấn ngạc nhiên, con nhỏ này.. đúng là không biết chữ sợ viết thế nào, không lo một lát không biết đường về cơ.

- Ham chơi. – Hấn choàng vai nó.
- Chúng ta giống nhau. – Nó nói lại.

Hai người sánh bước chen vào dòng người phía trước, khu phố này thật kì lạ, đồ bán ở đây cũng thật khác người đi?

Khắc Hàn nhìn qua một lượt, thấy người kẻ bên hứng thú vui vẻ thì bản thân chỉ lén lút chép miệng. Trong lòng thầm nghĩ

“Thật sự.. ở đây toàn là những người yêu thiên nhiên.”

Những món đồ trang sức được làm từ cành cây đơn giản, điểm thêm những bông hoa xinh xắn. Những gian hàng thư pháp thì toàn nguyệt ngọc những câu về cỏ cây mây lá, chứ chẳng phải những câu “an khang thịnh vượng” thường thấy trong dịp tết. Đồ ăn thì bán toàn trái cây, nước uống cũng là nước ép trái cây...

Hắn âm thầm than thở, không biết có cái gì lại thu hút mọi người đông đến vậy, cũng không biết tại sao nó lại hứng thú với những món đồ “kì lạ” nhưng vậy.

Mộc Lạc Hi đứng trước một gian hàng toàn là màu xanh và nâu, xung quanh cây leo bám vào bảng hiệu, những bông hoa nhỏ tự nhiên mọc lên lại càng khiến cho gian hàng nhỏ thêm xinh đẹp.

Lạc Hi đứng ngắm nghía một chiếc vòng rất lâu, cho đến lúc một cô gái đi ra và nói với nó chiếc vòng này không bán.

Mặc nó năn nỉ cô gái ấy thế nào, cô cũng không chịu bán đi, hắn từ xa đi tới.

– Thích cái gì?

– Thích vòng này, nhưng chị ấy bảo không bán. – Nó ngược mặt lên nhìn hắn.

Hắn nhìn món đồ nó chỉ, một chiếc vòng được quấn thành từ cành cây, điểm xuyên thêm màu trắng hơi ngả tím nhẹ nhàng của những bông hoa nho nhỏ. Cấu trúc cực kì đơn giản nhưng không hiểu thế nào hắn cũng chăm chăm nhìn đến một hồi.

– Tại sao không bán? – Hắn ngược lên hỏi cô gái.

Cô gái nhìn thấy hắn, đầy mắt hơi dầy sọng, dường như chưa chắc chắn về suy đoán mình của mình mà nói lại.

– Nó chỉ dành cho người thích hợp thôi.

– Nói như chiếc vòng này có phép.

Hắn nhếch mép khinh thường, tùy tiện cầm chiếc vòng lên xem. Cô gái đưa tay muốn ngăn lại, đột nhiên những bông hoa đỏ màu tím, đẹp đẽ một cách lạ thường.

Cô ấy cả kinh, hắn và nó cũng ngạc nhiên, ánh mắt như bị màu tím ấy kéo lấy không rời ra được.

– Cái này.. – Cô gái lắp bắp.

Mộc Lạc Hi nhìn lên, ánh mắt dừng trên người cô gái như tìm kiếm một câu trả lời.

– Không thể nào... – Cô gái khó tin lên tiếng.

– Thế là thế nào? – Hắn ngược lên.

– Hai người.. sinh ngày mấy? – Cô vẫn còn bất ngờ hỏi.

– 28/11.

Hai người không hẹn mà cùng đồng thanh.

– Cùng ngày? – Cô nhú mày, không thể.

Nó gật đầu.

– Thế cậu sinh lúc mấy giờ? – Cô nhìn hắn.

– Mười một. – Hắn đáp cụt lùn.

Cô gái im lặng một hồi..

– Còn cô? – Cô nhìn nó.

– Mười hai giờ.

... 11 giờ, 12 giờ.. sang ngày mới rồi còn gì? Là họ!

– Giữ nó đi. – Cô cụp mí mắt.

Đều giống nhau cả, những người không được nguyệt lão chiếu cố..

– Sao? – Nó nhú mày không hiểu.

– Cứ giữ nó đi, có lẽ.. sẽ có ích.

Cô đi vào trong được một đoạn, chợt nhớ ra quay lại nói.

– Tôi tặng, chúc hai người hạnh phúc.

Cô gái kì quặc đó cười, nụ cười cô ấy sáng như nắng ban mai, đẹp thật đẹp nhưng khung cảnh lúc ấy trông thật bi thương..

Mộc Lạc Hi khó hiểu nhận lấy chiếc vòng từ tay hắn, đẹp thật..

Trên tay hắn là màu tím đậm, trên tay nó là màu tím phấn, đặt xuống thì màu tím lại biến mất..

Là thủ thuật nào đó, hay thật sự thần kì như vậy? Giống như cô gái ấy nói?

– Đi thôi.

Hắn đeo chiếc vòng lên tay nó rồi nắm lấy dẫn đi.

– Khắc Hàn.

– Huh?

Lạc Hi vừa nắm tay hắn đi, vừa suy tư gọi, một lúc sau mới nói được suy nghĩ của mình.

– Chị gái lúc nãy ấy..

– Nãy giờ là mày suy nghĩ về cái chuyện đó? – Hắn dừng lại.

– Ừ thì.. chị gái đó nói chuyện khó hiểu quá, với lại.. – Nó đưa tay lên. – Cái vòng này nữa, khó hiểu y như chị đó luôn.

– Nghĩ nhiều làm gì. Cái vòng này chắc cũng do gì đó thôi chứ trên đời làm gì có chuyện phi lý như vậy. – Hắn đan tay mình vào tay nó.

– Thôi vậy.. mình kiếm gì ăn đi? – Nó cười nhẹ nhàng.

Hai người ăn trưa xong, nghiên cứu mất một lát mới bắt được chuyến xe về nhà..

Trời chập choạng tối.

– Hi Hi oi..

Mộc Lạc Hi đang ngồi trong phòng, nghe tiếng gọi tên mình, liền dáo dác nhìn quanh.

Dừng lại bên cánh cửa ban công hơi hé, gió bên ngoài thổi vào khiến tấm rèm lụa bay lên, mờ ảo hiện ra thân ảnh cao to.

Lạc Hi bước chân trần đến gần, vén tấm rèm lên, lộ cái đầu nhỏ ra ngoài.

– Khắc Hàn?

Triều Khắc Hàn nhìn thấy nó liền cười, vươn tay kéo nó lại gần, ôm sát vào người.

Ở khu biệt thự vắng vẻ của họ, gió đêm đặc biệt mát, mát chẳng kém gì gió ngoài biển.

Khắc Hàn ôm Lạc Hi trong lòng rất lâu không nói gì..

Hai người cùng nhau đứng như thế, cùng nhau nghe tiếng gió rít bên tai, cùng cảm nhận cái lạnh thấm vào da thịt, cùng lắng nghe nhịp tim của đối phương.

Lạc Hi áp mặt bên ngực hắn, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng “thình thình” mạnh mẽ bên tai.. nhịp tim của Khắc Hàn, nhanh quá!

Theo hắn, nhịp tim của nó cũng tăng dần, đập nhanh đến kì lạ, giống như ở lần đầu tiên hắn nói câu “chúng ta quen nhau đi” cùng nó.

Cũng đã gần hai năm trôi qua rồi..

Nghĩ đến khoảng khắc đó, Lạc Hi mỉm cười hạnh phúc, vui đầu vào lồng ngực rắn chắc. Đến tận bây giờ nó vẫn chưa nghe hắn nói qua những lời lẽ yêu thương..

Họ quen nhau cũng không khác gì với lúc chưa quen, chỉ có hắn sẽ nắm tay nó nhiều hơn, và còn có hôn nữa. Nhiều lúc cũng nghi ngờ không biết hắn có thật sự thích nó.

Ước gì, một lần được nghe, ba từ thiêng liêng đó..

Khắc Hàn ôm nó trong lòng, say mê hít hà hương thơm trên mái tóc, cô gái của hắn vừa tắm xong mái tóc ẩm ướt lại còn rất thơm nữa.

Rất lâu sau đó hắn mới buông nó ra, Lạc Hi tò mò hỏi:

– Làm sao vậy?

Hắn tự nhiên lạ quá..

– Không có gì, chỉ là nhớ Hi Hi..

– Há? – Nó cả kinh, khóe môi giật giật. – Nhớ?

– Rất nhớ.

– Điện à? Mới đi chơi lúc sáng còn gì?

Nó thật sự lo lắng hẳn bị gì, bàn tay trắng nõn áp vào hai bên má hắn, xoa xoa một hồi.

Khắc Hàn ảo não, tại sao nói nhớ nó mà nó không rung động? Lại còn bảo hắn điên?

– Thật đấy..

– Quỷ mới tin. – Nó lè lưỡi.

Hắn nhìn về mặt nó, rất nhanh hôn lên môi nó một cái. Sau đó khoái chỉ nhìn gương mặt từ bất ngờ chuyển sang ửng hồng.

– Lạc Hi.

– Há? – Nó chờ người đáp như cái máy.

– Lạc Hi.

– Thì nói đi. – Nó lấy lại tinh thần.

– Tao nói một lần thôi đó, nghe kĩ nha. – Hắn đột nhiên nghiêm túc.

– Nói thì nói đi, sao lằng nhằng qua..

– Anh yêu em

Mộc Lạc Hi sững người, hắn nói gì cơ? Nói gì ấy?

– H..à..?

– Hi Hi, anh yêu em – Hắn lặp lại.

– Mà..

Nó vẫn còn ngạc nhiên, đã bị hắn ôm lại lần nữa.

Chơi với nhau 17 năm, rồi yêu nhau đến nay, lần đầu nó nghe hắn bộc lộ tình cảm của mình.

Khoảng khắc nghe hắn nói, nó biết, nó là người con gái hạnh phúc nhất thế gian.

Có tình cảm gia đình, có tình bạn gắn kết, có cả người con trai mình yêu thương.

Lạc Hi đẩy Khắc Hàn ra, đôi mắt nâu nhìn thẳng vào mắt hắn, hít một hơi thật sâu, mỉm cười và nói lại:

– Khắc Hàn.. Em cũng yêu anh.

Lạc Hi nhìn thấy hắn xúc động, đem nó ôm vào lòng.

Khắc Hàn vùi trong mái tóc đó, ánh mắt đỏ ngầu..

Trong hai người, chỉ có mình hắn biết, mối quan hệ này không thể duy trì lâu hơn nữa.

Chỉ có mình hắn biết, hắn sắp phải đi.

Hắn biết.. biết hết..

Hắn chỉ không chắc chắn, không đủ tự tin.. rằng Lạc Hi, có thể đợi hắn được không?

Những ngày qua vì bận phải sửa lại một số chỗ nội dung chưa hợp lý và những chỗ văn phong chưa hay ở những chap trước bao gồm cả lỗi chính tả (phải nói là sửa khá nhiều chỗ, hầu hết chap nào cũng có sửa) cho nên có sự chậm trễ trong việc ra chap..

Không biết nói có truyện xuyên không đang nằm trong kho thì phản ứng của mọi người ra sao ==)) vẫn chưa muốn nhảy hố :)))

Đây là wordpress của ta, thích thì ghé chơi: tinhvann.wordpress.com

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Đến trễ

Một năm trôi qua trong lặng lẽ, mọi thứ dường như khác đi rất nhiều, những đứa con nít ngày xưa cũng đã trưởng thành rồi.

Suốt một năm nay, Triều Khắc Hàn và Mộc Lạc Hi mỗi ngày đều cùng nhau trôi qua, từng ngày lễ, ngày sinh nhật, đều sánh vai cạnh nhau.

Ở một ngày của rất nhiều năm sau, Mộc Lạc Hi ước rằng, hôm đó mình mãi mãi đừng tỉnh dậy, cứ tiếp tục chìm trong chiêm bao thì tốt biết mấy?

Ánh sáng rọi vào vào khung kính thủy tinh, gọi dậy cô gái lười biếng nằm trên giường.

Lạc Hi ngồi dậy, đưa tay vò rối mái tóc, ánh mắt lơ đãng lướt qua tủ đầu giường, trên đó dán một mảnh giấy màu xanh.

Lạc Hi tò mò cầm lên xem.

“Lạc Hi, tao nhất định sẽ quay về. Nhất định, đợi tao!”

Nó nhìn tờ giấy, há hốc miệng không thể thốt lên lời nào..

Đợi? Hắn muốn đi đâu?

Tại sao không nói với nó? Tại sao lại bất ngờ như vậy?

Giờ hắn đang ở đâu?..

Một tiếng trước

Cửa phòng mở ra, một chàng trai ăn vận lịch sự, toàn thân toát lên nét trưởng thành, chàng trai bước đến bên cạnh giường, đứng đó và nhìn người con gái mình yêu thật lâu..

Hắn ngồi xuống cạnh nơi nó đang ngủ, dùng ánh mắt thâm tình đầy vương vấn nhìn nó.

Mộc Lạc Hi.. Lần này tao đi, không biết khi nào mới quay lại. Máy có thể đợi tao được không?

Triều Khắc Hàn ngồi đó, ánh mắt nhìn mãi khuôn mặt của cô gái nhỏ, hắn muốn ghi nhớ, mãi mãi khắc sâu khuôn mặt hắn yêu đến say đắm này.

Người con gái này, hắn đơn phương cũng đã 15 năm, năm thứ 16 hai người yêu nhau, đến năm thứ 18 lại phải xa rời.. Rốt cuộc thời gian thật sự bên nhau, thuộc về nhau cũng chỉ có 2 năm, làm thế nào bây giờ?

Triều Khắc Hàn yêu thương hôn lên vầng trán nó, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, đến lúc nhìn thấy nó đều nuốt xuống hết cả, chỉ muốn ngắm mãi gương mặt này.

Thời gian trôi qua rất lâu, hắn mở cửa đi khỏi..

Sân bay

– Khắc Hàn, con đi một mình nhớ giữ sức khỏe nhé. – Mẹ hắn sụt sùi dặn dò.

– Con biết rồi, mẹ đừng lo lắng.

Hắn an ủi mẹ mình, ánh mắt nhìn về phía cửa xa xôi, Lạc Hi giờ này chắc đã dậy rồi? Có nhìn thấy lời nhắn của hắn không?

Hải Yên nhìn con trai mình, biết con mình đang luyến tiếc mong ngóng, trong lòng cũng thay con nhói đau.

“Khắc Hàn, mẹ xin lỗi, mẹ không có ý chia cắt hai con, chỉ là mẹ không muốn những lời nói kia của Hoài lão trở thành sự thật. Mẹ còn phải đợi chờ con thành tài nữa..”

– Sắp đến giờ rồi, vào đi con. – Ba Luân vỗ vai hắn.

Triều Khắc Hàn ngược nhìn ba mình, hai cha con nhìn nhau thật lâu, đây là cách một người cha tạm biệt con mình sao?

Khắc Hàn đã cho ba mình thật nhiều cơ hội rồi, nhưng ba vẫn không chịu nói với hắn sự thật tại sao lại phải đưa hắn đi.

Hắn biết ba muốn tốt cho mình, biết được ba muốn đưa mình sang Mỹ từ một năm trước rồi.

Hắn suy nghĩ mãi, chắc chắn có lý do nào đó, không hoàn toàn chỉ là “vì tương lai” như ba nói. Rõ ràng có nhiều cách để hắn thành công nhưng ba lại chọn cách này, tại sao biết nhưng vẫn cố tình chia cắt hai người họ?

Cả mẹ nữa, những câu nói kì quặc hẳn nghe được ở ngoài cửa phòng chưa đóng kín của hai người một năm về trước cứ mãi quanh quẩn trong hần suốt.. đến cả mẹ, cũng mong chia cắt hai người họ.

Ngày hôm đó hẳn không ngủ được, mò xuống bếp định kiểm tí gì ăn, đi ngang qua phòng ba mẹ liền nghe thấy giọng ba Luân la lên “cái gì”.

Hắn chỉ là vô tình nghe thấy sau đó tò mò lại gần thôi..

Hắn nghe được mẹ nói “Hi Hi và Tiểu Hàn không thể ở cạnh nhau”

Lúc ấy chẳng biết thế nào hẳn liền bỏ đi, chỉ nghe được một câu đó, sau đó thì không rõ gì nữa..

Thật ra hẳn có thể bỏ đi, có thể trốn tránh hoặc cũng có thể cùng ba mẹ thượng lượng, nhưng hẳn lại chọn cách ngoan ngoãn chấp nhận.

Ba mẹ hẳn, hẳn hiểu rõ, bất cứ việc gì họ làm cũng có lý do của bản thân, hẳn sẽ đợi đến ngày họ tự mình nói ra với hẳn. Hoặc cứ cho là họ chỉ đơn giản muốn hẳn đi, thì hẳn sẽ đi rồi sau đó vinh quang mà trở về .. mười mấy năm dưỡng dục, hẳn cũng phải đáp trả.

Khắc Hàn hiểu rõ tính cách Lạc Hi, chỉ cần cho nó thấy được một chút hy vọng, nó sẽ không ngại ngần mà tiếp tục cố gắng. Giống như là, bảo nó đợi và hứa với nó nhất định quay về, thì chắc chắn nó sẽ đợi hẳn, bởi hẳn trải qua quãng thời gian này.

– Ba, người có gì muốn nói với con không? – Hẳn hỏi thêm một lần.

– Những gì ta muốn nói, ta đã nói hết rồi. Ta hy vọng, qua đó con sẽ làm tốt.

Triều Hoắc Luân vẫn ngoan cố không nói, Triều Khắc Hàn chỉ có thể im lặng bước vào cổng soát vé..

Mãi đến khi máy bay của hẳn rời khỏi đường chạy, một bóng dáng nhỏ bé lách qua từng người trong đám đông chạy vào.

Mộc Lạc Hi dừng lại trước mặt vợ chồng Triều, vẫn còn thờ mạnh đưa mắt nhìn quanh họ.

Trở rồi?

Nó nhìn xung quanh nơi đó, tìm hoài một bóng dáng, tại sao không thấy đâu cả?

Nó phát hiện sóng mũi mình cay xè, cổ họng mình nghẹn ngào, khóe miệng cảm nhận được vị mặn của nước mắt.

Mộc Lạc Hi lao đến bên người mẹ hẳn, nhịn xuống cổ họng đau rất, gắt gao nắm lấy tay người, run run hỏi:

– Di Yên, di giữu Khắc Hàn ở đâu? Di giữu Hàn ở đâu? Di gọi Khắc Hàn ra gặp con đi.. Di.. Di nói gì với con đi, sao di im lặng mãi vậy.

Nước mắt uất ức cứ thế trào ra, cả người vô lực ngồi bệt dưới đất.

Ai đó hãy nói với nó hẳn chưa đi đi, hẳn còn ở đây mà.

Hải Yên nhìn nó, nước mắt nẩy giờ kìm nén cũng trào ra. Cô kéo nó dậy, yêu thương ôm nó vàng lòng, đau lòng mà nói:

– Hi Hi, Tiểu Hàn nó.. đã bay rồi.

– Không, con không tin.

Lạc Hi vùng vẫy thoát khỏi vòng tay của cô..

Nó còn chưa nói tạm biệt, còn chưa dặn dò hẳn tự chăm sóc mình, còn nhiều lời chưa nhả ra.

Tại sao hẳn đã đi rồi?

Đôi mắt nâu linh động thường ngày bây giờ tràn ngập đau thương.

– Triều Khắc Hàn, mày đang ở đâu. Đừng có chơi trốn tìm nữa, chán lắm rồi.. mày ra đây đi.. ra đây gặp tao đi mà.

Càng nói đến cuối, giọng càng nhỏ, tiếng nấc nờ càng lớn.

Tại sao hẳn đi mà không nói một lời trước với nó?

Tại sao hẳn lại nhẫn tâm bỏ đi như vậy?

Nếu như nó biết, hôm qua là ngày cuối họ gặp nhau thì nó sẽ không cùng hẳn đấu khẩu, sẽ ngoan ngoãn nghe lời hẳn.

Nếu như nó biết, nó sẽ ăn vạ bên hẳn cả ngày, sẽ không để hẳn chờ dưới nhà tận hai tiếng, sẽ không bỏ về khi đang đi chơi giữa chừng.

Nếu như nó biết, hôm qua là ngày cuối họ gặp nhau...

Nó sẽ không giận hẳn.. cả ngày hôm qua.

Lạc Hi để mặc nước mắt rơi, mặc mẹ hấn ôm mình tròn vòng tay..

Đến khi ba mẹ nó đuổi tới, nước mắt lại lần nữa vỡ òa, nó nhào vào lòng mẹ mình, khóc như một đứa trẻ.

Nó trách

Trách mẹ Huyền không nói với nó.

Trách ba Khải ngăn cản nó đến đây.

Chỉ cần

Mẹ nói với nó sớm hơn, nó sẽ đuổi kịp hấn.

Ba đừng ngăn cản nó, nó sẽ đuổi kịp hấn.

Tại sao?

Tại sao tất cả mọi người, luôn thể hiện là ủng hộ chúng, đến phút cuối lại nhẫn tâm chia cắt?

Thà rằng ngay từ đầu, ngăn cản chúng, thì tình cảm này sẽ không lớn dần, tình cảnh này sẽ không xảy ra.

Thà rằng ngay từ lúc chúng chưa yêu thương nhau, mạnh mẽ tách chúng ra, thì bây giờ đâu cần phải buồn?

Một khi tìm đã biết yêu thương, trí đã biết thương nhớ, lòng đã biết đau buồn, thì dù là xa nhau theo cách nào, quanh đi quẩn lại, vẫn gói gọn trong một chữ đau.

– Hi Hi, đừng khóc nữa. Máy bay cũng đã đi rồi, con còn cố gắng níu kéo gì nữa. – Ba Khải lên tiếng.

Lạc Hi nhìn qua vai mẹ, ánh mắt dừng trên khuôn mặt ba mình.

Bây giờ con chỉ có thể giải thoát cho nỗi đau bằng cách này, ba bảo con dừng thì con phải làm thế nào đây?

Mẹ Huyền vỗ vào lưng nó an ủi, mặc dù nhìn con mình như vậy cô cũng rất xót xa, nhưng mà vai diễn bà mẹ nghiêm khắc vẫn phải tiếp tục.

– Chúng ta về thôi.

Giọng nói mẹ Huyền lạnh băng nhưng ánh mắt lại chưa đầy yêu thương.

Mẹ? Tại sao mẹ lại như thế? Trước giờ mẹ chưa từng dùng giọng nói như thế nói chuyện cùng con. Có phải, ngay từ đầu mẹ đã không thích Khắc Hàn? Vậy sau từ đầu mẹ không ngăn cản? Để con lún thật sâu vào rồi mới dùng lực thật mạnh kéo con lên? Đau lắm mẹ biết không?

Một Lạc Hi im lặng, buông mẹ mình ra, lặng lẽ bước về phía cửa.

Khoảng khắc nó thoát khỏi cái ôm, nước mắt đã không rơi thêm một giọt nào nữa..

Ba mẹ nó nhìn vợ chồng Triều một cái, gạt nhẹ đầu rồi quay lại đi theo nó.

Suốt cả quãng đường trên xe, nó không nói một lời nào cả, không khóc cũng không làm loạn. Không gian trong xe im lặng như tờ, thà rằng nó khóc lên như ban nãy có lẽ họ sẽ yên tâm hơn, nhưng nó cứ như vậy bình tĩnh đến kỳ lạ, khiến họ cảm thấy thật bất an.

Về đến nhà, nó bỏ dép ra, đi về phòng mình, từng hành động đều nhẹ nhàng chậm rãi, không có một điểm muốn nổi loạn nào.

Đôi vợ chồng nhìn nhau, cứ giống như lúc nãy họ còn có thể kim lòng, nhưng còn bây giờ, nó khiến lòng họ cũng nhói đau.

Một Lạc Hi trốn mình trong phòng, lòng rối như tơ vò, bao nhiêu lời trách móc giận hờn, theo nỗi đau mà bay biến.

Tất cả những gì còn lại trong tâm trí nó bây giờ ngoài Triều Khắc Hàn, cũng chỉ còn kỉ niệm giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Kỉ niệm

Một Lạc Hi ngồi trong phòng chờ đợi, tới bữa thì xuống ăn cơm, tới giấc thì leo lên giường trần trọc, cả ngày không mở miệng ra nói chuyện, cũng không cười lấy một cái, khóc âm lên lại càng không.

Cuộc sống trôi qua như cái xác không hồn..

Nói nó không biết trân trọng cuộc sống thì không phải, không biết thương bản thân lại càng không đúng.

Chỉ là lòng nó bây giờ rối rắm, nó cần một chút thời gian để sắp xếp lại mọi thứ. Nó cần định thần lại, rồi sau đó sẽ vui vẻ trôi qua mỗi ngày, tươi cười mỗi ngày để chờ đợi hân.

Kể từ ngày hân đi, nó chẳng biết được một chút tin tức nào của hân, dường như là bốc hơi khỏi thế gian.. Muốn biết hân có khỏe không, cũng không thể.

Thêm một đêm Lạc Hi không ngủ được, thêm một đêm cuộn chặt trong chăn nghe tiếng mưa xối xả ngoài kia..

Thức một đêm, là lại nhớ hân một đêm!

Sáng hôm sau

Vợ chồng Triều ngơ ngác nhìn con gái mình từ cầu thang đi xuống.

Mộc Lạc Hi hôm nay diện chiếc đầm màu lam, đeo chiếc túi xách nhỏ, mang trên chân đôi giày búp bê.

Giống như tiên nữ, treo bên môi nụ cười bước xuống nhà.

Mẹ Huyền nhìn nó, khiến lòng cô lại đau, nó đã thật sự không sao rồi, hay là giấu hết tất cả, cười như vậy để cô yên lòng?

– Ba mẹ, chào buổi sáng.

Nó bước đến gần hai người, cười tươi như đóa hoa nở.

Vợ chồng họ rớt cuộc thờ phào một tiếng, một tháng trôi qua, nó đã thông suốt rồi?

– Lạc Hi, chào buổi sáng. – Mẹ vuốt tóc nó.

Câu chuyện đó, Lạc Hi không nhắc, hai người họ cũng chẳng muốn nói tới nữa, có lẽ.. để nó quên hân đi sẽ tốt.

– Con ra ngoài một chút nhé.

Hai vợ chồng nhìn nhau.

– Ra ngoài hít thở chút không khí cũng tốt. Đi đi. – Ba Khải ôn tồn.

Ra khỏi nhà, theo thói quen nhìn sang khu vườn trồng bên cạnh.

Không có ai.

Mẹ Yên từ trong nhà đi ra, nhìn thấy nó chờ người đứng đó, cô cảm thấy có chút xót xa.

Ánh mắt nó nhìn về phía này, đầy hoài niệm cùng nhưng nhớ..

Vậy mà trên môi, vẫn kiên cường duy trì mỉm cười.

Vườn nhà bên kia, nơi nó thả ánh nhìn theo, là vị trí ngày xưa hai đứa từng cùng nhau chơi đùa..

– Cậu làm gì á? – Cô bé ba tuổi ngây ngô hỏi.

– Thắt tóc cho cậu. – Cậu bé ba tuổi loay hoay với mái tóc dài chấm lưng..

– Cậu thì làm gì biết thắt chứ, đừng nghịch tóc tớ. – Cô bé vén tóc mình ra trước.

Cậu bé bỏ đi chạy về phía sau nhà, một lát sau quay lại với bông hoa màu tím trên tay.

– Thích không? Tớ gắn lên cho cậu nhé? – Cậu rõ ngoan cố.

Cô bé nhìn thấy bông hoa mang màu sắc mình yêu thích, vô cùng thích thú gật đầu.

– Hân Nhi đeo lên giúp Hi Hi nhé.

Cô bé nhìn cậu cười híp cả mắt, nụ cười vô tư ngọt ngào..

Cậu bé tiến lại quỳ bên cô bé đang ngồi, vẽ mặt cực kì chăm chú cài chiếc bông đó lên.

– Hi Hi của tớ thật xinh đẹp.

– Thật sao?

Cô bé thích ý chạy vào nhà tìm gương.

Cậu bé ở ngoài sau nhìn theo, lo lắng gọi lại.

– Từ từ thôi..

Thì ra là, từ rất lâu trước đó, hắn đã thích nó rồi, chỉ có nó là vô tâm mãi không chịu nhận ra..

Mộc Lạc Hi bước khỏi cổng biểu thự, ra khỏi khu nhà vắng vẻ, bắt một chiếc taxi.

Nó không nói là muốn đi đâu, bản thân cũng không biết mình nên đi đâu, cứ ngồi trong xe để tài xế chạy qua hết con đường này đến con đường khác.

Ngang qua một quán ăn nhỏ trên phố, nó xuống xe đi vào nơi đó.

Quán ăn này hai người họ cực kì thích đến, tuần nào cũng chạy đến hai ba lần, đến mức trở thành khách quen. Là chuyện của rất lâu trước đây rồi, không biết bây giờ bà chủ còn nhớ nó không.

Phục vụ đưa thực đơn đến, nó nhìn vào lại bắt chọt nhớ lại..

– Cái này ngon lắm í, mình ăn cái này đi. – Cô bé chỉ vào tờ thực đơn.

– Vậy ăn cái này.

– Cái này nữa, à cái này.. cái này cũng ngon nữa. – Cô bé chỉ loạn xạ trên tờ thực đơn.

Cậu bé nhìn bàn tay trắng nõn chỉ trỏ đủ món, háng giọng.

– Ăn không hết sẽ lãng phí, lãng phí thì sau này sẽ không được ăn nữa đấy.

– Vậy sao.. – Cô bé bồng đảo. – Thế cho Hi Hi gọi thêm món này nữa thôi nhé. – Cô bé trưng ra bộ mặt tội nghiệp.

Nhìn vẻ mặt cô bé, cậu bé chỉ có thể cười, không thể cưỡng lại.

– Được rồi, chỉ hai cái này thôi nhé. – Cậu bé thỏa thuận.

Cô bé lập tức gạt đầu cười lấy lòng.

Thì ra, ngày xưa nó nghe lời hắn như vậy.. hắn đã quan tâm nó từ rất lâu rồi, chỉ là nó không hề nhận ra.

Những kí ức như một đoạn băng tua lại rất nhiều năm về trước, ở trong đầu nó chiếu lên từng thước phim sống động.

Mãi đến khi phục vụ gọi, nó mới giật mình, gọi hai món ăn đó rồi lại tiếp tục thần thờ.

Ở đó ăn xong, nó đứng dậy đi khỏi, một mình rảo bước trên đoạn đường đông người qua lại.

Mộc Lạc Hi vừa đi vừa nhìn ngắm xung quanh, từng thước phim lại hiện lên..

Nơi này.. nơi này.. và cả nơi này..

Mỗi một nơi, đều có kỉ niệm của hai người.

Tại nơi phun nước giữa khu trung tâm thành phố có hai bóng dáng đứng bên ngoài sân ướt nghịch nước, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

– Hi Hi.

Cô gái quay lại, liền bị chàng trai vẩy nước lên mặt.

– Á.. nước văng hết lên người tao.. – Cô gái lấy tay chặn lại.

Chàng trai cứ chọc cô gái mãi thôi, đến lúc cô gái sắp tức giận, chàng trai rất thức thời mà ôm lấy cô ấy..

Hình ảnh ngọt ngào như bao đôi tình nhân khác, là hai người họ.. Thật hạnh phúc.

...

Tại tiệm trang phục nam, hình ảnh một chàng trai diện chiếc áo sơ mi trắng như vẫn còn hiện rõ..

– Đẹp trai lắm.

– Đẹp đến ngần người vậy sao?

– Thì.. ừ.. – Cô gái đáp ứng.

Cô gái dựa vào cạnh bàn, cả người ngã về trước được chàng trai ôm lại vào lòng.

Cảm xúc rộn ràng ngày đó vẫn còn hiện rõ, cảm giác rung động đầu tiên cô gái dành cho chàng.

...

Tại tiệm giày thể thao, hai người ẩn mình trong những kệ giày, cười đùa hồn nhiên..

– Thử cái này.

Chàng trai cầm một đôi giày màu bạc hà, nắm tay dắt cô gái ngồi lên ghế, tự mình quỳ một gối giúp cô mang vào..

Cô gái từ trên nhìn về mặt chăm chú của chàng trai, khúc miệng cong lên, tìm lại lỗi nhịp mất rồi..

Hình ảnh đôi trai gái trong tiệm giày đẹp như tranh vẽ..

...

Lạc Hi rời khỏi khu mua sắm, không có mục đích mà bước tiếp về trước, một lát sau trước mắt hiện ra khu vui chơi ngày trước.

Nó bước vào trong, mua một vé đi tàu lượn, một mình ngồi trên khoang hai ghế. Ghế bên cạnh không ai ngồi, bàn tay cũng trống không ai nắm.

Tàu lượn xé gió chạy đi.

Một vòng.. hai vòng..

Vòng thứ ba, Mộc Lạc Hi cuối cùng nhịn không được nữa, mặc sức mà hét, để cho cơn gió đem hết nỗi buồn đi.

Tàu lượn dừng lại, mọi người đều bước xuống, vẫn khung cảnh như cũ, người người choáng váng đầu óc.

Khác là ngày xưa một đôi trai gái bước xuống khoái chí cười, giờ chỉ còn lại một người con gái với giọt nước mắt đọng lại bên gò má hồng.

Lạc Hi lại tiếp tục dạo quanh công viên, ở đây chẳng có gì thay đổi cả..

Đi ngang quán ăn Hàn Quốc hai người từng cùng nhau chụp ảnh, Lạc Hi dừng lại cạnh quán thật lâu.

– Là em?

Lạc Hi nhìn, là chị phục vụ hai năm trước, chị phục vụ đã chụp cho họ tấm ảnh tình nhân..

Nó nhìn chị, cười nhẹ nhàng..

– Chàng trai đi cùng em đâu rồi? – Chị cười.

Nó im lặng.

– Cậu ấy.. hôm nay bận rồi.

Nó lại cười, nhắc tới hắn, dù là thế nào thì nụ cười của nó vẫn chứa đầy yêu thương.

– Em sang đây. – Chị ấy dẫn nó đến trước cửa tiệm.

Mộc Lạc Hi ngạc nhiên, tấm nhìn hai năm trước họ chụp, được treo trên tấm kính thủy tinh của quán, bên cạnh rất nhiều tấm hình khác. Nhưng hình của họ, lớn hơn một chút, đặc biệt nổi bật, vô cùng bắt mắt.

Chị phục vụ thấy nó dờ dẫm nhìn, nghĩ rằng nó không ngờ tấm hình lại đẹp như vậy, nên chạy vào rồi cầm ra một tấm hình nhỏ đưa cho nó.

– Tặng em.

Nó nhận lấy, tấm mắt dò xét tấm hình trên tay, hắn đẹp quá.. Người yêu của nó đẹp trai quá.

Nó nhìn chị phục vụ cười, tạm biệt rồi rời đi.

Mộc Lạc Hi bắt xe về nhà, về đến trước khu nó xuống xe, tự mình đi bộ.

Con đường này vẫn như cũ trồng đầy cây phong, lá phong cũng vì gió mà rời cây rơi xuống đất.

– Leo lên.

Cô gái ngoan ngoãn trèo lên lưng chàng trai, lòng có điều muốn hỏi nhưng lại không dám mở miệng.

– Tao với cô ta không có gì.

Chàng rất hiểu cô gái của mình, tự động giải thích, rờ rõi khúc mắc trong lòng cô.

– Cô ta nói tụi mày quen nhau. – Cô gái ngập ngừng hỏi.

– Mày tin tao hay tin cô ta? – Chàng trai nhẹ nhàng nói.

– Thì.. Tin này.

– Vậy thì được rồi. Nghe cho rõ đây, tao không có thích cô ta! – Chàng nhún mạnh.

Nghe được câu khẳng định của chàng, lòng cô gái như có dòng nước ấm rót qua, âm thầm trên lưng chàng cười nhẹ, tựa đầu trên bờ vai ấm áp đáng tin tưởng. Chàng trai cũng cười, lặng lẽ công cô đi hết đoạn đường về nhà..

Cô gái mãi mãi không biết, hôm đó chàng trai đã thầm nói thế này.

“Mày ở trong tim tao mãi rồi, làm sao tao có thể thương ai khác được nữa? Cô ngốc.”

Và chàng trai cũng mãi mãi không biết, hôm đó cô gái cũng đã thầm ước thế này.

“Ước chi, mày mãi bên tao, những khoảng khắc này mãi mãi kéo dài, mãi mãi hiện hữu..”

Nó dựa người bên một tảng cây lớn, nhìn xuống mũi chân mình suy nghĩ thật lâu.

Cuối cùng ngước mặt lên, cười rạng rỡ hướng phía xa xôi nói lớn:

– Khắc Hàn, tao biết mày không thích nhìn thấy tao buồn, nên từ hôm nay tao sẽ không buồn nữa. Bởi vì mày thích nhìn tao cười nên nhất định mỗi ngày tao đều sẽ vui vẻ. Khắc Hàn, mày yên tâm đi, tao nhất định sẽ đợi, mày đã hứa sẽ về thì tao nhất định sẽ đợi. Nhất định.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Anh trai?

Tại Hàn Quốc, 5 năm sau..

Cô gái có mái tóc nhuộm màu xám khói đứng bên cạnh sông Hàn, ánh mắt nhìn về phía xa đầy tâm sự.

5 năm rồi, cô lại lần nữa quay lại nơi này.

Nơi đầu tiên cô ngộ lờ với một chàng trai, nơi đầu tiên trái tim cô xác định được đích đến..

Sông Hàn.. vẫn vậy, gió vẫn như vậy mát lạnh, sóng vẫn thế lững lờ trôi nổi.

Chỉ có con người là thay đổi..

Mộc Lạc Hi năm nay quay trở lại nơi này, mang theo ngoại hình hoàn toàn khác, cá tính hoàn toàn khác.

Cô nhuộm cho mái tóc mình một màu xám lạnh lùng, khuôn mặt trải qua ba năm lăn lộn đã sớm trở lên lãnh huyết vô tình. Đôi mắt nâu linh động thay bằng đôi mắt lạnh đậm như nước, chẳng thể nhìn ra một cảm xúc nào dù là nhỏ bé.

Nhưng ngay lúc này đây, trở về nơi này, cảm xúc cô lại dâng trào, như là đang trở về ngày đầu tiên ấy.

Từng dòng kí ức dạo qua trong đầu cô, từ chàng trai lạ mặt kia xuất hiện, lúc Khắc Hàn gọi cô là bà xã, cho đến khi cô không nhận được mà nói hết tình cảm của mình..

Cô thả lòng theo con gió mát, giống như lần đầu tiên, khi giọt nước mắt cô sắp tràn mi, lại có giọng một chàng trai vang lên.

– Cô gái..

Mộc Lạc Hi quay mặt qua, ánh mắt dừng trên người chàng trai lạ mặt.

– Đúng là cô rồi. – Chàng trai mừng rỡ.

Cô nhún mày khó hiểu? Họ quen nhau sao?

– Anh là...

– Không nhớ tôi sao? Bảy năm trước? – Chàng trai chậm rãi nhấc lại.

Mộc Lạc Hi chú tâm suy nghĩ hồi lâu, bảy năm trước.. đột nhiên một tia sáng lóe lên, là chàng trai cô từng nói là mất lịch sự?

– Anh là.. Park.. gì ấy nhỉ?! – Cô vẫn không nghĩ ra được tên.

– Park Yoonil.

– Đúng rồi. Là anh?

– Cuối cùng cô cũng nhớ ra, thế nào? Ông xã cô đâu rồi?

Yoonil cười nhẹ nhàng, anh sớm đã không còn thích cô nữa, từ khi nhìn thấy ánh mắt đầy cung chiêu của hắn dành cho cô..

– Anh ấy.. đi công tác rồi. – Cô bịa đại một lý do.

– À, thế cô đến đây một mình sao?

– Như anh thấy. – Cô nhún vai.

– Chúng ta, cũng có thể xem là có duyên đi?

Anh đứng lên ngang hàng cùng cô nhìn về phía những ngọn sóng.

– Ý anh là? – Cô nhướng mày.

– Bảy năm trước chúng ta gặp nhau ở đây, bảy năm sau lại gặp lại ở đây lần nữa. Thế không phải là có duyên sao?

– Cũng có thể.. – Cô à lên một tiếng.

– Vậy.. chúng ta đã có duyên thì tôi có thể biết tên cô chứ?

– Tôi tên.. Mộc Lạc Hi.

– Mộc.. Lạc.. Hi

Anh chàng gọi tên cô bằng phát âm không rõ, điều này khiến cô đột nhiên phì cười, anh nhìn thấy cũng cười theo, thất lễ nói một câu.

– Haha.. thật xin lỗi, tôi không thể đọc được tiếng Trung

– Không sao mà. – Cô cười.

– Thế nào nhĩ? Lần thứ hai cô đến đây rồi đúng không? Có cần tôi làm hướng dẫn viên nữa không?

Mộc Lạc Hi cười, câu thoại vẫn như ngày hôm đó, chẳng khác gì..

– Không cần, cảm ơn anh. Tôi đến, cùng một người nữa.

– Vậy sao? – Anh ngạc nhiên.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, vừa vặn một người từ đâu đi tới, thân mật đặt tay lên vai cô, hành động này khiến anh ngạc nhiên.

– Người này?

Không phải cô đã có chồng rồi sao? Người này đâu phải chàng trai đó, tại sao lại thân mật khoát vai cô như thế?

– Anh ấy không phải ông xã tôi đâu. – Cô giải thích.

– Nhưng.. hai người.. – Yoonil vẫn còn bất ngờ lấp bắp.

– Anh muốn nói tại sao chúng ta lại khoát vai thân mật như vậy? – Cô đoán được.

Park Yoonil gạt đầu.

– Người này là.. anh trai của tôi.

Đồng tử Park Yoonil tròn to, hai người này anh em?

Ông trời quả thật bất công mà, hai người đều hoàn hảo như thế, có phải quá ưu ái họ rồi không?

– Không có việc gì thì tôi đưa em gái mình đi trước.

Người Mộc Lạc Hi gọi là anh trai xoay người kéo cô đi theo chẳng để lại thêm một lời dư thừa nào. Cô chỉ kịp nghe người phía sau nói một câu:

– Có duyên gặp lại.

Mộc Lạc Hi bị anh mình khoát vai kéo đi một đoạn xa mới bất mãn đẩy anh ra, giận dỗi nói:

– Anh hai, anh làm gì vậy?

– Anh đang thay thắng tiều từ kia canh chừng em.

– Ai cần. – Cô bực mình xoay người nhìn ra sông.

– Ai quản em cần hay không, anh chỉ biết anh đáp ứng cậu ta rồi thì phải làm. – Giọng anh đều đều vang vọng.

– Hai người cầu kết với nhau đằng sau em.

Anh chỉ nhún vai, không đáp.

– Mộc Tử Nghiên, anh dám.

– Nay em gái, em cứ mãi trẻ con thế này thì anh biết làm sao đây? – Anh xoa đầu cô.

Mộc Lạc Hi từng mắt nhìn anh mình, họ mới là anh em ruột, vậy mà anh cứ nhiên đáp ứng hấn sẽ canh chừng cô, còn để cô vào mắt không chứ?

– Đi về.

Mộc Lạc Hi bỏ đi trước, để lại anh hai một thân màu đen đuôi sắt phía sau.

Mộc Lạc Hi hối hận rồi, nếu ba năm trước không cầu cứu anh trở về thì sẽ không gặp nhiều phiền phức như vậy. Khi không lại lục tung mọi thứ chỉ để tìm anh ấy, giờ thì tốt rồi, giống như quản gia, ngày ngày quản chặt cô.

Câu chuyện ba năm trước.

Mộc Lạc Hi dẹp hết những tình cảm riêng vào lòng, dọn tất cả kỉ niệm cùng hấn vào một góc trái tim, dời nỗi nhớ về hấn sang một góc bộ nhớ.

Cô chú tâm học hành chăm chỉ, sau khi tốt nghiệp cấp ba liền đi học kinh doanh, với trí thông minh của cô rất nhanh đã hiểu hết mọi thứ.

Cô năn nỉ cha cho mình đến tập đoàn làm thử, nhưng cha lại nhất quyết không chịu. Cô hiểu, ông ấy là không muốn nhìn thấy con mình cực khổ.

Cô đưa ra điều kiện, hỏi cha làm thế nào thì mới cho cô đi làm? Ở nhà thế này mãi, cô sắp buồn chết rồi.

Mộc Châu Khải chỉ bỏ lại cho cô một câu

“Nếu con tìm được anh hai trở về và thắng nhóc đó có thể khiến ta tin tưởng, thì khi đó ta sẽ giao tập đoàn cho hai con. Trao toàn quyền cho hai con, bao gồm cả một nửa cổ phần của ta.”

Mộc Lạc Hi sau khi nghe kinh ngạc không thôi, cô chưa từng nhìn thấy qua anh trai mình thì làm thế nào bây giờ?

Cô chỉ biết mình có một người anh trai, nhưng chỉ đơn giản là biết có một người là anh cô đàn tồn tại, thậm chí đến tên của anh ấy cô còn không biết. Cô hỏi mẹ mình, Tiểu Huyền đem toàn bộ câu chuyện về Mộc Tử Nghiên trước khi sang Mỹ kể cho cô nghe.

Bắt đầu từ đó, mỗi ngày cô đều bồi mẹ làm mọi thứ trong nhà, cứ như vậy mỗi ngày nghe một chút về “anh trai”.

Dường như cụm từ này đối với cô còn quá lạ lẫm, nhưng mà cô cảm thấy rất hứng thú, nếu như tên anh trai này có thể như hấn cưng chiều nó thì sao nhỉ?

Anh trai Mộc Lạc Hi tên là Mộc Tử Nghiên, tên tập đoàn chính là lấy tên lót hai người ghép lại – Lạc Tử.

Mộc Tử Nghiên lúc nhỏ so với Mộc Lạc Hi còn quậy phá hơn, từ nhỏ đã cực kì kém lành, rất biết lấy lòng người khác.

Vợ chồng Mộc khi anh còn nhỏ đã hết mực cưng chiều, bởi vì anh là con trai nên từ khi còn bé cha đã tập cho anh rất nhiều thứ. Bắt đầu từ đó, anh mỗi lần muốn vòi vĩnh thứ gì đều có điều kiện đi kèm, anh sẽ tự mình tỉ mỉ lập kế hoạch thực hiện điều kiện đó, mỗi thứ đồ của anh, đoạt về đều rất khó khăn.

Mẹ Huyền nói, anh trai cô từ nhỏ đã vô cùng thông minh và xảo quyệt, cha cô là doanh nhân vậy mà anh cô còn tính toán hơn cả cha.

Mỗi lần cùng anh cá cược, người thua đều là cha, hay bởi vì anh là con nên ông mới nhường nhịn?

Vợ chồng Mộc cưng chiều anh là như thế, vậy mà khi mẹ Huyền mang thai cô, anh nhất quyết đòi sang Mỹ. Hôm đó ba Khải đã rất tức giận, lập tức đặt vé máy bay đưa anh sang đó, mặc cho anh tự sinh tự diệt.

Không ngờ đến một lần đi đã mười mấy năm.

Mộc Tử Nghiên lúc rời khỏi cha mẹ vẫn còn rất nhỏ, cho nên ngũ quan của anh vẫn chưa thật sự rõ ràng, mẹ Huyền chỉ có thể dựa trên những gì lúc đó miêu tả lại cho cô.

Bà cũng không ngờ, chỉ dựa vào những gì bản thân kể với tám hình chụp lúc anh còn bé, chưa cần tới một tháng, cô với không một phương tiện liên lạc nào đã tìm thấy anh, đem anh đang du ngoại ở Pháp lôi về.

Đứa bé này, thật có bản lĩnh, đã không còn là Mộc Lạc Hi ngày xưa nữa rồi.

Ngày anh trở về, Mộc Lạc Hi đích thân lái xe đến đón anh, nhưng là.. trong biển người này, anh là ai?

Mộc Từ Nghiên khoát một chiếc áo khoát dài màu be, bên trong mặc áo len màu trắng, quần đen đi với đôi giày thể thao. Một thân một mình kéo theo vali đứng ở cửa ra tìm người.

Kia rồi, chỉ lướt qua thôi anh cũng nhận ra em gái mình.

Anh thừa nhận lúc mẹ mang thai cô anh cực kì ghét cô nên mới đòi sang nước ngoài, nhưng khi anh bắt đầu lớn lên hiểu chuyện đã âm thầm cho người báo với anh về cuộc sống của cô. Và rồi anh cảm thấy, đứa em gái này thật thú vị, hơn cả thế là rất đáng để được anh yêu thương.

Mộc Từ Nghiên tiến lại gần gọi cô:

– Mộc Lạc Hi.

Cô quay lại, tò mò nhìn người trước mặt.

– Không nhận ra anh trai mình sao? – Nụ cười của anh đẹp tựa như ánh mặt trời.

– Mộc Từ Nghiên?

Cô ngạc nhiên chỉ tay trước mặt anh, đối với hành động của cô anh cũng kinh ngạc không kém, nhẹ nhàng cầm ngón tay cô, dịu dàng nói.

– Em gái, sao lại chỉ anh trai mình như thế.

– Anh.. anh.. anh.. làm thế nào.. – Cô lắp bắp.

– Làm thế nào nhận ra em trong khi em cũng không nhận ra anh? – Anh một lần đoán trúng.

Cô gật đầu.

– Em còn non lắm, về thôi. – Anh dắt tay cô về hướng bãi đậu xe.

Anh không nói cho cô nghe suốt 17 năm này anh luôn biết về cuộc sống của cô..

– Đây, anh làm sao có thể như vậy từ lần đầu gặp nhau chứ? – Cô rút tay mình ra.

– Chúng ta là anh em mà. – Anh nhún vai.

– Làm như thân thiết lắm. – Cô liếc anh. – Chẳng biết là ai vừa biết mẹ mang thai liền bỏ nhà đi.

– Nè, anh thừa nhận là anh không đúng. Giờ thì anh biết rồi, có cô em gái thế này rất là thú vị. – Anh ngất mũi cô.

– Đừng có mơ em tha cho anh dễ dàng như vậy, anh phải thuyết phục cha cho em đi làm. – Cô bực dọc ngồi vào xe.

– Được rồi, về nhà thôi, anh có quà tặng em.

Hai người vừa đến nhà, mẹ Huyền vừa nhìn thấy con trai mười mấy năm không gặp, nước mắt liền trào ra.

Màn gặp lại đầy nước mắt qua đi, tiếp đến là gương mặt lạnh như băng của ba Khải đứng dựa ngoài cửa.

Mộc Từ Nghiên đến gần cười xán lạn.

– Cha.

– Tiểu tử thôi, còn dám quay về?

– Cha, sao cha lại mắng anh.

Nhìn thấy cha sắp động thủ với anh trai, cô liền chạy tới ngăn cản, cha đã bảo cô tìm anh, sao giờ lại đuổi anh chứ?

– Chưa gì đã giúp người ta rồi. – Ba Khải quay lưng vào nhà.

– Cái gì người ta? Chúng ta là người một nhà mà. – Cô đuổi theo vào.

Lúc hai cha con sắp cãi nhau, anh rất thức thời xen vào:

– Cha, con về đương nhiên phải đem theo quà tặng người rồi.

– Quà? – Hai người đồng thanh.

Mộc Từ Nghiên ngồi xuống, từ trong vali lấy ra một xấp giấy tờ, đưa cho ba Khải.

– Đây là công ty của con bên Mỹ, sau này nếu cha thích sẽ trở thành một công ty dưới sự quản lý của Lạc Từ.

Hai người còn lại ngạc nhiên nhìn nhau, đây là công ty do anh một mình dựng nên?

Mộc Châu Khải không thể tin được, dựng lên một công ty có bao nhiêu khó khăn không phải ông không biết, vậy mà tên tiểu tử này đã làm được..

Có lẽ, Lạc Từ đã đến lúc đổi chủ rồi.

– Đây cũng là quà anh đền bù cho em. Công ty này tên là Nghiên Hi, nếu em thích, tùy ý có thể lấy đi.

Mộc Lạc Hi mở to mắt nhìn anh, anh khó khăn tạo lập nên một công ty, bây giờ hai tay dâng nó cho cô. Món quà đền bù này, có phải là quá lớn đi?

– Anh hai, món quà này em không nhận.

Trong lúc hốt hoảng cô gọi Mộc Từ Nghiên là “anh hai” điều này khiến anh cười rất vui vẻ.

– Sớm muộn nó cũng trở thành một phần của Lạc Từ, đồng nghĩa việc nó là của em chỉ là sớm hay muộn thôi. Giữ lấy đi.

Mộc Châu Khải từ nãy giờ im lặng quan sát, cuối cùng cũng đã quyết định, chậm rãi lên tiếng.

– Lạc Hi, con nhớ ta đã từng nói gì với con không?

Cô gật đầu.

– Nếu anh hai trở về và có thể khiến cha tin tưởng, cha sẽ để con đến công ty cùng anh.

Ông gật đầu.

– Còn nữa, như đã hứa, một nửa cổ phần của ta sẽ chia đều cho hai con.

Hai người ngạc nhiên, bọn họ mỗi người nắm trong tay 15% cổ phần, riêng Mộc Châu Khải là 40% còn lại 30% là do những cổ đông khác nắm giữ. Theo quy luật người nắm cổ phần lớn nhất trong hội cổ đông sẽ giữ chức chủ tịch, tương đương với tổng đốc Lạc Từ.

Nếu thế, chẳng phải cổ phần của cha chỉ còn lại 20% còn hai anh em họ mỗi người 25%, cộng lại lên đến 50% sao?

Vậy tức là.. Cha sẽ không còn là người nắm giữ cổ phần lớn nhất của Lạc Từ nữa.

– Cha, không thể. – Cô ngăn cản. – Con chỉ muốn đến Lạc Từ thử việc, con không cần cổ phần của cha.

– Sớm muộn nó cũng sẽ là của hai đứa thôi, ta muốn dẫn mẹ hai con đi du lịch nên cũng chẳng muốn vướng bận gì ở đây. Con cùng Từ Nghiên chắc chắn không làm ta thất vọng. Mộc Châu Khải ta, từ trước đến nay đều chưa từng nhìn lầm người.

– Cha..

Chưa đợi cô kịp từ chối ông đã nói tiếp.

– Từ Nghiên, quả nhiên con không phụ lòng ta, bây giờ ta sẽ giao Lạc Từ cho con, hãy làm tốt như khi con dựng lên Nghiên Hi, ta tin tưởng ở con.

Mộc Từ Nghiên ngược đầu nhìn vào cha mình, mỉm cười.

– Cảm ơn cha, đã tin tưởng con.

– Được rồi, hai anh em nói chuyện đi, ta đi tìm mẹ con.

Mộc Lạc Hi hoắc nhìn anh trai, thấp thỏm nói.

– Mộc Từ Nghiên, anh thật sự tự mình dựng nên Nghiên Hi?

– Như em thấy. – Anh nhún vai.

– Thế tại sao lại lấy tên Nghiên Hi?

– Anh lên kế hoạch tạo dựng Nghiên Hi là bởi vì muốn đền bù cho em mười mấy năm không có anh bên cạnh, vậy nên anh mới lấy tên anh em mình ghép lại, giống Lạc Từ.

– Anh nghĩ mười mấy năm tình thương có thể bù lại chỉ bằng một công ty sao? – Cô khinh thường.

– Thế tên nhóc đó cũng coi như thay anh cưng chiều em rồi.

– Tên nhóc? Anh nói Triều Khắc Hàn? – Cô cả kinh, cái tên này đã hai năm rồi không có nghe qua.

– Chính xác.

– Hai người làm sao biết nhau? Anh làm sao biết chuyện của bọn em?

– Không chỉ là biết, mà lúc anh trở về hẳn còn gửi lời cho em rằng hẳn sống tốt, em không cần lo lắng, còn nhờ anh trông chừng em.

– Trông chừng? Ai cần, hần đi đến không biết đường về, em chờ cũng đã hai năm. – Cô làm bộ giận dỗi.

– Thôi nào, Khắc Hàn có lý do của mình mà.

Anh một lòng muốn an ủi nhưng ngờ đâu câu nói của mình lại khiến cô em nghi ngờ.

– Anh, anh biết đúng không? Mau nói. – Cô hấp tấp.

– Anh không biết.

Dứt lời anh liền lập tức lên lầu, để cô em gái đuổi theo phía sau cũng không dám chậm trễ dừng lại, nếu cô bắt được anh nhất định ép anh nói ra.

Anh biết tất cả cuộc sống của cô, tất nhiên bao gồm cả lý do hai người không thể ở cạnh nhau. Anh quay về cũng chính là vì vậy, anh mong rằng có anh bên cạnh, cô sẽ bớt cô đơn, những lúc nhớ hần cũng không phải một mình chống đỡ.

Mộc Lạc Hi là em gái anh, dù là thế nào anh cũng mong cô hạnh phúc, anh hy vọng số người ngoại lệ ít ỏi sẽ chiếu cố hai người họ.

Mộc Từ Nghiên quay về được một tuần liền nhậm chức tổng đốc Lạc Từ, Mộc Lạc Hi đi theo trở thành phó đốc Lạc Từ.

Lúc này, Mộc Lạc Hi 19 tuổi, Mộc Từ Nghiên 24 tuổi, hai nhân tài vừa vặn hơn nhau 5 tuổi.

Hai anh em kết hợp cùng nhau, nhận bao nhiêu hợp đồng, giành về cho công ty bao nhiêu lợi lộc, giá cổ phiếu cũng ngày một tăng nhanh.

Lạc Từ phát triển nhanh đến không tưởng.

Chớp mắt một cái đã là ba năm, Mộc Lạc Hi đã 22 tuổi, cũng đã thay đổi, ba năm lăn lộn trên thương trường đầy giả tạo đã luyện cho cô một tính cách kiên cường, mà hơn hết là đôi mắt lãnh đạm như nước, chẳng để bất kì ai nhìn thấy được tâm tư của mình.

Mộc Lạc Hi cùng anh trai đi trên đoạn đường trở về khách sạn, không khỏi suy tư, thì ra nhanh như vậy đã ba năm.

– Lạc Hi, nghĩ cái gì? – Anh xoa đầu cô.

– Không có, chỉ không ngờ nhanh như vậy hai anh em ta đã cùng nhau trải qua ba năm.

– Đúng là nhanh thật.

– Không ngờ anh em chúng ta kết hợp với nhau, Lạc Từ còn vững vàng hơn xưa. – Cô cảm thán.

– Sức mạnh của đoàn kết đấy em gái. – Anh cười.

– Em mới không hiểu, tại sao những gia đình khác, anh em lại giành cướp phần với nhau chứ, như chúng ta không phải tốt sao.

– Chuyện người ta quan tâm làm gì.

Mộc Lạc Hi thờ dài, đột nhiên quay người về phía sông Hàn, hét lớn:

– Triều Khắc Hàn, tại sao năm năm rồi anh vẫn chưa chịu về? Anh có nhìn thấy không hà, tôi hiện giờ sống rất tốt, không có anh vẫn rất tốt. Anh đã nhẫn tâm năm năm không về thì ở bên đó luôn đi. Không cần anh quay về nữa. Không cần!

Nhìn em gái hét lớn, khóe môi Mộc Từ Nghiên giật giật, đứa bé này là đang trút giận, trong lòng thật ra mong tên nhóc đó về muốn chết.

– Lạc Hi, thật sự không muốn hần về?

– Không muốn, không cần, tốt nhất vĩnh viễn đừng về. Chỉ sợ nhìn thấy hần em lập tức vùng một chưởng đánh chết hần. – Cô hung hăng.

– Em gái a, em tại sao lại trở thành như thế? Nhớ hần đến điên rồi sao?

– Em mới không thèm nhớ hần, hợp đồng ở đây kí xong, tuần sau em lập tức sang đó tìm hần.

Nhìn Mộc Lạc Hi, anh thầm cười trong lòng, chúc hai đứa sẽ cùng nhau vượt qua được ải này trở thành cặp đôi hạnh phúc nhất.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tìm thấy

Có lẽ, chẳng một ai biết, mãi mãi không biết, mỗi ngày trong lòng Mộc Lạc Hi đều mong ngóng hấn trở về.

Cuốn sổ ghi chép lại kỉ niệm của hai người được cô bắt đầu viết từ năm năm trước, giờ chỉ còn lại vài trang cuối, nhưng vẫn chưa thấy hấn xuất hiện..

Cô ghi nhớ lời hấn, đem hai chữ “đợi tao” khắc ghi sâu tận trong lòng.

Nhưng không ngờ một lần đợi đã là năm năm trôi qua, năm năm tuổi xuân của cô, nguyện vì hấn mà bỏ dở.

Cô vẫn ở đây một lòng đợi hấn, vì sao hấn vẫn chưa quay về? Hấn quên cô rồi? Quên lời hứa của họ rồi?

Hai bậc phụ huynh sớm đã du ngoại ở đâu đó, mọi việc đều đặt nặng lên vai hai anh em, cô lúc này cũng chỉ còn có anh trai để dựa dẫm.

Mộc Từ Nghiên ở cạnh em gái, mỗi lần màn đèn buông, đi ngang phòng cô, anh sẽ nghe thấy tiếng nức nở từ trong đó phát ra..

Anh biết, ban ngày cô kiên cường như thế, là không muốn anh vì cô lo lắng. Khi mọi thứ bị bóng đêm bao trùm, cũng chính là lúc cô rũ bỏ lớp mặt nạ mạnh mẽ trở về bộ dáng yếu đuối vốn có.

Nói thế nào, cô cũng chỉ là một nữ nhân, một lòng chờ ai đó lâu đến như vậy đã thật đáng ngưỡng mộ, chỉ là không biết nỗi nhớ đó, sự chờ đợi đó đã chạm đến cực hạn chưa?

Mộc Lạc Hi từng hỏi anh, có phải Khắc Hàn đang ở Mỹ không? Hấn đang ở đâu trong những thành phố đó? Mộc Lạc Hi cầu xin anh nói cô nghe, nhưng anh lại cứng rắn không mở miệng, bởi vì anh biết nếu cô đi, sau này kiếp nạn xảy ra, anh mất đi người em gái này thì anh phải làm sao?

Mộc Lạc Hi liều chết hỏi, Mộc Từ Nghiên đánh chết không đáp lời.

Có một ngày, Mộc Lạc Hi mệt mỏi từ công ty trở về, bữa cơm hôm đó cô chỉ ăn nửa chén, mí mắt nặng trĩu tưởng như chẳng thể nhìn thấy đường mà bước. Đêm đó, Mộc Từ Nghiên không nghe thấy tiếng khóc thương tâm của em gái nữa..

Đến tận sáng hôm sau, vẫn không thấy cô ra khỏi phòng, anh mới nghi ngờ gõ cửa, đáp lại anh là một mảnh im lặng.

Anh sốt ruột như ngồi trên đống lửa, vội vàng tìm chìa khóa dự phòng, cửa phòng mở ra đập vào mắt anh là thân hình nhỏ bé nằm trên sàn nhà.

Mộc Từ Nghiên vì em gái sớm đã đau đến xé tâm can, nhanh chóng phóng ga ôm cô đến bệnh viện.

Bác sĩ nói do mệt mỏi quá độ, cơ thể cô quá suy ngược nên mới ngất đi, cần phải lưu viện kiểm tra kĩ sau đó phải bồi bổ thật tốt. Bác sĩ hỏi anh, rằng cô có đang phiền muộn chuyện gì? Tình trạng này của cô một phần cũng do quá đau lòng mới trở nên nghiêm trọng như vậy, đây là.. tâm bệnh.

Anh im lặng không nói, anh hình như đã biết mình nên làm gì khi cô tỉnh lại.

Hai ngày sau đó Mộc Lạc Hi mở mắt, bởi vì quá lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời nên mắt cô khó chịu nhắm lại. Nhìn rõ người trước mặt là anh trai, cô mới an lòng chống người ngồi dậy.

Mộc Từ Nghiên giúp em gái lấy gối đỡ sau lưng, cũng không nói chuyện, rất lâu sau mới nói:

– Anh đi mua cháo cho em.

Khi anh trở lại, cô chỉ ngoan ngoãn ăn hết bát cháo, mới nhàn nhạt lên tiếng hỏi, giọng điệu yếu ớt tưởng như một cơn gió thổi qua sẽ kéo cả câu văn đi mất:

– Anh hai, anh có thể nói với em Khắc Hàn đang ở đâu không?

– Em nên dưỡng bệnh thật tốt. – Anh không trả lời.

– Anh thật cố chấp, cố chấp như em. Hai chúng ta đều giống nhau. – Ánh mắt cô đượm buồn.

– Lạc Hi, đáp ứng anh. – Anh nghiêm túc nhìn cô.

Mộc Lạc Hi không đáp, chỉ giương mắt nhìn anh trai, để anh tiếp tục:

– Anh sẽ nói em nghe hấn đang ở đâu với điều kiện..

– Anh nói.

– Em phải chú ý dưỡng bệnh đến khi khỏe hấn mới được đi tìm hấn.

– Được.

– Còn nữa.. em phải hoàn thành hợp đồng xây dựng chi nhánh mới bên Hàn thật tốt, đó là điều kiện cuối cùng.

– Được.

Cô nhàn nhạt đáp, điều kiện này cũng không làm khó cô, anh trai cứng rắn như vậy, nhưng luôn luôn là người yêu thương cô nhất.

– Em bị sao vậy? – Lúc này cô mới quan tâm bệnh tình của mình.

– Suy nhược cơ thể, mệt mỏi quá độ, thiếu dinh dưỡng.

Giọng nói anh lạnh đi, đưa em gái này thật đáng giận, chẳng bao giờ biết chăm sóc tốt bản thân, lúc nào cũng khiến anh đau lòng lo lắng.

– Em ở ngủ bao lâu rồi?

– Hai ngày.

Mộc Lạc Hi im lặng.

Quả thật gần đây cô đặt biệt nhớ hấn, nên cứ vui đầu vào công việc để nỗi nhớ vui đi. Mặc dù cô đã đáp ứng hấn sẽ vui vẻ đợi hấn quay về, nhưng dạo này khi vừa thả xuống công việc thì hình ảnh của hấn lập tức xuất hiện, bởi vì nhớ hấn nên khẩu vị ăn uống cũng chẳng còn..

Mộc Lạc Hi ngồi bên giường bệnh chờ đợi, những ngày tháng lưu viện này coi như để thân thể nghỉ ngơi đi, cô có thể không tiếp tục kiên cường được không?

Mệt mỏi, mệt mỏi lắm rồi..

Tập đoàn đã vững mạnh như thế, cha mẹ cũng đang vui vẻ du ngoại, bản thân lại có anh trai ở bên, rốt cuộc là vì cái gì cứ mãi khổ tâm?

Cô biết, mình nhớ hấn đến điên cuồng, chỉ là nỗi nhớ này đã bị cô mạnh mẽ chèn ép không thể bộc lộ. Nhưng mà sự chèn ép này sắp không chịu nổi rồi, nỗi nhớ đã lớn đến mức sắp bùng nổ rồi. Làm sao đây?

Mộc Lạc Hi nhìn ra cửa sổ, hiện giờ là mùa thu, lá cây bên ngoài đã sớm ngã vàng, dần dần rơi xuống đất.

Mộc Lạc Hi nhìn rồi lại nhìn, đắm chìm suy nghĩ.

Lá rơi cành rồi, cây có buồn không? Sao cây không giữ lá lại.. căn bản cây không thể giữ được lá! Bởi đó là quy luật của tự nhiên, quy luật nhất định phải có của thứ vật vô tri vô giác.

Vậy thì tại sao? Con người rõ ràng hữu tri hữu giác, lại chịu sự ràng buộc của quy luật? Tại sao lại phó thác hạnh phúc cho trời? Mặc cho hai chữ “định mệnh” dẫn dắt bản thân?

Từ bao giờ, nước mắt cô đã lăn dài trên má..

Mộc Tử Nghiên đi vào, nhìn thấy em gái im lặng rơi lệ, trong lòng vô cùng đau đớn.

– Lạc Hi, mệt mỏi thì dựa vào anh. – Anh ngồi xuống cạnh cô.

Mộc Lạc Hi ngược nhìn anh, vì một câu nói mà nước mắt vỡ òa, cô nhào vào lòng anh mặt sức khóc.

Đây là lần đầu tiên sau ba năm anh trở về, cô thể hiện ra mặt yếu đuối của mình trước anh, để anh có cơ hội yêu thương.

– Anh hai, có phải đây gọi là định mệnh? – Cô vẫn còn khóc lớn.

– Định mệnh vốn là do con người tin tưởng.

Anh vuốt tóc cô, ánh mắt chứa đầy đau lòng.

– Bọn em thật sự không có hy vọng.

– Làm sao em lại biết? Em đã thử tin tưởng vào tình yêu của mình chưa?

Anh dịu dàng nói khiến cô ngạc nhiên nín khóc, ngược đời mắt nâu ngập nước nhìn anh. Anh đưa tay giúp cô lau khô nước mắt, nhẹ nhàng tiếp tục:

– Lạc Hi, nói anh nghe, suốt năm năm nay vì cái gì em lại đợi hấn?

Cô im lặng suy nghĩ, đáp ra ba chữ:

– Bởi vì yêu.

– Vậy em có biết tạo nên một tình yêu cần có những thứ gì không?

...

– Là tình yêu thương, thủy chung, và sự tin tưởng. Em yêu hấn như vậy, thủy chung đợi chờ năm năm như vậy, cuối cùng còn lại em thiếu cái gì?

– Lòng tin?

– Em phải tin tưởng vào chính tình yêu của mình, tin tưởng hấn và tin tưởng bản thân, năm năm em cũng đợi được, vậy thì còn gì không thể vượt qua?

– Anh hai..

Mộc Lạc Hi ghen ngào, anh nói không sai, trước giờ cô luôn thiếu tự tin không tin vào bản thân, không tin vào hấn. Cô luôn sợ hấn sẽ vì người khác mà quên mất cô,

luôn sợ hấn yêu cô chưa đủ sâu để cùng nhau vượt qua tất cả, luôn sợ tình yêu của họ không vượt qua được.

– Lạc Hi ngoan, anh biết em đợi chờ rất mệt mỏi, nhớ thương rất thống khổ, vậy nên em không cần gắng gượng trước mặt anh. Anh là anh trai em, chỉ cần em chịu không nổi anh sẽ luôn có mặt, luôn luôn bên cạnh em, cùng em đợi đến khi tên nhóc đó trở về.

Mộc Lạc Hi lần này im lặng rất lâu, cuối cùng quyết định ngược lên nói:

– Anh hai, em không muốn đợi nữa.

Mộc Từ Nghiên nghe vào liền kinh ngạc trợn mắt.

– Em không muốn đợi nữa, em muốn đi tìm!

Cô nói chắc nịch, khiến anh nào nề thờ dài một hơi.

– Được rồi, hấn ta ở Mỹ. Em có thể đi tìm khi hoàn thành điều kiện của anh.

– Anh hai, cảm ơn anh.

Mộc Từ Nghiên không đáp, chỉ cười.

Nụ cười tỏa sáng át cả ánh mặt trời, nụ cười ấm áp truyền vào lòng cô, nụ cười chỉ dành cho những người anh yêu thương.

Mộc Lạc Hi nhìn anh cũng cười theo, nỗi buồn trong mắt vơi đi, ý niệm hạnh phúc cũng trở lại, vài tia hy vọng lại lóe lên.

“Anh hai, Lạc Hi xin lỗi, luôn để anh vì em mà hao tâm.”

Đó là câu chuyện xảy ra một tháng trước buổi kí hợp đồng ở Hàn Quốc diễn ra.

Hợp đồng ở Hàn Quốc vừa kí xong, Mộc Lạc Hi liền dọn hành lý, bỏ lại anh trai một mình bay đến Mỹ..

New York, Mỹ.

Cô đặt chân đến nơi đất khách quê người.

Ra khỏi sân bay, bất ngờ một thân ảnh quen thuộc xẹt qua, Mộc Lạc Hi hốt hoảng nhìn lại, người đó sớm đã không thấy đâu.

Cô tiếp tục kéo theo chiếc vali, đi đến đường lớn, cô lại nhìn thấy người đó lần nữa, lần này, cô chắc chắn, bản thân không lầm!

Là hấn, là Triều Khắc Hấn, là người cô mòn mỏi chờ đợi suốt năm năm. Lạc Hi chẳng suy nghĩ gì thêm lập tức hướng phía hấn lao đến.

Đèn đỏ lúc này chỉ còn năm giây..

Thật lâu sau đó cuốn sổ ghi chép của cô được hấn tìm thấy, ở thời điểm cuối cùng cô ghi vào, là mùa thu năm 22 tuổi.

“Khắc Hấn, năm năm rồi.. Lạc Từ có anh hai cùng em đã phát triển đến vô cùng thành công. Thế còn Hoắc Triều thì sao? Anh vẫn làm tốt chứ? Nếu Hoắc Triều đã vững vàng như thế tại sao anh vẫn chưa về? Em vẫn đợi, nhưng sao anh vẫn chưa về tìm em?”

Cuối trang đó có một câu chưa kịp ghi ngày..

“Triều Khắc Hấn, em bây giờ lập tức đến tìm anh, anh đừng mơ trốn khỏi em. Anh không về thì em đi kiếm, nhất định đem anh lỗi về cùng em giải thích rõ.”

Ngày mai đi học rồi, nên nay tranh thủ cho thêm một chương, hẹn tuần sau gặp lại =))))

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hôn mê

Lạc Hi chẳng suy nghĩ gì thêm lập tức hướng phía hấn lao đến.

Đèn đỏ lúc này chỉ còn năm giây..

Đột nhiên khóe mắt nhìn thấy bên cạnh hấn có một người con gái, xung quanh còn đi theo bốn người áo đen.

Mộc Lạc Hi ngạc nhiên sững người tại chỗ, hẳn có người mới? Quên cô thật rồi? Quan hệ của họ là gì? Hẳn đã hết yêu cô? Rốt cuộc năm năm cô vì cái gì lại chờ đợi một kẻ đã sớm quên mình?

Những dòng câu hỏi nối đuôi nhau xuất hiện, đánh vào lý trí đã sớm trưởng thành và vững vàng của cô. Cả người bất động đứng im, hàng rào trong lòng vỡ tan, bình tĩnh biến mất.

Trong đầu từng hình ảnh xoay quanh khiến cô quên mất.. quên mất mình vẫn còn đang đứng giữa lòng đường.

Tiếng còi xe inh ỏi vang lên..

Cô gái này không còn muốn sống nữa sao? Đèn còn chưa sáng đã lao ra đường.

Tiếng còi ngày càng gần, mang suy nghĩ Mộc Lạc Hi kéo trở về..

Cô hoành hồn lại đã nhìn thấy một chiếc xe đang mất không chế hướng mình lao đến.

Đèn xe hắt vào người cô, như tạo thành vầng hào quang chói mắt vây quanh, trông cô như một thiên thần lạc xuống trần gian chẳng biết đường trở về..

Đôi chân run đến nhấc lên không được, ánh mắt cứ chăm chăm nhìn vào chiếc xe trước mặt, không còn sức né tránh.

Rầm..

Lạc Hi dần dần mất đi ý thức, chỉ còn cảm thấy trái tim mình bị xé nát, tại giây phút cô ngã xuống đường mọi thứ trong cô dường như sụp đổ.

Cô mơ hồ nhìn thấy một gương mặt đã lâu không gặp.

Cô cảm thấy mình được người đó ôm vào lòng, cô biết người này đang đưa cô đi đâu. Một giọt nước long lanh chảy ra khóe mắt đang dần nhắm chặt, thấm vào chiếc áo sơ mi màu đen.

Lạc Hi nghiêng đầu ngã vào lòng người vừa mới cứu cô này.

Tuyệt vọng, đau đớn.

Bệnh viện.

Mộc Lạc Hi được đưa vào phòng cấp cứu, cô ở trong đó đã hơn mười tiếng đồng hồ. Đèn phòng giải phẫu vẫn sáng, ánh sáng màu đỏ như lưỡi cưa cứa vào lòng người đau đớn.

Mộc Từ Nghiên biết tin, vội vàng đáp chuyến bay gần nhất, vợ chồng Mộc biết tin cũng lập tức bay sang Mỹ.

Đèn giải phẫu cuối cùng cũng tắt, cô gái trong bộ đồ bệnh nhân yên tĩnh nằm trên giường, miệng còn gắn ống oxi, ngực yếu ớt phập phồng.

Rất nhanh, Mộc Lạc Hi được đưa vào phòng bệnh, không lâu sau đó mọi người tìm đến.

Người đầu tiên là mẹ Huyền, chạy đến bên giường trước tiên, nhìn sắc mặt con gái nhợt nhạt, đau lòng vuốt ve, nước mắt chảy dài.

Người thứ hai là ba Khải, đi đến bên vợ, ôm lấy bà an ủi, ánh mắt nhìn con gái đầy xót xa.

Chỉ có Mộc Từ Nghiên là đủ bình tĩnh, việc đầu tiên anh làm khi đến đây là tìm bác sĩ, hỏi về tình hình của em gái.

Mộc Lạc Hi đã qua cơn nguy kịch nhưng do chấn thương nên vẫn còn hôn mê.

Lúc cô được đưa tới, cả người đều nhuộm một màu đỏ, trong phòng giải phẫu nhịp tim của cô đã hai lần suy t ngừng..

Lần thứ ba, đường thẳng vô vọng kéo dài, và rồi khi bác sĩ kích tim đến phút cuối cùng, đột nhiên biểu đồ mạch thay đổi kì diệu, nhịp tim cô dần ổn định trở lại.

Bác sĩ nói với anh, ý thức sống của Mộc Lạc Hi rất yếu!

Lần này hôn mê bao lâu, có tỉnh được hay không không thể biết được, tất cả đều phải trông vào chính cô.

Mộc Từ Nghiên quay trở lại, đem những gì mình nghe nói lại, khiến mẹ Huyền đau lòng khóc hết nước mắt.

Anh cũng chỉ biết an ủi, có gia đình bên cạnh, anh tin chắc cô sẽ không nhận tâm bỏ lại cha mẹ, càng không nhẫn tâm bỏ lại người anh chỉ mới gặp lại được ba năm.

Một tháng trôi đi..

Cô gái đó vẫn nằm im như vậy, khuôn mặt nhợt nhạt, thân hình ốm yếu đến xót xa.

Gia đình rất kiên nhẫn chăm sóc cô mỗi ngày..

Mẹ Huyền sẽ ở bên cạnh cô kể cho cô nghe về những chuyến du lịch của hai vợ chồng, nói rằng họ rất hạnh phúc và niềm hạnh phúc lại tăng thêm khi có cô..

Mộc Từ Nghiên đem công việc dời vào phòng bệnh của em gái, sẽ vừa làm việc vừa cùng cô trò chuyện, mặc dù đáp lại anh chỉ là sự im lặng ngọt ngào.

Ba Khải là người rất ít biểu lộ tình cảm của mình, việc ông thường làm nhất chính là đứng bên giường con gái nhìn cô bằng ánh mắt triều mến yêu thương của người cha.

Những ngày chăm sóc cô, họ luôn luôn vui vẻ, bên mỗi lúc nào cũng treo nụ cười rạng rỡ nhất.

Bởi vì, họ biết, họ phải cố gắng, họ phải cảm cực, nếu đến họ cũng ngã xuống thì Mộc Lạc Hi phải làm sao đây?

Họ phải cho cô thấy được những gì tốt nhất, thấy được cuộc sống còn bao điều đẹp đẽ.. Nuôi lại cho cô một hy vọng sống, mặc dù chẳng biết cô có thấy được việc họ làm hay không.

Một tuần lại trôi đi, Mộc Lạc Hi ngủ cũng đã hơn một tháng, còn chưa đủ sao? Mới không chịu tỉnh dậy?

Một ngày như thói quen trong bệnh viện, Mộc Tử Nghiên ngồi bên bàn làm việc, mẹ Huyền một mình đọc tạp chí cùng cô, ba Khải đứng bên giường chăm chú nhìn hai mẹ con.

Bàn tay bà nắm chặt tay con gái áp bên má, đột nhiên cảm nhận thấy tay cô khẽ động, rất nhẹ nhưng bà rõ rõ cảm nhận được.

– Lạc Hi.. Lạc Hi của mẹ tỉnh rồi.

Mẹ Huyền mừng rỡ, nước mắt chảy dài, hết nhìn ba Khải rồi lại nhìn Mộc Tử Nghiên.

– Gọi bác sĩ đến mau lên.. – Giọng bà nghẹn ngào.

Hai người vội vàng đi đến bên giường, lúc này tay cô cử động nhiều hơn, ngón tay nhẹ nhàng muốn nhấc lên.

Bác sĩ vội vã chạy vào, Mộc Lạc Hi mới chậm rãi mở mắt, từ từ lướt nhẹ sang mọi người một lượt.

Cô.. không phải chết rồi sao?

Sao còn nhìn thấy mọi người?

– Mộc tiểu thư tỉnh lại là tốt rồi, đã không còn vấn đề gì đáng lo ngại, chỉ cần chuyên tâm dưỡng thương và sức khỏe tốt, theo dõi một thời gian, là có thể xuất viện. – Bác sĩ nói rồi ra khỏi phòng.

Mộc Lạc Hi thờ thẩn ngồi bên giường, nhìn một gia đình bốn người của mình, họ đang vì cô mà đau lòng.

Là cô không tốt, để họ lo lắng.

Là cô không suy nghĩ, hành động như thế.

Là cô không đủ chính chắn, trưởng thành rồi vẫn để họ bận tâm.

– Ba.. mẹ.. anh hai.

Cô yếu ớt thều thào ra tiếng, phát hiện cổ họng đau rát.

Mộc Tử Nghiên đưa cho cô ly nước, đỡ người cô ngồi dậy, mặc dù còn yếu nhưng tỉnh lại là tốt rồi. Cô không biết anh đã lo đến mức nào..

– Lạc Hi ngoan.. – Mẹ Huyền vuốt tóc cô. – Tỉnh lại với mẹ là tốt rồi, tốt rồi..

Nước mắt bà lại trào ra, nhìn mẹ mình như vậy cô đau lòng.

– Mẹ, Lạc Hi của mẹ đây. Con không sao rồi, mẹ đừng khóc nữa.

Mộc Lạc Hi đưa tay lau đi nước mắt bà.

– Ba, anh hai, Lạc Hi không sao rồi, hai người không cần lo lắng nữa.

Cô nhìn hai người đứng cạnh, lại quay sang nói với mẹ Huyền.

– Mẹ, là con sai, con biết lỗi rồi, mẹ đừng khóc nữa..

– Đứa ngốc, mẹ chưa bao giờ trách con, con không sai.. – Mẹ cô đau lòng an ủi.

Mộc Lạc Hi cười.. lòng xót xa.

Vì muốn mọi người an tâm, Mộc Lạc Hi vẫn cười dù trong lòng đau như cắt, bao nhiêu tâm sự cô giấu kín một góc cho mình.

Hình ảnh đó vẫn còn hiện rõ.. như ngàn nhất đao tàn nhẫn rạch xé tim cô, một cách nhẹ nhàng mà đầy đau đớn.

Vết thương của cô đã lành đi không ít, nhưng tâm lại cứ không ngừng.. không ngừng rỉ máu.

Đau!

Cảm giác khó chịu chẳng thể dùng gì để diễn tả, cũng chẳng có cách biểu đạt ra ngoài, càng không thể chia sẻ cho người khác.

Một mình chịu đựng.

Vẫn luôn là như vậy.

– Con.. đã ngủ sao? Bao lâu? – Cô chậm rãi mở miệng.

– Hơn một tháng. – Ba Khải đáp lời.

– Đã lâu như vậy..

– Bây giờ không sao rồi, Lạc Hi chỉ cần tĩnh lại, đợi chờ bao lâu cũng xứng đáng. – Mộc Tử Nghiên nhìn cô cười, ánh mắt đau lòng.

Anh biết lời cô nói ổn, miệng cô mỉm cười, nhưng lòng cô có bao nhiêu đau đón anh đều biết..

Liệu đây có phải là cái giá cho việc cô không an phận chạy đi tìm hắn?

Nếu như cô khi bình phục lại tiếp tục cố chấp, thì sẽ thế nào đây?

Hình phạt tước đi mạng sống của một trong hai thật sự là quá tàn nhẫn..

“Lạc Hi, em phải làm thế nào đây? Em sẽ tiếp tục ương bướng vậy sao? Có phải nên chấp nhận rồi không?”

Cửa phòng bệnh đột nhiên truyền đến tiếng gõ, một người con trai tiêu sái bước vào, khoát trên người áo sơ mi màu đen..

Chàng trai đó, là người đã cứu cô hôm đó, nhưng rồi lại biến mất rất nhanh, khi họ tới đã chẳng thấy hắn đâu.

Mộc Lạc Hi nhìn rõ người đi vào, đồng tử giãn to, là cô ngủ quá lâu mà hoa mắt, hay đây là sự thực?

Người đó đi đến bên giường, yêu thương nhìn cô, trong đầu hiện lại khoảng khắc một tháng trước, khi hắn ôm trong lòng cô gái toàn thân nhuộm đầy máu đỏ.

Vừa hoảng loạn vừa lo sợ, bây giờ nhìn cô đã tỉnh lại như vậy thật tốt.

Nhìn thấy người kia, nước mắt cô mắt không chế tuôn ra..

Hai người cứ thế nhìn nhau..

Một lúc sau Mộc Lạc Hi òa khóc, nhào người đến ôm lấy thắt lưng chàng trai đó, một lúc sau buông ra, cô dùng bàn tay tránh nỡ nện lên ngực hắn:

– Tại sao vậy? Tôi chờ anh năm năm, không ngờ lúc gặp lại anh đã đi cùng người khác rồi. Chà trách lâu như vậy anh vẫn không về tìm tôi, nếu đã quyết định như vậy thì tại sao bây giờ lại đến đây? Nhìn tôi như vậy vui lắm sao? Tại sao vậy.. anh có thể tàn nhẫn như thế?

Lực trên tay yếu dần, đến cuối cùng cô nắm lấy áo chàng, bị thương thốt lên lời khẩn cầu..

– Nếu đã trở về, thì đừng đi nữa, có được không? Em mệt mỏi lắm rồi, nếu anh đi nữa em không chắc mình có thể đợi được thêm..

Gia đình cô đồng loạt ngăn người, chàng trai đó cũng nhíu chặt chân mày..

Mẹ Huyền nhìn cô tò mò hỏi:

– Lạc Hi, người này..

Ta thấy, có một số bạn thắc mắc về nội dung là đã qua 17, 18 tuổi rồi mà sao vẫn còn sóng gió. Như ta đã nói là nội dung chưa hợp lý ở những chương trước đã được sửa đổi, trong đó bao gồm cả văn án – phần sửa đổi quan trọng nhất, sóng gió sẽ không dừng lại ở tuổi 18, nếu như chưa hiểu có thể đọc lại phần văn án.

Về tên truyện, là liên quan đến

Và nhắc lại ta chỉ viết HE thôi nên yên tâm :v hành trình ngược chỉ mới bắt đầu ~ đã bắt đầu rồi thì phải nhảy tới cùng nó mới thấm :v

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Trí nhớ đảo lộn?

– Lạc Hi, người này.. là ai?

Mộc Lạc Hi nhìn mẹ mình, chân mày nhíu chặt, bà hỏi gì vậy?

– Mẹ, mẹ nói gì vậy? Đây là Dĩ Hằng mà.

– Dĩ Hằng? Là ai? – Mẹ Huyền khó hiểu.

– Mẹ sao vậy? Dĩ Hằng đã lớn lên cùng con mà, mới 5 năm mà mẹ đã quên rồi sao?

Mẹ Huyền, ba Khải và cả Mộc Từ Nghiên đồng loạt ngó người..

Mộc Lạc Hi đang nói Đặng Dĩ Hằng là người cùng cô lớn lên? Nhưng người đó là Triều Khắc Hàn mà. Người đi mất 5 năm, cũng là Triều Khắc Hàn mà.

Người con trai tên Đặng Dĩ Hằng này, họ chưa từng gặp qua..

– Lạc Hi, có phải con..

– Mẹ, sao mẹ lại có thể quên Dĩ Hằng chứ.

Cô ngắt lời mẹ, hướng Đặng Dĩ Hằng nói tiếp.

– Dĩ Hằng, hứa với em, đừng đi nữa được không?

Mộc Lạc Hi vừa dứt lời, chưa kịp để người đó trả lời, đã nghe thấy tiếng của anh trai:

– Mộc Lạc Hi, em đừng có hồ đồ.

Mộc Từ Nghiên gọi bác sĩ vào kiểm tra lại cho cô lần nữa, gương mặt không một chút cảm xúc, lúc bác sĩ đi khỏi mới gọi Mộc Từ Nghiên ra cùng.

– Bác sĩ, em gái tôi là như thế nào?

– Dựa vào những gì anh nói, là người con trai trong đó bị nhầm là người đã lớn lên cùng Mộc tiểu thư?

– Đúng vậy.

– Người lớn lên cùng Mộc tiểu thư không có ở đây sao?

– Không có.

– Có lẽ, người cô ấy quên là người đã để lại cho cô tổn thương quá lớn, trong tiềm thức cô không muốn nhớ đến nữa. Nhưng lại không thể quên đi kỉ niệm giữa hai người, nên mới nhầm lẫn người khác thành người đó. Có thể gọi đây là sự đảo lộn trí nhớ do chịu đựng kích thích quá lớn cùng với cú va chạm trong tai nạn. Hoặc trong lòng, cô lựa chọn thế này để quên đi đau khổ, là tâm bệnh.

– Va chạm? – Mộc Từ Nghiên nhíu mày.

– Lúc tiểu thư được đưa tới, cả người không chỗ nào là không bị thương, thậm chí đầu cũng bị va chạm. Khi kiểm tra lại thì chỉ là cú va chạm nhẹ, không đáng ngại.

Bác sĩ giải thích có chút e dè, ông biết không báo đủ tình hình của bệnh nhân là không đúng, nhưng lúc đó Mộc Từ Nghiên vừa hỏi xong tình hình hôn mê của em gái liền bỏ đi, ông là không có cơ hội nói.

– Chết tiệt. – Mộc Từ Nghiên nghiến răng, đá mạnh vào tường.

Hành động của anh khiến bác sĩ giật thót, sau khi anh bình tĩnh lại mới hỏi tiếp:

– Vậy có cơ hội nhớ lại không?

Mộc Từ Nghiên lúc này thật muốn bác sĩ đáp rằng “không thể”..

– Còn tùy thuộc cô ấy có muốn hay không.

Câu trả lời của bác sĩ khiến anh ảo não.

Anh thừa nhận, anh quá ích kỉ.

Nhưng Mộc Lạc Hi là em gái anh, anh không muốn có bất kì chuyện gì xảy ra với cô nữa, càng không muốn cô phải chịu thêm bất kì tổn thương nào.

5 năm, là quá đủ rồi.

Cần phải chịu thêm đau khổ cũng không nên để một mình Mộc Lạc Hi gánh vác.

Trải qua việc lần này, anh càng chắc chắn quyết định giữ em gái lại là đúng.

Đừng trách anh ích kỉ, cũng đừng trách anh nhẫn tâm chia cắt bọn họ, là anh đã cho hẳn quá nhiều cơ hội nhưng chính hẳn không biết nắm bắt.

Thậm chí lần này, Mộc Lạc Hi đã đến thăm thán chết một chuyến rồi, vẫn không thấy hấn đâu.

Mộc Lạc Hi đang ở đất nước có hấn, gặp tai nạn ngay thành phố hấn sống.

Vậy mà... hấn chẳng tìm đến lấy một lần.

Mộc Tử Nghiên cảm thấy ban đầu động viên em gái tiếp tục chờ đợi là quá sai lầm.

Mộc Tử Nghiên thấy, chàng trai tên Đặng Dĩ Hằng đó không phải là không tốt, anh ban đầu không muốn người đó tiếp cận em gái nên chưa gì đã ngăn cản. Nhớ lại khi anh ta vừa bước vào phòng, ánh mắt yêu thương rơi trên người Mộc Lạc Hi, anh nghĩ có lẽ đây cũng không phải là chuyện xấu.

Hơn nữa, chẳng phải chính Mộc Lạc Hi chọn quên Triều Khắc Hàn và nhớ Đặng Dĩ Hằng sao?

Dù là thế nào, đây cũng chính là một khởi đầu mới cho cô đi?

Một cuộc tình mới, không đau khổ và chờ đợi chẳng?

Rốt cuộc thì được bao lâu?

Bao lâu thì cô sẽ lại nhớ đến người tên Triều Khắc Hàn kia?

Bao lâu thì cô mới buông xuống được kỉ niệm giữa hai người, hoàn toàn toàn toàn chấp nhận một người khác và tạo nên một trang kí ức khác không có bóng dáng hấn?

Chính là vĩnh viễn!

Vĩnh viễn không bao giờ quên được, không bao giờ có thể buông xuống, càng không thể hoàn toàn chấp nhận một người khác.

Bởi vì, trong lòng cô mặc dù không nhớ về hấn nhưng Triều Khắc Hàn là một vết sẹo.

Mãi mãi không thể lành, vết sẹo này tồn tại ở đây sẽ khiến cô dù quên đi hấn, nhưng vĩnh viễn không thể quên đi kỉ niệm của hai người.

Cô có thể bắt đầu một cuộc tình mới, nhưng mối tình đó sẽ vương vấn bóng dáng hấn.

Mộc Lạc Hi cô, từ nay về sau đều sẽ không có cách nào xóa sạch Triều Khắc Hàn khỏi kí ức của mình.

Mộc Tử Nghiên biết, quên đi tất cả về hấn là một chuyện quá khó với cô, nhưng không sao cả, cứ từ từ mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Mộc Tử Nghiên trách hấn như thế, nhưng anh lại không hề biết, anh âm thầm gửi mail cho hấn về cuộc sống của cô, hấn căn bản là không đọc được, mail không thể đến được tay hấn.

Anh nghĩ chàng trai kia sẽ khiến Mộc Lạc Hi thay đổi? Nhưng anh có nghĩ đến, Đặng Dĩ Hằng chỉ như một chiếc phao mà cô vớ được khi sắp chết đuối? Cô sẽ sống chết bám lấy nó, chỉ để cứu vớt chút hy vọng cuối cùng.

Mộc Tử Nghiên chưa hề nghĩ tới.

Quay trở lại phòng bệnh, anh nhìn thấy Mộc Lạc Hi ngồi trên giường cùng chàng trai đó trò chuyện vui vẻ.

Gọi Đặng Dĩ Hằng ra ngoài, anh dựa vào tường hỏi:

– Cậu, đối với em gái tôi là như thế nào?

– Tôi thích Lạc Hi. – Đặng Dĩ Hằng đáp ngay chẳng chần chừ.

Nghe thấy lời này, Mộc Tử Nghiên hơi bất ngờ, tên nhóc này khác, rất khác so với Triều Khắc Hàn, từ cách yêu cho đến cách thể hiện đều khác.

Nhưng là tại sao, anh cứ cảm thấy tên này không bằng Triều Khắc Hàn?

Từ tình cảm dành cho Mộc Lạc Hi, cho đến việc thể hiện nó ra, đều không bằng Triều Khắc Hàn?

Quyết định lần này rốt cuộc là sai hay đúng?

– Lạc Hi như vậy..

– Tôi biết Lạc Hi nhớ nhầm tôi là Triều Khắc Hàn, nhưng thế thì có sao? Tôi yêu cô ấy là được, hơn nữa tôi đã từng nói nếu Triều Khắc Hàn không bảo vệ được cô ấy, tôi sẽ đến và giành lại.

Mộc Tử Nghiên nhìn Đặng Dĩ Hằng, cuối cùng phát hiện ra hai người khác nhau ở đâu..

– Cậu có nghĩ tới một ngày Lạc Hi nhớ lại? – Anh bình thản.

– Đến ngày đó.. có thể Lạc Hi đã thích tôi rồi.

– Tự tin như vậy? – Anh nhướn mày. – Tôi không nghĩ vậy đâu, bởi vì tên nhóc kia đối với Lạc Hi đã trở thành một cái gì đó mà dù có quên cũng chẳng thể hoàn toàn xóa sạch.

Mộc Từ Nghiên nói với Đặng Di Hằng, cũng như nói với chính mình..

Đúng vậy, Khắc Hàn đối với Lạc Hi từ rất lâu trước đây đã trở nên vô cùng quan trọng rồi.

– Lạc Hi không phải đã nhớ tôi là người cùng cô ấy lớn lên sao? Vậy tức là, dù ít hay nhiều tôi vẫn có cơ hội.

Mộc Từ Nghiên trầm mặc hồi lâu, anh bây giờ vẫn là thấy phân vân với quyết định của mình..

– Anh nhờ cậu một việc được không?

– Anh nói đi.

– Nếu như Lạc Hi nhớ lại và nó muốn đi tìm tên nhóc đó, hãy để nó đi.

Đặng Di Hằng thoáng ngạc nhiên trước yêu cầu của anh, suy nghĩ một lúc mới trả lời:

– Nếu thật sự có lúc đó thì còn tùy thuộc vào cô ấy có bản lĩnh khiến tôi cam tâm tình nguyện buông tay hay không.

– Vào trong đi. – Anh thờ dài.

Tầng cao nhất trụ sở Triều Thị

– Triều tổng, đây là tài liệu mà ngài phân phó, còn đây là hợp đồng với Xạ thị.

Cô thư ký trẻ tuổi đặt từng tệp tài liệu dày cộp xuống bàn tổng đốc, xong rồi vẫn không có ý định rời đi.

– Còn việc gì sao?

Lúc này tổng đốc mới ngước đầu lên.

Mái tóc nâu phàng phất một tầng vương giả, hoàn hảo bao trọn khuôn mặt tuần mi. Mày kiếm sắc bén hơi nhũu lại, đôi mắt màu đen xoáy thẳng vào khuôn mặt cô thư ký, ánh mắt lạnh thấu xương..

Khuôn mặt điển trai cùng với chiếc áo sơ mi trắng mặc trên người hòa hợp đến tuyệt đỉnh.

Chàng trai quần áo chỉnh tề ngồi trên ghế dựa màu đen, gương mặt kiên định lạnh lùng.

Tầm kính thủy tinh ngoài sau, đón lấy ánh sáng như vàng hào quang bao bọc lấy chàng, vẽ lên thân hình hoàn mỹ không tí vết..

Cô thư ký cũng nhìn đến ngẩn người một hồi..

– À, không có gì. Tôi chỉ muốn nhắc tổng đốc, hợp đồng với Xạ thị nên sớm kí.

– Tôi làm việc đến lượt cô chỉ giáo?

Chàng trai khó chịu nhũu mày, lại phải đối thư ký rồi..

Buổi chiều hôm đó, Triều thị “lại” cho tuyển thư ký tổng giám đốc, lần thứ mấy rồi? Trong 5 năm này, con số sắp lên đến hàng trăm rồi.. Bọn họ không hiểu vì sao, tổng giám đốc đã có một trợ thủ đắc lực nhưng vẫn cứ tuyển thư ký vào..

Tổng giám đốc Triều thị, danh xưng Triều Khắc Hàn, là con trai kế thừa duy nhất của Triều Hoắc Luân.

Triều Khắc Hàn sang Mỹ được 5 năm, hẳn không ngồi lên vị trí tổng đốc mà ở công ty đảm nhiệm chức vụ thấp nhất.

Ban đầu vừa vào công ty mọi người không một ai thừa nhận, gọi hắn là một tên nhóc “vắt mũi chưa sạch”. Cuối cùng trong vòng một năm, bằng chính thực lực hắn, từ chức vụ thấp nhất lên tới vị trí tổng giám đốc, nắm giữ cổ phần lớn nhất hội cổ đông, trở thành chủ tịch duy nhất của Hoắc Triều.

Bắt đầu từ đó, ai cũng đều nể hắn vạn phần, khí thế bức người trên người hắn khiến người khác chẳng dám lại gần.

Năng lực của hắn, vị trí của hắn, đều được mọi người thừa nhận, là tự mình hắn giành được.

Triều Khắc Hàn nhậm chức tổng giám đốc, Triều thị lên như điều gặp gió, Hoắc Triều cũng theo đó đi lên.

Tên tuổi hắn nổi lên khắp nơi, từ chốn kinh doanh đến mặt báo, chẳng ai không biết đến vị thần kinh doanh Triều Khắc Hàn, chính là kế thừa từ cha khí chất thông minh hơn người.

Duy chỉ có nơi cô sống, là chẳng biết được một tin tức gì của hắn..

Hắn chưa từng để lọt khỏi tay một dự án nào mà mình nhìn trúng, một khi đã kí hợp đồng cùng Triều thị chắc chắn chỉ có lời không có lỗ. Triều thị cực kì cao ngạo, luôn luôn là Triều thị đồng ý hợp tác chứ chưa bao giờ phải đi xin hợp tác với công ty khác.

Tài lãnh đạo cùng kinh doanh của Triều Khắc Hàn đã lên đến mức độ dọa người, có lẽ hơn cả Lạc Từ..

– Hợp đồng của Xạ thị.

Hắn gọi thư kí mới vào nói một câu rồi tiếp tục vui đầu làm việc, thư kí mới chẳng dám nói lời nào cảm bản hợp đồng đã kí lên liền đi khỏi.

...

– Xạ tiểu thư, cô không thể vào đó.

Thư kí ngăn cản một cô gái xinh đẹp, trang điểm lòe loẹt đang hướng phòng tổng đốc xông vào.

– Cô tránh ra, tôi cần gặp tổng giám đốc các người.

– Xạ tiểu thư có hẹn trước không?

Phó thư kí nam bước đến hỏi, người này theo hắn đã bốn năm, đối với hắn đã như bạn bè thân thiết chứ không chỉ quan hệ chủ tớ.

Nhưng vì không chịu nổi công việc thư kí nặng nhọc cùng ngày ngày phải đối diện với gương mặt như tảng băng kia, nên đã xin hắn để mình làm phó thư kí công việc nhẹ nhàng, tưởng hắn sẽ từ chối ai ngờ lại sáng khoái đồng ý. Thế thì ngại gì mà không ở công ty hưởng máy lạnh cả ngày, tới giờ thì đi về, đôi lúc cùng hắn đi đàm phán, công việc chẳng thể nhẹ nhàng hơn.

– Tôi cần hẹn trước? – Cô gái họ Xạ nhết mép. – Có biết công ty tôi cùng tổng giám đốc các người có dự án lớn không? Là bản công việc.

“Công việc? Nam Huynh Dạ tạ khinh, người chính là muốn câu dẫn giám đốc, nữ nhân như người, tên kia nửa ánh mắt cũng không thêm nhìn. Bản thân ta là phó thư kí thân cận, hắn cũng ngày ngày tỏa khí khiến ta lạnh sống lưng.”

– Không cần biết tiểu thư có việc gì, giám đốc chúng tôi rất bận không thể ai muốn gặp là tiếp. Nếu cần cô có thể sang đây hẹn trước và hôm khác lại tới, hoặc có thể gửi lời lại cho thư ký tổng giám đốc.

– Phiền phức, tôi không quan tâm, tôi phải vào gặp tổng giám đốc.

Nói rồi, cô gái chẳng đợi thêm gì xông vào chẳng thèm gõ cửa, thư kí ngăn lại không kịp, đối diện ánh mắt lạnh như băng của hắn chỉ tỏ vẻ áy náy.

Nam Huynh Dạ từ sớm đã biến mất dạng, anh còn không hiểu rõ tên kia sao? Ai dám đến phá lúc hắn đang làm việc thì chết chắc.. Anh còn chưa muốn thăm ông bà.

– Cô ra ngoài đi. – Hắn hướng thư ký nói.

Cô gái kia vênh váo nhìn thư ký, ngang nhiên đi tới bàn tổng giám đốc.

– Xạ tiểu thư đến đây, không biết có việc gì? – Hắn mời cô ta ngồi.

– Thư ký của anh thật không phép tắc cứ nhiên chặn đường người.

– Họ chỉ làm đúng nhiệm vụ. Cô có việc gì?

Hắn không ngược lên chỉ chú tâm vào tài liệu trên bàn.

– À, chi là muốn nói một chút về dự án hai công ty.

– Dự án này là do tôi cùng Xạ tổng kí hợp đồng nên ngoài Xạ tổng ra tôi sẽ không cùng bất cứ ai bàn về nó, nếu không còn việc gì mời cô ra ngoài.

Hàm ý tiền khách rõ ràng, nhưng Xạ tiểu thư vẫn không có ý định rời đi, hắn cũng không quan tâm tiếp tục phê duyệt tài liệu.

– Người ta chỉ muốn mời anh đi ăn một bữa. – Cô hạ giọng.

– Tôi rất bận. – Hắn vẫn không ngược lên.

– Chỉ là một bữa con thôi mà.

– Nam Huynh Dạ, tiền khách.

Hắn nói vào điện thoại nói với phòng phó thư kí.

Chưa đầy một phút đã thấy anh ta xuất hiện, nhìn hắn một cái, rồi ảo não nhìn người đang ngồi đưa lưng về phía mình, thật phiền.

– Xạ tiểu thư, mời.

Cô ta hậm hực đứng lên, bước về phía cửa, lúc sau quay lại nhìn người con trai đang chăm chú làm việc, ánh mắt như hàm ý “tôi nhất định sẽ còn quay lại, đến khi anh chịu nhìn tôi với ánh mắt khác.”

Chập choạng tối, đèn phòng tổng đốc vẫn sáng, hắn buông bút xuống, mệt mỏi day day thái dương, đứng dậy cầm vest đi khỏi.

Đạo này chẳng hiểu sao người hấn rất khó chịu, như một dự cảm bất an nhưng lại chẳng tìm ra nguyên nhân.

Hấn lái xe đến bờ sông lồng lộng gió, xuống xe một mình đi dạo, đây là thói quen từ khá lâu rồi, cảm giác những cơn gió này có thể xua đi mọi mệt mỏi trong hấn.

Cứ mỗi lần như vậy là hình bóng của cô gái hấn yêu thương tận xương tủy lại hiện lên.

Cô hiện lên trong trí nhớ hấn xinh đẹp động lòng người, hấn ghi nhớ hình ảnh cô rõ đến mức có thể tưởng tượng ra cô đang đứng trước hấn chơi đùa.

Cô gái đó từng đứng ở sông Hàn tỏ tình với hấn.

Cô gái đó từng bí mật tự làm quà để tặng sinh nhật hấn.

Cô gái đó dạy cho hấn biết thương yêu và nhưng nhớ.

Cô gái đó luôn có cách khiến hấn tham lam muốn nắm giữ, mãi mãi buộc chặt cô bên mình.

Cô gái đó là người hấn luôn vô thức nhớ về, như một điểm dừng, một nơi yên bình..

Cô gái đó khiến hấn yêu, khiến hấn ghen, khiến hấn lo, làm hấn đau, làm hấn nhớ, mà vẫn cứ vô tâm như không biết gì..

Cô bây giờ đang làm gì? Có giống như hấn đáng nhớ về cô?

Hấn nhớ cô da diết..

Nhưng mà có biết, cô đã quên hấn rồi đâu?..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Anh thật nhớ em

Một tháng sau

Mộc Lạc Hi đã dần hồi phục, những vết thương ngoài da gần như đã lành hẳn, mà tâm. hình như cũng đã sống trở lại.

Đặng Di Hằng trong đoạn thời gian này mỗi ngày đều đến chăm sóc cô, cùng cô ôn lại những kỉ niệm cũ.. những kỉ niệm chỉ một mình cô nhớ.

Mộc Lạc Hi chỉ cần nhìn thấy anh, đều sẽ cười rất vui vẻ, 5 năm trôi qua đối với cô giống như là cả ngàn thế kỉ rất lâu vậy.. Khi gặp lại anh, cô không kịp muốn kể cho anh nghe cuộc sống của mình về những năm đã qua, lại vô tình nhắc đến những kỉ ức đẹp đẽ.

Khi cô kể đến đoạn hồi ức đẹp của hai người, trên môi luôn là nụ cười hạnh phúc cùng mằn nguyện nhất, nụ cười đó.. khiến tim Đặng Di Hằng đau nhói.

Mộc Lạc Hi, chưa từng vì anh mà cười như vậy..

Đến ngày Mộc Lạc Hi xuất viện, cô nôn nóng muốn đến Nghiên Hi một chuyến. Công ty này là chi nhánh anh trai giao cho cô, nhưng cô chưa từng đến đây lần nào, thật tò mò những con người ở đây..

Mộc Lạc Hi đứng trong phòng tổng giám đốc Nghiên Hi, hoàn cảnh ở đây cũng thật tốt nha.

Cửa kính thủy tinh sát đất phía sau bàn làm việc đón lấy ánh nắng lung linh rọi vào phòng, những tòa nhà từ đây nhìn ra trông bé tí xinh xắn lạ thường.

Xuyên qua tấm thủy tinh này có thể nhìn thấy tầng cao nhất của Triều thị.

Nhưng..

Mộc Lạc Hi có nhìn thấy Triều thị thì thế nào? Cô căn bản đâu còn biết người đó là ai..

– Thế nào?

Mộc Từ Nghiên từ ngoài bước vào, nhìn về phía cô đang hướng tới.

– Cũng ổn. – Cô đáp ngắn gọn.

Mộc Từ Nghiên ngẩn người, “cũng ổn”? Tòa nhà này anh đã tốn bao nhiêu công sức mới mua được rồi xây dựng lên, đứng ở đây gần như có thể thu hết khung cảnh thành phố vào mắt, còn đặc biệt lung linh khi đêm đến, vậy mà cô chỉ bảo là tạm được? Khóe môi anh giật giật.

– Có tính ở lại đây không?

– Chắc ở lại giải quyết một số việc, không thể làm một tổng đốc vô trách nhiệm được, tiện thể thăm quan một chút.

– Được, vậy anh trở về trước, đây là chìa khóa nhà anh.

Mộc Từ Nghiên đặc chìa khóa xuống rồi rời khỏi, em gái một mình lưu lại nơi này có khi nào sẽ gặp lại tên nhóc đó? Sẽ nhớ lại? Rồi tiếp tục chịu tổn thương?

“Lạc Hi, có lẽ em nên chết tâm đi thôi.. Hắn đã đánh hôn rồi.”

Mộc Lạc Hi đứng ở đó thật lâu, cảm giác như mình vừa mất đi thứ gì đó rất quan trọng.. nhưng chẳng phải Đặng Dĩ Hằng cũng đã trở về rồi? Còn gì quan trọng hơn nữa?

Cô rời khỏi phòng làm việc của mình, sang phòng thư kí gọi người dẫn mình đi dạo một vòng, nơi này còn rất nhiều thứ cô phải làm quen.

Cửa phòng thư kí đẩy ra..

Cô gái đứng bên ngoài cùng cô gái ở bên trong tro mắt nhìn nhau.

– Triết Nhã.

Mộc Lạc Hi bất ngờ thốt lên.

Cô gái bên trong phòng thư kí là cô bạn thân 6 năm trước, không ngờ qua từng ấy thời gian, bọn họ vẫn có duyên gặp lại.

– Lạc Hi.

Vương Triết Nhã kinh ngạc bật dậy khỏi ghế, cô dường như rất kích động khi gặp lại người bạn cũ, chỉ hận không kịp nhào tới ôm lấy.

– Mày là thư ký? – Mộc Lạc Hi nghi ngờ nhíu mày.

Vương Triết Nhã gật đầu.

– Thật trùng hợp.

Gương mặt cô hiện lên nét ranh mãnh ngày xưa.

– Thế mày ở đây làm gì? Có hẹn gì à?

– Ừ có hẹn với tổng giám đốc.

Mộc Lạc Hi nói dối, bởi vì trêu chọc Triết Nhã luôn rất thú vị, cô nhớ những ngày tháng cũ..

– Tao ở đây làm “thư ký tổng giám đốc” ba năm rồi còn chưa được cái “vinh dự” gặp hắn này. – Triết Nhã cố ý nhấn mạnh.

– Vậy sao? – Cô đảo mắt một vòng, cổ làm ra vẻ thì ra là vậy.

– Chưa từng bước vào căn phòng đó luôn.. nhiều khi tao còn thấy công việc lương cao thế này mà thật nhàn nhã.

Vương Triết Nhã ngồi xuống ghế, thông thả uống trà.

Mộc Lạc Hi nhìn thấy lại này ý châm chọc.

– Đây, có bạn trai chưa? Đạo này ra đáng phu nhân cao quý nha.

Trái với phản ứng cô muốn nhìn thấy, Triết Nhã chỉ nhàn nhã nhấp một ngụm trà, mặt không đỏ tím không đáp trả lời một câu chẳng ăn nhập vào đâu.

– Tao không phải là Vương Triết Nhã ngày xưa mà mày hay chọc nữa đâu, trưởng thành rồi.

Mộc Lạc Hi thất vọng thở hắt ra:

– Chỉ là muốn ôn lại chút chuyện cũ.

– Tao thì vẫn vậy, thế còn mày và tên kia thế nào rồi? Vẫn đóng cảnh tình tứ khiến người khác buồn nôn hả? – Cô châm chọc.

– Một lát anh ấy tới đón tớ.

– “Anh ấy” ngọt ngào quá ta.. khi nào tao mới nhận được thiệp do đây? – Cô xòe tay.

– Cái đầu mày. – Mộc Lạc Hi vỗ vào bàn tay đang xòe ra.

Vương Triết Nhã đâu biết câu chuyện về cuộc sống của hai người 5 năm này, cũng đâu biết họ chỉ vừa gặp lại.

Tình cảm vừa sâu đã phải chia xa, bây giờ quay về chưa cùng nhau ôn niệm đã vội vàng tiến bước? Làm sao có thể?

Mộc Lạc Hi giật mình vì suy nghĩ của mình, làm sao cô có thể nghĩ như thế? Cô chẳng phải luôn mong cùng anh bước vào lễ đường, dùng chiếc nhẫn để trói buộc đôi phương sao? Sao cô có vẻ như không còn hứng thú nữa?

– Ai da~ nhưng mà cũng rất lâu không gặp nó rồi, lát tao đi chung được không? Sẽ không làm kì đà chứ? – Cô e dè.

– Được thôi, một lát đi chung, dù sao cùng gặp nhau trò chuyện một chút cũng tốt.

– Ủ, vậy mày ngồi đây chơi một chút? Tao đi làm nốt việc còn lại.

– Đang làm gì? – Mộc Lạc Hi thuận miệng hỏi.

– Chính lý hợp đồng. – Cô không ngước lên.

Mộc Lạc Hi khó hiểu cau mày.

– Mày nói không gặp tổng giám đốc, vậy sao gửi hợp đồng cho hắn được?

– Không biết, lúc tao vào đây làm được đưa cho một địa chỉ mail, chỉ cần gửi sang đó. Có lẽ là mail của giám đốc.

Mộc Lạc Hi gật gù hiểu ra.

– Vương Triết Nhã, nói cho mày biết cái này.

– Há? – Cô ngước lên.

– Tao chính là vị tổng giám đốc thần bí đó.

Khuôn mặt Vương Triết Nhã từ bình tĩnh dần trở nên kinh ngạc, nghe lầm! Chắc chắn là nghe lầm.

– Gì cơ?

– Tao nói tao là tổng đốc.

– Chả vui. – Cô phát tay.

– Không tin?

– Đương nhiên không tin rồi, nghĩ sao công việc một tổng đốc mà một đứa như mày gánh nổi? Hơn nữa tập đoàn của mày là Lạc Từ, ở đây là Nghiên Hi...

Vương Triết Nhã đột nhiên dừng lại, khoan đã.. Lạc Từ.. Nghiên Hi..

Mộc Lạc Hi nhếch môi, coi như cô chưa ngốc hết.

– Thật? – Mắt cô mở to.

Mộc Lạc Hi gật đầu.

Vương Triết Nhã thở ra một hơi, làm vẻ trịnh trọng nói:

– Kính chào tổng đốc thần bí.

– Lại đùa. – Cô cười.

– Thế tôi nghĩ ngày mai tổng đốc nên đến làm việc, trốn việc lâu như vậy là không tốt nha..

– Haha.. mai tao sẽ đến làm, một khoảng thời gian.

– Định ở lại đến khi nào?

– Chắc khoảng vài tháng.

– Ủ. – Cô đáp ngắn gọn rồi tiếp tục công việc.

Thời gian tích tắc trôi đi, không gian trong phòng tĩnh lặng khiến mi mắt Mộc Lạc Hi không tự chủ rơi xuống, mệt mỏi khép mi, cô tựa đầu lên ghế chìm vào mộng.

Mộc Lạc Hi lạc vào một khung cảnh huyền ảo, xuất hiện một thân ảnh ở trước mặt không ngừng gọi tên cô, giọng nói lại khàn đặc bi thương..

“Hi Hi.. Hi Hi.. Anh thật nhớ em. Đợi anh, anh sắp có thể trở về tìm em.”

Thân hình cao lớn trắng kiện, có mái tóc màu nâu lóng lánh, khuôn mặt mờ nhạt không rõ.. cô không thấy được gương mặt người đó.

“Hi Hi.. Anh xin lỗi, thật xin lỗi. Lời hứa với em anh chưa kịp thực hiện, chỉ sợ mình lại vô tình thương tổn em lần nữa. Hi Hi, anh phải làm thế nào đây? Thế nào mới

tốt?”

Mộc Lạc Hi nghe thấy giọng nói đó, có điểm quen thuộc, cách gọi tên cô thân mật đó không phải Đặng Dĩ Hằng! Nhưng là nghĩ mãi chẳng ra, đầu cô lại bắt đầu đau đốn.

Con đau từ đầu truyền đến khiến cô bưng tỉnh thoát khỏi cơn mơ.

Phát hiện nước mắt mình đã rơi đầy mặt.

Cô khóc vì một giấc mơ? Trong khi cô thậm chí không biết mình đã thấy ai, cùng những câu nói kì quặc đó..

Cô chẳng muốn biết gì cả, chẳng tò mò người cô cứ vô tình nhớ đến là ai, thế nhưng cơn đau sao cứ mãi dằn vặt cô?

Đặng Dĩ Hằng đã trở về, cô cùng anh sẽ sống hạnh phúc về sau, vậy thì rốt cuộc cô là đang lưu luyến cái gì?

– Lạc Hi... Lạc Hi.

– Hà..

– Không sao chứ?

Vương Triết Nhã đưa cô hộp khăn giấy cũng tỏ ra khó hiểu, vì sao cô lại như vậy..

– Cảm ơn, tao không sao, chỉ là ác mộng. – Cô cười.

– Ủ, tao xong việc rồi, thế đi được chưa?

– Đi, tao gọi anh ấy đến đón chúng ta.

Hai người đứng đợi dưới cổng một lúc, thấy một chiếc xe màu đen chạy vào, Mộc Lạc Hi vui vẻ ngồi lên, Vương Triết Nhã cũng không để ý đi theo.

Một nam một nữ nhìn thấy nhau liền đồng thời kinh ngạc, chưa kịp thốt lên nghi vấn đã nghe giọng Mộc Lạc Hi vang lên.

– Lúc này em cũng bất ngờ như anh vậy, thật không ngờ Nhã lại là trợ lý của em, nên sẵn tiện rủ nó đi chung.

Cô vô tư nói, chẳng biết hai người đang trừng mắt nhìn nhau.

Vương Triết Nhã lại càng không hiểu!

Cô bảo có hẹn cùng hần, gọi hần đến rước nhưng tên này lại xuất hiện ở đây? Cô còn gọi anh ta thân mật như thế? Rốt cuộc là sao? Quan hệ bọn họ là gì? Còn tên Triều Khắc Hàn kia đâu?

Trong đầu Vương Triết Nhã hiện lên hàng dấu chấm hỏi, nghi vấn nóng lòng muốn tìm người giải đáp. Nhưng cô không hỏi Mộc Lạc Hi, cô nghĩ cô biết người có thể trả lời được.

Xe dừng lại trước một nhà hàng xa hoa, ba người cùng nhau đi vào..

Nếu là hần, Triết Nhã sẽ chẳng thấy sao cả bởi vì họ là bạn thân, nhưng tự nhiên tên này lại xuất hiện, cô thật sự cảm thấy mình như kì đà. Hơn hết là sự hiếu kì về mối quan hệ rắc rối này, mà tại sao một người tốt như hần Mộc Lạc Hi lại bỏ qua, chọn ở bên một tên đã từng lừa gạt mình?

Bước vào cửa, vừa hay chạm mặt một cặp đôi đi ra.

Năm người đồng loạt dừng lại.

Ánh mắt nhìn về phía đối diện.

Lại một lần ngạc nhiên.

“Hôm nay là cái ngày chó má gì vậy?”

Vương Triết Nhã bực mình rửa thầm.

Lần này rắc rối to rồi, cái cục diện như này thì có phải con kì đà như cô phải chuẩn trước hay không?

Lúc cô quay người tính chuẩn đi, không ngờ Mộc Lạc Hi nhanh chóng kéo cô lại

– Đi đâu? Vào thôi.

Vương Triết Nhã mở to mắt, sao cô lại có thể thờ nói một câu như vậy?

Người đối diện từ đầu đến cuối ánh mắt đều rơi trên người Mộc Lạc Hi không rời đi.

Hần không nhìn lầm, chắc chắn không nhìn lầm, trước mặt hần chính là người con gái hần yêu thương nhưng nhớ suốt bao lâu nay, cô bằng xương bằng thịt, xinh đẹp đứng trước mặt hần.

Cô ở ngay trước hần, rất gần, ngay trong tầm với nhưng tại sao hần lại cảm giác như mình không thể giữ lấy cô?

Vì sao cô lại xem hần như không khí? Có phải cô giận hần vì đã đi quá lâu?

Trước khi cô kịp lướt qua người hần, hần đã nhanh tay nắm lấy cô kéo lại, ngã vào lòng mình.

Mộc Lạc Hi ngạc nhiên bất động, toàn thân đông cứng trong lồng ngực hần, trong lòng vang lên một hồi chuông sợ hãi.. người này là ai?

Cô chỉ nghe thấy giọng nói ảm áp ní non bên tai..

– Hi Hi.. Anh thật nhớ em.

Cánh môi cô run rẩy, giọng nói này, cách gọi này.. quen thuộc quá, là giọng nói cô nghe thấy trong mơ.

– Anh.. là.. ai?

Mộc Lạc Hi khó khăn thốt lên.

3 chữ.

Chỉ cần 3 chữ, xé nát tim hần.

Triều Khắc Hàn thần thờ buông lỏng tay, cô vội vàng lách khỏi người hần, khuôn mặt sợ hãi của cô khiến hần đau đớn.

Vì sao?

Bi thương..

Ánh mắt hần trông thật đau lòng.

Mà ánh mắt cô cũng buồn man mát.

Một ánh mắt buồn vô thức hiện lên mà ngay cả bản thân cô cũng không hề biết..

Đặng Di Hằng rất thức thời bước đến bên cô, ôm lấy cô gái đang sợ hãi, ánh mắt cũng không tránh khỏi đau lòng.

Hần đứng trước mặt cô, yêu thương gọi cô như thế, có phải cô sẽ nhớ lại không? Những ngày anh bên cô sẽ không còn nữa?

Nhìn thấy người con gái đứng cạnh hần, anh dường như tìm thấy một hy vọng, lạnh giọng hướng hần nói:

– Mong anh tự trọng, giữ khoảng cách với Lạc Hi. Cô ấy không muốn anh chạm vào, mà..

Anh dừng lại, nhìn gương mặt đang khó chịu cạnh hần:

– Người yêu anh cũng không muốn.

Triều Khắc Hàn đứng yên nhìn Mộc Lạc Hi..

Cô đang yêu Đặng Di Hằng?

Cô có hạnh phúc không?

Anh ta có quan tâm lo lắng cô như hần không?

Cô bên anh có phải là rất vui? Không phải đợi chờ, không phải tổn thương như khi bên hần?

Đặng Di Hằng nói đúng, cô không muốn hần chạm vào.. hơn nữa, hần đã đính hôn rồi.

Nếu như cô đã hạnh phúc, có phải hần nên buông tay?

Nhưng tại sao hần cứ cảm thấy có gì đó không đúng? Cho dù là cô ghét hần, cũng không thể nhẫn tâm hỏi hần một câu “anh là ai?” được.

Câu hỏi này khiến tâm hần thật đau..

Bởi vì hần để cô chờ đợi quá lâu.

Bởi vì hần tổn thương cô quá nhiều.

Nên đây là cách cô chọn để trả lại những gì hần đã làm với cô?

Lãng quên hần?

Rất lâu sau đó, trong một trận cãi lộn, có một người đuối lý, tìm chuyện ngày xưa ngày xưa ra uy hiếp đối phương:

– Anh quá đáng. Anh để tôi chờ đợi anh bao lâu, anh nói sẽ đền bù cho tôi mà.. bây giờ anh lại đối với tôi như vậy? Cách đền bù của anh đó hả?!!

Người kia chỉ biết im lặng.. ngán ngẩm..

Cái này cứ như bài Quốc Ca vậy, hát đi hát lại.. không chán sao?

Không nói thêm gì, người kia trực tiếp bế bổng cái người đang nổi giận đùng đùng vào phòng, để lại đứa con trơ vơ ngoài phòng khách.

Nguyên do cãi nhau là gì? Chính là anh chồng quên đón con, để giáo viên gọi điện về nhà hỏi vợ.

Thế là cô vợ được dịp nổi giận, mà anh chồng cũng có một buổi ăn no nê..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Là em nhẫn tâm quên đi

Triều Khắc Hàn chăm chú nhìn Mộc Lạc Hi, một khắc sau cặp mi mắt xuống xoay người rời khỏi..

Mộc Lạc Hi cũng theo hai người kia đi vào trong, quay người nhìn thấy bóng lưng cô độc kia.. vì sao có chút thương xót?

Chàng trai đó khiến cô cảm thấy rất quen thuộc, vì sao ánh mắt hắn nhìn cô lại đau lòng như vậy? Còn cách gọi tên thân mật đó, ngay cả Đặng Dĩ Hằng cũng không gọi cô như thế, giọng nói ấm áp cùng chiều đó..

Rốt cuộc, chàng trai đó là ai?

Đến khi Triều Khắc Hàn ra khỏi cửa, mới ngoái đầu lại nhìn.

Tìm thật sâu như bị đâm một nhát.

Bao nhiêu cố gắng, ngoan ngoãn nghe lời, chỉ mong được sớm trở về gặp cô.

Thật không ngờ cô lại không đợi hắn..

Cô nhẫn tâm quên đi hắn, để lại trong hắn vết cứa thật sâu.

Tâm của hắn, kịch liệt đau đớn.. giống như bệnh ung thư, trải qua từng giai đoạn, chết dần chết mòn..

Triều Khắc Hàn từ khi nhìn thấy cô, liền không quan tâm đến cô gái bên cạnh nữa, khiến cô ta âm thầm ghen ghét.

– Lạc Hi.. Lạc Hi.

Vương Triết Nhã vỗ vai cô, vài lần cũng không thấy phản ứng.

– Há?? – Cô hoàn hồn.

Mộc Lạc Hi cứ mãi suy nghĩ về người kia, mặc dù cô không muốn nhớ đến nhưng không biết vì sao hình ảnh đó cứ mãi quanh quẩn trong cô. Nhất là ánh mắt người đó nhìn cô, ẩn chứa sự lưu luyến nhớ mong mà cô không thể hiểu được..

– Em ăn gì? – Đặng Dĩ Hằng hỏi.

– Sao cũng được. – Cô đáp qua loa.

Trong lòng lại dấy lên nghi vấn, câu hỏi này của anh trước giờ cô chưa từng nghe qua. Hai người cùng nhau đi đâu, luôn luôn là anh giúp cô chọn món, sở thích của cô anh thậm chí còn biết rõ hơn..

Người phục vụ bưng đến một bàn thức ăn ngon, nhưng cô lại không có khẩu vị, không muốn ăn.

Mộc Lạc Hi nhìn chằm xuống chén, không để ý hai người kia đang nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

“Rốt cuộc anh muốn gì ở Lạc Hi hả?”

Vương Triết Nhã nhân lúc cô không để ý, dùng khẩu hình miệng tra khảo Đặng Dĩ Hằng.

Anh nhún vai, không đáp.

“Dù anh không nói, tôi vẫn sẽ có cách biết.”

Vương Triết Nhã ngoan cố cảnh cáo, bất kì một ai dám tổn thương một cọng lông tơ của Mộc Lạc Hi, cô sẽ cho người đó chết thật thảm, nếu thật là thế.. Triều Khắc Hân sẽ bị cô róc xương luôn mắt?

“Tùy cô.”

Hai người cứ thế tôi trừng cô, anh trừng tôi, không biết qua bao lâu Mộc Lạc Hi mới lên tiếng đánh tan bầu không khí ngột ngạt:

– Về thôi.

Dứt lời cô đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, bỏ qua ánh mắt kì lạ của Vương Triết Nhã, cô còn chưa ăn gì mà? Nhìn lại trên bàn ăn rớt cuộc hiểu được thờ ra, những món này Mộc Lạc Hi vốn không thích!

Vương Triết Nhã thay cô phiền não, cho dù là cô không thể phân biệt được người cùng cô lớn lên là ai, nhằm lẫn giữa người cô yêu và không yêu, nhưng vì sao với những gì Đặng Di Hằng làm, rõ ràng quá khác so với hân, cô cũng không nhớ lại được?

Có phải bởi vì một khi yêu con người sẽ trở nên hồ đồ mê ly? Hay bởi vì yêu quá hóa đau thương? Yêu càng sâu thì hận càng đậm? Vì là người trong cuộc nên cô không thể phân biệt rõ, đâu là người cô thật sự yêu và đâu là người thế thân?

Vương Triết Nhã đột nhiên hiểu ra.. mặc dù cô không biết Mộc Lạc Hi đã quên và nhớ được cái gì, nhưng cô chắc chắn đối với Mộc Lạc Hi, Đặng Di Hằng không thể sáng bằng Triều Khắc Hân!

Thất thần một lúc nhìn lại đã không thấy hai người kia đâu, không phải chứ? Cưng nhiên bỏ cô lại một mình?

– Mộc Lạc Hi, đợi tao! – Vương Triết Nhã rất nhanh đuổi kịp.

Mộc Lạc Hi quay lại nhìn cô một cái, xoay người ngồi vào xe.

– Nè, tính bỏ tao ở đây hả? – Vương Triết Nhã sốt ruột đuổi theo.

– Thù kí tổng giám đốc không lẽ không tìm được một chiếc xe để trở về? – Mộc Lạc hi không quan tâm nói.

Với thái độ đột ngột thay đổi của cô khiến Vương Triết Nhã không khỏi sửng người, quên mất bản thân định nói gì, đến khi hoàn hồn lại chiếc xe kia đã đi mất..

Mộc Lạc Hi không phải là ngu ngốc, cô mất trí nhớ nhưng không phải hoàn toàn không biết gì..

Kỉ niệm giữa hai người cô hoàn toàn nhớ rõ không khuyết đi một mảnh nào!

Vậy nên cô đã bắt đầu hoài nghi, về những câu nói cùng sự quan tâm của Đặng Di Hằng, về ánh mắt cùng hành động kì lạ của chàng trai cô không biết tên kia..

Dọc đường về nhà cô không nói một tiếng nào, mà lòng Đặng Di Hằng cũng lon ton dậy sóng. Cô không phải đã nhớ ra chứ? Sao lại đối với anh đột nhiên lạnh nhạt? Ngày tháng anh có thể bên cô chỉ ngắn như vậy?

Đặng Di Hằng cho đến nay mới phát hiện bản thân đã dần quá sâu vào mối tình này.. đến nay mới phát hiện, cô gái này đã đi vào quá sâu trong tim anh, mà anh lại không có cách nào khống chế bước chân cô. Cứ như thế, từng bước từng bước, cô bắt lấy tim anh, trở thành một cái gì đó rất quan trọng mà anh không bao giờ muốn mất đi.

Trong lòng Đặng Di Hằng yêu cô sâu đến mức.. không cần cô đáp trả, chỉ cần cô có thể ở bên anh là tốt rồi, chỉ cần cô không nhắm tâm chà đạp tấm lòng của anh, chỉ cần cô đừng đem theo tim anh đi mất, vậy là đủ rồi! Cho dù là một mình anh đơn phương cũng không sao cả, anh tình nguyện ở bên cạnh cô yêu thương cùng chờ chực..

Đặng Di Hằng là ích kỉ, nhưng tất cả đều bởi vì một chữ yêu!

– Di Hằng..

Nghe tiếng cô gọi anh mới hoàn hồn nhìn sang, mắt thấy cô treo trên môi nụ cười ấm áp nhìn anh, tâm mới tạm thời buông xuống.

– Làm sao? – Anh vuốt tóc cô.

– Đến nhà em rồi.

Đặng Di Hằng nhìn ra, đúng là đã đến nhà cô rồi.. có chút luyến tiếc anh nắm lấy tay cô mân mê một hồi.

Mộc Lạc Hi bắt lấy ánh mắt lưu luyến của anh, họ đâu phải sẽ không gặp lại, ánh mắt này của anh rốt cuộc là vì cái gì?

– Anh muốn vào ngồi một chút không? – Cô chớp mắt hỏi.

– Em mệt rồi, nên sớm nghỉ ngơi, anh còn một chút việc phải giải quyết. – Anh xoa nhẹ má cô.

– Được, đi cẩn thận. – Mộc Lạc Hi nhẹ gật đầu.

Đặng Di Hằng cung chiều cô như thế, nhưng vì sao cô vẫn là cảm thấy xa cách?

Là anh đã thay đổi hay do cô nhớ nhầm? Họ chưa từng xa lạ như vậy..

Rất nhanh cô đem mọi thứ quảng sau đầu, hiện tại cô thực mệt mỏi, cô cần phải nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đến công ty.

9 giờ sáng hôm sau.

Chuông điện thoại không ngừng vang lên đánh tan mộng đẹp của cô gái trẻ, cánh tay trắng nõn vươn ra khỏi chăn tìm kiếm chiếc điện thoại.

– Alo? – Giọng ngái ngủ mơ màng vang lên.

– Tham kiến tổng tài, 9 giờ rồi còn chưa rời giường? So với giờ đi làm đã trễ một tiếng rồi.

Giọng Vương Triết Nhã bên điện thoại vang lên kinh ngạc xen một chút giễu cợt.

– Đã chín giờ? – Mộc Lạc hi chưa hoàn toàn tỉnh, nhúu mày hỏi lại.

– Đã hơn! – Vương Triết Nhã nhấn mạnh.

– Đợi một chút liền tới. – Cô uể oải đáp.

– Lập tức.

Nghe giọng người bên kia, Vương Triết Nhã vội vàng lên tiếng ngăn chặn hành động muốn dập máy, cô còn không hiểu rõ người kia? “Đợi một chút” khẳng định cho cô chờ cả ngày!

– Vì cái gì? – Mộc Lạc Hi xoa trán.

– Có người tìm mày.

– Ai?

– Triều Khắc Hàn.

Vương Triết Nhã ngược lên nhìn người đang ngồi trước bàn làm việc của mình, khuôn mặt lạnh tanh không một chút biểu cảm.

– Là ai? – Mộc Lạc Hi nhúu mày.

Vương Triết Nhã cả kinh, làm sao Mộc Lạc Hi không biết hẳn là ai? Đột nhiên nhớ đến hành động cùng biểu cảm của cô hôm qua, đã hơi nhận ra..

– Là người hôm qua chúng ta gặp ở nhà hàng.

Bên kia im lặng một hồi..

Người hôm qua? Vì sao lại tìm đến cô? Vì sao biết cô là tổng đốc Nghiên Hi? Cô cùng người đó có quan hệ gì?

– Có việc gì không? – Mộc Lạc Hi thấp giọng hỏi.

– Không biết! Mày thật phiền, muốn biết thì tự đến. Hồi miết, tao còn nhiều việc rất bận, khách của mình thì tự tiếp đi.

Vương Triết Nhã gần như hét lên, từ khi nào Mộc Lạc Hi trở nên lảng nhãng như thế?

Mộc Lạc Hi đưa điện thoại cách xa tai mình một chút, chán nản ngồi dậy, có lẽ cô phải đến gặp người kia một chuyến rồi.

30 phút sau.

Chiếc xe màu trắng dừng ngay trước cổng tập đoàn Nghiên Hi, cô gái vận bộ đồ công sở bước xuống, nhìn qua trông vô cùng nghiêm chỉnh nhưng lại không khỏi thoát ra một nét quyết rũ. Trang phục nghiêm trang nhưng đối với mái tóc màu xám kia lại như không hợp lắm.

Đến khi chiếc kính râm được tháo xuống, hiện lên đôi mắt lạnh như băng, một lượt quét qua đại sảnh rộng lớn, tất cả mọi người đều cùng lúc không rét mà run, miệng lập tức im bặt không còn dám bàn tán.

Mộc Lạc Hi nhúu mày, không ngờ anh trai lại nuôi nhiều người vô dụng như vậy. Cô có lẽ phải lưu lại đây một thời gian, đem toàn bộ mọi thứ chấn chỉnh lại.

Từng bước dứt khoát bước đến thang máy chuyên dụng lên tầng tầng cao nhất.

Những người ở đại sảnh thấy người kia đi khuất mới thở ra một hơi, tiếp tân vội vàng hoàn hồn, họ đã sợ đến mức quên ngăn chặn người kia đi lên lầu nha..

Là ai mà trông đáng sợ như thế? Lại còn lên phòng tổng giám đốc?

Điện thoại chuyên dụng của thư kí vang lên.. là tiếp tân báo với cô có một cô gái lạ lên phòng tổng đốc mà họ không ngăn được. Vương Triết Nhã chỉ cười một tiếng, bảo giao cho cô.

Quả nhiên, ảnh hưởng của Mộc Lạc Hi quá lớn!

– Người mày tìm đến rồi. – Cô cúp điện thoại.

Triều Khắc Hàn nhếch môi, đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

– Không cảm ơn à?

– Vì cái gì?

Vương Triết Nhã âm thầm gọi trời, hai người vì sao một câu nói cũng có thể khóp tới như vậy? Họ là do thiên địa tác hợp sao?

– Không có gì. Nhưng mà hình như nó không nhớ ra mày. – Cô thờ dài.

– Không nhớ ra? – Hấn nhíu mày.

– Tao đoán thế thôi, chưa tìm được người xác nhận.

– Dựa vào cái gì?

– Hôm qua bọn tao gặp nhau, tao có hỏi mày với nó tiến triển đến đâu, nó đáp một lát mày đến đón, nhưng khi tao cùng nó xuống lầu thì người xuất hiện lại là Đặng Dĩ Hằng, nhìn nó cùng tên kia thân mật anh em tao còn kinh ngạc hơn.. Tao cũng không biết giải thích thế nào, nhưng tao đoán như thế, muốn biết thì tự đi tìm hiểu.

Triều Khắc Hàn nghe xong, không đáp gì xoay người rời khỏi.

Cửa phòng tổng đốc vang lên tiếng gõ.

– Vào đi.

Triều Khắc Hàn bước vào, tự nhiên ngồi trên sofa, ánh mắt dừng lại trên người Mộc Lạc Hi.

Cô đang phê duyệt tài liệu, hấn không biết bộ dáng cô chăm chú làm việc cũng mê người như thế, rốt cuộc không tránh khỏi đắm chìm vào bức tranh đó.

Một khắc sau cô ngước lên, cẩn thận quan sát người đang ngồi bên kia, ánh mắt hai người chạm nhau, cảm giác quen thuộc lại nổi lên..

Mộc Lạc Hi trong vô thức bước đến bên hấn càng gần, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh.

– Anh là ai?

Câu hỏi này lần thứ hai thốt ra, mặc dù đã chuẩn bị trước nhưng gương mặt bình tĩnh của hấn vẫn có biến động.

– Em không nhớ tôi?

Hấn đau lòng lên tiếng, chỉ có khi đối mặt với cô, hấn mới mất không chế buông lỏng cảm xúc như thế, hấn đối với cô là vô phương phòng bị.

Mộc Lạc Hi trầm mặc suy nghĩ một hồi, kiên định lắc đầu.

Một cái lắc đầu khiến lòng hấn siết chặt, cười khổ.

– Vì sao? – Hấn bắt lực nhỏ tiếng thốt lên, muốn hỏi cô lại như tự nói với chính mình.

Mộc Lạc Hi nhìn hấn đau lòng bản thân cũng cảm thấy buồn theo, gương mặt cũng dần buông lỏng không còn nét lạnh như băng..

– Tôi cùng anh.. có quen biết?

Cô thấp giọng hỏi, người khác cô sẽ không bận tâm, nhưng người này làm cho sự hiếu kỳ trong cô nổi lên, cô muốn biết.

– Là rất thân thiết. – Hấn nhìn cô cười yếu ớt.

Triều Khắc Hàn 22 năm này, chưa từng cảm thấy thất bại như thế, ngay cả lần hấn bị ép ra nước ngoài hấn vẫn tự có thể giải quyết mọi việc quay về tìm cô. Nhưng không ngờ đến, hấn lại phải đối mặt với một người hấn yêu tận xương tủy nhưng cô lại không nhớ ra hấn là ai.

– Thân thiết? – Cô ngây ngốc lặp lại lời hấn. – Đến mức như thế nào?

Triều Khắc Hàn thờ dài, cô thật sự không nhớ, thật sự không còn biết hấn là ai, đến cả những kỉ niệm hấn nhớ rõ ràng.. cô đã cũng quên?

– Đến mức tôi biết rõ sở thích của em, nhớ rõ sinh nhật em, kỉ niệm của chúng ta. Đến mức tôi vì tương lai của chúng ta bị ép ra nước ngoài cũng không phản đối một tiếng. Tôi đi 5 năm, không ngờ trong quãng thời gian đó em lại nhẫn tâm quên đi tôi. Trong khi tôi nhớ em điên cuồng, em lại vui cười bên một tên con trai khác. Tình yêu em dành cho tôi là như vậy sao? Hay tình yêu tôi đối với em còn không đủ lớn?

Mộc Lạc Hi nghe hấn nói đến ngây người, hấn ta nói cái gì? Họ đã thân thiết như vậy? Nhưng mà những điều này trong trí nhớ cô là Đặng Dĩ Hằng chứ không phải là hấn!

– Đừng nói nữa. – Cô hét lên, rồi lại nhỏ tiếng ní non. – Đừng nói nữa, anh sai rồi, sai rồi. Chúng ta không có thân thiết như thế.

Triều Khắc Hàn bị lời cô hoàn toàn chọc giận, giữ lấy vai cô lay mạnh.

– Tôi không có nói sai, là em vô tình quên đi kỉ niệm của chúng ta, là em nhẫn tâm chà đạp lên tình yêu của tôi.

Theo lời nói của hắn, đầu cô từng đợt đau lên, mơ hồ hiện lên những hình ảnh không rõ. Có cái gì đó thôi thúc cô nhớ lại, có cái gì đó làm tâm cô nhói đau, cô không tìm được cách khiến những hình ảnh mờ ảo đó thôi không quấy rầy tâm trí cô.

– Buông ra.

Mộc Lạc Hi giằng mạnh thoát khỏi bàn tay hắn, lúc này hắn mới phát hiện mình đã quá kích động. Lại phát hiện cô ở đối diện, hồ mắt đỏ hoe, nước mắt bên trong đã chực chờ.

Lòng cô rối.

Tìm cô đau.

Cô không biết phải làm thế nào..

– Anh đừng nói nữa, đừng nói nữa. – Cô ôm đầu đau khổ gào lên.

Triều Khắc Hàn không khỏi hoảng hốt, lại gần muốn ôm lấy cô để cô có thể bình tĩnh trở lại.

Không ngờ.

Cô tránh hắn.

– Đừng chạm vào tôi.

– Hi Hi..

Triều Khắc Hàn đau lòng gọi, vươn tay ra cũng bị cô tránh đi.

Tiếng gọi này của hắn, cũng khiến lòng cô đau buốt.

– Đừng gọi tôi như thế, thật ghê tởm.

Cô gào lên, trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt hắn đầy tia máu.

Lại một lần nữa lời nói của cô khiến hắn đau lòng.

Lần này hắn chẳng làm gì cả, chỉ lẳng lặng nhích tới gần ôm lấy cô, mặc cho cô phản kháng hắn vẫn cứ ôm chặt.

Mộc Lạc Hi cố chấp đẩy hắn ra, lại phát hiện mình căn bản không đủ sức.

Và rồi.. lồng ngực kia mang theo hơi ẩm lan tỏa bao trùm lên cô.

Mộc Lạc Hi đột nhiên xuất hiện cảm giác không muốn rời đi.

Không có phản kháng nữa, lẳng lặng để hắn ôm trong lòng như vậy.

Ấm áp..

An toàn..

Giống như đã rất lâu không cảm thấy được cảm giác an toàn như thế..

Nước mắt cô nóng hổi chảy dài..

Có phải cô có lỗi với Đặng Dĩ Hằng? Người này chỉ vừa mới xuất hiện cô đã có cảm giác quen thuộc muốn chạm đến, nhưng khi bên anh cô lại chẳng cảm giác được gì cả.

Nước mắt không báo trước một giọt nối tiếp một giọt trượt xuống gò má, cô không tìm được dũng khí tiếp tục phản kháng người này, càng tìm không được cách thoát khỏi lồng ngực ấm áp của hắn.

Hơi ẩm hắn mang đến như một con lốc kéo cô vào trong không có đường thoát.

Mãi cho đến khi nước mắt thấm ướt trang phục chỉnh tề của hắn, hắn mới nhẹ nhàng bên tai cô thổi khí:

– Hi Hi..

Một tiếng gọi kéo cô trở về hiện thực, không biết lấy sức từ đâu một cái đẩy hắn ra.

– Đừng có gọi tôi như thế.

Cô lại tránh hấn.

– Hi Hi.. – Hấn chính là ngoan cố.

– Không được gọi.

– Em vì sao không nhớ kí ức của chúng ta? Vì sao lại khiến tôi đau lòng như thế? – Hấn dịu dàng vuốt ve gương mặt cô.

Mộc Lạc Hi cũng ngừng người, phản bác.

– Đó không phải kí ức của chúng ta, đó là kí ức giữa tôi và Đặng Dĩ Hằng. Anh đừng mơ lừa gạt tôi bởi vì mục đích gì, kỉ niệm giữa tôi và anh ấy tôi nhớ rất rõ!

Lời của cô như tiếng sấm vang bên tai hấn, hấn rút cuộc hiểu được cô là vì sao không nhận ra hấn.

Trí nhớ cô, đã đem hấn cùng Đặng Dĩ Hằng đảo lộn!

Hấn đã biết được lý do cô không nhận ra hấn, vậy thì việc buông tay là không thể nào, hấn nhất định đem cô giành trở về!

– Hi Hi, tôi nhất định sẽ khiến em nhớ ra tôi là ai.

Mộc Lạc Hi nhìn gương mặt hấn, ánh mắt cung chiều yêu thương lại ẩn chứa nét đau buồn, cùng với cách hấn gọi cô và lời nói đó.

– A..

Không biết lý do một cơn đau đột nhiên ập đến, đau đến mức cô chỉ kịp ôm đầu kêu lên một tiếng, liền ngất đi.

Triều Khắc Hàn hoảng hốt giữ lấy thân thể gầy ốm đang ngã xuống, gấp gáp bế cô lên hướng cửa phòng chạy ra.

Tại vì hấn ép cô quá mức nên cô mới đau đến ngất đi? Nhưng nỗi đau của cô có thể sánh bằng nỗi đau của hấn sao?

Đối mặt với việc người mình yêu thương nhất không nhận ra mình, có bao nhiêu người sẽ không giống hấn như thế thống khổ?

Mộc Lạc Hi còn ở trước mặt hấn ngất đi, khiến lòng hấn hoảng hốt rồi bời.. là đau càng thêm đau!

Hấn chưa bao giờ nghĩ đến có ngày mình sẽ tổn thương cô.

Rốt cuộc, hấn phải làm thế nào mới tốt?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vì sao phải hận?

Bệnh viện

Mộc Lạc Hi nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt yếu đuối.

Triều Khắc Hàn ngồi cạnh giường, ánh mắt một phút cũng không dời khỏi người cô. Lòng âm ỉ nhói đau, nỗi nhớ cô chưa kịp bộc phát giờ lại phải đối mặt với một nỗi đau khác.

Việc Mộc Lạc Hi ngất xỉu trong văn phòng không có truyền ra ngoài, chỉ có Vương Triết Nhã đến bệnh viện cùng hai người.

Một lát sau, cửa phòng truyền đến tiếng gõ, Triều Khắc Hàn vừa mở cửa liền sững người..

Anh cô làm sao biết tìm đến đây?

– Đừng ngạc nhiên, tao gọi cho anh ấy.

Vương Triết Nhã lách người xen vào, rất bình thản đến ngồi bên sofa, chuyện giữa bọn họ cô không muốn xen vào, tốt nhất nên để họ tự giải quyết cùng nhau.

Triều Khắc Hàn chưa kịp định hình đã thấy má trái mình đau buốt.

Mộc Từ Nghiên cư nhiên đánh hấn!

Triều Khắc Hàn kinh ngạc chưa hết, cũng không kịp né tránh nhận thêm một đòn nữa.

Mộc Từ Nghiên không nói gì cả, nhìn thấy Triều Khắc Hàn liền không khống chế nhào tới đánh hắn. Nhìn thấy hắn, toàn bộ tức giận như núi lửa phun trào, anh thật sự không thể tiếp tục nhẫn nhịn. Vì sao bây giờ hắn mới chịu xuất hiện? Vì sao em gái anh hết lần này đến lần khác đều là vì hắn ta mà tổn thương?

Triều Khắc Hàn.. hắn rốt cuộc có gì tốt? Có gì đáng? Để Mộc Lạc Hyêu đến chết đi sống lại như vậy?

Rốt cuộc ở hắn có gì mà người khác không có được? Mà cô cho dù tổn thương, cũng vẫn cứ hướng về?

Thậm chí đến cả trí nhớ bị đảo lộn, cũng vẫn nhớ rõ kí ức của hai người.. thậm chí không biết hắn là ai, nhưng cũng có thể vì hắn trở nên kích động.

Đến mức nhập viện thế này.. rốt cuộc anh phải nói Mộc Lạc Hi là cố chấp bướng bỉnh, hay là nên nói thủy chung đến ngu ngốc?

Yêu một người không phải là so đo tính toán.. mà yêu, là bất chấp cho đi.

Yêu, không phải bởi vì người kia xuất sắc, không phải vì họ có gì tốt, cũng không phải xứng đáng hay không, mà đơn giản chỉ là một cảm giác rung động, một cảm giác an toàn, một sự tin tưởng, một ý niệm nguyện ý vì người ấy làm tất cả. Và những cảm giác này sẽ ngày một lớn dần, đến lúc nào đó khiến ta không thể cưỡng lại, không thể không chế được trái tim mình, chính là lúc tâm ta đã thuộc về người.. đã yêu, đã thương..

Có yêu thì nhất định sẽ đau, bởi vì chúng là một cặp không bao giờ tách rời, nếu như yêu mà chưa từng nếm qua mùi vị của sự tổn thương, của cái đau xé tâm can; thì vẫn là chưa thực sự hiểu hết, tim vẫn là chưa thực sự trao đi.

Một khi đã quyết định yêu, chính là chấp nhận tổn thương!

Một khi đã chấp nhận nó sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra, bởi đó là một vòng xoáy khiến ta vừa vui vẻ vừa đau lòng.. không thể cưỡng được mà tiếp tục lại tiếp tục đắm chìm

Vĩnh viễn không có lối thoát!

Mộc Từ Nghiên không hề hiểu, bởi vì chưa từng yêu, càng không nghĩ đến một lúc trái tim băng giá của mình vì một người con gái mà động lòng.. đối với anh, tình yêu là một thứ cực kì mơ hồ, mặc cho ai đầu biết đau khổ vẫn cứ đâm đầu vào, anh chính là không bao giờ động tâm!

Mộc Từ Nghiên giống như một con hổ đang nổi giận nhìn thấy Triều Khắc Hàn liền điên cuồng nhào tới, trong lòng lúc này chỉ còn lại tức giận, đứa em gái ngốc nghếch đó không thể chống lại hắn thì anh đành phải thay cô ra tay.

Bị anh đánh hai lần, lần thứ ba hắn rất nhanh theo phản xạ tránh né, cũng không nung tay đánh lại, buông lời châm chọc:

– Anh điên à?

Triều Khắc Hàn thật sự khó hiểu, họ đã không gặp nhau rất lâu rồi, vì cái gì anh vừa thấy hắn liền nhào đến đánh hắn? Vì Mộc Lạc Hi sao?

Hắn đến nay vẫn không hề biết bản thân đã vô tình đâm bao nhiêu nhát dao vào tim cô!

– Tôi điên? Không xem lại cậu hại Lạc Hi đến cái bộ dạng gì.

Dứt lời, một quyền hung hăng giáng xuống, xượt qua khoe môi hắn, đau rất. Triều Khắc Hàn đánh trả một quyền khiến anh chao đảo lui về sau, sờ sờ khoe môi mình, mày đẹp khó hiểu nhàu lại.

– Tôi làm gì?

Nghe hắn trả lời anh hơi dừng động tác, nhìn về người đang ngồi ở sô pha không có ý định can ngăn, mới nhìn hắn khinh thường nhếch môi.

– Làm gì? Sao có thể nói ra dễ dàng như vậy? Cũng không nhìn xem Lạc Hi nửa nhớ nửa quên là vì ai.

– Anh đem chuyện nói rõ ràng!

Hắn kích động nhào tới nắm cổ áo anh, lời nói mang đầy ý châm chọc của anh khiến hắn tức giận, nhưng mà hơn hết là về Mộc Lạc Hi, hắn muốn biết.

– Bỏ ra.

Anh quát lên, đá vào bụng hắn một cú nặng nề, tự mình thoát khỏi hắn, chỉnh đốn lại trang phục hướng sô pha ngồi xuống.

Triều Khắc Hàn lao đảo vài bước, rất nhanh hồi phục tinh thần, hắn vì Mộc Lạc Hi lo lắng như vậy, một cú đá này có là gì?

– Anh nói đi. – Hắn bình tĩnh ngồi xuống đối diện.

– Em cũng muốn biết.

Vương Triết Nhã không nhanh không chậm nói, nãy giờ nhìn họ nhào vào nhau như thể cô đã vài lần muốn can ngăn, nhưng là nếu Mộc Từ Nghiên không đánh hắn cổ tức giận này sẽ mãi hiện hữu, nếu Triều Khắc Hàn không bị anh đánh sẽ không thể tỉnh ngộ.

– Cậu nghĩ, cậu có tư cách biết không? – Anh nhìn hắn nhàn nhạt nói.

Triều Khắc Hàn im lặng, anh là đang châm chọc hắn?

Mộc Từ Nghiên nhìn hần im lặng, nhếch môi.

– Lạc Hi năm năm này đã qua như thế nào cậu biết không?

– Không! – Hần đáp cứng rắn.

– Không biết? Không phải tôi vẫn luôn gửi mail cho cậu? Cậu không đọc?

– Anh chỉ nói qua cô ấy sống rất tốt, bảo tôi mau chóng trở về, chỉ có thế.

Mộc Từ Nghiên nhú mày, không nhận được? Vậy số mail đó đã đi đâu rồi?

Anh trầm tư suy nghĩ khiến hần sốt ruột, chỉ cần liên quan Mộc Lạc Hi hần đều không thể không chế tâm tình của bản thân.

– Tôi vẫn luôn gửi mail cho cậu.

Triều Khắc Hàn nhú mày, hộp thư của hần chắc chắn đã bị động tay.

– Trước không nói việc này, Hi Hi làm thế nào không nhớ ra tôi?

– Một tháng trước Lạc Hi đã đến đây tìm cậu, nhưng khi tôi đến thì em ấy đang ở bệnh viện.

Ánh mắt anh xót xa nhìn về phía giường bệnh, vì sao người chịu tổn thương luôn luôn là em gái anh? Là người anh yêu thương nhất?

– Lạc Hi ở bệnh viện hôn mê, tình hình rất không khả quan. Xảy ra tai nạn khiến toàn thân em ấy không chỗ nào là không có vết thương; mà tôi nghĩ, nhiều hơn hết là thương tổn trong lòng em ấy..

Nghe anh nói, tim hần “lộp bộp” rớt xuống hai bậc.. Mộc Lạc Hi rốt cuộc đã tự mình chịu đựng bao nhiêu?

– Tổn thương cậu đem đến cho em ấy, cậu nghĩ mình có thể bù đắp lại sao?

Ngày anh nghe bác sĩ nói cô vì bị tổn thương mà mất đi trí nhớ, anh đã vô cùng đau lòng, không phải cô vẫn luôn rất tốt? Vì sao vốn mang tâm trạng vui vẻ đến tìm hần, đôi lại lại là vì đau lòng mà mất trí?

Anh điều tra hần, cuối cùng biết được hần đã đính hôn, bản thân liền đính ninh rằng cô vì biết được điều này mà chịu tổn thương, càng căm giận hần hơn để cô một mình ở đây chờ đợi còn mình lại chuẩn bị cùng người khác kết hôn. Chính vì vậy anh vô cùng không thích hần, vô cùng tức giận..

Nhưng lý do thật sự khiến cô như thế cuối cùng chỉ có mình cô rõ ràng..

Đáp lại anh chỉ là một không khí vô cùng im lặng, mỗi một người đều đắm chìm vào tâm sự riêng của mình, anh lại tiếp tục.

– Bác sĩ bảo rằng ý thức sống của em ấy rất yếu, tỉnh hay không đều phụ thuộc vào bản thân nó thôi.

Giọng nói anh trầm thấp bình thản, anh đã trải qua nỗi đau này, tim căng thẳng như treo trên không trung luôn sốt ruột mong người nằm đó sẽ tỉnh; anh tin rằng hần cũng không ngoại lệ, anh chậm chậm nói, càng khiến hần khó chịu hơn.

Triều Khắc Hàn cảm thấy toàn thân đều mỏi mệt, trái tim thất chặt, lúc này hần ước rằng thà khi đó người hôn mê là hần..

– Lạc Hi hôn mê một tháng cuối cùng tỉnh lại. Người cứu con bé hôm đó là Đặng Dĩ Hằng, cậu ta vừa vào phòng Lạc Hi nhìn thấy liền nhầm nhầm cậu ta là cậu. Hết thấy mọi người đều vô cùng sững sờ.

Triều Khắc Hàn nghe đến đây, ngược lên nhìn anh, đôi mắt một tầng đau lòng, một tầng tức giận, cứ thế chồng lên nhau, con ngươi hần lên từng tia máu.

– Trí nhớ Lạc Hi đã bị đảo lộn, đến tận bây giờ em ấy vẫn khẳng khái nghĩ rằng Đặng Dĩ Hằng là cậu, còn cậu là một người xa lạ.

“Người xa lạ” ... có trời mới biết ba chữ này uy lực lớn thế nào, giống như hần bây giờ toàn thân như rơi xuống vực thẳm không lối thoát.

Mộc Lạc Hi chịu nhiều tổn thương như thế, hần lại một chút cũng chẳng biết, hần không thể bảo vệ được người con gái hần yêu.

Triều Khắc Hàn vốn không biết một chút gì về cuộc sống suốt bao lâu của cô, hần vẫn cứ luôn nghĩ cô đang sống rất tốt, mỗi ngày vẫn vui vẻ, vẫn đợi chờ hần về. Hần đã rất cố gắng, tất cả mọi tiến độ công việc cũng đều tăng lên, một dự án vốn tốn đến hai năm hần chỉ cần dùng nửa năm là hoàn thành.

Hần làm tất cả, chỉ mong có thể sớm trở về, bởi vì hần nhớ cô muốn phát điên.

Nhưng rất nhiều việc con người không thể đoán trước..

Đến lúc hần chuẩn bị trở về lại lần nữa bị ngăn cản.

...

Con người nằm trên giường khẽ cựa quậy, thu hút sự chú ý của mọi người.

Mộc Lạc Hi mở mắt ra liền nhìn thấy ba người vây quanh mình, Triết Nhã, anh trai, còn có.. chàng trai đó.

Mộc Lạc Hi nhìn thấy hấn như thỏ trắng gặp phải sói, từ khi ở phòng làm việc bị ngất xỉu, trong lòng cô đã chặn lên một bức tường đối với người con trai này.

Cô sợ hấn!

Sợ sự ảm áp và an toàn mà hấn đem lại, sợ rằng nếu cô không tránh xa sẽ không chắc mình có thể tiếp tục phản kháng mà không đắm chìm.

Cô sợ hấn!

Sợ rằng cô chống không lại cảm dỗ hấn đem đến, sẽ từng bước hướng về hấn, từng bước phản bội Đặng Dĩ Hằng – người cô vẫn luôn yêu thương.

Ánh mắt Mộc Lạc Hi nhìn hấn toàn bộ đều là sợ hãi cùng tránh né, người này cô không thể tiếp tục lại gần nữa.. quá nguy hiểm.

Nhưng trái tim cô thật sự không nghe lời, khi mở mắt ra nhìn thấy hấn một cổ vui vẻ vô hình lướt qua, tim cô cũng bất giác đập nhanh.. nhưng hết thấy cô đều không quan tâm, chỉ muốn tránh né hấn.

Bác sĩ đến kiểm tra cho cô một lượt, xác nhận cô không có việc gì, mọi người mới yên tâm thở phào.

Cô tỉnh dậy, vẫn là không nhớ lại gì cả!

– Hi Hi.

Tay hấn vươn ra, gần chạm đến má cô lại bị cô xoay đầu né tránh, bàn tay dùng trên không trung khê nắm chặt rồi thu lại.

– Em hận tôi sao? – Hấn đau lòng lên tiếng.

– Tôi cùng anh không quen biết, vì sao phải hận? – Cô ngược đôi mắt nâu long lanh nhìn hấn.

Một câu của cô đem hấn hoàn toàn đánh ngã, hấn thừa nhận, hấn yêu cô đến mức một câu nói của cô sẽ khiến hấn đau đến tê tâm liệt phế.

Môi mọng mím chặt, rất lâu sau mới khó khăn lên tiếng:

– Mộc Lạc Hi, đời này tôi vĩnh viễn sẽ không buông tay em!

Dứt lời, hấn xoay người rời khỏi, hấn không biết nếu tiếp tục ở lại nơi đó bản thân sẽ kích động làm ra chuyện gì..

Rời khỏi bệnh viện hấn lại lang thang trên con đường vắng, những năm này hấn đã tập cho mình có được bình tĩnh trước tất thảy mọi việc, nhưng lúc nào đối mặt với cô, hấn đều không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Triều Khắc Hàn đã đính hôn, nhưng chuyện này hấn nhất định xoay sở tốt.

Tình yêu của hấn, sẽ do hấn tự định đoạt và chiếm giữ, cho dù đau, cho dù khó, hấn vĩnh viễn không chùn bước.

Giống như Mộc Lạc Hi đã kiên nhẫn đợi hấn..

Giống như cô đã vì hấn chịu bao nhiêu tổn thương..

Hấn nhất định sẽ giành cô trở về, dùng cả đời để yêu thương và cung chiều cô.

Mộc Lạc Hi, hấn sẽ không bao giờ buông tay!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Để tôi theo đuổi em

Mộc Lạc Hi lưu viện đã một tuần trôi qua, suốt mấy ngày nay sáng thì Đặng Dĩ Hằng đến thăm, tối thì Triều Khắc Hàn xuất hiện, họ không muốn cho cô nghỉ ngơi sao? Nhưng mà cô vẫn luôn cảm thấy người kia thật quái dị, kể từ ngày hấn xuất hiện bên cạnh cô, không hiểu lý do cô và Đặng Dĩ Hằng lại như ngày một xa cách. Không lẽ Mộc Lạc Hi động tâm rồi?

“Tuyệt đối không được! Mộc Lạc Hi mảy tơ tính, không được để tên kia mê hoặc”

Mộc Lạc Hi ngồi trên giường, nghĩ đi nghĩ lại rồi tự mắng mình, ngay cả cô cũng không để ý đến việc tần suất bản thân nghĩ đến hấn đã bắt đầu nhiều hơn.

Nửa ngày trôi qua, phòng bệnh một mảnh im lặng, cô đáng ra nên vui mừng vì không ai đến quấy rầy, nhưng vì sao lại cảm giác trống vắng? Là cô nhớ Đặng Dĩ Hằng hay nhớ Triều Khắc Hàn rồi?

Màn đêm buông xuống, ánh trăng heo hắt rọi vào phòng, dừng lại trên thân thể nhỏ bé, bao nhiêu năm trôi qua cô vẫn như thế không thay đổi.. chỉ là, có phải đã thay lòng?

Trong bộ đồ bệnh nhân đã không còn là thân thể ốm yếu mấy ngày trước, sắc mặt đã hồng hào hơn hẳn, con ngươi màu nâu lại linh hoạt động lòng người rồi.. đã khuya rồi, vì sao cô còn chưa muốn ngủ? Mộc Lạc Hi rút cuộc đang đợi cái gì?

Đợi hẳn? Cô đang đợi Triều Khắc Hàn sao?

Thậm tự trách mình một tiếng, cô không thể như vậy, người cô nên nhớ phải là Đặng Di Hằng chứ không phải là chàng trai đó!

Mộc Lạc Hi nằm xuống, mi mắt khép lại khó khăn đi vào giấc ngủ.

Không biết thời gian qua đi bao lâu, cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra, bóng người to cao bước đến bên giường, lặng lẽ nhìn cô gái đang ngủ say.. ánh mắt đầy vẻ cưng chiều cùng yêu thương, nhiều hơn là một chút đau lòng.

Triều Khắc Hàn hôm nay rất mệt mỏi, nhưng khi gặp được cô mọi thứ dường như không còn quan trọng nữa, chỉ cần nhìn thấy cô tâm tình hẳn liền tốt lên đáng kể. Mây đẹp dần dần thả lỏng, nhẹ nhàng giúp cô đắp kín chăn, hẳn ngồi bên cạnh ngắm cô thật lâu.

Vẫn luôn là như vậy, hẳn luôn là người ở phía sau cô, âm thầm và lặng lẽ bảo vệ lấy..

Trong đêm, một người ngủ một người thức; cô nằm đó, hẳn ngồi cạnh; khung cảnh yên bình đến lạ kỳ.

Hắn vén những lọn tóc che khuất nửa khuôn mặt cô lên.

– Hi Hi.. Anh muốn chúng ta có thể quay về những ngày cũ.

Giọng nói của hắn trầm thấp vang lên trong đêm, ở một không gian im lặng càng thêm rõ ràng.

– Hi Hi.. lựa chọn ra đi, có phải anh đã sai?

– Anh phải làm sao mới tốt? Phải làm sao, để tìm em lần nữa hướng về anh?

– Hi Hi.. nếu như anh cùng em giải thích, rằng vì sao anh lại rời đi lâu như thế, em có thể tha thứ cho anh không? Có thể nhớ lại hay không?

Hắn hướng về cô một mình độc thoại, không một tiếng đáp lại nhưng hắn vẫn tiếp tục nói, bao nhiêu điều suốt bao lâu nay, hắn thật muốn bộc lộ ra hết, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể thốt ra lúc cô đã ngủ say.

Mộc Lạc Hi sẽ không thể biết, hẳn đã đến, đã bên cạnh cô, đã nói với cô bao nhiêu lời thâm tình.

Triều Khắc Hàn dùng bàn tay to lớn của mình bao lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, cẩn thận như đang cầm một báu vật vô giá.

– Hi Hi.. em phải biết, anh chưa từng ngừng yêu em, chưa từng ngưng nhớ về em, cũng chưa từng quên đi bất cứ thứ gì về đôi ta.

Triều Khắc Hàn ôn nhu bày tỏ lòng mình, một lúc sau giọng nói nhỏ nhỏ vang lên, rất đau lòng!

– Rõ ràng có rất nhiều cách có thể khiến anh đau vì em, nhưng vì sao em lại chọn cách quên đi anh? Vì sao em lại chọn cách trừng phạt anh tàn nhẫn như vậy?

Thời gian tích tắc đi qua, hắn đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Sáng hôm sau

Mộc Lạc Hi bởi vì ánh mặt trời chói trang mà bị đánh thức, lướt mắt một vòng qua căn phòng trống trải, hơi ấm hôm qua cô mơ màng cảm nhận được là gì?

Tối hôm qua cô dường như cảm thấy có một giọng nói vô cùng quen thuộc văng vẳng bên tai, cô thậm chí còn nghe được tiếng gọi tên cô, hai từ “Hi Hi”.. chỉ có hắn mới gọi cô như thế.

Hắn đã đến? Triều Khắc Hàn đã đến? Hắn đã ở đây nhìn cô ngủ say? Đã gọi cô?

Mộc Lạc Hi nghĩ đến, có chút không không chế được lòng mình mà nhịp tim nhảy lên vài cái..

Lại đến rồi, cái cảm giác đáng sợ này lại đến rồi..

Cô dần dần phát hiện bản thân ngày càng không có cách ngăn chặn những rung động dù là rất nhỏ, không có cách ngăn chặn những cảm xúc đối với Triều Khắc Hàn, cũng không thể ngăn chặn hình ảnh của hắn đôi lúc lại không báo trước mà hiện lên trong đầu khiến nhịp tim cô gấp gáp tăng nhanh.

Tâm cô, lạc đường rồi?

Mộc Lạc Hi ngẩn người hồi lâu, cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra và cô như cũ không hề phát hiện, mãi đến lúc giọng nói trầm trầm bên tai vang lên.

– Hi Hi..

Nghe cách gọi tên mình, giống như phản xạ tự nhiên cô lập tức lùi về phía ngược lại của giọng nói đó.

– Sợ tôi đến như vậy?

Đôi mắt vốn lạnh lùng tàn khốc lúc này lại trải lên một tầng ưu thương, giọng nói có bao nhiêu ôn nhu vẫn là giữ nguyên.

– Anh lại đến làm gì?

Mộc Lạc Hi tránh hẳn càng xa dùng vẻ mặt như một chú thỏ nhìn thớ sấn, sợ hãi lại vờ như mạnh mẽ, khó chịu hỏi hắn.

– Hôm nay em xuất viện. – Hắn rất tự nhiên ngồi lên giường cạnh cô.

– Xuất viện? – Cô lập lại từ này cũng không để ý hắn cách mình rất gần. – Anh trai tôi đâu?

– Về nước rồi. – Hắn bình thản.

– Cái gì??

Cô ngạc nhiên, Mộc Tử Nghiên có thể bỏ cô đang nằm viện ở đây một mình trở về? Cô lại bắt đầu nghi ngờ quan hệ huyết thống giữa hai người rồi.

– Sao lại ngạc nhiên như thế? Chẳng phải tôi đã ở đây sao?

Hắn đưa tay vén tóc cô lên, mà cô cũng quên đi việc mình phải né tránh, hai người gần nhau lại hành động vô cùng tự nhiên.

– Liên quan gì đến việc anh ở đây?

Cô đối với hắn thật hết cách, hắn lúc nào cũng như vậy nói chuyện không một chút liên quan.

– Dọn đồ đi, tôi đi làm thủ tục xuất viện, một lát liền trở lại, ngoan ngoãn chờ. – Hắn xoa đầu cô, nhắc chân đi khỏi.

“Ng ngoan chờ”.. câu nói trong đầu cô quanh đi quẩn lại, hình như chữ chờ này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cô thấy tim mình nhói lên. Trong đầu hiện lên một mảnh giấy màu xanh dán trên tủ đầu giường, phía trên là dòng chữ không rõ ràng, hình ảnh hiện lên rất nhanh rồi biến mất lại vô cùng mờ nhạt..

Chỉ một chữ chờ, chỉ một hình ảnh thoáng qua, khiến lòng cô nổi lên chua xót..

Đến khi Triều Khắc Hàn quay lại, cô đã thu dọn xong ngoan ngoãn ngồi trên giường, Mộc Lạc Hi cũng rất thắc mắc vì sao mình lại ngồi đây đợi hắn trong khi cô có thể gọi tài xế đến đón.

– Đi thôi.

Hắn bước lại gần, một tay cầm túi xách của cô, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé.

Rời khỏi bệnh viện, cô ngồi trong xe hắn, hai người im lặng suốt cả đoạn đường, tận cho đến khi cô cảm thấy không khí quá ngột ngạt muốn nói chuyện thì điện thoại hắn lại vang lên.

– Nói. – Giọng nói hắn lạnh lùng vang lên.

Mộc Lạc Hi chăm chú quan sát khuôn mặt hắn qua kính chiếu hậu, hình như hắn rất bận? Thế nhưng còn trích thời gian đến đón cô? Không hiểu lý do lòng cô phát sinh một loại cảm giác cảm động, bức tường vì hắn dựng lên dường như đã mỏng đi một ít..

Đầu dây bên kia không biết đã nói gì, chỉ nghe giọng hắn rất lạnh, thái độ vô cùng nghiêm túc, thì ra đối với công việc hắn luôn chú trọng như vậy.

– Không cần, việc nhỏ như vậy cậu giải quyết đi. Còn nữa, đem tất cả cuộc họp hôm nay hủy đi.

Dứt lời hắn lập tức cúp máy, lúc cô vẫn còn ngỡ ngàng; ở kính chiếu hậu, ánh mắt hai người chạm nhau, chính ở một khắc đó cô lại rung động, thời gian ngắn đến mức cô không kịp phòng bị, ánh mắt vừa lạnh lẽo khi nhìn đến cô lại ôn nhu cung chiều, dường như đã đem hàng rào cô khó khăn xây lên đánh sập.

Triều Khắc Hàn chú tâm lái xe, tay phải vờn ra xoa nhẹ đầu cô. Mộc Lạc Hi tỏ ra khó chịu đẩy tay hắn ra nhưng trong lòng đã sớm sợ hãi, cô đối với hắn rung động thì phải làm sao?

– Anh rất bận?

Cô thấp thỏm hỏi, nếu hắn rất bận thì cô có thể tự mình đi về, hơn nữa sớm tránh xa hắn ra một chút cô nghĩ mình có thể ngăn được những rung động này.

– Ngày hôm nay của tôi đều dành cho em.

Người ta vẫn luôn nói đàn ông đeo miệng rất đáng sợ, Mộc Lạc Hi bây giờ đã nhận thức được điều đó, hắn chỉ cần một câu nói đã đem hàng phòng bị của cô đánh sập, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm muốn ở cùng hắn!

– Anh hủy bỏ hết các cuộc họp chỉ vì như vậy? – Mộc Lạc Hi vì câu nói của hắn vẫn rất ngạc nhiên.

– Không có gì quan trọng bằng em, vẫn luôn là thế.

Giọng hắn bình tĩnh như đang kể lại câu chuyện mình không liên quan, nhưng có thể khiến tim cô kịch liệt đập lên.

– Em muốn đi đâu?

– Tôi chưa ăn sáng.

Mộc Lạc Hi biết mình không thể tiếp tục trốn tránh, nếu vậy thì cô phải làm rõ loại cảm giác này, để cùng hắn nói rõ cô đối với hắn không có tình cảm.

Nhưng hình như bước này cô đã đi sai, cô sẽ vĩnh viễn không biết được mình vì hôm nay đồng ý đi cùng hắn, đã đem trái tim lần nữa trao đi mất rồi, không còn cách vãn hồi!

– Em muốn ăn gì? – Giọng nói hắn cực kì ôn nhu.

Mộc Lạc Hi chú tâm suy nghĩ một lúc, rồi lại thờ dãi, biểu tình vô cùng đáng yêu, hắn nhìn mà khóe miệng yêu chiều nhếch lên.

– Sao thế?

– Tôi muốn ăn cháo, nhưng ở đây không có.

– Tôi dẫn em đi.

Cô không ngờ hắn lại rất nhanh đáp lời, ở Tây phương hoàn mĩ lại có thể có một quán cháo bình dân như ở phương Đông sao?

Xe chạy một lúc lâu dừng lại ở một tiệm cháo nhỏ, Mộc Lạc Hi nhìn thấy biển hiệu bằng tiếng Trung, chưa kịp hỏi ra thắc mắc hắn đã giúp cô trả lời.

– Quán cháo này là người Trung mở ra, mùi vị không tệ. Em chắc chắn sẽ thích, vào thôi.

Hắn nắm tay cô đi vào, hai người kiếm cho mình một bàn ngồi xuống, chẳng kịp đợi cô mở lời hắn đã giúp cô gọi món.

Mộc Lạc Hi lấy làm lạ, hắn vì sao lại hiểu rõ sở thích của cô như thế?

Rất nhanh một tô cháo đã được bung tới trước mặt, hương thơm bốc lên kích thích vị giác, đã bao lâu rồi cô không ăn lại món này? Từ lúc Đặng Dĩ Hằng rời đi, 5 năm trôi qua cô cũng không còn đến quán cháo đó nữa.

Mộc Lạc Hi cũng chưa bao giờ nghĩ tới, lần đầu tiên sau một khoảng thời gian dài, ở một nơi xa lạ như vậy người cùng mình ngồi ăn món này lại là người cô vừa quen được chẳng bao lâu.

– Ngờ ngẩn gì đấy?

Hắn dùng muỗng gỗ nhẹ lên đầu cô, khiến cô giật mình nhú mày nhìn hắn.

– Ngươi rồi sẽ không ngon. – Hắn đưa cô chiếc muỗng.

Mộc Lạc Hi nhận lấy, bắt đầu nếm thử mùi vị cháo ở đây..

– Ngon quá. – Ánh mắt cô sáng rỡ

– Tôi biết em sẽ thích, bởi vì tôi cũng thích.

Mộc Lạc Hi còn cảm thấy lời nói của hắn kì lạ nhưng đã rất nhanh quăng ra sau đầu. chỉ tập trung vào tô cháo trước mặt.

Triều Khắc Hàn nhìn cô ăn, môi mông khẽ nhếch lên, ánh mắt vẫn như cũ cương chiêu.

Hai người dùng xong bữa sáng, hắn đưa cô đi khắp nơi, thật sự là dùng cả ngày của hắn đều cho cô.

Hai người đã đi xem phim, khu vui chơi, giống như những đôi tình nhân yêu nhau đã lâu rồi.

Hai người đã đi mua sắm, hắn đích thân chọn cho cô rất nhiều trang phục đẹp, báo hại cô phải thử đi thử lại đến khi hắn gặt đầu đồng ý mới được tha.

Hai người lúc sánh vai cùng nhau, Triều Khắc Hàn đã thừa cơ nắm được tay cô..

Hình như Mộc Lạc Hi rất vui vẻ cho nên không phát hiện người nắm tay mình không phải Đặng Dĩ Hằng, hay là vì cô đối với hắn không còn bài xích như trước nữa, đã mở lòng rồi?

Nhưng hơn hết, hình như là vì Triều Khắc Hàn đem đến cho cô cảm giác an toàn cùng ấm áp mà rất lâu rồi cô không có cảm nhận thấy, thậm chí là quên đi.

Lý trí luôn không thể khống chế được trái tim. bởi vì tâm là chân thành, còn trí chỉ là những lời biện minh cho điều ta không muốn xảy ra.

Đừng bao giờ dùng não để phân tích một đoạn tình là nên hay không nên, một tình cảm là có hay không có. Mà phải dùng trái tim để cảm nhận lấy, rằng khi con tim rung động, chính là ta đã yêu!

Chính là hôm nay Mộc Lạc Hi ở cùng hắn đã gỡ bỏ hoàn toàn bài xích trong lòng, cũng như hôm nay cô mới chính là cô.

Cả ngày cùng hắn Mộc Lạc Hi rất vui vẻ, cô chỉ biết đã rất lâu rất lâu mình không được thoải mái vui đùa như thế, ngay cả Đặng Dĩ Hằng ở cạnh hình tượng của cô vẫn được thể hiện rất tốt.

Mộc Lạc Hi hôm nay thật sự đã xem Triều Khắc Hàn là người yêu, cùng hắn hẹn hò khắp nơi rồi.

Xe dừng ở cổng biệt thự, thấy Triều Khắc Hàn không có ý định mở miệng, cô liền nói trước:

– Hôm nay tôi rất vui, cảm ơn anh.

Dứt lời, cô xoay người mở cửa muốn ra khỏi xe, khi còn chưa kịp đặt chân xuống đã bị hán kéo trở lại, giọng nói đầy mê hoặc lại vang lên.

– Hi Hi..

Giống như phản xạ, cô đáp lại hán.

– Ủ?

– Em..

Trong lòng cô vang lên một hồi chuông báo động, cả người cứng đờ.

Triều Khắc Hàn đột nhiên đem cô xoay lại, không một tiếng báo trước mỗi mông chuẩn xác hạ xuống trên môi cô.

Mộc Lạc Hi không tránh được, chỉ có thể trợn to mắt nhìn khuôn mặt phóng đại của hán, lúc định thần lại thì phát hiện tất cả đã không còn kịp.

Qua đi rất lâu hán mới buông cô ra, Mộc Lạc Hi vẫn như cũ đờ người, hán nhìn thấy phản ứng của cô dường như rất đau lòng..

Bàn tay to lớn vuốt ve má cô, hơi ấm áp tới khiến cô búng tỉnh, vội vàng muốn tránh khỏi tay hán, cả người liền bị ôm chặt.

Mộc Lạc Hi chỉ có thể nghe giọng hán trầm thấp ở bên tai cô vang lên, dường như rất buồn mà còn có chút chờ mong.

– Hi Hi.. tôi đợi em mở lòng với tôi cũng mất đến 16 năm, bây giờ tiếp tục đợi thêm nữa cũng chẳng vấn đề gì. Nhưng là em có thể đừng bài xích với tôi? Đừng đẩy tôi ra xa thêm nữa. Hãy để tôi theo đuổi em.

Mộc Lạc Hi thật sự rối, vừa rối vì cảm giác trong lòng, vừa rối vì lời nói của hán, tại sao tên Triều Khắc Hàn này cứ luôn nói như thể mình là Đặng Dĩ Hằng chứ?

Triều Khắc Hàn buông cô ra, nhẹ nhàng thom lên vàng trán tròn bóng.

– Hi Hi.. ngủ ngon.

– Há? Ủ.. Về cẩn thận.

Mộc Lạc Hi máy móc đáp lại, vội vàng chạy khỏi xe, để lại cho hán một bóng lưng nhỏ bé.

Triều Khắc Hàn nhìn theo, rất thích thú với phản ứng của cô mà nhếch miệng cười, trong lòng vẫn một câu nói chưa từng thay đổi.

“Hi Hi.. ngủ ngon! Hy vọng mộng đẹp của mày có tao.”

Mộc Lạc Hi vừa vào phòng liền đổ ập xuống giường, không xong rồi!

Cô động lòng rồi, cô đã vô tình phải lòng Triều Khắc Hàn rồi.

Không còn cách phủ nhận, không còn cách trốn tránh, Mộc Lạc Hi cô phải làm sao đây?

Trong lòng cô dâng lên một hồi áy náy, cô đối với Đặng Dĩ Hằng cảm thấy có lỗi..

Mộc Lạc Hi là một cô gái thông minh nhưng đối với những vấn đề tình cảm lại vô cùng ngu ngốc.

Cô không hề biết, chỉ vì cảm thấy có lỗi với Đặng Dĩ Hằng, cô đã đem quan hệ vừa bắt đầu giữa mình và Triều Khắc Hàn giết chết.

Mười giây quảng bá =))))

Dạo truyện tới khúc này thì tui đang bí ý, cho nên là ra chương hơi lâu. Với lại dạo này tui không chỉ bận mình việc học mà còn bận nhiều thứ khác nữa. Cho nên bà con đừng có hối nữa nha.. thông cảm cho nhau một xíu.

Cho tui để thờ một xiu thì ra chap cũng nhanh hơn đó =))

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Lý do thật sự

Kể từ ngày cùng Triều Khắc Hàn như một đôi tình nhân ở quán nhỏ ăn cháo, tiếp theo sau đó Mộc Lạc Hi vẫn luôn tránh hần.

Nếu không phải khóa máy, thì chính là gọi mãi không có người nghe. Đến Nghiên Hi, nếu không phải đang họp thì chính là không có ở công ty. Tìm đến tận nhà, một là chuông cửa không người nghe, hai là quản gia khéo léo đuổi khách.

Đã hai tuần trôi qua rồi, Mộc Lạc Hi giống như bốc hơi khỏi cuộc sống của hần.

Triều Khắc Hàn làm gì sai rồi? Vì sao Mộc Lạc Hi lại tránh hần? Hần chỉ muốn lần nữa theo đuổi cô, hần không cần cô phải nhớ lại, hần chỉ muốn có thể tự lực lần nữa chinh phục cô, cũng không được sao?

Cô không biết mình tránh hần như vậy là rất nhẫn tâm sao? Cô không biết nếu như không nhìn thấy cô hần sẽ thấy nhớ sao? Cô không biết, cảm giác không nắm bắt được có bao nhiêu khó chịu sao?

Mộc Lạc Hi giống như một viên đá, nắm chặt quá sẽ tan, mà giữ lỏng quá sẽ rơi, đối với hần cô luôn như một món bảo vật khiến hần muốn dùng tất cả để bảo vệ và yêu thương.

Ngày hôm nay, hần lại không tìm thấy cô, nỗi lo lắng cùng khẩn trương trong lòng ngày càng dâng cao..

Trong lúc hần gần như phát điên trong việc tìm kiếm cô, Mộc Lạc Hi là đang ở cùng Đặng Dĩ Hằng!

Buổi sáng hôm nay, cuộc gọi đầu tiên tìm đến cô là Đặng Dĩ Hằng, người đầu tiên bấm chuông cửa nhà cô là Đặng Dĩ Hằng. Ngày hôm nay nhìn thấy anh, cảm giác áy náy hôm trước lại lần nữa dâng lên, cô đã làm chuyện có lỗi với anh rồi, cô hướng người khác động lòng.

Mặc dù cô đã cố gắng tránh hần, nhưng vẫn không khống chế được hình ảnh hần đôi lúc sẽ hiện lên quấy nhiễu tâm trí cô. Những lúc cô cần anh bên cạnh, lại tìm không được, lúc cô cần anh để giúp mình hiểu rõ, anh lại mãi không chịu xuất hiện.

Tình yêu rốt cuộc là thứ gì? Người tìm ta, ta lại tránh. Người ta tìm, lại tránh ta..

Mộc Lạc Hi không biết hai tuần nay Đặng Dĩ Hằng gặp phải việc gì, cô chỉ biết cô tránh hần để tìm anh nhưng là anh không chịu xuất hiện. Tận cho đến hôm nay, Đặng Dĩ Hằng mới gọi cho cô, câu đầu tiên anh nói lại chính là..

- Lạc Hi, anh nhớ em

Mộc Lạc Hi ngạc nhiên, nếu là nhớ cô vì sao không tìm cô? Không gọi cho cô? Vì sao đến bây giờ mới điện cho cô nói như vậy? Nhưng là cảm giác áy náy cứ mãi xâm chiếm lý trí của cô, Mộc Lạc Hi vẫn cứ nghĩ mình có lỗi với anh, mình phải đối với anh thật tốt dù là thế nào đi nữa.

- Em.. - Dù là thế nhưng rất lâu cô cũng không nói được câu nào.

- Anh đang ở dưới nhà em

Anh vừa dứt lời, cô có thể nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

- Ọi em

Đặng Dĩ Hằng đưa cô đến một nhà hàng xa hoa, Mộc Lạc Hi nhìn khung cảnh trước mắt, vô cùng ngạc nhiên. Dường như anh đã bao hết cả nhà hàng, bên trong chỉ có hai vị khách là cô và anh vừa mới bước vào.

Trên lầu, trước mắt Mộc Lạc Hi hiện lên là một khung cảnh vô cùng lãng mạn, có hoa hồng, có nến, có âm nhạc du dương..

Chuyện gì đang diễn ra?

Khác với dự liệu của anh, cô không phải là bất ngờ vì hạnh phúc, mà là bàng hoàng, sự hoang mang trong ánh mắt cô, anh thấy rõ, vì sao cô lại như thế?

Đặng Dĩ Hằng kiểm chế tâm tình của mình, nắm tay cô đi đến cạnh bàn, dịu dàng giúp cô kéo ghế.

Hai người ngồi đối diện nhau, anh chủ động bắt chuyện với cô:

- Những ngày này công ty có việc, anh không thể đến tìm em

Mộc Lạc Hi rơi vào trầm mặc, cô trong lòng anh, so với công ty vẫn còn thua xa?

- Em hiểu, không sao mà. - Cô cười.

- Anh đã rất nhớ em.

Nhớ? Nói như thế thì làm được gì? Nếu như thật sự nhớ cô, anh sẽ không để cô liên tục tìm kiếm anh mà không chịu xuất hiện như vậy, sẽ không ở tại lúc cô cần anh nhất mà không thấy người.

Nhưng..

Dù Đặng Dĩ Hằng đáng trách bao nhiêu, người sai trước vẫn là cô.

Mộc Lạc Hi cho tới giờ vẫn là khẳng khái mình có lỗi với anh, cô đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới đưa ra quyết định sẽ không gặp Triều Khắc Hàn nữa, sẽ quên đi hẳn, ngoan ngoãn mà yêu anh.

Con tìm cô đang kêu gọi, nhưng lý trí cô lại rất mãnh liệt, Mộc Lạc Hi phải làm thế nào bây giờ?

Cô nhìn người trước mặt, mỉm cười không đáp lại.

- Hôm nay, là anh đã vì em mà chuẩn bị.

Mộc Lạc Hi lần nữa lâm vào trầm mặc.

Bỏ quên cô rồi lại dùng những thứ lãng mạn này để cảm động cô? Trong nhất thời, Mộc Lạc Hi nghĩ, nếu sau này họ ở bên nhau, cô sẽ phải chịu cô đơn bao nhiêu lần để rồi được bù lại bằng những buổi ăn như thế?

Đặng Dĩ Hằng không biết cô đang nghĩ gì, có thích những gì anh vì cô mà làm hay không? Hay cô vẫn luôn và đang nhớ đến người kia?

- Anh.. Vì sao?..

- Anh hôm nay muốn nói với em một điều.

Đặng Dĩ Hằng đứng lên, đi đến cạnh cô, không biết từ lúc nào đã cầm trên tay một bó hoa hồng.

Gương mặt tuấn tú của anh hàm chứa tất cả đều là chân thành..

Đặng Dĩ Hằng ở trước Mộc Lạc Hi, một chân quỳ xuống.

Ngạc nhiên..

Mộc Lạc Hi kinh ngạc đến mức đồng tử mở to, tay vội vàng che miệng lại, cho dù là vạn lần thì cô cũng không nghĩ đến hôm nay anh vì cô làm việc này.

- Anh..

- Lạc Hi. - Anh không để cô nói. - Anh biết, bản thân mình vẫn chưa đủ tốt. Anh biết, gần đây anh không có dành thời gian cho em, là anh sai. Anh biết, anh vẫn chưa chăm sóc cho em được thật tốt. Anh biết, từ ngày anh quay trở lại, vẫn chưa một lần chân chính mà quan tâm em.

Đặng Dĩ Hằng nói một hơi dài, nhấn mạnh.

- Cho nên, Đặng Dĩ Hằng anh, hôm nay ở trước mặt em quỳ xuống một gối, đeo lên tay em chiếc nhẫn này, là muốn dùng cả đời để yêu thương chăm sóc em. Dùng cả đời để ở bên em, dùng cả đời để bù đắp 5 năm chúng ta đã bỏ lỡ. Anh hứa, nhất định khiến em trở thành người con gái hạnh phúc nhất. Lạc Hi, em có nguyện ý gả cho anh không?

Mộc Lạc Hi nghe hẳn nói, nước mắt đã chảy xuống từ hốc mắt đỏ hoe, cô thật sự cảm động. Đặng Dĩ Hằng vì cô mà nói ra những lời này, cô thật sự chưa bao giờ nghĩ tới..

Sự chân thành từ hành động của anh, sự thiết tha chờ mong từ ánh mắt của anh, cô có thể thấy rõ anh thật sự thương yêu cô, và.. cô cũng vậy.

Nhưng mà hình như.. cô không biết, hơn tất cả, bản thân là vì cảm thấy áy náy với Đặng Dĩ Hằng!

- Em..

Giọng nói cô đã sớm nghẹn ngào, chống lại ánh mắt chờ mong của anh, cô cuối cùng cũng nói ra.

- Em nguyện ý.

Đặng Dĩ Hằng nghe cô nói, mọi sự lo lắng lập tức buông xuống, anh thật sự sợ.. sợ cô sẽ không đồng ý.

Đặng Dĩ Hằng nhào đến ôm lấy cô, đem Mộc Lạc Hi giữ chặt trong lòng, anh hình như rất sợ chỉ cần mình buông tay cô sẽ lập tức biến mất.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, thật lâu sau anh mới buông cô ra, đem chiếc nhẫn tinh xảo đeo lên ngón áp út của cô. Lần nữa kích động ôm lấy cô, chỉ trong một khoảng khắc, cô nhìn thấy hốc mắt anh đỏ hoe, một giây sau phát hiện vai áo sơ mi của mình ướt.

Anh khóc?

Mộc Lạc Hi thật sự không thể tin, anh có thể vì cô khóc?

Cô gái này thật sự quá ngốc nghếch.. cô không nhớ rằng đối với ai đó mình có bao nhiêu quan trọng, đây cũng không phải lần đầu tiên người đó vì mình mà khóc.

- Lạc Hi. Anh yêu em. - Giọng anh khàn khàn nhưng kiên định vang lên.

- Em cũng vậy.

Cô ôm anh, đáp một câu đơn giản.

Và như vậy.. Đặng Dĩ Hằng cầu hôn thành công.

Và như vậy.. Hai bên gia đình biết được đã vô cùng mừng rỡ.

Và như vậy.. Ngày cưới đã được định ra.

Mộc gia như đặt xuống được một tảng đá nặng, mặc dù họ đã đáp ứng Triều gia việc kia nhưng cũng không thể đảm bảo con gái mình không đi tìm người ta, bây giờ thấy cô tìm được hạnh phúc của mình, họ cũng không cần lo lắng nữa.

Mộc Lạc Hi và Đặng Dĩ Hằng sau một tháng sắp xếp xong mọi thứ đã bay về nước chuẩn bị cho lễ cưới.

Mộc Lạc Hi bận rộn đến quên đi, đã hơn một tháng không gặp hấn rồi.

Liệu, quyết định này có thật sự khiến cô hạnh phúc?

Liệu, cô thật sự có thể buông xuống và bước vào lễ đường cùng với anh?

Liệu, cô có thể triệt để quên đi hấn?

Có thể! Mộc Lạc Hi chắc chắn mình làm được, chắc chắn mình sẽ hạnh phúc.

Cảm giác áy náy, tội lỗi. Chính là thứ có thể đem tình yêu giết chết.

Và.. Mộc Lạc Hi cảm thấy bản thân động lòng với Triều Khắc Hàn, là có lỗi với Đặng Dĩ Hằng. Cho nên đã vô tình giết đi tình yêu chỉ vừa nảy mầm giữa hai người.

Mộc Lạc Hi và Đặng Dĩ Hằng cùng nhau về nước, trong khi người lưu lại một chút tin tức cũng không hề hay biết.

Triều Khắc Hàn vẫn tìm kiếm cô, thậm chí là điều tra cô, nhưng cô lại giấu mình quá kỹ, cái kén cô tạo ra quá dày khiến hấn không cách nào đập vỡ.

Đã hai tháng rồi, lại một ngày bận rộn mịt mù, nhưng vẫn là không thể làm hấn không nhớ cô.

Triều Khắc Hàn mệt mỏi về đến biệt thự, sau khi tắm rửa nằm trên chiếc giường của mình, không chợp mắt được.

Căn phòng này của hấn bày trí chính xác như căn phòng ở nhà, hấn ở đây có thể tưởng tượng thấy hình ảnh thơ ngây lúc bé của Mộc Lạc Hi, ở trong phòng hấn chạy qua chạy lại.

Hình ảnh của cô trong trí tưởng tượng thôi, cũng có thể khiến lòng hấn bình yên trở lại.

Lòng hấn suốt khoảng thời gian này có rất nhiều tâm sự, đã không dưới ngàn lần hấn muốn bay về tìm cô, ôm cô trong lòng để cảm nhận sự tồn tại của cô.. nhưng hấn không thể.

Những năm này thật sự đem hấn bức sắp điên, hấn đã chịu đủ thống khổ, vì sao khi gặp lại ông trời vẫn là nhẫn tâm như vậy để cô quên hấn?

Triều Khắc Hàn nằm trên giường, một tay che lại mắt mình, hấn rất nhớ cô, rất nhớ! Cảm giác này một chút cũng không dễ chịu.

Hi hi, là anh sai rồi, anh thật sự đã sai rồi, sai rất nhiều.

Anh bây giờ mới hối hận, ước rằng năm đó anh không rời đi mà ở lại cạnh em.

Ước rằng ngay tại lúc có thể, lập tức bay về tìm em.

Ước rằng lúc đó anh kiên trì chống cự thêm một chút, cho dù không còn gì cũng phải gắng gượng chống đỡ.

Ước rằng lúc đó anh nghĩ không có gì quan trọng hơn em, thì anh đã buông hết tất cả để về bên em.

Nhưng là, trên đời làm gì có nhiều "ước rằng" như thế.

Thời gian một đi là không thể trở về nữa.

Quyết định một khi đưa ra cũng không thể thu về.

Chúng ta đã lãng phí 5 năm của nhau rồi, em vẫn còn muốn thử thách anh sao?

Nếu không thì vì sao em lại cứ như vậy không chịu nhớ ra anh? Không chịu thừa nhận anh?

Hi Hi.. có phải em đã hiểu lầm anh? Có phải em đã điều tra ra anh cùng cô gái khác có hôn ước? Nên em đã giận anh, không chịu nhớ anh?

Hi Hi.. vì vậy nên em đã đau lòng đúng không? Là anh khiến em đau lòng rồi..

Anh xin lỗi.

Nếu anh đem chuyện này cùng em giải thích rõ ràng, em có thể tha thứ cho anh không? Cho anh thêm một cơ hội để yêu thương em, chăm sóc em, có thể không?

Nếu anh nói với em, anh không yêu cô gái đó.

Anh vẫn luôn chỉ yêu mình em.

Em sẽ tin anh không?

Hi Hi.. anh nhớ em đến điên rồi.

Hi Hi.. anh biết sai rồi, em hãy về bên anh đi, được không?

Hi Hi..

Triều Khắc Hàn mỗi đêm đều có rất nhiều điều muốn nói cùng cô, sẽ đem những thứ đó ở trong lòng nghĩ một lần, giống như là đang đứng trước cô bọc bạch, như vậy sẽ khiến hấn phần nào dễ chịu.

Nhưng hôm nay là ngoại lệ, hấn đem tất cả đều nói ra thành lời, trong đêm tối tĩnh mịch, tiếng nói hấn trầm thấp vang lên bi thương khó tả.

Cuối cùng vẫn là kích động không nhịn được..

Từ nơi bị mu bàn tay che khuất, lặng lẽ chảy xuống một giọt nước, long lanh như thủy tinh dưới ánh đèn.

Nếu như nói, Mộc Lạc Hi đợi hấn rất cô đơn và thống khổ, thì Triều Khắc Hàn cũng lâm vào cảnh bi ai không kém.

Từ ngày hấn sang Mỹ, bắt đầu học tập với chồng sách cao ngất, không ngừng nỗ lực, đem những việc phải dùng một năm để hoàn thành mà làm xong trong ba tháng.

Năng lực phi thường của hấn, khiến cả gia đình đều há hốc ngạc nhiên, nhìn con trai mình bán mạng như thế chỉ vì muốn sớm về gặp người mình yêu, cha mẹ Triều vô cùng đau lòng.

Chỉ trách.. họ không thể thành toàn hai người!

Vốn vẹn một năm, hấn đã leo lên vị trí chủ tịch, nắm vững mọi quyền lực ở Hoắc Triều, trở thành một trong những thần kinh doanh trẻ tuổi.

Ở trong giới kinh doanh có thể hô mưa gọi gió, nhắc đến Lạc Từ chắc chắn sẽ không quên Hoắc Triều.

Ba Luân vì năng lực của hấn đã vô cùng ngạc nhiên, bình thường muốn chịu được sức nặng của vị trí đó ít nhất phải tốn đến ba năm, nhưng hấn chỉ cần một phần ba thời gian đó.

Ba Luân vốn nghĩ, hấn sẽ phải tốn đến 10 năm ở đây, thời gian này sẽ khiến hấn có thể quên đi cô, nhưng lại không ngờ hấn lại dùng ba năm để hoàn thành mọi thứ.

Vì vậy, ông đã tìm cách để giữ chân con trai mình lại, không để nó đi.

Ông biết, chỉ cần hấn đi chính là tự tìm đường chết, tự dâng mạng cho diêm vương. Không riêng hấn, mà đứa nhỏ kia cũng có thể gặp nguy hiểm.

Vì mạng sống, dù tình yêu giữa họ càng vĩ đại hơn nữa, ông cũng phải đóng vai phản diện mà phá vỡ nó thôi.

Một ngày nắng rực rỡ, khi về bay hấn đã mua xong, hành lý đã dọn sẵn.

Triều Hoắc Luân gọi con trai vào thư phòng của mình.

- Khắc Hàn, ta có việc muốn nói nên mới tìm con đến đây.

- Ba nói đi. - Hấn ngồi đối diện ông.

- Ta biết con vẫn là không buông xuống được Hi Hi, nhưng con nhất định phải buông tay, con không được về tìm con bé đó.

- Vì sao? - Hấn cố gắng giữ bình tĩnh.

- Kỳ thật, đến lúc này ta cũng không cần phải giấu con nữa. Ta và mẹ con, đều rất yêu thích Hi Hi, nếu có thể chúng ta vẫn muốn con dâu mình là Hi Hi. Nhưng có nhiều thứ không phải muốn là được, hai đứa không thể bên nhau không phải vì ta ngăn cấm mà vì chính hai con không hợp nhau.

Triều Khắc Hàn nhíu mày, đợi ông nói hết.

- Ba năm trước, Hoài lão lão đã nói với mẹ như thế, rằng mạng hai đứa khác nhau, nếu như cố chấp bên nhau tình huống xấu nhất chính là một trong hai người không thể tồn tại.

Nghe đến đây, hấn hoàn toàn ngạc nhiên, vì cái gì? Cha mẹ sao lại tin lời bói như vậy?

- Ta biết con lúc này sẽ nghĩ lời nói của bà lão này rất hoang đường, nhưng mà không tới lượt con không tin, bởi vì chúng ta đều đã trải qua, lời nói của bà ấy chưa bao giờ sai.

- Không, không thể như thế. Tuyệt đối không phải là như vậy, chúng con vẫn rất hợp nhau mà, chúng con yêu nhau như thế. Cha đừng có bịa những câu chuyện như vậy để chia rẽ chúng con. - Hấn đã bắt đầu loạn.

- Ta không nói dối con. Lần Hoắc Triều và Lạc Từ gặp sóng gió đều đã bị bà ấy nói trúng. Không chỉ vậy mà con rất nhiều lần khác, cho nên chúng ta mới tin tưởng Hoài lão như vậy, niềm tin không dễ trao đi cho nên mỗi người ta tin tưởng đều là rất đáng trân trọng.

Triều Khắc Hàn trầm mặc, cha nói thật sao? Đừng đùa hấn như vậy chứ..

Hấn nhớ đến lần mình cùng Mộc Lạc Hi đi lỡ trạm xe đến nơi kì quặc kia, nhớ đến chiếc vòng kỷ lạ cùng lời nói khó hiểu của cô gái kia.

Triều Khắc Hàn tin rồi, hấn tin rồi.

Vì sao vậy? Ngay cả ông trời cũng chơi đùa hấn.

Như vậy rất thú vị sao?

Để hấn yêu cô sâu đậm rồi tách họ ra như thế, rất vui sao?

Hấn đã sai cái gì? Cô đã sai cái gì?

Đường tình duyên của họ sao lại lăm trăn trở thế?

- Đây mới thật sự là lý do ta bắt con rời đi. Con là một đứa trẻ thông minh, ta nghĩ con sẽ biết mình phải làm gì, phải làm sao mới là tốt nhất cho cả hai. Đây là hợp đồng hợp tác của Hoắc Triều với Doãn thị, chủ tịch Doãn có một đứa con gái. Ta nghĩ, một đứa ưu tú như con họ nhất định vừa lòng. Suy nghĩ rồi đến đó gặp họ đi, việc đính hôn ta đã giúp con chuẩn bị xong rồi, con không thể phản kháng, mà ta biết con sẽ không phản kháng.

Triều Hoắc Luân nói vô cùng kiên định, dứt lời liền bước ra ngoài.

Ông hiểu con trai mình.

Nhìn hai đứa nhỏ cùng nhau lớn lên ông có thể hiểu rõ tình cảm giữa họ có bao nhiêu sâu đậm.

Ông cũng biết, loại tình yêu mà con trai mình dành cho Lạc Hi là gì.

Triều Khắc Hàn yêu Mộc Lạc Hi, đã yêu đậm sâu đến mức có thể hy sinh tất cả chỉ cần cô vui vẻ.

Triều Khắc Hàn có thể chấp nhận tổn thương, đứng một bên nhìn cô sống hạnh phúc.

Nếu thật sự họ không thể bên nhau, thì chỉ cần như thế với hấn là quá đủ.

Cho nên ông chắc chắn, hấn sẽ không bao giờ để cô gái mình yêu phải chịu tổn thương.

Triều Khắc Hàn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cảm theo bản hợp đồng, đến Doãn thị.

Bắt hấn từ bỏ tình yêu này, hấn không làm được.

Bắt hấn để cho cô đi vào con đường chết, hấn càng không làm được.

Vậy thì hấn chỉ có thể thấy một bước đi một bước..

Triều Khắc Hàn dường như đã bất lực phó thác hạnh phúc cho trời rồi.

Triều Khắc Hàn lúc này chỉ có thể tin vào hai chữ duyên phận.

Hữu duyên, họ chắc chắn sẽ gặp lại nhau.

Vô duyên, họ từ nay vĩnh viễn trở thành hai đường thẳng song song.

Hai năm trước, hấn đã suy nghĩ rất nhiều, mới đưa ra quyết định.. chấp nhận rời xa cô.

Nhưng..

Hấn cũng hứa với lòng, nếu thượng đế cho hai người vô tình được gặp lại, hấn sẽ bắt chấp mọi thứ..

Cho dù chết, cũng giữ chặt cô không buông!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Có một loại tình yêu gọi là buông tay

Doãn Khiết Nhi là tiểu thư độc nhất của Doãn gia, từ nhỏ đã được gia đình vô cùng cưng chiều, từ đó mà hình thành tính cách độc chiếm của mình, và tình yêu đối với cô cũng không ngoại lệ.

Hai năm trước, cô gặp được một người con trai, vì người đó mà kịch liệt phản đối hôn sự của mình. Khi cô nghe đối phương cũng giống như mình không muốn đính hôn, trong lòng vô cùng vui mừng.

Nhưng duyên phận thật thích trêu người.. Cô vạn lần cũng không thể ngờ, người đó lại chính là người trong lòng của cô.

Đương lúc cô biết được việc đó đã vô cùng cao hứng, lại nghĩ đến việc người kia vẫn tiếp tục phản đối hôn sự này, lòng lại trầm xuống.

Doãn Khiết Nhi chưa từng mong muốn cái gì mà không thể đạt được!

Ngày hôm qua, khi thư kí báo tổng đốc Hoắc Triều đến, cô đã vô cùng cao hứng, còn tưởng rằng hắn đã đồng ý; nhưng hắn đến, chỉ là cùng cha cô thảo luận về vấn đề hợp tác, một phó tổng như cô ngồi kế bên, hắn cũng chưa hề dành cho một ánh mắt.

Doãn Khiết Nhi không phục!

Càng suy nghĩ, cô lại càng khó chịu, cô có nhan sắc, có địa vị, có năng lực, vì cái gì không hấp dẫn được hắn?

Hợp đồng vừa bàn xong, Triều Khắc Hàn liền rời đi, không để lại cho cô câu nói, thậm chí là một ánh mắt nào.

Kỳ lạ.. chẳng lẽ hắn không biết về hôn sự của mình? Không biết cô là đối tượng đính hôn của hắn? Không có khả năng!

Ngày tiếp theo, Doãn Khiết Nhi nhận được cuộc điện thoại từ một dãy số lạ, giọng nói bên kia truyền đến:

- Tôi là Triều Khắc Hàn.

Nghe được người bên kia nói chuyện, Doãn Khiết Nhi lòng đã sớm mừng rỡ, nhưng cô cũng hiểu rõ phương pháp "lạc mồi buộc chặt".

- Có việc gì?

- Chiều nay 4 giờ, hẹn cô ở Memories.

Dứt lời, hắn cúp máy.

Sự bá đạo, quả quyết của hắn khiến cô vô cùng hoang mang, bất quá đàn ông như vậy càng làm cô thêm yêu thích.

Doãn Khiết Nhi nhanh chóng hoàn thành công việc trở về, lựa chọn mãi thật lâu mới tìm được quần áo ưng ý, trang điểm đơn giản rồi đến nơi hẹn.

Khi đến nơi, cô đã nhìn thấy Triều Khắc Hàn ngồi cạnh cửa sổ, dường như là đang suy nghĩ gì đó, trên người toát ra khí lạnh lại buồn bã, khiến người khác muốn tiến đến lại không dám xâm phạm.

Doãn Khiết Nhi nhìn thấy, mày đẹp của hắn khó khăn nhíu lại.

Người ta vẫn nói, khi đàn ông suy tư sẽ vô cùng quyến rũ; Triều Khắc Hàn lúc này, khiến cô chìm đắm một hồi.

Doãn Khiết Nhi cảm thán, hắn đúng là cực phẩm của cực phẩm.

Triều Khắc Hàn nhập tâm đến mức Doãn Khiết Nhi đã ngồi xuống tự bao giờ cũng không hề hay biết. Hắn vẫn một mực nhìn ra ngoài, mày đẹp nhíu chặt, ánh mắt bi thương.

Hắn lúc này chẳng còn nét lạnh lùng thường ngày, chỉ còn một tầng ưu thương cẩn thận đem hắn bao bọc. Triều Khắc Hàn trầm mặc như vậy, giống như một bức tranh nhuộm lên màu sắc buồn bã..

Doãn Khiết Nhi lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy nhìn hắn, mới nhìn kĩ vẻ đẹp của hắn như một tác phẩm điêu khắc không tỳ vết.

Lại nhìn đến đôi mắt hắn, nỗi nhớ nhưng đó.. là gì đây? Chẳng lẽ.. hắn đã có người trong lòng?

"Memories".. khung cảnh ở đây, tựa như tên gọi, phủ toàn một màu của kí ức, yên tĩnh.. thanh bình.

Tìm đến đây, giống như tìm đến nỗi cô đơn. Ngồi ở đây, chỉ nghe thấy tiếng tích tắc của đồng hồ, thỉnh thoảng vang lên tiếng va chạm của chiếc muỗng với ly cà phê.

Những người đến đây đều là đi một mình, đều giống nhau mang theo tâm sự mà đến..

Đương nhiên, hắn cũng không ngoại lệ, mỗi lần nhớ Mộc Lạc Hi hắn đều đến đây.. chỉ có nơi này mới có thể khiến nỗi nhớ của hắn tạm thời yên tĩnh trở lại.

- Triều tổng

Giọng nói mềm mại của Doãn Khiết Nhi vang lên, kéo hắn từ trong hồi tưởng trở về, hắn bây giờ mới biết Doãn Khiết Nhi đã đến.

- Doãn phó tổng, hân hạnh.

Ngữ điệu xa cách, xưng hô xa cách, lại còn "hân hạnh"? Hân không phải không biết tên cô, hà tất gì phải dùng "Doãn phó tổng" cứng nhắc như thế cùng cô nói chuyện? Doãn Khiết Nhi cảm thấy thật khó chịu.

- Anh tìm tôi có việc? - Giọng cô vẫn bình tĩnh vang lên.

- Là liên quan đến chuyện đính hôn của tôi và cô.

Nghe hân nhắc đến việc đính hôn, cô có chút cao hứng trở lại, thì ra là hân có quan tâm, như thế thật tốt.

Chưa kịp để cô vui mừng, Triều Khắc Hàn đã đặt lên bàn một bọc tài liệu màu vàng.

- Anh có ý gì? - Doãn Khiết Nhi nhíu mày.

- Mở ra xem đi.

Giọng hân rất nhỏ thốt lên, không muốn vì mình phá hỏng không khí yên tĩnh ở đây.

Doãn Khiết Nhi mở bọc tài liệu ra, bên trong rõ ràng là một bản hợp đồng, Triều Khắc Hàn không phải..?

Doãn Khiết Nhi chìm trong suy nghĩ

"Hân muốn làm hợp đồng hôn nhân như trong những cuốn tiểu thuyết gì đó à? Kết thúc của những cuốn tiểu thuyết đó đều là hai người sẽ chân chính yêu nhau đó.. hân không biết sao? Không đọc à?"

Doãn Khiết Nhi xem qua một lần, toàn bộ trong đó chỉ ghi đúng một câu.

"Trước cha mẹ tôi và cô thì cùng diễn một vở kịch, còn lại chúng ta không liên quan đến nhau."

Cô nhìn tờ giấy trước mặt, cảm xúc trong lòng rồi ren thành một đống.

Dường như nó còn chẳng giống một bản hợp đồng, chỉ có một dòng chữ cùng hai vị trí ký tên, cũng chả có bất kì điều khoản vi phạm hợp đồng nào.

Doãn Khiết Nhi nhìn thấy một chữ kí đã yên vị nơi đó, nét chữ cứng rắn y như con người mạnh mẽ của hân vậy.

- Muốn tôi kí tên? - Cô nói có chút cứng nhắc.

Hân nhún vai, nhàn nhả nâng ly cà phê lên, không đáp.

- Nếu tôi không đồng ý?

Biểu hiện thờ ơ của hân khiến cô càng thêm khó chịu, hân như vậy không phải là đang xem thường cô sao?

Doãn Khiết Nhi này không dễ ức hiếp như thế.

- Cô không có quyền lựa chọn.

Phản ứng của hân bình thản đến kỳ lạ, hân không sợ cô không ký? Làm sao có thể chắc chắn cô không thể chọn? Chắc chắn cô sẽ ký?

Triều Khắc Hàn như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của cô, tiếp tục lên tiếng:

- Gia đình hai bên ép buộc là không thể tiếp tục phản đối. Tôi biết cô có người trong lòng, tôi lại không muốn cùng cô đính hôn. Làm như thế, vẹn cả đôi đường.

Hân nói ngắn gọn rồi đứng dậy đi khỏi, không để cô giải thích một câu.

Ngủ ngốc, người trong lòng của cô là hân!

Doãn Khiết Nhi si ngốc nhìn tờ giấy trước mặt, một lúc sau lấy viết ra kí tên mình vào.

Mặt nước trà khẽ động giống như lòng cô lúc này, không quá thất vọng, không quá đau lòng, chỉ như có một con sóng nhỏ chạy qua.. Doãn Khiết Nhi, cũng không biết mình đang nghĩ cái gì.

Từ lúc hai người ký bản hợp đồng đó.cho đến nay, đều tuân thủ theo câu chữ trong hợp đồng mà làm, chưa một lần có cuộc hẹn riêng ngoài những buổi ăn gia đình.

Có một lần, khi cô cùng hân tham gia dạ hội, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dáng yếu ớt của hân, cũng là lần đầu tiên cô khó khăn đưa ra một quyết định..

Tiếng chuông điện thoại mang Doãn Khiết Nhi từ trong hồi tưởng kéo trở về, cô đã quên mất mình còn đang ở phòng làm việc lại đắm chìm vào suy nghĩ như thế.

Con số chạy trên màn hình là một số nước ngoài, việc này khiến lòng cô vang lên một hồi chuông báo động.

Bất giác, bên kia nói với cô gì đó..

Chỉ thấy bàn tay cô thả lỏng, điện thoại rơi xuống sàn phát ra tiếng va chạm nhỏ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Doãn Khiết Nhi, chốc lát đã rơi xuống hai hàng lệ..

Bắc Kinh.

Hôm nay là ngày diễn ra lễ cưới của Mộc Lạc Hi, từ rất sớm cô đã bị kéo dậy làm đẹp.

Cha mẹ Mộc nghe tin từ Mộc Từ Nghiên cũng mau chóng trở về.

Mặc dù trong lòng họ vẫn là thiên về Triều Khắc Hàn, nhưng hình như ý trời đã định, họ không có khả năng phản đối; hơn nữa, Đặng Di Hằng không tệ, yêu thương của anh dành cho con gái mình họ có thể nhìn thấy.

Mộc Từ Nghiên cả buổi sáng không thấy người, đến khi em gái đã yên vị trong phòng chờ của lễ đường mới ung dung đi vào.

Mộc Lạc Hi nhủ mảy nhìn anh trai, lên tiếng mỉa mai:

- Em gái gả đi sao anh chẳng thấy buồn gì thế?

- Gà em đi thi bót cục nợ. - Anh ngồi xuống sofa, bình thần rót cho mình ly trà.

Mộc Từ Nghiên lần này sẽ không chúc phúc cho em gái mình, anh sẽ để dành lời này cho lần sau..

Mộc Lạc Hi từ trong gương liếc anh mình một cái, không nói gì nữa, ngoan ngoãn ngồi yên để thợ giúp mình chỉnh tóc.

Mộc Từ Nghiên ngửa tay cầm lấy đồ điều khiển tivi, liên tục chuyển kênh, đến kênh tin tức thế giới đột nhiên bàn tay anh dừng lại, ngưng trọng trên không trung.

Tiếng người tường thuật trong tivi giống như tiếng sấm vang lên bên tai anh, gắn với hình ảnh trên màn hình càng khiến Mộc Từ Nghiên chón người một chỗ.

Mộc Lạc Hi từ góc trái trong gương nhìn thấy màn hình, tiếng người kia lọt vào tai. Mộc Lạc Hi thấp thoáng nghe được gì đó..

Triều Khắc Hàn? Người kia nói đến Triều Khắc Hàn.

Mộc Lạc Hi không tự chủ được chậm rãi quay người lại nhìn, cũng không hiểu lý do vì sao lòng mình ngàn vạn lần mong rằng những gì vừa nghe thấy là sai.

"Chuyến máy bay từ Newyork, Mỹ đến Bắc Kinh, Trung Quốc vừa gặp phải tai nạn khi hạ cánh tại Beijing.

Máy mẫn không có quá nhiều hành khách bị thương, chỉ có số ít người đã được đưa đến bệnh viện. Trong số đó, chúng tôi phát hiện thân kinh doanh trẻ tuổi Triều Khắc Hàn cũng là vị khách không may trong chuyến bay này. Hiện tại những hành khách bị thương đều được đưa đến bệnh viện Thiên Ân, kịp thời tiếp nhận cứu trị..."

Mộc Lạc Hi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc nằm trên chiếc giường trắng được đẩy vào cửa cấp cứu.

Cô nhận thấy lòng mình run lên, nhưng tứ chi lại không cách nào nhúc nhích, giống như bị thôi miên một chỗ.

Mộc Từ Nghiên đã sớm đem tivi tắt đi nhưng cô vẫn thủy chung nhìn về hướng đó..

Mộc Lạc Hi cảm thấy máu cả người như không thể lưu thông, cô chỉ có thể bất động ngồi yên. Một cổ đau lòng từ đâu xuất hiện trong tim cô, đem trái tim đã chịu nhiều tổn thương tiếp tục hành hạ một lần nữa.

Mộc Lạc Hi cũng không phát hiện trong lúc mình trầm mặc, Mộc Từ Nghiên đã gọi xong một cuộc điện thoại, mà thời gian hành lễ cũng đã đến.

Mộc Lạc Hi được dắt ra ngoài, khi tiếng nhạc hạnh phúc đang vang lên, cô xuất hiện ở cửa lễ đường giống như một thần tiên trong bộ váy trắng tinh.

Cô xinh đẹp như thế nhưng sắc mặt lại thể hiện vô cùng yếu đuối, đôi mắt vô hồn không tìm được điểm tựa; so với một ngày hạnh phúc như hôm nay, biểu hiện của cô thật có chút khác lạ.

Khúc nhạc này vang lên hạnh phúc như thế, đối với nỗi đau lòng cô là trái ngược, giống như đang chế nhạo cô vậy.

Mộc Lạc Hi ngày càng nhìn nhận rõ cảm giác lúc này của mình là gì, cô không cảm thấy vui vẻ, cô không cảm thấy hạnh phúc!

Cô nhớ.. nhớ hẳn. Cô nhớ Triều Khắc Hàn.

Những đoạn kí ức ngày xưa của hai người ngay ngắn xếp thành một thước phim chiếu lại trong đầu cô.

Từ khi còn nhỏ đến ngày hai người chia xa, khuôn mặt Triều Khắc Hàn trong đầu cô hiện rõ không sai lệch một điểm nào.

Cô rõ ràng nhìn thấy người đó từ Đặng Di Hằng đổi thành Triều Khắc Hàn, cô cũng rõ ràng nhìn thấy khi mình quên đi hẳn, đã đem hẳn tổn thương thành cái bộ dạng gì.

Cô cũng nhớ rõ ràng mình vì cái gì quên đi hẳn, bởi vì nhìn thấy hẳn đi cùng cô gái khác ở sân bay, vì bị bắt ngờ cùng đau lòng xâm lấn cô mới quên đi hẳn..

" - Hi Hi.. Anh thật nhớ em.

- Anh.. là.. ai?"

"- Hi Hi..

Tay hắn vươn ra, gần chạm đến má cô lại bị cô xoay đầu né tránh, bàn tay dừng trên không trung khẽ nắm chặt rồi thu lại.

- Em hận tôi sao?

- Tôi cùng anh không quen biết, vì sao phải hận?

- Một Lạc Hi, đời này tôi vĩnh viễn sẽ không buông tay em!"

Một Lạc Hi có thể nhớ rõ ràng, lúc cô quên đi hắn, đã dùng bao nhiêu lời lẽ để tổn thương hắn. Nhớ lại ánh mắt tuyệt vọng cùng giọng nói khàn cầu của hắn, tim cô thật sâu lại nhói lên.

Tiếng linh mục trong thánh đường rõ ràng vang lớn, ông đã hướng Đặng Dĩ Hằng hỏi xong nhưng đến lượt cô vẫn ba lần rồi không đáp.

Đến khi Đặng Dĩ Hằng sốt ruột gọi cô, chẳng lẽ cô muốn đổi ý? Một Lạc Hi mới bùng tình.

Xuyên qua khăn voan che mặt của Một Lạc Hi có thể thấp thoáng thấy được hai hàng nước long lanh như thủy tinh..

Một Lạc Hi ngược lên nhìn anh, Đặng Dĩ Hằng nhìn thấy gương mặt cô có phần hoảng hốt không biết vì sao.

Không để anh kịp vén khăn lên giúp cô lau nước mắt, Một Lạc Hi đã nhanh tránh một bước:

- Đặng Dĩ Hằng, xin lỗi.

Cô gọi nguyên cả tên anh đã khiến anh hiểu ra chuyện gì rồi..

Đặng Dĩ Hằng không giữ, không níu kéo; để cho Một Lạc Hi kéo xuống khăn voan hướng cửa thánh đường chạy ra.

Đặng Dĩ Hằng biết, mình thua rồi, thua triệt để.

Dù cô nhầm lẫn anh thành hắn, cũng không có đem tình cảm của mình đối với hắn dành cho anh một phần nào.

Anh không sánh nổi với Triều Khắc Hàn.. dù cố gắng bao nhiêu, dù anh yêu thương cô nhiều cỡ nào, tình cảm cô đối với hắn, anh cũng không thay đổi được.

Đặng Dĩ Hằng như vậy đã cam tâm tình nguyện buông tay chưa?

Anh đã có thể buông xuống hình bóng cô chưa?

Nhớ thương cô cũng đã hơn 5 năm, anh có thể quên được không?

Anh sẽ đứng một bên chúc mừng cho hạnh phúc thật sự của cô ư?

Buông tay? Vì yêu mà buông tay? Vì hạnh phúc của cô mà buông tay?

Mùi vị tình yêu này, thật không dễ nếm trải..

Lòng anh đau quá.

...

Một Lạc Hi mặc trên người bộ váy cô dâu, giày cao gót đã tháo xuống cầm trên tay, một mạch lao theo hướng bệnh viện mà chạy. Vì quá gấp gáp cũng quên mất gọi cho mình một chiếc xe, cứ thế trên mặt đường bị ánh nắng chiếu đến nóng bỏng cũng mặc kệ chạy đi.

Nước mắt Một Lạc Hi không ngừng rơi xuống, hắn thương tổn cô, cô lại tổn thương hắn.. chơi qua đùa lại như thế, rốt cuộc khi nào mới kết thúc? Khi nào mới có thể chân chính yêu nhau lần nữa?

Một Lạc Hi lúc này không quản hắn đã làm cô đau lòng đến mức nào, cô lúc này chỉ quan tâm đến an nguy của hắn, chỉ quan tâm đến một việc duy nhất.

Triều Khắc Hàn lúc này đang cần cô!

Nếu như cả hai người đều là ngoan cố như nhau, tự tôn đều cao như nhau, thì cô sẽ không ngần ngại là người nhận thua trước. Nếu như thế cô sẽ làm người lên tiếng trước, cùng hắn giải thích trước, chỉ cần mối quan hệ này có tiếp tục kéo dài, Một Lạc Hi dù là người thua cũng vẫn chấp nhận.

Một Lạc Hi vừa chạy, nước mắt vừa rơi, sớm đem phong cảnh trước mắt làm mờ đi.

Một Lạc Hi tức giận trong lòng, lại đau khổ mà mắng hắn

"Cái đồ ngốc này, Triều Khắc Hàn anh thật đúng là ngu xuẩn, một tên điên!"

Chương 45: Tỉnh dậy và kể em nghe

Bệnh viện Thiên Ân

Mộc Lạc Hi chạy đến, mới biết Triều Khắc Hàn đang được giải phẫu trong phòng cấp cứu, đèn phòng vẫn sáng đỏ chói như những cây dao sắt nhọn đâm vào lòng cô.

Mộc Lạc Hi một thân lẻ phục đứng trước phòng, trên trán đã phủ một tầng mồ hôi, bàn chân vì va chạm với nền đất đã trầy xước khá nhiều, đau đớn truyền đến từ lòng bàn chân cũng không sánh được với nỗi đau trong lòng.

Trên sàn đều lưu lại những vết máu rỉ ra từ chân cô, Mộc Lạc Hi không có cảm giác, cô bây giờ chỉ quan tâm hấn.

Dù cho tưởng tượng một ngàn lần, cô cũng không bao giờ nghĩ đến ngày hạnh phúc nhất của một người con gái, xảy ra trên người cô lại biến thành một ngày bị thương như vậy.

Không biết thời gian đã qua đi bao lâu, Mộc Lạc Hi tưởng như mình đã sợ đến mức ngất đi, cô nhìn thấy Mộc Từ Nghiên từ xa đi tới cũng không có sức lực quản anh.

- Lạc Hi, em đi xử lý vết thương cho anh.

Mộc Lạc Hi không biết, anh trai nhìn thấy cô như thế rất đau lòng, anh mắt không chế hướng cô rống lên.

Cô biết anh tức giận, nhưng bây giờ cô mệt mỏi.. chậm rãi ngược mặt lên nhìn anh một cái, rồi lại tiếp tục nhìn cửa phòng khép chặt. Chỉ một giây lướt qua anh cũng nhìn thấy, đáy mắt cô hỗn loạn những cảm xúc ngổn ngang.

Người cô yêu đang nằm bên trong, đang cùng thân chết đấu tranh, cô làm sao có thể bỏ hấn rồi đi?

Mộc Từ Nghiên thờ dài, bước đến cạnh cô, dịu dàng an ủi:

- Lạc Hi, anh ở đây thay em đợi hấn, em đi xử lý vết thương được không?

Mộc Lạc Hi ngược lên, lắc đầu. Thậm chí đáp lời cô cũng cảm thấy tốn sức.

- Lạc Hi.. - Anh phải làm sao bây giờ. - Xem như anh năn ni em, nghe lời anh một lần?

- Không, em đợi Khắc Hàn trở ra, nhìn thấy hấn em sẽ đi. - Cô cứng đầu, giọng nhẹ như gió.

- Em một lát trước khi hấn trở ra ngất đi thì làm thế nào? Đi xử lý vết thương rồi quay lại đây. Em không biết chăm sóc bản thân mình, nếu tên đó biết sẽ đau lòng..

Mộc Lạc Hi im lặng, không đi cũng không đáp, anh nói đúng nhưng cô muốn đợi hấn..

Lúc này, cha mẹ Triều đã đến nơi, bọn họ so với cô bình lặng thì gấp gấp hơn nhiều, khi họ biết hấn đánh ngất tất cả vệ sĩ trong biệt thự trốn về Bắc Kinh đã vội vã đáp chuyến tiếp theo trở về, không ngờ chuyến bay của con trai mình xảy ra tai nạn..

Mẹ Yên rất đau lòng ở trong ngực ba Luân khóc không thôi.

Chỉ có Triều Hoắc Luân bình tĩnh nhìn về phía Mộc Lạc Hi đang mặc lễ phục, ông biết hôm nay là hôn lễ của cô, cũng biết con trai mình vì vậy mà trốn trở về.

Ánh mắt ông nhìn cô chứa một phần hận ý, mặc dù ông biết cô không có lỗi, hơn nữa còn rất đáng thương, ở ngày hạnh phúc nhất lại gặp phải việc này; nhưng ông vẫn không tránh khỏi nghĩ đến nếu cô không khiến Triều Khắc Hàn yêu đến say đắm như thế, thì chuyện này sẽ không xảy ra.

Triều Hoắc Luân cũng có người phụ nữ mình yêu thương nhất, vậy chẳng lẽ ông lại không hiểu, tình yêu đều là tự nguyện sao?

Có thể trách ai đây? Đều là họ tự nguyện trao tâm đi mà.. Hơn nữa khi yêu, họ cũng chịu đủ đau khổ rồi..

Triều Hoắc Luân không biết những việc đã xảy ra với Mộc Lạc Hi, không hiểu cô đã chịu bao nhiêu tổn thương, không rõ cả thể xác lẫn tâm hồn cô đều lưu lại bao nhiêu vết thương..

Càng không hay, tất cả những thống khổ đó đều là con trai ông mang lại.

Triều Hoắc Luân là một người ngoài cuộc, căn bản không biết Mộc Lạc Hi yêu Triều Khắc Hàn nhiều như thế nào, cũng không biết tình cảm con trai mình dành cho cô là không có bất kì vật gì có thể đo đếm được.

Ông nhìn lại bộ dáng chật vật của cô, cũng không nỡ tổn thương cô nữa, chỉ nhẹ giọng lên tiếng:

- Hi nhi, con đi xử lý vết thương đi, ta cùng mẹ Yên ở đây đợi nó là được.

Mộc Lạc Hi ngược lên nhìn ông, nhìn ánh mắt của cô, Triều Hoắc Luân ngạc nhiên; sợ hãi, lo lắng, đau lòng, tự trách, tất cả những cảm xúc này chất chứa trong mắt cô. Chẳng lẽ có cái gì ông không biết?

Mộc Lạc Hi hướng hai người gật đầu, rất nghe lời đáp lại:

- Cảm ơn hai người, con rất nhanh trở lại.

Mộc Lạc Hi nhắc chân đi, lúc này mới cảm nhận được đau nhứt truyền đến từ lòng bàn chân, rốt cuộc cô đã bị thương nhiều thế nào? Cô đứng không vững, loạng chạng muốn ngã, Mộc Từ Nghiên nhanh chóng đi đến đỡ lấy cô:

- Anh đưa em đi.

Anh hướng hai người gật đầu, bế bổng cô lên đi tìm bác sĩ, máu dưới chân cô vẫn không đông lại, tiếp tục chảy ra.

Sau một lúc, Mộc Lạc Hi vịn tay anh khập khiễng đi trở lại, Triều Khắc Hàn còn chưa được đưa ra!

Một cổ lo lắng cùng sợ hãi từ đầu đến, lấp đầy lòng cô..

Vạn nhất, hấn xảy ra chuyện thì làm thế nào?

Vạn nhất, hấn không tỉnh dậy nữa thì làm thế nào?

Vạn nhất cô không còn được nhìn thấy hấn nữa thì thế nào?

Vạn nhất.. Vạn nhất..

Nước mắt cô tuôn ra như thác nước chảy trên mặt.

Năm năm trước họ đã bỏ lỡ cơ hội gặp nhau, ngày cuối cùng trước khi hấn đi.

Năm năm sau họ đã bỏ lỡ cơ hội bên nhau lần nữa, vì cô đã quên đi hấn.

Cho đến bây giờ, cô lại bỏ lỡ cơ hội nói với hấn một lời xin lỗi, vì tai nạn này.. sẽ đem hấn rời xa cô không?

...

Mười tiếng trời qua, Mộc Lạc Hi vô cùng kiên trì đứng vững trước cửa phòng cấp cứu, không ăn, không nghỉ, giống như không biết mệt. Lâu lâu nghĩ đến gì đó nước mắt lại chảy xuống..

Tâm không có một phút yên ổn bị nỗi sợ hành hạ.

Kim đồng hồ vẫn đuổi nhau gấp gấp chạy đi, hai tiếng nữa trời qua, đèn phòng cấp cứu tắt, Triều Khắc Hàn đeo ống thở được đẩy ra ngoài.

Mộc Lạc Hi nhìn thấy hấn bằng xương bằng thịt nằm đó, biểu đồ tim mạch vẫn chạy đều đều, an tâm thở ra một hơi, nước mắt lại mãnh liệt chảy xuống, cả người vô cùng nặng nề mà ngã xuống đất.

Không sao rồi, hấn không sao. Triều Khắc Hàn của cô không sao cả, vẫn còn ở đây, vẫn còn ở bên cạnh cô..

- Hi.. Lạc Hi - Mộc Từ Nghiên vỗ nhẹ má cô. - Lạc Hi, em làm sao? Hi..

Mộc Lạc Hi nhìn thấy gương mặt của anh trai, mơ màng không rõ, nhẹ nhàng ngã đi trong vòng tay anh.

...

Lúc cô tỉnh lại, sắc trời đã tối, cô đang nằm trên giường bệnh, khung cảnh đầy mùi sát trùng này quá quen với cô rồi..

Việc đầu tiên cô làm khi tỉnh dậy là nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng ai đó có thể nói cho cô biết hấn đang ở đâu; phòng bệnh chỉ có một cây đèn bàn chiếu sáng không một bóng người.

- Lạc Hi.

Mộc Từ Nghiên bên ngoài bước vào, để hộp cháo trên bàn.

- Anh đi mua cháo cho em, ăn đi.

- Em làm sao vậy? - Cô nhìn chén cháo, ngược lên nhìn anh.

- Kiệt sức, em không ăn gì trong một thời gian dài. - Anh thật hết cách với cô.

- Khắc Hàn đang ở đâu?

- Bàn thân không lo chăm sóc cho tốt, vừa tỉnh dậy đã lo đến hấn. Ăn đi, xong rồi dẫn em đi tìm hấn.

Mộc Từ Nghiên không dám nói với cô tình hình của hấn bây giờ, sợ cô sẽ lo lắng quên chăm lo bản thân lần nữa.

Mộc Lạc Hi rất nghe lời ăn xong tô cháo, anh dẫn cô đến phòng bệnh ngay bên cạnh, nhìn thấy hấn đeo ống thở, sắc mặt trắng bệch cô lại đau lòng, nước mắt chực chờ lại ứa ra.

Chân vẫn còn đau nhưng cô rất nhanh chạy đến bên giường hấn, lúc này cô mới phát hiện, tay hấn nắm rất chặt, thấp thoáng một vật màu trắng.

Nếu cô nhớ không lầm đây là chiếc vòng cô gái kì lạ kia đưa cho cô, cô vẫn cất nó trong tủ, nhưng từ khi hấn rời đi cô cũng không mở ra, là hấn lúc nào đem đi rồi?

Mộc Lạc Hi nhớ rõ, chiếc vòng kỳ quái này ở trên tay cô và tay hấn đều xuất hiện màu sắc khác biệt với màu trắng, tại sao lúc này hấn siết chặt trong tay mà chiếc vòng vẫn trắng tinh một mảnh?

- Anh hai. - Cô quay người lại gọi. - Khắc Hàn bị làm sao?

Mộc Từ Nghiên im lặng một hồi, cũng quyết định nói cô nghe.

- Đầu bị va chạm, não chấn thương

Theo lời anh, tìm cô như bị bóp nát, vậy chẳng lẽ.. hấn sẽ ngủ mãi sao?

- Khi nào thì tỉnh? - Cô cố giữ bình tĩnh.

- Không biết, va chạm rất mạnh, chấn thương ảnh hưởng rất nhiều đến cơ thể nó. Tỉnh hay không, khi nào tỉnh, đều không biết.

"Tỉnh hay không, khi nào tỉnh, đều không biết."

Đầu cô ong ong lập đi lập lại lời nói này..

Không, hấn phải tỉnh, nhất định phải tỉnh!

- Triều Khắc Hàn, anh tỉnh dậy, tỉnh dậy cho tôi.

Trời đã khuya, phòng bệnh vắng lặng giọng cô rõ ràng vang vọng.

- Nếu anh không tỉnh dậy, tôi sẽ quên anh nữa đấy. Nếu anh không tỉnh dậy, tôi sẽ bỏ đi đấy.

Mộc Lạc Hi tự mình đọc thoại, bàn tay nhỏ bé bao lại bàn tay to lớn không hơi ấm của hấn.

Gào thét vô vọng, nước mắt lại rơi, thoáng chốc giọng cô ôn nhu hơn rất nhiều, cũng mang theo cầu xin

- Khắc Hàn, anh tỉnh dậy được không? Em đợi anh một hồi rồi, anh tỉnh dậy ôm em một chút.

- Khắc Hàn, em đã đợi anh được năm năm đấy, thời gian dài như thế, em kiên trì như thế.. rất giỏi đúng không? Anh tỉnh dậy khen em một chút.

- Khắc Hàn, em quên đi anh có phải anh rất đau lòng? Anh giận em nên không chịu tỉnh dậy nhìn em sao? Em xin lỗi mà, anh tỉnh dậy nhìn em đi.

- Khắc Hàn.. lời hứa anh trao em, lời thề anh gửi em, anh đều quên rồi à? Anh còn chưa thực hiện nó làm sao lại nằm đây như vậy? Anh tỉnh dậy cho em.

- Khắc Hàn, em van xin anh.. Tỉnh dậy đi.

Không biết cô đã nói bao nhiêu lời, không biết cô đã nắm tay hấn bao lâu, biểu đồ tim vẫn chạy đều đều như trên đùa cô, đôi mắt của hấn vẫn không chịu mở ra..

Cha mẹ Triều vào phòng, đã thấy hết toàn bộ việc vừa rồi, họ nhìn thấy cô không quan bản thân lo lắng cho hấn như thế, cũng rất xót xa.

Mộc Lạc Hi và Triều Khắc Hàn cùng nhau lớn lên, họ đều xem cô như một nửa con ruột mà yêu thương, bây giờ nhìn cô như vậy làm sao không đau lòng đây?

Bao nhiêu lời muốn trách, bao nhiêu oán hận, đều nuốt cả vào lòng.. Nếu họ không thể thành toàn hai người thì cứ để họ yêu thương cô để bù đắp vậy..

Mộc Lạc Hi một hồi gối đầu xuống bên cạnh hấn, tay vẫn không buông tay hấn ra.

Trước khi thiếp đi, thì thầm một câu.

- Em biết anh những năm qua cũng không được vui vẻ. Anh tỉnh dậy nói cho em biết những ngày qua của anh nhé.. Anh sẽ không cần một mình đối mặt việc gì nữa đâu, em sẽ bên anh, lắng nghe và chia sẻ cùng anh nhé.

Trong phòng lúc này đã không còn ai, mọi người đều đã đi ra để lại cho họ một không gian riêng.

Ánh trăng chiếu vào phủ lên thân của hai người trong phòng bệnh. Triều Khắc Hàn nằm trên giường, Mộc Lạc Hi ngồi kế bên gối đầu lên thành giường, tay nhỏ ôm lại bàn tay lạnh lẽo của hấn.

Khung cảnh yên bình giống như thế chuyện ngày mai sẽ như thế nào, đối với họ đều không liên quan.. Như thế bất luận chuyện gì xảy ra, cũng không thể đem họ tách rời, vĩnh viễn bên nhau như vậy..

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Doãn Khiết Nhi hẹn gặp

Một tháng trôi qua, vết thương của Mộc Lạc Hi đã lành hẳn, chỉ có lòng vẫn âm ỉ đau.

Triều Khắc Hàn vẫn chưa tỉnh!

Mộc Lạc Hi rất kiên nhẫn, mỗi ngày đều tự thân chăm sóc hắn, cô sẽ dành đến nửa ngày của mình để cùng hắn trò chuyện.

Mộc Lạc Hi không còn đề cập đến những chuyện không vui nữa, cô mặc dù rất sợ hãi nhưng cũng cất đi bộ dạng lo lắng mà vui vẻ bên cạnh hắn.

Cô biết hắn sẽ rất đau lòng nếu thấy cô vì hắn mà quên chăm sóc bản thân. Vì thế, cô lựa chọn sẽ làm một Mộc Lạc Hi hoan hoan lạc lạc đứng trước mặt hắn thay cho một Mộc Lạc Hi tiêu tụy thiếu sức sống.

Như mọi ngày khác, hôm nay cha mẹ Triều đến, vẫn thấy cô đã ngồi bên cạnh con trai mình.

Ánh mắt cô nhìn hắn đầy ôn nhu nhưng nhớ, mong chờ cùng hy vọng.

- Hi Hi, con đi tìm chút gì ăn đi, mẹ Yên ở đây được rồi.

Bà Triều đi đến vỗ vai nó, giọng nói ấm áp.

- Con chưa đói. - Cô ngước lên, nhìn bà cười.

- Con bé cứng đầu. - Bà Triều lắc đầu. - Thế khi nào muốn đi thì cứ đi, mẹ Yên ngồi bên kia.

- Dạ.

Chuông điện thoại vang lên, Mộc Lạc Hi nhú mày, bắt máy.

- Alo?

Bên kia im lặng rất lâu cũng không nói, cô phải gọi đến tận ba lần mới vang lại một giọng nữ êm tai.

- Xin lỗi, chị có phải Mộc Lạc Hi?

- Tôi là Mộc Lạc Hi.

- Chị có thể gặp em một lát không? - Giọng nữ nên kia rất dễ nghe.

- Cô là ai? - Mộc Lạc Hi không quen người này.

- Em là.. - Bên kia ngập ngừng một chút. - Hôn thê của Triều Khắc Hàn.

Mộc Lạc Hi kinh ngạc, nhìn người đang nằm trên giường.. Hắn có hôn thê? Là cô gái ở sân bay ngày đó đúng hay không?

Triều Khắc Hàn yêu ai?

- Được. - Cô đáp ứng.

- Vậy hẹn chị ba giờ chiều nay ở quán cà phê Memories.

Mộc Lạc Hi cúp máy, cuối cùng những ngày tháng hắn ở đây đã xảy ra bao nhiêu chuyện? Đã bao nhiêu cái bí mật họ không có chia sẻ cho nhau?

Mộc Lạc Hi phiền lòng, tâm lại đau!

Cô thật tò mò, hắn đã trải qua những năm này như thế nào? Trong khi cô vui mình trong công việc để quên đi hắn, hắn lại ở bên cô gái khác sao?

Lời hứa của hắn dành cho cô, cũng chỉ như một con gió thổi sao?

Trong lòng hắn, cô đã không còn quan trọng nữa ư?

- Khắc Hàn.. trong lòng anh, có còn em hay không?

Cô nắm tay hắn thủ thủ.

- Còn em. anh vẫn luôn ở đây, mãi mãi ở đây, không bao giờ rời tim em đi khỏi.

Kim đồng hồ mãi mê rượt đuổi nhau, giờ hẹn gần đến, Mộc Lạc Hi nói với bà Triều một tiếng, cầm túi đi khỏi.

Một lúc sau, cô tìm được quán cà phê cô gái kia nói, nơi này nằm trong một con hẻm yên tĩnh, quả thật đường đi có chút khó khăn.

Mộc Lạc Hi làm sao biết được ai đã hẹn mình đây? Cô cùng lăm chỉ nhìn thấy bóng lưng cô gái năm đó, hơn nữa lâu như vậy cô không còn nhớ rõ, càng không chắc cô gái kia chính là người hẹn cô.

- Lạc Hi.

Cô nghe tiếng người gọi mình, là một cô gái ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Mộc Lạc Hi bước đến gần, ưu nhã ngồi xuống.

- Tiểu thư, cô dùng gì?

- Cà phê, cảm ơn. - Cô nhìn phục vụ mỉm cười.

Doãn Khiết Nhi nhìn cô mà ngỡ người, nụ cười cô dù chỉ nhẹ nhàng cũng đẹp đến như vậy.. Hai người họ, thật rất xứng đôi.

Mộc Lạc Hi thanh cao thuần khiết mà hần cũng cao quý ngạo nghễ như vậy. Mặc dù hai người họ không đứng gần nhau, nhưng cô cũng có thể tưởng tượng được viễn cảnh hai người sánh bước cùng nhau. có bao nhiêu mỹ miều.

- Cô là? - Mộc Lạc Hi trước mở miệng.

- Chào chị, em là Doãn Khiết Nhi.

- Doãn Khiết Nhi? Phó tổng Doãn thị?

Mộc Lạc Hi rất thông minh, một cái tên đã biết được thân phận cô.

- Đúng vậy.

Trái tim Mộc Lạc Hi lúc này đập kịch liệt mạnh mẽ, biết thân phận Doãn Khiết Nhi, cô thật hy vọng họ chỉ là hôn nhân thương mai không tình yêu..

- Có việc tìm tôi? - Tuy nhiên, cô vẫn bình tĩnh.

- Đương nhiên, em bay về đây chỉ để nói một chút chuyện liên quan đến Triều Khắc Hàn cùng chị.

Lòng Mộc Lạc Hi run lên.. có phải cô ấy muốn tranh giành cùng cô? Nếu vậy cô sẽ không khách khí, cô không thể để mất hần lần nữa.

- Là việc gì? - Cô khuấy ly cà phê phục vụ vừa bùng đến.

- Hôn nhân giữa em và anh ấy, chị có tò mò không?

Mộc Lạc Hi im lặng, Doãn Khiết Nhi biết cô nhất định tò mò, tiếp tục:

- Hôn nhân này là gia đình sắp đặt, cả em và anh ấy đều không hề muốn nó xảy ra.

Bao năm qua đi, Doãn Khiết Nhi đã định được lòng mình rồi, cô biết người con trai kia dù thế nào đều không thể thuộc về cô.

- Và? - Mộc Lạc Hi dò hỏi.

- Nói thẳng thì, đã từng một thời gian em thích anh ấy. Nhưng chị biết không, dù em cố gắng đến mấy, cũng không thể thay đổi được lòng anh ấy, sớm đã không thể chứa được bóng hình khác ngoài chị.

Vậy là.. hần không yêu cô ấy? Mộc Lạc Hi đã có thể an tâm chưa?

Mộc Lạc Hi duy trì im lặng, thật sự không biết đáp lời thế nào..

- Ngày đầu tiên chúng em chính thức gặp nhau không phải vì công việc, chính là ở nơi này. Anh ấy chính xác ngồi bàn này, vị trí của chị.. Anh ấy ngồi đây một mình, giống như một con sư tử lẻ loi và cô độc. Chị biết không, ngay từ lúc đó em biết mình đã thua rồi. Ánh mắt anh nhìn về phía xa, đượm đầy huyền tiếc nhớ nhung. Nhưng em là vẫn cứ cố chấp.

Doãn Khiết Nhi tiếp tục, bàn tay nhỏ áp vào ly trà nóng, dù gì hần cũng từng là người trong lòng của cô mà..

- Lần đầu tiên em nhìn anh ấy thật kỹ, được một người con trai suất sắc như vậy yêu thương.. chị thật hạnh phúc. Em lúc đó đã thật gan tị, ước rằng người anh ấy nghĩ đến lúc đó là em chứ không phải chị.

Mộc Lạc Hi ngược lên nhìn cô, nhú mày.

- Chị yên tâm, em không giành với chị đâu.

Doãn Khiết Nhi như nhìn thấu tâm tư Mộc Lạc Hi, hôm nay hẹn nhau ra đây chỉ muốn để Mộc Lạc Hi biết về cuộc sống của hân thôi, để cô biết hân đã đau khổ vì nhớ cô như thế nào..

- Em đã rất muốn anh ấy nói với em rằng anh ấy cũng có chút gì đó để ý em. Nhưng là anh ấy chỉ đưa cho em một tờ giấy ghi một câu chữ, chính là hợp đồng hôn nhân. Ngoài những lúc trước mặt mọi người, anh ấy và em hoàn toàn không liên quan đến nhau. Anh ấy nói rằng em không thể lựa chọn, hợp đồng này là lợi cả đôi đường. Cũng chẳng hiểu vì cái gì em lại đặt bút kí vào. Em lúc đó vẫn còn mong đợi mình có thể thay đổi tình cảm của anh.. nhưng em sai rồi.

- Vậy lúc này, cô còn yêu hân không.

Nghe cô nói một lúc, Mộc Lạc Hi mới hỏi.

Doãn Khiết Nhi cười, nhẹ nhàng lắc đầu, trông cô thuần khiết chân thành như một thiên sứ.

- Thật ra, tình cảm đối với Triều Khắc Hàn. Em sớm đã từ bỏ.

- Vì sao?

Mộc Lạc Hi thật sự không hiểu, yêu không phải luôn là giành lấy sao? Tại sao cô có thể nói buông là buông? Từ bỏ là từ bỏ dễ dàng như vậy?

Doãn Khiết Nhi không có vẻ gì là đau khổ khi phải nói ra những lời này, hơn nữa biểu tình còn một mảnh thoải mái.

- Bởi vì ngay trong cơn say, em là người ở bên mà người anh ấy gọi tên lại là chị. Giây phút đó em biết mình vĩnh viễn đâu không lại. Có được người, giữ không được tâm. thì níu kéo làm gì? Em là cam tâm tình nguyện buông tay.

Thì ra.. hân vẫn luôn nhớ cô, vẫn luôn yêu cô. Tim hân luôn luôn có chỗ dành cho cô.

- Cô hẹn tôi, chỉ để nói như vậy?

Mộc Lạc Hi biết rồi, cô nên tha thứ cho hân.. sau khi hân tỉnh dậy sẽ cùng hân sống thật hạnh phúc, sẽ không nhắc lại những chuyện này, sẽ để chúng trôi đi vào quên lãng.

- Còn một việc em muốn nhờ chị..

Giọng cô lúc này trầm xuống, ánh mắt lướt qua một chút đau lòng, rất nhanh rồi biến mất.

- Chị có còn nhớ, ngày chị và Triều Khắc Hàn chạm mặt nhau ở nhà hàng? Lúc anh ấy nói nhớ chị?

- Có nhớ. - Cô gật đầu.

- Chị tin vào tình yêu sét đánh không? Chính là một lần gặp qua liền luyến tiếc không dứt.

Doãn Khiết Nhi nhếch môi, tự khinh bỉ bản thân; yêu không sai, nhưng cô là tự trách bản thân đơn giản như vậy đã khuất phục rồi.

- Tin chứ. Tình yêu không thể đo đếm bằng thời gian, có đôi lúc mấy năm yêu cũng không bằng vài lần gặp. Đó là duyên phận, là định mệnh. Chị vốn tin vào những điều này, rất tin!

Mộc Lạc Hi nâng ly cụng phê, ưu nhã uống.

- Ủ, em chính là đã yêu Đặng Dĩ Hằng. Từ cái nhìn đầu tiên, từ lần đầu gặp gỡ; chỉ trong khoảng khắc thôi, em đã yêu. Lúc đó, Triều Khắc Hàn ôm chị, Đặng Dĩ Hằng cũng đứng ra bảo vệ chị, em đã rất ganh tị, lại rất ngưỡng mộ, cả hai người nam nhân, đều yêu chị như vậy.. Em đã rất sợ, vậy tình yêu của em phải làm sao đây?

Doãn Khiết Nhi thật ra chỉ mới 21 tuổi, chưa từng thật sự trải qua tình yêu.. cô bối rối, cô lo sợ, là điều dễ hiểu.

Mộc Lạc Hi nghe, hiểu cô yêu Đặng Dĩ Hằng, cô lại không yêu anh, cô chỉ một mực đợi hân, cô không có ý định giành lấy tình yêu của Doãn Khiết Nhi.

Mộc Lạc Hi chưa kịp nói, đã nghe Doãn Khiết Nhi nghẹn ngào lên tiếng.

- Em không mong muốn gì hơn, em chỉ muốn được hạnh phúc như bao người khác thôi. Vì sao lại không thể? Vì sao lại tàn nhẫn như vậy? Chị có biết, lúc Đặng Dĩ Hằng lần đầu gọi điện cho em, em đã vui như thế nào.. lúc hai người cùng đi dạo chơi, hẹn hò, anh ấy nói với em rất nhiều lời ngọt ngào. Bởi yêu, em đều tin!

Nghĩ đến những kỉ niệm đẹp, Doãn Khiết Nhi cười ngọt ngào.

- Nhưng rồi, em vô tình biết được, anh ấy là yêu chị, vì muốn trả thù Triều Khắc Hàn dần dần cướp chị đi, anh ấy đã theo đuổi em. Anh ấy muốn Triều Khắc Hàn đau lòng, muốn hân quay về bên em. Nhưng anh ấy đâu hề biết, Triều Khắc Hàn một chút cũng không yêu em, một chút cũng không quan tâm em sẽ như thế nào.

Doãn Khiết Nhi nói đến đây nước mắt như hạt trân châu long lanh rơi xuống. Giọng nói thấp phần đau khổ, giống như luyến tiếc cho thứ gì đó, lại như vô vọng níu kéo.

- Chỉ có mỗi em, là vì anh ấy đau lòng; chỉ có mỗi em, là ngu ngốc yêu, ngu ngốc để người khác tổn thương. Mặc dù biết, cũng bởi vì yêu mà tình nguyện làm con cò của người khác, chỉ mong khoảng khắc tốt đẹp có thể kéo dài thêm một chút. Lại chẳng thể ngờ, qua bao lâu, anh ấy vẫn gọi cho em, nói với em chia tay, đó là buổi sáng diễn ra hôn lễ của chị và anh ấy.

Đôi mắt long lanh của Doãn Khiết Nhi khóa chặt người cô, khiến cô cảm thấy mình như gây ra tội lớn.

Trong phút chốc, cô cảm thấy cô gái này thật ra rất đáng thương. Mộc Lạc hi sinh ra ý niệm muốn xem cô như em gái mà che chở.

Không cách nào khác, Mộc Lạc Hi ngoài an ủi cũng chẳng biết làm gì hơn.

- Em yêu Đặng Di Hằng, vậy cứ mạnh mẽ giữ lấy.

- Nhưng..

- Chị không yêu Đặng Di Hằng. Người chị yêu, từ trước đến nay là Triều Khắc Hàn, một khác cũng chưa từng thay đổi.

- Vậy vì sao chị lại đồng ý gả cho anh ấy? - Doãn Khiết Nhi ngạc nhiên.

- Đó là khoảng thời gian trí nhớ chị bị đảo lộn biến Đặng Di Hằng thành Triều Khắc Hàn. Chính là lầm tưởng là Khắc Hàn mà đồng ý.

Doãn Khiết Nhi gật gù hiểu ra, vậy có nghĩa cô có thể chính thức theo đuổi anh? Mặc dù anh vẫn còn yêu người con gái này, nhưng không sao, cô có tự tin.

- Lạc Hi, vậy em sẽ theo đuổi Đặng Di Hằng nhé?

- Được, thứ mình thích phải dùng cảm động về, biết không?

Doãn Khiết Nhi gật đầu, sau nhìn cô cười tươi rói.

- Lạc Hi, từ nay chúng ta làm bằng hữu được không?

- Rất vui lòng.

Mộc Lạc Hi vờ nghiêm túc đưa tay trước mặt cô, rồi nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Hai người bắt tay nhau, một tình bạn mới dần được hình thành.

- Cùng nhau giành về hạnh phúc thuộc về mình.

Hoàng hôn ngày đó rất đẹp, mặt trời chói lóa như lòng đỏ trứng, sắc cam cuối ngày rọi vào bàn hai cô gái đang ngồi trò chuyện vui vẻ.

Muộn phiền qua đi, ngày mới lại đến.. mở ra một chuỗi ngày dài không tên.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Hoài lão lão đến thăm

Mộc Lạc Hi đã đáp ứng cô, sẽ cùng Đặng Di Hằng nói chuyện, mong rằng anh hãy từ bỏ tình cảm không có hy vọng với mình. Nhưng là, cô từ sau hôn lễ hụt đó, cũng không có gặp qua anh, thì phải làm sao đây?

Vương Triết Nhã hôm nay bay về, đến bệnh viện thăm hân.

Bất ngờ hơn, cô đi cùng với anh trai của Mộc Lạc Hi.

Hai người bước vào, Mộc Lạc Hi nhìn thấy, liền nhìn họ với ánh mắt nửa nghi hoặc nửa dò xét..

Kỳ quái, mấy hôm trước anh còn điện cho cô nói là có thể anh sẽ không thể về trong tuần này, lúc này lại đi cùng Vương Triết Nhã?

Có gian tình!

- Mày nhìn cái gì?

Vương Triết Nhã bị nhìn nhưng chẳng có vẻ gì là bối rối hay ngượng ngùng, ngược lại còn vô cùng tự nhiên tiến đến sofa ngồi xuống.

Mộc Lạc Hi tình mắt bắt được vẻ chán nản trong mắt anh, hai người này rốt cuộc khi nào gặp gỡ? Khi nào biết nhau? Cô thật tò mò.

Mộc Lạc Hi kéo anh trai lại gần ghé vào tai anh nói nhỏ:

- Đây, anh cùng Triết Nhã khi nào biết nhau? Hai người trông thật kì lạ.

- Cái gì kì lạ? Chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới thôi.

Mộc Tử Nghiên nhún vai, không rồi không hoảng đáp, khiến cô chẳng thể lợi dụng một chút sơ hở nào để tìm ra manh mối.

- Thế thôi. - Cô thả anh ra, quay về chăm chú nhìn hân.

Triều Khắc Hân khi nào mới chịu tỉnh dậy đây?

Hân nằm trên chiếc giường trắng xóa, vẻ mặt yên tĩnh như mặt hồ phẳng lặng; đôi mắt khép chặt, hàng lông mi rậm chẳng mấy may rung động; đôi môi không huyết sắc, mím chặt có chút thống khổ.

Hân không còn đeo ống thở nữa, từng hơi đều đều thở ra, ngực phập phồng yếu ớt.

Mộc Lạc Hi chạm tay vào môi hân, đầu lòng xoa nhẹ.

Bàn tay hân vẫn như cũ siết thật chặt, chính là nắm chặt chiếc vòng kia.. vẫn một màu trắng muốt; nắm chặt đến mức Mộc Lạc Hi không dám lấy nó ra, sợ mình sẽ làm đau hân.

Bỗng nhiên, cô thấy nhớ.

Mộc Lạc Hi thật nhớ đôi mắt đen sâu thẳm của hân, ánh mắt sắc lạnh như dao, nhưng khi nhìn cô lại ôn nhu đầy cưng chiều.

Mộc Lạc Hi thật nhớ nụ cười nửa miệng xa cách của hân, nhưng khi bên cô lại cười đến ngây ngô sáng chói, như một đứa trẻ.

Mộc Lạc Hi thật nhớ cái nắm tay của hân; hơi ấm theo từng khe hở ngón tay, truyền đến cô.

Giống như niềm hạnh phúc hân mang lại, giống như rung động hân đem đến, từ tim hân truyền sang tim cô, ngọt ngào .. ấm áp.

- Khắc Hân, sao còn chưa chịu tỉnh? Em nhớ anh chết đi được..

Mộc Lạc Hi thở dài.

Cô không quan tâm trong phòng còn hai con người kia, rất tự nhiên trò chuyện thân mật cùng hân.

- Còn không chịu mau tỉnh, tao sẽ gả cho người khác.

Mộc Lạc Hi hăm dọa, cô thật mong muốn hân lập tức bật dậy ôm lấy cô..

Nhưng điều đó làm sao có thể chứ?

Mộc Lạc Hi đứng dậy đi đến sofa ngồi cùng hai người kia, bắt đầu công việc tra khảo của mình.

Cô rất ra dáng thẩm phán tòa, cao giọng nghi vấn:

- Hai người từ khi nào gặp nhau? Khai!

Vương Triết Nhã cùng Mộc Tử Nghiên nhìn nhau một cái, thở dài. Họ biết Mộc Lạc Hi cứng đầu cỡ nào, chỉ cần muốn biết nhất định tìm cách biết cho bằng được, họ càng im lặng thì sẽ chỉ làm cô tra hỏi kịch liệt hơn thôi.

- Ba năm trước lúc cô ấy gửi đơn xin việc đến công ty, ngay lúc anh thiếu thư kí, hồ sơ đạt chuẩn nên anh nhận luôn.

Mộc Lạc Hi nghĩ nghĩ một hồi, cảm thấy đùa họ một chút rất thú vị.

- Này, thư kí không phải đều là tình nhân của giám đốc sao? Hai người không phải cũng..

- Cũng cũng cái đầu mày, có điên mới làm tình nhân của anh ta.

Vương Triết Nhã lập tức phản bác, cốc đầu cô.

- Chỉ làm tình nhân của anh thôi đã là phúc khí tu mấy kiếp của cô ta rồi đấy. Anh mới không phải loại dễ dãi như vậy.

Mộc Tử Nghiên nhìn em gái mình nói, kì thực là cố tình nói cho Vương Triết Nhã nghe.

- Anh nói gì? Nghe thật chướng tai, dù tôi có tu bao nhiêu kiếp hay phải làm tình nhân của ai thì người đó cũng chẳng phải là anh. Dễ dãi? Anh chính xác là loại người như vậy - Cô hừ một tiếng, nhếch miệng.

- Cô.. - Anh ghen tị.

- Tôi cái gì? Nói sai sao? Anh không dễ dãi thì cũng chẳng có những vụ việc dính líu tới người mẫu hẹn họ này kia đâu. Anh không dễ dãi thì tôi cũng chẳng cần phải tốn sức giúp anh giải quyết những tin tức đó. Cũng không biết là nhờ ơn ai tôi đã phải thức bao nhiêu đêm để giải quyết đống hỗn độn đó.

Vương Triết Nhã nhắc đến đống tin đồn của anh rộ trên báo lá cải những ngày gần đây lại bắt đầu sôi máu.

Anh đây đưa với cô người mẫu nào để cho phóng viên chụp được, giờ thì tốt rồi, hại chết cô.

Vương Triết Nhã là thư kí, việc của cô chất đống ra đó kia kia, lại còn phải giúp anh dẹp loạn?

"Con mẹ nó, người nghĩ bốn cô nương ta rồi rồi lắm sao?"

Vương Triết Nhã âm thầm mắng, nhưng dù gì cũng đã giúp rồi, hơn nữa cô nhìn đồng tin đó cũng cảm thấy chướng mắt.

- Anh đó, là đồ vong ân bội nghĩa, khổ cực như vậy giúp anh, một tiếng cảm ơn không có lại còn lớn tiếng với tôi như thế, tôi chính là làm ơn mắc oán rồi.

Vương Triết Nhã cùng anh làm việc ba năm, tương đối hiểu tính nhau, đây cũng là lần đầu tiên cô tức giận như vậy, lại chẳng biết lý do vì sao.

Lúc trước, cô cũng giúp anh dẹp đi những tin đồn với những cô người mẫu, đó là những lần cô biết rõ sự thật nên không có ý kiến gì mà giúp, hơn nữa những người đó đều vì địa vị mà bám vào anh muốn tìm một chỗ đứng trên xã hội.

Nhưng lần này lại khác, kia là Savena, cô cực kì nổi tiếng, hơn nữa có vẻ đây chẳng phải là tin đồn, Mộc Tử Nghiên không giải thích cùng cô, không có vẻ gì là không muốn cô hiểu lắm như những lần trước.

Đây là ý gì? Vương Triết Nhã không hiểu nổi anh, cũng chẳng hiểu nổi mình, lòng bị sự khó chịu xấn chiếm, cổ chua xót dân lên tới cổ họng.

Mộc Tử Nghiên nghe, sững người, tìm không được một câu nào để đáp lại, quả thật là anh sai nhưng anh đã cảm ơn rồi mà, cô không nhận được?

Mộc Lạc Hi ngồi đối diện vẫn im lặng xem kịch vui.

Oan gia?

Tốt, khởi đầu một mối quan hệ như thế không tệ, giống như cô và hấn thôi.

Tiếng cười khoái chí của Mộc Lạc Hi vang lên, thu hút sự chú ý hai người, họ đã quên mất cô vẫn còn ở đây.

- Bắt đầu một mối quan hệ bằng việc trở thành oan gia.. cái này không tồi.

- Nói bừa cái gì? Nằm mơ tao mới có quan hệ với cái con người này.

Vương Triết Nhã liếc anh.

- À, ra là lúc ngủ mày chính là bạn gái của anh ấy..

Mộc Lạc Hi bắt ngay được sơ hở trong câu nói của cô, liền có ý đổi lại ý nghĩa.

- Mày.. cố ý nói lại lời tao. - Vương Triết Nhã giận rồi.

- Thế thì sao nào?

Tiếng cười của Mộc Lạc Hi vang lên thanh thúy.

- Tao thấy hai người cũng hợp lắm đây.

- Mộc Lạc Hi!!! Mày im chưa?

Vương Triết Nhã dường như là rống lên.

- Nếu anh có thích nó thì chọn một ngày dắt nhau về nhà xem mắt đi. Anh cứ cưới nó về nhà, em không chê nó làm chị dâu đâu. Hơn nữa, chắc chả có ai như em chịu nổi người như nó là chị dâu đâu. Em nghĩ, anh không cưới nó, chắc nó sẽ ế suốt đời.

Trời ạ, Mộc Lạc Hi nói năng xằng bậy cái gì, tức chết cô.

- Mộc Lạc Hi, mày nói thêm một tiếng. Tao sống chết với mày.

Cô rống lên, chưa dứt câu anh đã xem vào.

- Được.

- Cái gì? - Vương Triết Nhã tròn mắt.

Mộc Tử Nghiên chính là cảm thấy đùa cô rất vui nha, cô bé ngây thơ.

Mộc Lạc Hi chỉ nhìn bọn họ, rồi cười vui vẻ, cô chính là người châm ngòi đó.

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của ba người, Mộc Lạc Hi đứng lên:

- Em ra mở cửa.

Cửa phòng mở ra, một bà lão tóc đã bạc, mặc đồ quý dị, thấp hơn Mộc Lạc Hi một cái đầu đứng trước cô cười.

- Hoài lão lão.

Mộc Lạc Hi vui vẻ cười, không ngờ bà đến đây thăm hần.

- Vào ngồi. - Cô đỡ bà đến sô pha.

- Hần nhi, nó thế nào rồi?

Hoài lão không còn trẻ nhưng khí lực vẫn còn rất tốt, nói năng cũng rất lưu loát.

Mộc Lạc Hi ngồi xuống, nhẹ lắc đầu rồi nhìn phía giường hần:

- Vẫn là chưa tỉnh.

- Ta sang xem nó một chút.

Hoài lão bước đến bên giường hần, ngìn sắc mặt hần xanh xao, bà cũng đau lòng.

Quan sát hần một lượt, nhìn đến bàn tay nắm chặt kia, dù chỉ liếc qua bà cũng biết hần đang cảm cái gì.

Vật kia đối với bà đã quá quen thuộc.

- Hi nhi, sang đây. - Bà gọi cô.

Mộc Lạc Hi bước lại gần, bà chủ vãi tay hần hỏi:

- Chiếc vòng này làm sao mà có?

- Chính là gần sáu năm về trước, khi chúng cháu đi chợ lạc đến một nơi xa lạ, có một cô gái mặc đồ kì lạ đã tặng nó cho cháu khi biết được ngày sinh của hai đứa. Cô ấy còn nói những câu ra kì lạ.

Hoài lão tức khắc hiểu ra..

Cô gái đó là cháu nuôi của bà, một lần bà cùng người mình yêu gặp trên núi, lúc ấy cô chỉ còn đang quán tã, Hoài lão đã động lòng nhặt về nuôi.

Từ lúc mối tình của mình tan vỡ, bà đã vô cùng đau lòng, đưa chiếc vòng mà mình làm ra cho cô ấy, đem cô ấy gửi vào chùa. Cũng đã rất nhiều năm rồi bà không gặp lại cháu nuôi cũng mình, nhắc lại cũng có chút xúc động. Từng một quãng thời gian, bà đã cùng người mình yêu thương nhất chăm sóc cô bé như đôi vợ chồng thật sự..

Tất cả bây giờ chỉ còn là kí ức, những câu chuyện đã qua chỉ có một mình bà nhớ rõ. Bà vĩnh viễn cũng chẳng thể cùng người bà dùng cả sinh mạng yêu thương ở bên nhau..

- Kể cho ta nghe một chút.

Hoài lão hỏi, Mộc Lạc Hi đem toàn bộ câu chuyện về chiếc vòng kể lại.

Hoài lão đã hiểu ra, chiếc vòng này ban đầu bà làm ra chỉ như một bùa hộ mệnh cho mình thôi, mặc dù cuối cùng nó chẳng giúp gì được nhưng cũng là kỉ niệm.

Còn bây giờ rơi đến trên người hai người họ, giống như là tượng trưng cho sinh mạng của họ.

Chỉ cần khi một trong hai người giữ nó trong tay mà màu sắc cứ mãi trắng xóa.. chính là linh hồn đã không còn.

Nhưng là ý chí Triều Khắc Hàn rất mạnh, dường như là đang cùng Từ Thần quyết đấu một trận. Chỉ cần ý chí sống của hần vẫn còn, chỉ cần hơi thở và nhịp tim vẫn được duy trì, hần vẫn còn cơ hội sống sót.

Hoài lão đã nhận ra, hai người này chính là trường hợp ngoại lệ vô cùng ít ỏi của việc hai sinh mạng khác nhau mãnh liệt mà vẫn có thể bên nhau.

Lúc này Hoài lão nhìn rõ hơn bao giờ hết, thảm cảnh lúc trước đã không còn, mặc dù không biết rõ phía trước cái gì đang đợi họ, nhưng có lẽ bi kịch đã không còn..

- Nếu như Hần nhi có thể tỉnh, các con có thể bên nhau rồi. Đây là cửa ải cuối cùng.

- Cửa ải cuối cùng? Bà nói gì con không hiểu?

- Con không biết?

Mộc Lạc Hi nhủ mảy lắc đầu, cô một chút cũng không biết, không hiểu bà nói gì.

Hoài lão đem mọi chuyện kể hết cho cô, Mộc Lạc Hi mới thông suốt.

Rằng vì sao Triều Khắc Hàn rời cô đi không một lời tạm biệt.

Rằng vì sao Triều Khắc Hàn cùng Doãn Khiết Nhi lại có hôn ước.

Rằng vì sao chỉ cần hai người gặp lại nhau, liền xảy ra nhiều biến cố như thế. Lý do vì sao Mộc Lạc Hi đến Mi nhìn thấy hán liền gặp tai nạn, Triều Khắc Hàn về Bắc Kinh tìm cô cũng gặp tai nạn..

Tất cả đã được sáng tỏ.

Vương Triết Nhã nghe xong cũng rung mình một cái, bao nhiêu khó khăn như vậy họ rốt cuộc làm sao trải qua?

Cô thử tưởng tượng, nếu như tình yêu sau này của mình cũng gặp nhiều trắc trở như thế, thì mình cùng người đó có kiên trì được như họ không?

Vương Triết Nhã lên đưa mắt nhìn người bên cạnh, đôi mày của anh đang nhíu lại, là đang đau lòng cho em gái đây mà..

"Gì vậy chứ? Vương Triết Nhã điên rồi, nhìn hán ta làm gì chứ."

Phát hiện hành động trong vô thức của mình, Vương Triết Nhã giật mình dời tầm mắt, cô làm sao lại nghĩ người sau này đi cùng mình lại là anh ta? Anh ta còn rất bận với những cô người mẫu kia, cô mới không cần một người lãng nhãng như thế ở cạnh.

- Ta đi trước, chỉ hy vọng Hàn nhi có thể mau tỉnh. - Hoài lão lão nhìn phía giường.

Mộc Lạc Hi cũng đưa mắt nhìn theo.

- Con hãy bên cạnh nó, cho nó thêm động lực cố gắng. Ta tin hai đứa sẽ có thể hạnh phúc.

Hoài lão lão cầm tay nó, an ủi.

- Vâng, cháu biết rồi. Hoài lão đi đường cẩn thận. - Cô tiến bà ra ngoài.

Khi Mộc Lạc Hi trở vào, lại nhìn thấy cảnh hai người kia đang đấu khẩu chí chóe.

Mộc Lạc Hi day day thái dương, nếu sau này anh trai cưới Triết Nhã về, ồn ào thế này cô làm sao sống đây?

Thở dài.

Một đôi oan gia.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Hạnh phúc tìm đến

Tháng 10

Mùa đông đã tìm đến Bắc Kinh rồi..

Bầu trời đông không một ánh sao, toàn thành phố bao trùm một màu trời đen tĩnh mịch.

Ngoài phố lúc này tùy thời đều nổi gió rét lạnh, dường như khoát trên mình chiếc áo lông cũng không đủ giữ ấm.

Đèn đường long lanh sáng chói nhưng lòng người lại âm u đau nhói..

Tuyết rơi..

Những bông tuyết trắng xóa nhờ đèn đường mà ánh lên lấp lánh, đập lên mái tóc xám bạc lạnh lẽo..

Nhìn những con người sóng bước cùng nhau kia.. trong lòng cô dâng lên một cổ chua xót.

Nhìn những bàn tay đan chặt nhau kia.. lòng bàn tay cô truyền đến hơi lạnh, một năm qua rồi đôi tay này chẳng ai sưởi ấm..

Mộc Lạc Hi dạo phố được một lúc, lại quay trở vào bệnh viện. Vào phòng bệnh, cô cởi xuống áo lông, giống như đã rất quen với việc ra vào ở đây.

Cô bước đến bên cạnh giường, bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve gương mặt tĩnh lặng của hán, nhìn ngắm một chút rồi lại mỉm cười.

- Vẫn chưa chịu tỉnh sao? Một năm rồi đó.

Mộc Lạc Hi nói xong lại nhìn biểu đồ tim đang chạy vững vàng.

- Nếu như không muốn tỉnh vì sao còn để cho em nhiều hy vọng như vậy?

Cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường như cũ nắm lấy tay hắn.

- Anh không nhớ em à? Lâu như vậy cũng không nhớ em?

Thêm một đêm cô ngủ quên bên giường của hắn..

Sáng sớm, Mộc Lạc Hi bị tiếng điện thoại đánh thức.

- Alo?

- Lạc Hi, là tôi.

- Đặng Dĩ Hằng?

Đối với cuộc gọi của anh, cô vô cùng bất ngờ, đã rất lâu cô không tìm thấy anh, bây giờ anh lại chủ động liên lạc với cô? Thậm chí cô cũng quên bèn việc Khiết nhi nhờ mình.

- Tôi đang ở dưới hoa viên của bệnh viện, cô có thể gặp tôi một chút không?

- Ọi một chút.

Mộc Lạc Hi buông tay Triều Khắc Hàn, cầm áo khoát ra khỏi phòng bệnh.

Tuyết đã ngừng rơi..

Hơi nước vẫn còn đọng lại trên từng phiến lá.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi, hy vọng một chút ánh nắng của mình có thể khiến không khí bớt đi lạnh lẽo.

Từ xa, Mộc Lạc Hi đã nhìn thấy Đặng Dĩ Hằng, anh đưa lưng về phía cô, một thân âu phục rất trang nhã.

Bóng lưng đó có gì đó cô độc.. một chút gì đó bị thương..

Mộc Lạc Hi bỗng cảm thấy hình ảnh anh lúc này thật giống một hoàng tử mất đi chiến mã của mình. Mà Doãn Khiết Nhi chính là cô công chúa có thể giúp anh xoa dịu nỗi đau đó.

Mộc Lạc Hi tiến tới.

- Đặng Dĩ Hằng.

Anh quay lại, nhìn cô một chút rồi cười:

- Đã lâu không gặp. Em vẫn xinh đẹp như ngày nào.

- Đã bao lâu đâu chứ - Cô cười.

- Một năm rồi. Có thể đối với em không lâu nhưng với tôi đó là khoảng thời gian dài.

Đặng Dĩ Hằng ngồi xuống ghế đá, cô theo đó ngồi xuống bên cạnh, giọng dịu dàng an ủi.

- Sao anh không thử cho Khiết nhi một cơ hội?

- Doãn Khiết Nhi?

Mộc Lạc Hi gật đầu.

- Sao đột nhiên lại nhắc đến cô ấy?

- Khiết nhi là một cô gái tốt.

- Tôi biết. - Anh thờ dãi.

- Vậy vì sao không thử xem xét tình cảm của anh với Khiết nhi? Anh biết rõ tôi không thể đáp lại tình cảm của anh.

- Thật ra, tình cảm đối với em, tôi sớm đã từ bỏ rồi. - Anh nhìn cô cười.

Mộc Lạc Hi thoáng ngạc nhiên.

Hai người họ cư nhiên nói cùng một câu, cùng ngữ điệu như vậy.. giống như tâm linh tương hợp vậy.

Cô làm sao có thể không thành toàn họ đây?

Mộc Lạc Hi chỉ mong Đặng Dĩ Hằng có thể thông suốt, nhìn lại một chút người con gái vẫn luôn bên cạnh mình, chân chân thực thực là ai.

Mộc Lạc Hi không muốn Đặng Di Hằng chìm trong vòng ảo tưởng tự bản thân anh tạo ra, không muốn anh ngộ nhận tình cảm của mình.

Thật ra lòng anh đã sớm đổi, tim anh đã sớm run động, nhưng anh vẫn là cố chấp không chịu nhận ra..

Mộc Lạc Hi giây phút này, đã xem Đặng Di Hằng như bằng hữu rồi.

- Nếu đã vậy vì sao không chọn Doãn Khiết Nhi? Anh biết cô ấy yêu anh đúng không?

- Tôi biết. Nhưng tôi không thể.

- Vì cái gì?

Đặng Di Hằng im lặng.

- Anh cảm thấy có lỗi?

Anh khó hiểu nhìn cô.

- Có phải anh cảm thấy có lỗi vì lợi dụng tình cảm của cô ấy?

- Em vì sao biết?

- Cô ấy biết hết. Điều biết bị anh lợi dụng nhưng cô ấy cam tâm tình nguyện. Vì cái gì? Vì cô ấy yêu anh. Nếu anh cảm thấy có lỗi nên không dám yêu cô ấy, nếu anh cảm thấy mình không còn xứng với tình cảm của cô ấy. Tôi khuyên anh, nên đem cô ấy trở lại, hào hào yêu thương cô ấy, bảo vệ cô ấy, đừng để cô ấy tổn thương nữa. Đó là cách chuộc lỗi của anh.

Đặng Di Hằng nghe đến lặng người, có phải như vậy?

- Thật ra cô ấy chưa từng ghét anh, vẫn luôn chờ đợi anh. Thật ra anh cũng yêu cô ấy, chỉ là anh không chịu thừa nhận. Bây giờ đã chẳng còn vương bận gì rồi, hai người đã có thể đến với nhau rồi, hiểu lầm cũng không còn nữa. Vậy sao lại cứ lãng phí thời gian của nhau thế?

Mộc Lạc Hi nói xong đứng dậy, để lại một câu cuối cùng.

- Đi tìm cô ấy đi, nói với cô ấy anh yêu cô ấy nhiều thế nào. Chúc hai người hạnh phúc.

Đặng Di Hằng không có nhìn thấy nụ cười chúc phúc lúc cô quay người đi khỏi.

Mộc Lạc Hi mạnh theo tâm trạng thoải mái trở về, rốt cuộc cô cũng không còn là vật chen chân giữa hai người họ nữa.

Ánh nắng rơi xuống bóng lưng cô tịch, khắc họa một tâm trạng chẳng thể nói nên lời.

"Nè mây nhìn đi, ai cũng có đôi có cặp cả rồi, còn chúng ta thôi đấy. Nếu mây đã không muốn tình vì sao còn cho tao hy vọng? Nhìn biểu đồ tìm mây vẫn chạy điều đặn như đang trên đũa tào vậy. Không tình thì nói một tiếng, tao khỏi chờ!!"

Mộc Lạc Hi nhắm mắt tự nói, cũng chỉ hy vọng những lời như thế có thể khiến hần tỉnh lại, nhưng vô dụng.

Cô đã nói chúng hàng vạn lần rồi!

Mộc Lạc Hi đẩy cửa phòng bệnh ra, đem áo khoác để lại gọn gàng trên sô pha.

Cô đưa mắt nhìn đến giường bệnh, lập tức giống như nhìn thấy ma quỷ kêu lên một tiếng, không thể tin được.

Mộc Lạc Hi đưa tay che miệng mình, giường mắt nhìn về phía kia.

Cô nhìn thấy đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt của hần đang mở!

Triều Khắc Hàn chậm rãi hướng mắt về phía này, hần không nói gì cả chỉ im lặng nhìn cô đang đứng đó.

Khoảng khắc ánh mắt hai người chạm nhau, nước mắt cô nhẹ nhàng trượt xuống.

Đã bao lâu rồi cô không thấy được đôi mắt kiên định đó..

Nước mắt Mộc Lạc Hi càng rơi càng mãnh liệt.

Cô đi đến bên cạnh hần, ngồi thụp xuống đất, nắm tay hần khóc nức nở.

Mộc Lạc Hi chẳng biết lúc này phải làm gì, cô chỉ biết nhìn thấy hần tỉnh vừa sợ hãi vừa vui mừng, hơn hết là cô phát hiện nỗi nhớ của mình chẳng thể vón vện gói trong một từ "nhớ" nữa..

Cô còn tưởng rằng nếu hần vĩnh viễn không tỉnh dậy, cô sẽ đem lòng yêu người khác. Nhưng cô sai rồi, cả đời này cô chỉ yêu mình hần, chỉ có thể yêu mình hần. Tình yêu lẫn tâm hồn cô, tất cả đều đã dành cho hần, tất cả đều đã trao đi; chẳng thể lấy lại để trao cho ai khác được nữa.

Yêu phải Triều Khắc Hàn là đau khổ, cô chấp nhận.

Mộc Lạc Hi là cam tâm tình nguyện yêu hấn!

Bàn tay hấn khê nói lỏng, chiếc vòng màu tím rơi khỏi tay hấn..

Từng ngón tay duỗi ra chạm vào gò má mềm mại của cô, xúc cảm này..

Lâu lắm rồi.

Triều Khắc Hàn đặt tay lên má cô, vô cùng dịu dàng lau đi những giọt nước mắt, hấn muốn nói nhưng thật khó mở miệng.

Nhìn Mộc Lạc Hi như vậy, hấn đau lòng.

Bác sĩ đi tuần phòng vô tình thấy được hấn đã tỉnh, vội vàng chạy đi báo lại, không lâu sau đã thấy bác sĩ chuyên khoa đến giúp hấn kiểm tra.

- Không còn vấn đề gì nữa, đã tỉnh dậy là tốt rồi. Nhưng do đã hôn mê quá lâu, có thể tứ chi sẽ khó hoạt động, sẽ khó đi lại một chút. Cậu cần chấp nhận vật lý trị liệu một thời gian.

Bác sĩ nói, về một vấn đề khó chấp nhận nhưng giọng điệu lại rất bình thản.

- Ý ngài là hiện giờ Khắc Hàn giống người thực vật?

Mộc Lạc Hi hấp tấp hỏi, có thể nhận thấy giọng điệu cô có bao nhiêu khuôn trương cùng lo lắng.

Bác sĩ gật đầu.

- Hiện tại là như thế, là vì nằm một chỗ quá lâu nên trường hợp này không phải quá nặng, chỉ cần nghiêm túc chấp nhận vật lý trị liệu, tối đa chỉ cần ba tháng để hồi phục lại bình thường.

Mộc Lạc Hi nặng nề thở ra một hơi.

- Cảm ơn ngài, hy vọng ngài có thể giúp anh ấy.

Bác sĩ hướng hai người gật đầu rồi đi khỏi.

Mộc Lạc Hi rót một ly nước đưa đến bên miệng hấn, giường đã được nâng lên, việc này cũng không tốn cô quá nhiều sức lực.

- Hi Hi.

Giọng hấn vì quá lâu không nói mà khàn đặc.

- Em đây.

Cô ngồi xuống mép giường, vuốt mái tóc nâu có chút rối của hấn, nước mắt vẫn còn đọng lại nhưng lại mạnh mẽ nhìn hấn mỉm cười.

- Anh.. xin lỗi.

- Em.

Chưa dứt câu, cửa bị đẩy ra, rất nhiều người hấp tấp xông vào.

Có ba mẹ Triều cả ba mẹ Mộc, có Mộc Từ Nghiên lẫn Vương Triết Nhã, thậm chí Hoài lão lão cũng có mặt.

Mẹ Yên nhìn thấy con trai tỉnh dậy rất xúc động, bà ôm lấy hấn nằm đó không ngừng khóc, đến khi ba Luân an ủi bà mới buông ra. Gia đình họ cùng nói vài câu, ba mẹ Mộc cũng tham cuộc nói chuyện đó, họ rất vui vẻ.

Mộc Từ Nghiên cùng Vương Triết Nhã hỏi thăm tình hình của hấn, cô cũng không giấu giếm gì kể cho họ nghe, hy vọng họ sẽ là một động lực cho hấn.

Lần lượt mọi người đều biết chuyện, họ đau lòng cho hấn và đau lòng thay cô.

Hấn đau khổ thì cô cũng phải chịu tổn thương.

- Một đôi uyên ương số khổ.

Hoài lão lão lên tiếng cắt ngang không khí u ám.

- Sẽ chẳng còn khó khăn gì nữa đâu.. chỉ cần đợi tiểu tử đó khỏe lại, hai đứa có thể chân chính mà yêu nhau rồi. - Hoài lão thoải mái thở ra. - Thật may, bi kịch năm đó không tái diễn. Thật may, hai đứa so với ta còn may mắn hơn nhiều.

Bà đứng dậy hướng cửa đi tới, vừa đi vừa để lại một câu.

- Tận hưởng đi, tình yêu các cháu đã khó khăn giữ gìn. Hai đứa thuộc về nhau, sinh ra là dành cho nhau. Hãy sống thật hạnh phúc!

Hoài lão lão đi khỏi, mọi người đều lần lượt ra về.

Hai bà mẹ muốn chính tay nấu cho hấn một bữa cơm, họ nói, chắc hấn sẽ nhớ tay nghề của họ lắm, hai ông chồng không có ý kiến cũng theo chân vợ mình về nhà.

Cặp đôi oan gia kia cũng viện cớ công ty có việc nên chuẩn đi mất, Mộc Lạc Hi lại bắt đầu tò mò câu chuyện của họ rồi.. chuyện tình công sở, không tệ.

Mộc Lạc Hi quay trở lại ngồi bên giường, nhìn hấn chăm chú.

Một lúc lâu rồi cuộc Triều Khắc Hàn nhin không được lên tiếng trước.

- Sao lại nhìn anh chăm chăm thế?

Mộc Lạc Hi rơi nước mắt, khiến hấn luống cuống chẳng thể làm gì, lúc này hấn mới thấy mình thật vô dụng, đến nâng tay giúp cô lau nước mắt cũng không thể.

- Em sợ hãi bản thân đang mơ, sợ là một chút anh sẽ biến mất.

- Cô gái ngốc, anh sẽ không biến mất.

- Em không mơ, đúng không?

- Ừ em không mơ, là anh.

Mộc Lạc Hi lúc này mới vỡ òa, nhào vào người hấn, mặt dù hấn không thể vòng tay ôm lại cô, nhưng cô chỉ cần ôm hấn như thế thôi, để cảm nhận lấy sự an toàn nơi hấn, hơi ấm và hương thơm cô nhưng nhớ bấy lâu.

- Khắc Hàn, em nhớ anh.

- Anh cũng thế, nhớ em. Rất nhớ.

Tay hấn rất chậm, rất khó khăn nâng lên vuốt nhẹ mái tóc cô, muốn dùng một chút dịu dàng để an ủi cô.

- Bảo bối đừng khóc, anh đã tỉnh rồi. Vĩnh viễn cũng không rời khỏi em nữa.

...

Tối hôm đó, hai đình đã rất vui vẻ quây quần bên nhau.

Năm thứ sáu trôi đi, họ mới có lại bầu không khí ấm áp và đầy đủ thế này.

Hạnh phúc rất đơn giản, tỷ như chỉ là một bữa cơm đầy đủ thành viên trong gia đình mà thôi..

Chỉ là như vậy, sau bao nhiêu khó khăn, hạnh phúc đã tìm đến. Cho sự kiên cường và nhẫn nại, họ xứng đáng với niềm hạnh phúc đó.

Buổi cơm đó, họ ngồi bên giường bệnh của hấn nhưng vẫn hết sức vui vẻ, nụ cười hạnh phúc chưa bao giờ tắt đi.

Đến bây giờ mới hiểu thấu, sinh mạng có bao nhiêu trân quý, và tình yêu có bao nhiêu vĩ đại.

Một mối tình đẹp, hai con người hòa hợp; sẽ luôn luôn nhận được sự chúc phúc của thương đế.!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Cùng nhau vượt qua

Triều Khắc Hàn bắt đầu theo chỉ dẫn của bác sĩ làm vật lý trị liệu. Những ngày đầu tiên đối với hấn, giống như địa ngục, thậm chí tự lấy cho mình ly nước cũng không làm được.

Mộc Lạc Hi chưa một lần rời khỏi hấn, ban đêm cũng lưu lại ngủ trên sofa của phòng bệnh. Triều Khắc Hàn nhìn cô vì mình lo lắng như thế, hấn rất đau lòng; chỉ trách hấn bây giờ chẳng thể làm được gì.

Hấn lúc này giống như một đứa trẻ, không thể đi, không thể cầm thìa, không thể tự mình chăm lo cho bản thân, mọi sự đều phải nhờ đến Mộc Lạc Hi cùng y tá.

Một tháng trôi qua, dưới sự giúp đỡ của mọi người và sự kiên trì của mình, hấn bắt đầu có thể lại cử động tay, mặc dù động tác không nhanh nhưng xem ra có tiến triển tốt.

Hấn có thể tự mình cầm muỗng, có thể chạm tay vào Lạc Hi mỗi khi cô tiến lại gần. Lúc này cảm giác vô dụng trong lòng hấn mới giảm bớt một chút..

Tháng 11 mùa đông vẫn ngự trị ở thành phố Bắc Kinh.. bông tuyết vẫn rơi, khí trời vẫn như thể lạnh lẽo.

Nhưng khi con người không còn đơn lẻ, dù cho có bao nhiêu mùa đông cũng không thể đánh tan cảm giác ấm áp do hạnh phúc mang đến.

Mộc Lạc Hi đẩy chiếc xe lăn của hắn đi dạo dưới hoa viên bệnh viện.

Mộc Lạc Hi khoát một chiếc áo lông màu trắng, đứng dưới làn tuyết, cô trông như một thiên thần lạc xuống hạ giới.

Triều Khắc Hàn vẫn mặc trên người bộ đồ bệnh nhân, bên ngoài khoát thêm chiếc áo khoát sẫm màu.

– Hi Hi..

– Hử?

Cô cúi mặt xuống sát bên tai hắn.

– Lại đây.

Hắn vươn tay nắm lấy tay cô, bắt cô phải tới trước mặt mình.

Mộc Lạc Hi ngồi xổm trước hắn, đôi mắt long lanh nhìn hắn đợi chờ. Triều Khắc Hàn cung chiều nhìn cô, ánh mắt đan xen về đau lòng.

– Hi nhi..

– Làm sao? – Mộc Lạc Hi khẽ chớp đôi mắt

– Cảm ơn em.

Mộc Lạc Hi thoáng ngạc nhiên, có chút không hiểu hắn nói gì.

– Sao lại cảm ơn em?

– Cảm ơn em vì đã ở bên anh, vì đã luôn tin tưởng và đặt hy vọng vào anh.

Mộc Lạc Hi nghe hắn nói, đầu tiên là sửng người, sau đó lại phì cười, nói đùa:

– Không bên anh, thì em phải bên ai đây?

– Lạc Hi.. em mệt mỏi không? – Hắn vuốt tóc cô.

– Đây, hôm nay anh sao vậy? Nói chuyện thật lạ lùng. – Cô bắt đầu dĩ nhiên.

– Trả lời anh.

– Anh chính là nguyên nhân khiến mọi mệt mỏi của em tan biến, vậy thì ở bên anh sao em có thể mệt mỏi đây? – Cô nhìn hắn dịu dàng.

– Đưa ngón, ý anh không phải thế.

– Em biết, biết anh đang nghĩ gì. Anh đang nghĩ bây giờ anh chẳng khác một tên vô dụng, anh đang nghĩ anh không xứng với em, không đáng để em chờ đợi, đúng không?

Triều Khắc Hàn im lặng như một sự đồng ý với lời nói của cô.

– Nếu như anh không xứng đáng để em đợi thì em đã rời khỏi anh từ rất lâu rồi, có lẽ là 6 năm trước cơ. Bác sĩ đã nói anh nhất định khỏe lại, hơn nữa em tin chắc anh còn khỏe lại rất nhanh.

Triều Khắc Hàn nghe cô nói, hắn cảm thấy mình đã đem đến cho cô quá nhiều tổn thương.

Cô gái nhỏ này, hắn muốn dùng cả đời để bù đắp và yêu thương cô.

Hắn chỉ sợ.. Mộc Lạc Hi không thể đợi thêm, càng không thể chấp nhận hắn nữa. Nhưng hình như, hắn đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Mộc Lạc Hi nắm chặt tay hắn, chân thành nói lên tấm lòng của mình.

– Dù anh có xảy ra chuyện gì em cũng sẽ không rời xa anh nữa, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian của nhau rồi. Dù cho bên anh còn phải đợi bao lâu, còn phải đau bao nhiêu, em cũng không quan tâm, chỉ quan tâm anh là người em yêu. Em là cam tâm tình nguyện lưu lại bên anh, vì thế để em chăm sóc anh, chúng ta cùng nhau vượt qua khoảng thời gian này, được không?

Môi mỏng khiêu gợi khẽ cong lên, cánh tay hắn vươn ra đan vào mái tóc mềm mượt.

Tâm trạng hắn lúc này hoàn toàn thả lỏng, nỗi sợ hãi mất đi cô cũng vì những lời đó mà bay biến..

Triều Khắc Hàn sẽ dùng quãng thời gian còn lại của mình, hão hão yêu thương cô. Hắn sẽ bao bọc cô trong vòng tay rắn chắc của mình, dung túng cho mọi hành động

của cô, dùng sự cung chiều và ám áp để bảo vệ người con gái hấn yêu.

– Được, chỉ cần em không rời xa anh, mọi thứ đều có thể.

Mộc Lạc Hi nhìn hấn cười híp cả mắt, cảm nhận bàn tay ám áp của hấn đặt trên mặt mình.

Triều Khắc Hàn trêu mếu nhìn cô, giống như đang nhìn ngắm một bảo vật trân quý, ánh mắt cũng tràn ngập sự dịu dàng.

Ánh mặt trời ám áp xen qua kẽ lá, phản chiếu trên những bông tuyết đang rơi càng bật lên vẻ đẹp của khung cảnh nơi hoa viên.

Hình ảnh một chàng trai ngồi trên xe lăn, đưa mắt cung chiều nhìn người con gái chơi đùa với những bông tuyết, cô gái treo trên môi nụ cười rực rỡ lại ám áp như ánh mặt trời ngày đông, đẹp đến kì lạ.

Thình thoảng trong không khí vang lên tiếng cười trong trẻo của cô gái, thêm vào cho bức tranh đẹp một mảnh sinh động.

“Bắc Kinh, tháng 11. Tôi cùng anh đã lưu lại một khoảnh khắc – hạnh phúc.”

...

New York, Mỹ.

Nghiên Hi

Thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc dừng lại ở tầng cao nhất.

Vương Triết Nhã trong bộ quần áo công sở chỉnh tề bước ra, tiến thẳng đến phòng thư kí của mình.

Hôm nay cô đi làm trễ một tiếng, hợp đồng còn chưa soạn xong, tốt nhất không nên để tên kia bắt gặp nếu không cô chết chắc.

Vương Triết Nhã vừa lật tài liệu ra, chưa kịp nhìn rõ chữ viết trong đó, cửa phòng đã bị mở tung.

Mày đẹp nhũn lại, ai bắt lịch sự như thế chứ? Thoáng chốc cô quên mất trên tầng lầu này chỉ có hai người làm việc.

– Có việc gì? – Giọng nói ám áp lan tràn khắp phòng làm việc.

Vương Triết Nhã không ngược lên mà chỉ hỏi, một lúc không nhận được câu trả lời cô nghe thấy tiếng giày hướng bàn mình đi tới.

Hương nước hoa quen thuộc nhẹ nhàng quanh quẩn trong không khí, mùi hương khiến tim cô đập liên hồi.

Vương Triết Nhã ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt anh tuấn gần sát mình, giống như nhìn thấy ma quỷ khẽ kêu một tiếng.

Khóe miệng tà mị nhếch lên, phản ứng của cô khiến anh nổi lên cảm giác muốn trêu chọc.

– Hôm qua đi đâu?

– Liên quan gì đến anh?

Gương mặt cô hồi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày, một chút cũng không sợ đối mặt với anh.

– Nói. – Anh thu lại vẻ bốn cột, thái độ thay đổi hoàn toàn.

– Anh thật phiền, nếu không có gì thì xin mời ra ngoài, đừng làm phiền tôi làm việc.

Cô lạnh lùng lên tiếng, cúi đầu xuống đồng công văn trên bàn.

Mộc Từ Nghiên khẽ cười.

– Thư ký Vương, đi làm trễ vốn không phải là tác phong của cô.

Vương Triết Nhã giống như chột dạ, nhũn mày nhìn hấn.

– Cuối cùng cũng chịu nhìn tôi sao?

– Bớt lăm nhăm, không có việc gì thì đi ra ngoài.

Trên thương trường không một ai không biết đến danh Mộc Từ Nghiên, anh tồn tại ở chiến trường đó như một ác quỷ; bất kể là gì chỉ cần anh muốn đều phải đoạt tới tay, thương nhân trong giới dù cho là trường bối cũng phải nể nang vài phần.

Vương Triết Nhã thì là ai? Chỉ là một thư ký tổng giám đốc mà thôi, cùng lắm thì gia cảnh tốt một chút.

Đã bao giờ thấy qua thư ký dùng giọng điệu ra lệnh như thế nói chuyện với tổng giám đốc của mình chưa?

Cô chính là càn gan nói với anh như thế.

Điều kì lạ là mỗi lần dù cho cô có hành động gì quá đáng anh cũng chỉ mỉm cười cho qua.. mọi hành vi của cô đều được anh dung túng.

Mộc Tử Nghiên âm thầm bao bọc cô là thế, nhưng có người lại chẳng hề hay biết; vô tâm vô phổi mà hết lần này đến lần khác tổn thương anh.

– Nói cho tôi biết, hôm qua em đến nơi đó làm gì? – Thái độ anh hoàn toàn nghiêm túc.

– Nơi đó? Nơi nào? – Cô nhún mày.

– Tôi hỏi em, đến nhà hàng đó làm gì?

Anh chống tay lên bàn làm việc của cô, hai người mặt đối mặt và cô nhận thấy ánh mắt anh như đang kim nén cơn giận của mình.

– Anh theo dõi tôi? – Cô chột hiểu ra.

– Đó không phải theo dõi, là quan tâm.

Mộc Tử Nghiên không hề có một chút chột dạ mà còn nói lịch đi sự thật.

– Quan tâm? – Cô cười anh đầy mỉa mai. – Anh điên à?

– Ừ tôi điên đấy, đều là vì em mà ra cả. – Giọng anh bất giác lớn hơn một chút.

– Anh nói cái gì vậy?..

Vương Triết Nhã thật sự bị lời nói của anh làm cho sợ hãi, cái gì vì cô? Cô cùng anh có quan hệ gì chứ?!

Mộc Tử Nghiên vòng qua bàn làm việc, đem cô đang ngồi trên ghế kéo dậy, ép đến cửa kính phía sau.

– Trả lời tôi, hôm qua em đến nơi đó cùng tên kia làm gì?

Mộc Tử Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, hôm qua chính mắt anh nhìn thấy hai người cùng nhau đi vào nhà hàng. Quen biết cô lâu như vậy, cô chỉ hay đến những quán nhỏ mà chưa một lần vào nhà hàng, cô còn từng nói với anh những nơi đó rất tốn kém. Nếu vậy hôm qua cô cùng tên đó đến nhà hàng phải lý giải làm sao?

– Đồ thần kinh. – Cô dùng lực đẩy hắn ra.

– Nói – Anh nắm lấy tay cô không để cô động đậy.

– Đó là đối tác hẹn anh nhưng anh lại bận việc phân phó tôi đi thay. Đột nhiên lại nổi điên với tôi, muốn làm loạn thì cũng đừng lôi tôi vào. Tôi rất bận.

Vương Triết Nhã gằng từng chữ, cô đã bắt đầu đứng không vững.

Mộc Tử Nghiên sững người, hóa ra là thế, khó trách anh cứ cảm thấy người đó thật quen mắt.

Mộc Tử Nghiên biết rõ là mình đang ghen, ghen đến mức chẳng còn nhìn rõ sự việc đã dọa sợ cô..

Cả ngày hôm qua anh đều lặng lẽ đi theo cô, nhìn thấy cô cùng một người đàn ông đi vào nhà hàng sang trọng. Sau hai tiếng lại cùng người đó đi ra, người đàn ông còn vô cùng khách khí đưa cô về tận nhà.

Cô xuống xe ở một công viên gần nhà, hắn cũng đi theo cô ở một khoảng cách rất ra, ánh mắt vẫn luôn dõi theo bóng lưng nhỏ bé từng bước về đến nhà.

Cô đến Mỹ sống ở một khu chung cư cao cấp, Mộc Tử Nghiên còn ở dưới lầu đợi đến tận khi căn nhà trên tầng thứ 15 sáng đèn mới nỗ lực đi khỏi.

– Là đối tác..? – Anh đột nhiên ngắt ra.

Vương Triết Nhã đột nhiên dùng lực rất mạnh đẩy anh ra, bản thân cô loạng choạng chạy vào nhà vệ sinh.

Mộc Tử Nghiên nhìn biểu hiện của cô, không biết cô gặp phải chuyện gì lập tức đuổi theo ra ngoài. Anh cũng quên mất nơi cô đi vào là nhà vệ sinh nữ, cứ thế xông vào.

Vương Triết Nhã ở bồn rửa tay nôn đến khuôn mặt đỏ bừng, sáng nay cô còn chưa ăn gì, không có thứ gì để nôn ra cảm giác cổ họng đau rát.

Mộc Tử Nghiên yên lặng đứng phía sau khe vuốt ve lưng cô, muốn làm dịu đi cảm giác khó chịu của cô.

Sau một hồi cô mới rửa sạch mặt mình ngược lên nhìn anh từ trong gương, mày đẹp nhún lại.

– Đây là nhà vệ sinh nữ.

Cô quay lại, vô tình khiến bản thân bị nhốt trong vòng tay của anh.

– Tôi biết. – Anh bình thản.

– Vậy sao còn đi vào đây?

– Vì lo cho em.

Gương mặt anh tuần tiển lại gần sát mặt cô, hơi thở của anh phả lên gò má mịn màng của cô.

Trong một khắc, Vương Triết Nhã cảm giác tim mình sắp nhảy khỏi lồng ngực, ánh mắt tràn ngập sự hoang mang sợ hãi.

– Đồ điên.

Cô lại đẩy anh lần nữa, chẳng may lần này bị anh bắt được; tay cô bị bàn tay to lớn của hắn bao bọc.

– Em sao vậy?

Vương Triết Nhã nhú mồm, càng ngày càng thấy anh ta nói chuyện khó hiểu.

– Vì sao lại nôn?

– Tôi sợ độ cao.

Lần này đến lượt anh nhú mồm, sợ độ cao? Nhưng anh đâu có làm gì?

– Chúng ta làm việc ở tầng 30 và tám kính trong phòng làm việc là bằng thủy tinh.

Vương Triết Nhã kiên nhẫn giải thích.

– Xin lỗi.

Mộc Tử Nghiên đưa tay toan vuốt má cô, lại bị cô xoay đầu lẩn tránh.

– Tôi còn rất nhiều việc.

Vương Triết Nhã lách người thoát khỏi vòng tay anh.

Mộc Tử Nghiên sẽ chẳng bao giờ biết được lúc quay người đi khuôn mặt thanh tú của cô đã nhuộm một màu đỏ hồng.

Vương Triết Nhã cũng sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy lúc cô quay đi, về mặt anh thể hiện rõ sự thất bại, ánh mắt anh hiện đầy vẻ bất đắc dĩ, bên môi nở nụ cười tự giễu.

Từ hôm Mộc Lạc Hi ở trước mặt anh hỏi đến chuyện của hai người, dường như cuộc sống của anh cũng bắt đầu thay đổi.

Anh phát hiện mình quan tâm đến cô nhiều hơn, anh phát hiện mình muốn biết tất cả mối quan hệ của cô cũng như cô đang làm gì đang ở đâu.

Bất tri bất giác.. cô hiện hữu trong cuộc sống anh như một nhân vật không thể thiếu, mà anh cũng không bài xích việc mình ngày một nghĩ đến cô nhiều hơn.

Cứ như thế thời gian chậm chậm trôi đi, nửa tháng trời qua, anh âm thầm quan tâm cô như một thói quen, và rồi anh nhận thấy tình cảm của mình bắt đầu thay đổi.. theo một chiều hướng nào đó mà bản thân anh cũng không thể phân biệt rõ.

Một ngày Mộc Tử Nghiên tỉnh dậy từ trong chăn, hình ảnh Vương Triết Nhã cười tươi như đóa hoa bỗng xuất hiện trong đầu anh.

Mộc Tử Nghiên giật mình, nhưng lại không thể dừng nghĩ đến hình ảnh tuyệt đẹp đó.

Khuôn mặt thanh tú đó, không ngừng chiếm lấy tâm trí anh; cả một ngày dài, anh cũng chỉ nhớ về cô, nghĩ về cô, chưa từng dừng lại dù chỉ một giây.

Tình yêu luôn là kỳ diệu như thế, sẽ đến mà không hề báo trước.

Cũng giống như một ngày trước đó ta còn nghĩ yêu người đó là chuyện không thể nào, vậy mà khi tình dậy lại không thể tránh khỏi nghĩ đến người đó.. không thể tránh khỏi việc con tim rung động.

Cảm giác rất lâu không rõ ràng, cuối cùng anh cũng tìm ra lời giải; là anh đã yêu sao? Còn tưởng rằng cả đời này anh đều sẽ không biết cảm giác đó là gì, còn tưởng rằng vĩnh viễn tìm không thấy người con gái khiến anh rung động, vậy mà thoáng chốc trong một buổi sáng anh nhận ra mình đã yêu, yêu cô gái ngang bướng thích cãi lời anh đó..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ai cũng có quyền được hạnh phúc

Hai tháng trời đi, Triều khắc Hàn hồi phục rất tốt, thậm chí còn nhanh hơn so với dự tính.

Rất nhanh, hần lại có thể đi lại bình thường, mọi thứ lại lần nữa đi vào kiểm soát.

Mộc Lạc Hi cùng mọi người sẽ không cần vất vả chăm sóc hần nữa, mọi việc hần đã có thể tự lo cho mình.

Triều Khắc Hàn xuất viện, trở về lại căn nhà cũ đã cách xa 6 năm.

Mộc Lạc Hi và Triều Khắc Hàn trở lại làm hàng xóm lần nữa, kỉ niệm như một thước phim ủa về..

Vui có, buồn có..

Mộc Lạc Hi nhớ nhất vẫn là những khoảnh khắc hai người ngây ngô cười đùa ngoài sân vườn.

Một ngày bầu trời đầy sao..

Hai người ngồi trên xích đu ngoài sân vườn Triều gia, cô gái tựa đầu trên vai chàng trai.

– Hôm nay trời thật nhiều sao..

Mộc Lạc Hi vô tình cảm thán.

– Ừ đúng vậy.

Triều Khắc Hàn thâm tình đáp lại, ánh mắt nhìn qua khuôn mặt xinh đẹp đang tựa bên vai mình.

– Anh nhìn kia, thấy hai ngôi sao kia không? Em sẽ là ngôi sao nhỏ, còn anh sẽ là ngôi sao lớn bên cạnh.

Cánh tay trắng nõn chỉ về phía bầu trời xa, giọng nói ngọt ngào vang lên như mật đường rót vào lòng hần.

– Ừ chúng ta sẽ như hai ngôi sao đó, không bao giờ tách rời.

Hần đưa tay nắm lấy tay cô trên không trung, dùng bàn tay to lớn của mình bao bọc lại.

Mộc Lạc Hi tựa vào lòng hần, nờ nụ cười hạnh phúc.

Một tháng sau.

Mộc Lạc Hi dạo gần đây bắt đầu sinh lười, công ty không đến, công văn không xử lý; toàn bộ ném lên người anh trai, chẳng quản anh đang phát hờn vì không có thời gian theo đuổi ai kia.

Mộc Lạc Hi nằm trên giường mình ăn vặt, ánh mắt vẫn dõi theo từng tình tiết của bộ phim trên màn hình máy tính.

Dường như cảnh phim đang rất gây cản, cô nhìn đến căng thẳng mà tay đang cầm miếng bánh cũng dừng trên không.

Cốc cốc

Tiếng gõ cửa đúng lúc vang lên phá hủy mạch cảm xúc của cô.

Mộc Lạc Hi hít sâu một hơi, nhin xuống con giận muốn bùng phát.

Mở cửa phòng, chẳng có ai..

Đầu cô hiện lên vài đường hắc tuyến, đùa với cô sao?

Trở về giường, chuẩn bị xem tiếp phân đoạn gây cản, tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

Tiếng động vọng lại là từ ban công.

Khỏi cần nghĩ cô cũng biết là ai quấy rối; hần tìm cô có việc gì, lại đúng lúc thế chứ?! Trước tiên làm loạn với hần.

– Này, anh tới làm gì. Tôi đang xem phim, anh đã phá hỏng mạch cảm xúc của tôi có biết không hả?

Vừa mở cửa, còn không kịp nhìn hần một cái, Mộc Lạc Hi đã mắng một tràng.

Chỉ nghe tiếng cười đầy hấp dẫn của hần vang lên, Mộc Lạc Hi còn chưa định hình đã bị một vòng tay rắn chắc ôm lấy.

Giọng nói trầm trầm của hần vang lên bên tai.

– Anh đã làm phiền em xem phim sao? Họ đang diễn cảnh gì lại khiến em chăm chú như vậy?

Hơi thở của hần phả bên tai cô, khiến tim cô bất giác rung động.

Triều Khắc Hàn thay đổi rồi, trưởng thành rồi, không chỉ là một người lạnh lùng như ngày xưa, mà đã chính chắn hơn, thậm chí là cuồng ngạo hơn..

Cô cũng thay đổi rồi, bình tĩnh và suy nghĩ thấu đáo hơn, chẳng còn là cô gái chỉ biết làm nũng hần nữa..

Cả hai đều đã khác, duy chỉ có tình cảm dành cho nhau vẫn tràn đầy như trước không vơi đi chút nào.

Cả hai xa nhau đã lâu như thế, lúc tiến lại gần vẫn không tránh khỏi con tim lại rung động.

Mộc Lạc Hi nghe giọng hần, nhịp tim đột nhiên gia tăng, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực hần. Một lúc sau mới ngước lên, gương mặt vẫn còn hồng hồng, ánh mắt có chút tiếc nuối lại có chút hưng phấn:

– Là đoạn nam chính tỏ tình với nữ chính đó, họ đã trải qua bao nhiêu khó khăn mới đến được với nhau. Em chính là đội khoảng khắc này rất lâu, anh lại đến phá hỏng.

Mộc Lạc Hi lên giọng trách cứ, ánh mắt oán giận nhìn hần.

– Haha.. là tại anh sao.

Hần vuốt tóc cô, nụ cười vẫn như vậy yêu nghiệt.

– Vậy hay là chúng ta cùng diễn lại cảnh đó đi? – Ánh mắt hần có chút gian tà.

– Há? – Mộc Lạc Hi nhú mày khó hiểu.

Triều Khắc Hàn buông cô ra, vẻ mặt nghiêm túc:

– Mộc Lạc Hi, em có bằng lòng gả cho anh không?

Dứt lời, hần cười; cười tà mị, cười đến yêu nghiệt, cười đến cô nhìn mà vô tình đắm chìm..

Triều Khắc Hàn vẫn kiên nhẫn đợi cô hết kinh ngạc, hần nhìn cô đầy mong đợi.

Mãi một lúc sau cô mới lắp bắp, nhìn hần kinh ngạc.

– Anh vừa cầu hôn sao?

Triều Khắc Hàn lại càng cười thêm sáng khoái, rốt cuộc cô ngọc của hần có trưởng thành thêm chút nào không đây?

– Anh là đang cầu hôn em đó. Mộc Lạc Hi, anh yêu em.

Triều Khắc Hàn còn chưa kịp nghe lời nói của cô đã tiến đến ôm lấy thân hình đang sững lại vì kinh ngạc.

– A.. – Cô ngạc nhiên đến chỉ khẽ kêu được một chữ.

– Anh cầu hôn em, em chỉ trả lời “à” thế thôi sao? Vậy là đồng ý hay không đây? – Hần vờ giận dỗi nhú mày nhìn cô gái trong ngực.

– Há?

Cô hoàn hồn ngước lên nhìn hần, không một chút suy nghĩ..

– Em đồng ý, đồng ý mà.

Nhìn vẻ gấp gáp của cô như sợ hần sẽ biến mất, Triều Khắc Hàn cung chiêu cười.

Cúi xuống rất nhanh đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, rất lâu mới thả cô ra, ôm lấy cô nụ cười của hần vẫn lưu lại mãi bên môi.

– Khắc Hàn.. – Cô ngước lên nhìn hần.

– Thế nào? – Hần vén tóc cô ra sau tai.

– Em vẫn luôn nhớ về ngày đó, ngày mà anh nói yêu em – Giọng cô có chút run rẩy. – Rất lâu sau tỉnh dậy, em đã không thể nhìn thấy anh nữa..

Mộc Lạc Hi nghĩ lại lúc đó, thật sự rất sợ hãi.

Triều Khắc Hàn nói yêu cô, một năm sau đó lại không một lời biến mất.

Yêu nhau được bao lâu? Ta đã lạc mất nhau. Cảm giác lời yêu kia, như chỉ vừa mới hôm qua..

Triều Khắc Hàn vốn biết cô sẽ nghĩ đến chuyện đó, dịu dàng vuốt ve gò má cô.

– Anh vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa em nữa. Chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ ở bên nhau như thế.

– Hứa nhé?

Cô gợn ngón út ra, đây là trò lúc nhỏ hai người thường cùng nhau chơi, bất kể hứa với nhau việc gì họ cũng đều giữ vững lời hứa của mình..

– Được. – Hắn đáp lại.

Hai ngón tay đan vào nhau, họ cười. hương vị hạnh phúc tiếp tục len lỏi đến mọi góc ngách trong tim.

Sáng hôm sau, Mộc Lạc Hi lại không đến công ty, lấy cớ ở nhà phụ mẹ Huyền chuẩn bị đồ tết, tiếp tục ném mọi thứ cho Mộc Tử Nghiên.

Mộc Lạc Hi dọn phòng cả buổi sáng, mệt lã người ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Lúc mở mắt ra, cô nhìn thấy gương mặt hắn phóng đại ở ngay cạnh mình, giật mình bật dậy.

– Anh làm gì ở đây?

– Sang tìm em, làm sao biết em đã ngủ chứ. Con gái mà thật không có ý tứ, cứ thế nằm trên sàn, còn chảy cả nước miếng. – Hắn trêu chọc. – Nếu anh không cưới em, chắc em già không ra ngoài đâu.

– Anh.. Anh.. – Thẹn quá hóa giận, cô hét lên. – Ngoài kia cả khối thằng theo đuôi tôi đấy, còn nữa tôi bảo gả cho anh lúc nào!?

Mộc Lạc Hi dứt lời chạy biến vào phòng tắm, chẳng quan tâm đến khuôn mặt đã xám xịt ngoài kia..

Tắm xong, cô mới có thể bình tĩnh lại, cũng vừa khéo quên hết sạch mình vừa nói với hắn những gì.

Tâm tình thoải mái mở cửa phòng, cửa vừa mở đã bị hắn chặn lại, gương mặt âm lãnh kia thật sự dọa sợ cô.

– Anh.. anh sao thế?

Mộc Lạc Hi cười cười, cố tìm cách thoát khỏi hắn, vừa nhích sang một chút đã bị hai cánh tay hắn chặn lại, không còn đường lui.

– Nói, ai theo đuôi em? – Hắn nén giận lên tiếng, giọng nói đầy vị chua.

– Há? Anh nói cái gì? – Cô ngơ ra..

– Anh hỏi ai đang theo đuôi em? – Hắn bắt đầu khấn trương.

– Làm gì có ai. – Cô bấu môi, xua xua tay. – Anh nghe ở đâu về đấy?

– Chính miệng em nói. – Hắn nhiu mày.

– Em? – Cô chỉ vào mặt mình. – Lúc nào? Làm gì có?

Mộc Lạc Hi vô cùng tự nhiên lách người khỏi gọng kiếm của hắn, chạy lên giường mở máy tính lên.

Triều Khắc Hàn cười khò, cô gái này đang trêu chọc hắn sao? Hay đang giả vờ đây?

– Tắm xong tẩy cả não à?

Hắn đột nhiên lên tiếng trêu chọc, Triều Khắc Hàn bốn cọt thích dùng lời nói để tấn công cô trở về rồi đó..

Mộc Lạc Hi ngược lên, liếc hắn một cái, lười đáp lại tiếp tục xem phim của mình.

Hắn ngồi xuống cạnh cô, ghé vào tai cô thì thầm.

– Bà xã.

– Ai cưới anh lúc nào? – Cô quay lại tròn mắt nhìn hắn.

Mặc dù có chút bất ngờ nhưng trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

– Em đã đồng ý từ hôm qua. – Hắn cười tà mị.

– Có ai cầu hôn mà chỉ nói một tiếng như anh không? Hoa không có, nhẫn không có, cũng không thềm quỳ xuống. có ai như anh không có thành ý không?

Cô oán giận nhìn hắn, có chút hối hận vì mình đã dễ dàng đồng ý.

– Sai rồi, phải là rất có thành ý. – Hắn ngắt cái mũi nhỏ của cô. – Trước bảo vệ chủ quyền.

– Tự cường.

Cô mắng hắn, nhưng lòng lại len lỏi cảm giác ấm áp không rõ.

– Em từ nay là của anh!

Hắn kéo cô ngồi vào lòng, ôm chặt.

...

New york, Mỹ.

Vương Triết Nhã cầm tài liệu sang phòng tổng giám đốc, quy củ gõ cửa.

– Vào đi.

Tiếng giày cao gót vang lên, cô đặt tài liệu lên bàn hân:

– Tài liệu anh cần, đến giờ tan ca rồi. – Dứt lời cô xoay người.

– Khoan đã.

Anh gấp tài liệu đang xem lại, chờ cô xoay người, môi anh khẽ nhếch.

– Tôi cũng xong việc rồi, chúng ta đi ăn.

– Tôi không rảnh, anh tự mình đi.

Không đợi anh nói thêm câu nào, cô trở về phòng mình lấy túi xách.

Mộc Từ Nghiên khẽ cười, cô vẫn không nhận ra tâm tư của anh.. vẫn tạo khoảng cách với anh, thậm chí không cho anh cơ hội thổ lộ.

Anh đứng dậy cầm lấy áo khoác lập tức đi theo cô ra ngoài, vừa đúng lúc cô từ trong phòng đi ra.

– Đi thôi. – Anh nắm tay cô.

– Anh làm gì vậy? Đã bảo không đi. – Cô giãy giụa.

Sức lực anh lớn như thế, cô làm sao phản kháng đây?

Vương Triết Nhã bị cưỡng chế lên xe, suốt dọc đường cô vẫn giữ thái độ lạnh băng, chẳng chịu nói với anh một câu.

Xe dừng lại trước một nhà hàng sang trọng, anh xuống xe vòng qua kia lịch lãm giúp cô mở cửa.

Thấy cô vẫn không có ý định xuống xe, anh ghé sát xuống tai cô.

– Ở đây rất nhiều người, tôi nghĩ em không muốn tôi lại cưỡng chế ép em xuống xe?

Nụ cười bên môi của anh thật khiến cô phát hỏa muốn đánh.

Bất đắc dĩ xuống xe, nhìn nhà hàng xa hoa trước mắt tâm tình cô thoáng chấn động. Nơi sang trọng như thế cho cô một tháng kiếm được mấy vạn nhân dân tệ cũng không nghĩ sẽ đến đây một lần. Chẳng qua chỉ là một bữa cơm, anh ta có cần khoa trương như thế?

– Dọa đến em? – Anh thừa cơ ôm lấy eo cô. – Vào thôi.

Cô nhìn khung cảnh xung quanh đến ngơ ngác cũng quên để ý đến hành động của anh.

Quang cảnh bên ngoài đã xa hoa đến mức choáng váng, bên trong lại càng dọa người hơn.

Giữa phòng ăn rộng lớn trung một cây dương cầm, xung quanh đó là những cánh hoa hồng rải rác, trên trần có một ngọn đèn chùm pha lê, ánh sáng vàng kim rọi xuống càng tô điểm cho khung cảnh thêm xinh đẹp.

Gần đó có một bàn ăn được trang trí bằng hoa hồng đỏ, màu sắc chói mắt, cộng thêm ánh nến lại càng lãng mạn động lòng người.

Nhìn một lượt phòng ăn không có lấy một bóng người, đến nơi này dùng bữa đã hao phí bao nhiêu, lại bao trọn thế này chẳng phải lại càng mắc sao?

Mộc Từ Nghiên chau mày giúp cô kéo ghế, khi anh vừa ngồi xuống, cô không nhịn được lên tiếng hỏi nhỏ:

– Anh bao hết nơi này sao?

Anh gật đầu.

– Thật lãng phí – Cô cảm thán.

– Bao trọn nơi này để cùng em ăn cơm, đáng ra nên dùng từ hào phóng thay cho lãng phí đi? – Mộc Từ Nghiên cười, nhìn cô.

– Anh chính là lãng phí, cùng lắm chỉ là một bữa cơm, anh khoa trương cái gì? Đang khoe bản thân có tiền tiêu không hết sao? – Cô lườm anh.

– Haha.. tôi đúng là đang tìm một người phụ nữ giúp tôi tiêu tiền đây. – Anh nhìn cô cười ẩn ý.

Vương Triết Nhã đột nhiên giật mình nhìn anh.

– Chuyện của anh nói tôi nghe làm gì.

– Em không nhận ra thành ý của tôi sao? – Thái độ anh nghiêm túc trở lại.

– Tôi đói rồi, gọi gì ăn đi. – Cô đòi chủ đề.

Mộc Tử Nghiên nhìn cô chỉ lắc đầu cười khổ, gọi phục vụ lên những món đã chuẩn bị sẵn.

Hai người trò chuyện một chút, cơm tối đã dùng xong, phục vụ bưng lên món bánh tráng miệng.

Cùng một lúc, anh đứng lên đi về phía dương cầm kia ngồi xuống.

Vương Triết Nhã còn chưa kịp hiểu anh định làm gì đã thấy tay anh thuần thục chạy trên phím đàn.

Từng giai điệu vang lên, nhẹ nhàng, du dương xen vào giọng hát ấm áp của anh, hợp vô cùng với khung cảnh lãng mạn này.

Đến bây giờ cô mới biết, Mộc Tử Nghiên có thể chơi dương cầm lại còn hát rất hay.

Đèn pha lê trên trần nhà rọi xuống vị trí của anh những ánh sáng màu vàng nho nhỏ.

Mộc Tử Nghiên mặc tây trang màu đen, ngồi trước dương cầm trắng, màu sắc có chút mâu thuẫn nhưng nhìn lại vô cùng hài hòa.

Khuôn mặt tuấn tú đã từng hấp dẫn bao nhiêu cô gái, đôi mắt anh đang nhắm lại cảm nhận từng câu chữ của bài hát, bên môi như cũ nở nụ cười, nhưng nụ cười anh lúc này có gì đó ấm áp lại có chút khổ sở.

Vương Triết Nhã nhìn anh ở góc nghiêng, mê lực của người đàn ông chơi dương cầm vô tình cuốn lấy cô khiến cô không cách nào dời mắt khỏi anh.

Điều duy nhất cô nghĩ đến lúc này là Mộc Tử Nghiên đẹp như một vị hoàng tử; trong một khắc cô có suy nghĩ nếu ai có thể trở thành công chúa của anh chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Có phải, cô cũng có chút mong rằng mình được trở thành vị công chúa hạnh phúc đó không?

Vương Triết Nhã không khỏi đắm chìm vào lời ca của anh, chất giọng ấm áp đan xen nỗi buồn man mác.. Cảm xúc của cô cũng theo đó mà dâng trào, nhịp tim vô thức tăng nhanh.

Ngay từ lần đầu gặp gỡ,

Vẻ đẹp của em nổi bật giữa đám đông.

Em phảng phất một loại ma lực..

Giây phút đó anh bỗng không thốt nên lời.

Cả thế giới của anh hoàn toàn bị em chiếm giữ.

Anh nghĩ anh thật sự yêu em.

Anh là thật sự yêu em.

...

Anh một lòng một dạ đợi em nói rằng em đồng ý.

Có lẽ do anh quá vội vàng,

Mới không phát hiện ra sự do dự trong mắt em.

...

Xin hãy để anh được đi cùng em.

Theo bước chân em,

Anh nguyện được ở bên cạnh che chắn gió mưa cho cuộc đời em.

Đợi một ngày em hồi tâm chuyển ý.

Anh thật lòng yêu em...

Mộc Tử Nghiên đã trở về chỗ ngồi nhưng ánh mắt cô vẫn còn dừng ở nơi đó, dường như vẫn chưa tỉnh giấc khoảng khắc đẹp như mơ ban nãy.

Vương Triết Nhã nghe hiểu từng lời.. cảm nhận của cô về anh lúc này đã khác đi, anh như một người đàn ông đơn độc không nhận được hồi đáp từ người phụ nữ mình yêu, cô thật có chút thông cảm cho anh.

- Có phải anh thích ai đó nhưng cô ấy lại không thích anh không? – Cô phục hồi tinh thần, tò mò hỏi.
- Đúng là có yêu một người. – Anh gật đầu.
- Cô ấy không thích anh sao? Anh từng thử qua giống như lúc nãy dùng bài hát biểu đạt với cô ấy chưa?
- Thử rồi, nhưng cô ấy vẫn chẳng hề để tâm. – Anh cười khổ.
- Không thể nào. Anh lúc ngồi bên dương cầm rất tuần dật, cô ấy làm sao có thể không thích?

Cô kinh ngạc thốt lên nhưng ánh mắt lại vô tình xuất hiện một chút vui mừng, tuy thoáng qua rất nhanh nhưng đều bị anh rõ ràng nhìn thấu. Mộc Tử Nghiên trong mắt hiện lên vui vẻ, không đáp mà hỏi ngược lại cô:

- Thế em có thích không?
- Há? – Bị hỏi bất ngờ, cô kinh ngạc.

Mộc Tử Nghiên nhanh hơn đứng dậy đi về phía cô, đặt lên bàn một hộp nhưng màu đỏ, cúi người ghé sát tai cô thì thầm:

- Tò mò cô gái tôi thích là ai không? Mở ra đi.

Vương Triết Nhã hơi chần chừ nhưng cũng đem hộp nhưng mở ra. Bên trong là một sợi dây chuyền bằng bạc, mặt dây chuyền là một giọt nước được tinh xảo làm từ thủy tinh, không khó nhận thấy đây là độc nhất vô nhị. Mộc Tử Nghiên đã vì cô gái đó mà hao tâm làm ra món quà này, chứng minh anh thật sự rất yêu cô ấy lại càng không cần nghi ngờ cô ấy chính là cô gái hạnh phúc nhất.

Ánh sáng chiếu vào mặt dây chuyền, càng khiến giọt nước đó thêm lung linh huyền ảo, hấp dẫn ánh nhìn của cô.

Bàn tay to lớn của Mộc Tử Nghiên đặt lên vai cô từ lúc nào, một tay lấy sợi dây chuyền ra.

- Người con gái anh yêu, thuần khiết không khác gì giọt nước này, sẽ lung linh thêm đẹp khi có ánh sáng rọi vào.

Mộc Tử Nghiên vừa nói vừa đem sợi dây đó đeo vào cổ cô, Vương Triết Nhã vì hành động của anh mà giật mình, quay đầu lại khó hiểu nhìn anh.

– Đây cũng là vật tượng trưng cho lần đầu anh đối với cô ấy này sinh rung động, cô ấy diện một chiếc váy trắng cảm chiếc ô đứng dưới làn mưa, hình ảnh đó đã vô tình khắc sâu trong tâm trí anh.

Mộc Tử Nghiên cài lại khóa dây chuyền, đi chuyển đến bên cạnh xoay người cô lại, khóe môi cung chiều cười, ánh mắt tràn đầy sùng bái.

- Cô gái đó tên là Vương Triết Nhã.

Cô vừa nghe anh thốt ra tên mình, vô cùng kinh ngạc, ánh mắt cũng trở nên hoang mang như một chú cừ non muốn tìm đường bỏ trốn.

- Nhã, nghe anh nói.

- Tôi.. – Cô lúng túng.

– Anh không ép em phải lập tức chấp nhận anh, nhưng em có thể đừng tiếp tục tạo ra khoảng giữa chúng ta. Có thể em cũng có chút gì đó thích anh không? Đừng tiếp tục bài xích anh nữa. Nếu em cứ như thế anh làm sao có thể theo đuổi em? Làm sao có thể khiến em yêu anh đây?

- Anh.. tôi.. – Cô nhất thời trở nên bối rối.

Nếu như nói cô không thích anh là nói dối, bởi nếu như không thích, cô sẽ không cảm thấy khó chịu với những tin tức phong lưu của anh.

Thật ra có đôi lúc, cô vẫn cảm thấy nhớ anh.

Có đôi lúc, cô sẽ nghĩ đến anh.

Chỉ là cô luôn dùng bộ dạng lạnh nhạt để tự lừa dối bản thân, nhưng có vẻ từ bây giờ cô không thể trốn được nữa rồi.

Khuôn mặt thanh tú của cô vì ngại ngùng mà ửng hồng, cố tìm cách tránh khỏi không khí ngượng ngập này.

- Anh đối với em rung động? Em lúc nào mặc đầm trắng ở dưới mưa để anh nhìn thấy?

– Đó là ngày thứ hai sau khi chúng ta từ Bắc Kinh trở về, buổi chiều hôm đó mưa rất lớn, anh ngồi trong một quán cà phê, vô tình nhìn ra cửa sổ và người đầu tiên anh nhìn thấy là cô gái thuần khiết trong chiếc đầm trắng đứng bên đường. Đó là lần đầu tiên anh thấy em ngoài giờ làm việc, khoảng khắc đó anh đã bị em thu hút, nhớ đến những lời nói của Lạc Hi anh bắt đầu phát hiện tình cảm của mình đã thay đổi. Cũng đã lâu rồi, anh vẫn không dám tin tưởng cho đến một lúc anh nhận thấy mình yêu em.

Mộc Tử Nghiên dịu dàng nhìn cô, đưa tay vuốt ve mái tóc nâu mềm mượt, nhận thấy cô không còn né tránh đụng chạm của mình nữa, trong lòng nổi lên một hồi cao hứng.

- Chấp nhận sự theo đuổi của anh được không?

Vương triết Nhã không đáp, chỉ nhìn anh khẽ cười.

Hai người đến với nhau, hương vị hạnh phúc đã tìm đến họ.

Trái tim trống rỗng của anh đã được hơi ấm của tình yêu lấp đầy.

Trái tim lâu ngày giá lạnh của cô, đã được chân tình của anh sưởi ấm.

...

Có người, trải qua tình yêu sẽ trở nên yếu đuối.

Có người, lại trở nên mạnh mẽ và kiên cường.

Cũng có người, sẽ ngày càng trưởng thành và thành thực hơn.

Nhưng.. Doãn Khiết Nhi thì khác, cô một lần yêu Đặng Dĩ Hằng, dường như đem toàn bộ lòng mình đều trao cho hắn, dù có nhận bao nhiêu tổn thương cũng không quản.

Một tình yêu mù quáng.

Cô yêu Đặng Dĩ Hằng nhưng lại không nhận được tình yêu của anh, sự chân thành của cô chỉ đổi lại sự lợi dụng và phản bội của Đặng Dĩ Hằng.. đối với một người yêu mình đến chết đi sống lại, đây là sự đau lòng không gì sánh bằng.

Một quán cà phê tĩnh lặng ẩn trong thành phố New York xa hoa tráng lệ.

Hai con người ngồi đối diện nhau ở một chiếc bàn khuất nắng, không một ai lên tiếng nói chuyện.

Một lúc lâu sau..

— Em.. thật ra..

— Khiết nhi, xin lỗi.

Doãn Khiết Nhi giương mắt nhìn anh, trong lòng cảm xúc ngổn ngang mâu thuẫn.

Vừa nhớ lại muốn quên.

Vừa yêu lại muốn dừng.

Chỉ có trao đi tim mình, là không ngần ngại, không suy nghĩ. Thậm chí cũng chẳng cần lấy về, cứ thế mà cho anh, con tim cô cứ thế mà chết dần chết mòn dưới sự lạnh nhạt của anh.

Bỏ không được.

Buông không được.

Chỉ cần nghĩ đến ngày mai tỉnh dậy cô sẽ không còn yêu anh nữa, tim lại đau.

Yêu anh, từ những ngày đầu tiên, cho đến lúc anh tồn tại trong nỗi nhớ cô như một thói quen và dần dần.. nhớ về anh là một việc ăn sâu vào máu, giống như bản năng không thể mất đi.

Doãn Khiết Nhi thử qua từ bỏ, rốt cuộc chịu thua.. cô không có biện pháp, chỉ muốn tiếp tục yêu anh.

Tỷ như, chỉ cần cô yêu, anh không chấp nhận, không đáp lại cũng không sao cả, để cô được yêu anh là đủ rồi.

— Vì sao lại xin lỗi em? — Giọng cô ghen ngào.

— Việc anh.. lợi dụng em — Bản thân anh cũng cảm thấy khó nói.

Doãn Khiết Nhi đáp lại anh chỉ cười, cô không trách, không oán cũng không giận.

— Anh không cần thấy có lỗi vì điều đó.. em đã sớm quen. — Cô cúi đầu tự cười mình. — Đã sớm quen với tổn thương.

— Anh.. thật ra vẫn còn yêu Lạc Hi.

Một lời đó của anh như ngàn vạn mũi kiếm sắc nhọn đâm vào tim cô, đau buốt.

Cô tìm không được lời phù nhận cho mình, tìm không được lý do để tim thôi không đau nữa, chỉ biết im lặng.

— Anh nghĩ, mình vẫn chưa thể chấp nhận một đoạn tình cảm khác. Anh không muốn em ở bên cạnh lại phải chịu thương tổn, có thể anh cần chút thời gian, cũng có thể là không bao giờ..

Đặng Dĩ Hằng không thể tiếp tục nói, anh cũng không nỡ tiếp tục dùng lời lẽ tổn thương cô.. nhưng tình cảm dành cho Mộc Lạc Hi thật sự quá nhiều, đoạn tình đó như một cái bóng ôm lấy anh, khiến anh không thể nhìn rõ có người đã yêu và hy sinh vì mình nhiều như thế nào.

Đặng Dĩ Hằng đứng đứng dậy đi khỏi, anh không muốn nhìn thấy cô nữa.. hoặc là anh đang trốn tránh, trốn tránh tình cảm và trách nhiệm của mình.

Con người vì sao cứ thích ngược đãi nhau như thế? Yêu thì nói yêu, không yêu thì không yêu. Đã yêu thì hãy dùng cảm mà nhìn nhận.. vì sao lại thích tìm lý do để lẫn tránh?

Mối tình cũ đã qua chẳng qua chỉ là một cái bóng mờ nhạt.. cố gắng một chút là có thể vượt qua, vậy mà cứ xem đó như một câu chuyện đau lòng, trốn rồi lại trốn. Có bao giờ thấy rõ tìm mình thật sự yêu ai chưa, hay chỉ bởi vì sợ hãi mà lần đi cảm xúc thật sự?

Doãn Khiết Nhi bất động thật lâu, cuối cùng đứng dậy đuổi theo anh, Doãn Khiết Nhi níu tay anh lại, nước mắt đã rơi xuống, cô chưa từng cảm thấy mình cần một người đến như vậy.

Cô phát hiện tình cảm dành cho anh không chỉ không có cách nào giảm đi, mà còn ngày càng tăng thêm.

– Dĩ Hằng. Anh có thể quay đầu lại nhìn không? Quay đầu lại nhìn xem em một chút, em đều đợi phía sau anh..

Đặng Dĩ hằng bi thương nhìn cô, không phải anh có ý làm đau cô.. chỉ là anh không ích kỉ đến mức trong tim đã tồn tại hình bóng người khác lại giữ cô ở bên cạnh.

– Khiết nhi..

– Anh nghe em nói.. – Ánh mắt cô khẩn cầu nhìn anh. – Cho em một cơ hội.. được không anh?

– Khiết nhi à, em có hiểu hay không..? – Giọng nói anh đầy bất đắc dĩ.

– Em hiểu.. rằng anh vẫn chưa thể yêu em. Nhưng từ bỏ anh, từ bỏ đoạn tình cảm này, em làm không được. Vậy nên anh có thể đừng chán ghét em, để em lưu lại bên anh, được không? Có thể một lúc nào đó anh sẽ yêu em. Có thể anh sẽ hồi tâm chuyển ý mà.. Hãy cho em cơ hội cũng như cho chính anh một lối thoát.

Tâm anh thật sâu bị cô lay động, cho dù là ít anh nhiều anh cũng phải thừa nhận trong một phút nhìn thấy ánh mắt đau buồn của cô, lòng anh nổi lên ý niệm muốn bảo vệ..

Nhưng anh vẫn không thể nhanh như vậy chấp nhận cô, nếu dễ dàng yêu cô như thế, vậy tình yêu hơn nửa thập kỉ qua dành cho Mộc Lạc Hi là gì đây?

Đặng Dĩ Hằng kéo tay Doãn Khiết Nhi, đem cô ôm vào lòng, để gương mặt đã ướt đẫm nước mắt vùi trong ngực mình.

Anh không nhẫn tâm tổn thương cô nữa, nhưng cũng không thể ích kỉ giữ cô bên mình khi tình cảm của mình chưa thể xác định.

Đặng Dĩ Hằng cần là thời gian.

– Xin lỗi, anh xin lỗi. Cho anh thêm một chút thời gian được không? Chỉ cần em nhẫn nại chờ đợi, anh hứa lúc đó mình có thể thật lòng yêu em.

Doãn Khiết Nhi không nói gì, chỉ ôm chặt anh khẽ gật đầu.

Cô nguyện ý đợi anh.

Vì anh, đợi bao lâu cô cũng có thể.

...

Chuyến bay đêm của hãng hàng không Air China đang cất cánh..

Khung trời bên ngoài đã tối đen, mọi người cũng đã chìm trong mộng đẹp của mình.

Có một chàng trai vẫn còn mãi đắm chìm vào suy nghĩ của mình trong khi cô gái bên cạnh đã sớm ngủ mất.

Nhìn cô ấy khó khăn tựa đầu vào cửa sổ ngủ đi, anh khẽ cười, vươn tay nâng đầu cô dựa vào vai mình. Anh cẩn thận kéo chăn giúp cô đắp lại, bản thân cũng dựa vào cô thiếp đi, trong lúc ngủ tay hai người vẫn còn đan chặt.

Bay qua cả vạn cây số, chiếc máy bay cuối cùng đáp xuống đường bay của sân bay Bắc Kinh.

Chàng trai kéo lấy chiếc vali, đưa mắt nhìn người kia thông thả bước đi.

– Này chậm một chút. – Anh đuổi theo, nắm lấy tay cô. – Vạn nhất lạc mất thì sao đây?

– Em đâu còn nhỏ nữa.

Cô quay lại nhíu mày nhìn anh, anh đâu cần như quán gia như thế quán chật cô chứ.

– Đừng nhíu mày như thế, không đẹp tí nào. – Anh vuốt ve đôi mày đang nhíu của cô. – Chúng ta về thôi.

Ra khỏi cổng sân bay, cô gọi một chiếc taxi, trùng hợp chạm phải tay một người khác cũng đang làm động tác giống cô.

Hai người đồng thời quay ra nhìn nhau, bất ngờ không thốt nên lời.

– Mẫn Di? – Chàng trai từ sau bước tới kinh ngạc gọi.

Cô gái kia ngược lên nhìn anh, tầm mắt lại xuống người đối diện mình, nhào tới ôm lấy cô.

– Ly Hân, tao nhớ mày quá đi.

Trạc Ly Hân sững người, cô sắp nghẹt thở rồi.

– Buông.. Buông tao ra. Ngọt chết tao bây giờ. – Cô vỗ vai Mẫn Di.

– Ly Hân, mày có biết tao nhớ mày muốn chết. – Hốc mắt Mẫn Di đã đỏ.

– Xạo. – Cô lờm, tò mò hỏi. – Mày ở đâu về thế?

– Mày đi Úc được hai năm, sau đó tao cũng sang Singapore.

– Cùng đi về thôi. – Cô kéo Mẫn Di lên xe.

“Một buổi chiều đầy nắng, chúng ta gặp lại nhau ở chính nơi mà ta đã từng chia tay.. Tình bạn cậu dành cho tôi vẫn chưa từng thay đổi, sau bao nhiêu lâu chúng ta dĩ nhiên vẫn là bạn tốt của nhau.”

Đọc đường đi, hai người con gái ở ghế sau vẫn không ngừng hàn thuyên về những câu chuyện đã qua.

Vô tình, Trạc Ly Hân hỏi đến một người bạn đã lâu không thấy..

– Mẫn Di, Trịnh Cẩn thế nào?

Nghe câu hỏi Mẫn Di thoáng sững người, vẫn duy trì cười tươi nhưng sâu trong mắt nét buồn thoáng ẩn hiện.

– Tao đi Sing, còn cậu ấy đi Nhật. Những ngày đầu chúng tao vẫn hay liên lạc, nhưng ba năm gần đây cậu ấy không còn gửi mail hay gọi cho tao nữa, tao tìm cũng tìm không được.

– Xin lỗi, đáng ra tao không nên hỏi. – Ly Hân an ủi.

– Không sao, đó vốn là sự thật tao phải đối mặt. Nó đào hoa lắm đấy, không chừng đã ôm được mỹ nhân nào rồi.

– Không có đâu, Trịnh Cẩn vốn thích mày mà, chúng tao ai cũng biết điều đó.

– Tao cũng biết, nhưng tao đã vô tâm với cậu ấy quá lâu. Bây giờ có lẽ đã không còn kịp, hơn nữa chúng tao đã ba năm không liên lạc rồi..

– Trước không nói việc này. Chúng ta đi tìm Lạc Hi.

Mãi đến khi ánh mặt trời khuất dần, xe mới dừng lại trước khu biệt thự ở ngoại thành.

Ba người đứng trước cổng Mộc gia, sau một hồi ấn chuông, cánh cổng sắt nặng nề mở ra.

Quan gia đứng bên trong vui mừng đến ngớ người:

– Từ thiếu, Trạc tiểu thư, còn có Đào tiểu thư..

– Quán gia Kim, tụi cháu về thăm mọi người đây. – Ly Hân cười sáng lạn.

– Haha, thật tốt, các cô cậu đều đã về. Tôi đi thông báo cho mọi người. Vào đi, vào đi.

Quán gia tắt bật chạy vào nhà, quên mất phép tắc mà gọi lớn:

– Lão gia, phu nhân, tiểu thư. Trạc tiểu thư đã về thăm chúng ta..

Tiểu Huyền từ trong bếp nghe tiếng gọi chạy vội ra ngoài, càng kinh ngạc hơn khi nhìn thấy Ly Hân đứng ngoài cửa, bà vui mừng chạy đến nắm tay cô:

– Ly Hân, cháu đã về sao? Trưởng thành rồi, thật xinh đẹp.

– Có việc gì thế?

Mộc Châu Khải từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy ba người đứng đó cũng rất ngạc nhiên.

– Từ Mã, Ly Hân, Mẫn Di. Các cháu đều đã về sao? Cùng lúc như thế.

– Chào bác trai bác gái. – Ba người đồng thanh nhìn họ cười.

– Thật tốt, thật đúng lúc chúng ta có thể cùng ăn cơm.

Mộc Lạc Hi nghe thấy tiếng động cũng cùng Triều Khắc Hàn từ trên lầu đi xuống, đứng trên cầu thang cô đã nhìn thấy những bóng dáng quen thuộc, chờ đến lúc nhìn rõ, cô cũng sững người mất một lúc lâu.

Lập tức chạy xuống ôm chầm lấy Ly Hân, Mộc Lạc Hi vẫn chưa thể tin được.

– Ly Hân, là mày sao? Thật sự là mày sao? Mày đã về sao?

– Ủ, là tao. Là tao đây, làm sao thế? – Cô cười.

Mộc Lạc Hi đã vui mừng đến mức muốn khóc.

– Nhớ mày chết đi được. Đi một cái là 8 năm, cũng không thêm liên lạc với tao.

– Trời ạ, lớn cả rồi sao vẫn còn mıt ưt như thế hả cô? Tao phải chăm lo Trạc Thần thay cho cha, ngay cả thời gian dành cho Từ Mã còn không có, mày thì than cái gì.

Mộc Lạc Hi nghe xong, ánh mắt bí hiểm nhìn người đằng sau cô một cái, nhún vai bỏ vào bếp.

Khoan đã, Ly Hân hình như vừa nói sai cái gì.

– Lộ rồi. – Triều Khắc Hàn nhìn hai người nhếch miệng, xoay lưng đi theo vào bếp.

– Các cháu mau vào ăn cơm. – Giọng mẹ Huyền từ bên trong vọng ra.

Mọi người đã yên vị trên bàn ăn, chuông cửa lại vang lên. Mộc Lạc Hi đứng dậy mở cửa.

– Com đoàn viên sao có thể thiếu hai người già này được?

Mẹ Yên đứng ở cửa nhìn cô cười.

– Ô, cha mẹ Triều! Không phải hai người đang đi du ngoại ở Pháp sao? – Mộc Lạc Hi giúp bà cầm lấy túi xách.

– Vừa xuống máy bay chúng ta liền về đây đây. Hôm nay là 29 tết mà, phải về chứ; nhà mình hôm nay có gì đó khác? – Ba Triều kéo hành lý vào.

– Ly Hân cùng Từ Mã, cả Mẫn Di nữa. Họ đã về rồi. – Mộc Lạc Hi vui vẻ nói.

– Thật chứ? – Mẹ Yên là người phản ứng đầu tiên, nhanh chóng vào bếp.

Trong bếp lại diễn ra thêm một cuộc chào hỏi sau bao nhiêu năm rông rã xa cách.

Mọi người cùng ngồi vào bàn, năm nay cũng vẫn thế, ba người kia vẫn là cùng hai gia đình Mộc và Triều ăn cơm đoàn viên, bởi vì cha mẹ của họ đều là những doanh nhân bận rộn, rất ít khi đặt sự quan tâm vào người họ..

Quần gia Kim cũng ngồi xuống cùng nhau ăn cơm, Mộc gia luôn là đối với người hầu chu đáo như thế.

Mọi người cùng nhau trò chuyện vui vẻ, đột nhiên giọng nói vọng lại từ phía sau.

– Chưa đủ người mà mọi người đã động đũa rồi à? Trong lòng mọi người vị trí của Mộc Từ Nghiên này nhỏ bé lắm sao? – Giọng anh thoáng chút tránh míc.

– Từ Nghiên. – Mẹ Huyền vui sướng đứng dậy ôm con trai. – Mẹ còn tưởng con không thể về kịp.

– Đương nhiên là phải về, làm sao có thể bỏ lỡ buổi đoàn viên náo nhiệt thế này chứ. – Anh cười đáp lại.

Hôm nay đoàn viên, và anh không hề về nhà một mình!

Mộc Lạc Hi là người nhanh nhất nhìn thấy điểm bất thường của hai người mới bước vào.

– Anh hai, chị dâu. Hai người mau ngồi.

– Cái gì chị dâu?

Vương Triết Nhã nãy giờ không nói, bị Mộc Lạc Hi cổ tình trêu chọc, ngượng ngùng lên tiếng, cô cũng không để ý tay mình đang bị ai kia nắm chặt.

Mọi người cùng nhau cười phá lên, mẹ Huyền nhìn thấy con trai mình tìm được người trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Thật sự đã có lúc bà sợ con trai mình sẽ cô độc đến già..

Thật may mắn khi người sắp trở thành con dâu bà lại là một cô gái tốt như Triết Nhã, hai người ở bên cạnh nhau bà cũng yên tâm.

– Haha, hai đứa đến ngồi. Chúng ta ăn cơm.

Buổi cơm trải qua đầy ắp tiếng cười.

“29 tết mọi người quây quần bên nhau, một đóa hoa hạnh phúc theo đó mà nở rộ.”

...

Phòng thư kí Hoắc Triều.

Trong khi mọi nhà đoàn tụ cùng nhau ăn cơm, có một người làm bạn với công văn ở phòng làm việc.

– Chết tiệt.

Nam Huynh Dạ ném tập tài liệu xuống bàn, cả người dựa xuống ghế.

Hôm nay 29 tết nhưng anh lại phải ngồi đây làm việc.

Tất cả là tại tên tổng giám đốc kia, biết rõ khoảng thời gian này bận bao nhiêu dự án vậy mà còn dám trốn việc; lại còn lấy cớ “ở nhà cùng bà xã bồi dưỡng tình cảm”.. thật là tức chết anh.

Nam Huynh Dạ ghi hận trong lòng, trách anh thân phận thấp hèn, giám đốc thì được quyền trốn việc còn anh thì phải thay hần gánh vác tất cả.

Nhìn hộp cơm để trên bàn trà, Nam Huynh Dạ khẽ thờ dài.

– Này, – Triều khắc Hàn đề lên bàn anh hộp cơm cùng ly sữa. – Cảm ơn cậu đã ở đây giúp tôi xử lý việc nhé. Tôi về trước.

– Nghĩ tôi không có gia đình thì không thể ăn cơm đoàn viên sao? – Anh lờ mờ hần.

Đúng rồi, Nam Huynh Dạ là trẻ mồ côi.

– Tôi đâu có ý thế. – Hần nhún vai. – Chỉ là lão bà tôi đang chờ ở nhà rồi. Khi nào cậu có bạn gái, nói với tôi một tiếng, cho cậu nghỉ phép cả tháng.

Triều Khắc Hàn dứt lời cười sáng khoái đi về.

Nam Huynh Dạ nuốt một ngụm khí.

“Triều Khắc Hàn nguoi chờ đó, ta nhất định sẽ sớm có người yêu.”

Ngày hôm sau.

Nam Huynh Dạ làm việc suốt một đêm, hôm nay là giao thừa nhưng lúc này anh cần nhất là một giấc ngủ.

Lái xe chậm chậm chạy trên đường, dừng lại ở đèn đỏ ngã tư.

Nam huynh Dạ nhìn thấy một cô gái trong bộ váy trắng tinh khôi băng qua đường.

Diện mạo cô vô cùng xinh đẹp, vô cùng hấp dẫn.. Khiến Nam Huynh Dạ không tránh khỏi đắm chìm.

Nhưng vì sao, ngũ quan xinh đẹp như vậy, đôi mắt đó lại buồn như thế?

Ấn tượng đầu tiên của anh khi nhìn thấy khuôn mặt cô gái đó, chính là một cô gái quật cường, và chắc chắn là khó chinh phục.

Không biết vì lý do gì, Nam Huynh Dạ lại lái xe thật chậm theo cô, con buồn ngủ mới đây cũng hoàn toàn biến mất.

Khoảng khắc anh nhìn thấy cô, giống như là đã..

Yêu từ cái nhìn đầu tiên.

...

Đêm giao thừa.

Tất cả mọi người đều tập trung đông đủ ở sân vườn Triều gia.

Mộc Lạc Hi phát hiện, đêm nay hần có biểu hiện gì đó rất kì lạ.

Biệt thự ở ngoại thành chính là địa điểm lý tưởng nhất để ngắm pháo hoa, chỉ cần ngồi ở sân vườn, họ có thể nhìn thấy rõ ràng pháo hoa bắn lên ở trung tâm thành phố.

Đồng hồ điểm 11 giờ rưỡi, có một vị khách không mời đã viếng thăm.

– Nam Huynh Dạ.

Triều Khắc Hàn ngạc nhiên nhìn anh đang ôm một cô gái.

Hần kéo anh sang một bên nói nhỏ.

– Này, không phải cậu muốn nghỉ phép đến mức này chứ? Đó thật sự là bạn gái cậu?

– Chính xác là bạn gái tôi đấy. – Anh nhìn hấn nhướn mày đắc ý.

– Không thể nào, ngày hôm qua cậu còn độc thân. – Hấn nhìn anh nghi ngờ.

– Không tin? Nhưng biết làm sao, cô ấy thật sự là bạn gái tôi.

Nam Huynh Dạ bước đến ôm cô gái kia vào lòng.

Mộc Lạc Hi có nghe đến tên anh, nhưng đây là lần đầu họ gặp gỡ.

– Anh là Nam Huynh Dạ? Hân hạnh được gặp. – Cô cười, hướng anh đưa tay ra.

Triều Khắc Hân lập tức đi đến ôm lấy cô, chặn cánh tay anh đang định bắt tay cô.

– Tổng tài cuồng ghen.

Nam Huynh Dạ thật hết cách với hấn, đành chỉ nhìn cô cười.

– Hân hạnh được gặp, tổng tài phu nhân.

Lời nói của anh khiến Mộc Lạc Hi đỏ mặt, Triều Khắc Hân lại vui sướng cười.

– Chào cô, cô tên gì thế? – Mộc Lạc Hi bước đến làm quen với cô gái kia.

Dường như cô ấy rất kiêu lời, cô nhìn Mộc Lạc Hi một lúc, chậm rãi lên tiếng.

– Mạc Diệp Thanh.

– Tên thật đẹp. – Mộc Lạc Hi cảm thán.

Nam Huynh Dạ tròn mắt nhìn cô, anh theo cô cả ngày còn không được biết tên. Mộc Lạc Hi vừa hỏi, cô chỉ nhìn chưa đến mười giây đã nói tên mình ra. Tình huống gì đây?

Mộc Lạc Hi như vừa tìm thấy bạn mới liền kéo cô lại cùng cảm bọn trò chuyện. Hai chàng trai bị đá khỏi lễ không thương tiếc.

Mọi người đang cùng nhau hưởng ứng, lại thêm một vị khách bất ngờ đứng trước cổng.

Đào Mẫn Di là người đầu tiên nhận ra, chạy đến mở cổng.

Đứng đó là mối tình đầu của cô.

Là Trịnh Cẩn.

– Chào em – Anh nhìn cô cười.

Đào Mẫn Di ghen ngào nhìn hấn.

– Cẩn. Là anh?

– Là anh, anh đã về. – Anh xoa đầu cô.

Đào Mẫn Di nhào đến ôm lấy anh, cô cứ tưởng mình đã quên cảm giác yêu là thế nào. Nhưng thật ra cô vẫn yêu anh nhiều như vậy, chỉ là tình cảm đó đã được chôn sâu vào tim.

Lúc này đây, cảm xúc đó mới bộc phát, quán chặt tim cô.

Yêu xa, họ không phải.

Từ trước đến nay chỉ là một mối quan hệ không rõ tên.

Nhưng lúc gặp nhau, họ lại chẳng khác gì những người yêu xa gặp lại.

Một cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Mọi người nhìn cũng cùng chúc phúc cho họ.

Đêm giao thừa năm nay, chính là 30 tết đông vui nhất!

Khi mọi người cùng nhau nhìn về phía trung tâm thành phố, bắt đầu đếm ngược từ giây thứ hai mươi.

– Lạc Hi, có thể anh chỉ là một trong số rất nhiều tên đàn ông đem lòng thầm thương em, nhưng anh chắc chắn trong số đó người yêu em nhất chỉ có duy nhất một mình anh.

Triều Khắc Hàn đột nhiên nhìn cô nói.

– Hà? – Mộc Lạc Hi khó hiểu nhìn hắn.

– Có thể anh không phải là người đàn ông hoàn hảo nhất, nhưng anh nhất định sẽ là người chồng tuyệt vời nhất.

..3..2..1

– Lạc Hi, gả cho anh nhé?

Khi số một vừa được đếm dứt, cũng là lúc pháo hoa bắn lên đầy trời.

Triều khắc Hàn đã quỳ một gối hướng Mộc Lạc Hi đưa ra một chiếc nhẫn kim cương.

Mộc Lạc Hi kinh ngạc cùng xúc động, nước mắt vui mừng đã chảy xuống gò má.

– Khắc Hàn..

Mộc Lạc Hi gọi tên hắn, đưa bàn tay trống rỗng của mình ra.

Chiếc nhẫn kim cương lồng vào ngón tay nhỏ xinh, vừa khít.

Triều Khắc Hàn đứng dậy, đem cô ôm chặt trong lòng, bản thân cũng vô cùng xúc động.

– Thật tốt, cuối cùng em cũng trở thành vợ anh.

Triều Khắc Hàn cúi xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn.

Dưới sự chứng kiến của hai gia đình cùng bạn bè.

Dưới sự chứng giám của trăng sáng và vì sao.

Đêm giao thừa, Triều Khắc Hàn đã cầu hôn thành công!

Pháo hoa vẫn đang được bắn như một sự chúc mừng cho đôi trẻ.

Mỗi một người đều mang trong lòng một niềm hạnh phúc.

Mỗi một người đều có nụ cười mãn nguyện trên môi.

...

Bạn có đang hạnh phúc không? Hãy mau mau đi tìm niềm hạnh phúc của mình đi. Có thể đó chỉ là một khoảnh khắc ngắn thôi, nên đừng vô tình để lỡ nhé.

Đừng sợ!

Trao đi là để nhận lại.

Yêu là để được hạnh phúc.

Chính văn hoàn – 16/5/2016

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Phiên ngoại 1 - Nhà của chúng ta

- Lạc Hi, mau lên. - Tiếng mẹ Huyền gọi vọng vào nhà.

- Con đang xuống đây.

Mộc Lạc Hi một thân váy hồng phấn, chạy nhanh xuống lầu, ngày hôm nay cô sẽ cùng Triều Khắc Hàn đến tiệm váy cưới. Nghĩ đến hai người sắp trở thành vợ chồng, lòng cô ngọt ngào khó tả.

Hai người họ sẽ thuộc về nhau.

- Đi cẩn thận nhé. - Mẹ Huyền thom lên má cô.

- Đi thôi, Nhà thiết kế đang đợi chúng ta. - Triều Khắc Hàn giúp cô mở cửa xe.

- Tạm biệt.

Mộc Lạc Hi ngồi lên xe, ở cửa sổ vẫy tay với bà.

Xe chạy trên đường một lát, như nhớ ra việc gì, cô quay sang nhíu mày nhìn hần hỏi:

- Nhà thiết kế?

- Ủ. - Hần thân nhiên gật đầu.

- Cứ chọn những mẫu có sẵn là được mà, anh còn đặc biệt mời nhà thiết kế?

- Đương nhiên, cô dâu của anh phải là người xinh đẹp nhất.

Hần vuốt tóc cô, nhẹ nhàng hạ một nụ hôn xuống má.

Mộc Lạc Hi không biết phải nói gì nữa đành im lặng, trong lòng ngọt ngào như có dòng suối mật chảy qua.

Mộc Lạc Hi thân là cô dâu nhưng mọi sự hần đều thay cô chuẩn bị. Cô chỉ cần theo sắp xếp của hần thử váy cưới là được rồi.

Chuyện hôn lễ hần không nhắc tới, hình như là đang âm thầm cho cô một kinh hi.

Crystal Wedding Studio.

- Hoan nghênh quang lâm.

Hai người bước vào, nhân viên lịch sự cúi người chào.

Mộc Lạc Hi nhìn quanh mà choáng váng, khắp nơi đều được bao phủ bởi một màu trắng.

Mộc Lạc Hi mãi lo nhìn ngắm, lúc đứng lại đã chẳng thấy Triều Khắc Hàn đâu.

Cô một mình đi dạo cả tiệm, sẵn tiện nhìn xem có hay không kiểu dáng mình thích.

Không gian nơi này vô cùng lớn, toàn bộ sử dụng ánh sáng màu vàng.

Màu vàng của đèn cùng màu trắng của váy cưới, tạo nên một tổ hợp màu sắc tuyệt mỹ.

Trung bày ở đây bao nhiêu bộ lễ phục, cũng đều lộng lẫy mỹ miều.

Mộc Lạc Hi nghĩ, mới đây thôi mình đã trở thành cô dâu rồi.

Cô sẽ sớm trở thành vợ hần, bọn họ sau này sẽ có những đứa con thật đáng yêu. cùng nhau bạc đầu giai lão.

Hương vị hạnh phúc phút chốc tràn ngập trong lòng cô.

Đột nhiên cô nghĩ lại, lúc bản thân sắp bước vào lễ đường cùng Đặng Dĩ Hằng, cô không có loại cảm giác này. Bây giờ thậm chí chỉ là thử váy cưới cô cũng đã hồi hộp đến vậy.

Tình yêu là có thể chi phối cảm xúc của người ta một cách kì diệu thế sao?

Mộc Lạc Hi đứng trước một chiếc váy cưới thân người hồi lâu.

Hơi ấm từ bên eo truyền đến kéo cô từ suy nghĩ trở về; đầu hần tì bên vai cô, thanh âm trầm thấp truyền vào tai.

- Đang nghĩ cái gì?

- Chỉ nghĩ một chút, không ngờ nhanh như thế đã bị gả đi. - Cô bình thản đáp lại.

- Không muốn gả cho anh sao?

Hần cúi người xuống nhìn cô, vờ như oán trách.

- Đâu có.

Mộc Lạc Hi quay người đối mặt với hần, choàng tay lên cổ hần, cười làm hòa.

- Không gả cho anh thì gả cho ai được chứ.

- Đúng rồi làm gì có ai chịu đựng được em như anh.

- Anh..

Cô mở to mắt nhìn hắn, nhất thời quên mất phải nói gì, hắn từ khi nào thích trêu ghẹo cô thế chứ? Trong lúc ngẩn ngơ, hắn đã ờ bên má cô hạ xuống một nụ hôn, giọng cười vang lên đầy từ tính.

- Đi, đến nhìn xem bản thiết kế có thích không.

Người thiết kế mà Mộc Lạc Hi nhìn thấy là một nam nhân đã có tuổi, nét mặt trông vô cùng nghiêm nghị khi nhìn thấy cô lại hiền hòa hẳn đi.

Ông quan sát cô một lần, gật đầu ra hiệu cho trợ lý đem bản vẽ ra, hài lòng nói:

- Đường như bộ váy này thiết kế là dành cho cô.

Triều Khắc Hàn nghe thấy vui vẻ cười, nhưng ngược lại cô thì chẳng hiểu họ nói gì, cô còn chưa thử qua, chỉ nhìn như thế đã biết hợp hay không?

Bản thiết kế được vẽ trên khổ giấy khá lớn, lúc trợ lý đặt bản vẽ lên bàn, Mộc Lạc Hi đã vô cùng ngạc nhiên.

Hình ảnh chiếc váy cưới trên giấy lộng lẫy như thật, khiến cô kinh ngạc chẳng thể thốt nên lời. Mộc Lạc Hi không phải người chuyên nghiệp, cô nhìn không được trên đó rõ ràng vẽ cái gì, cô chỉ biết nó vô cùng bắt mắt, vô cùng xinh đẹp.

Chỉ nằm trên giấy nó đã đẹp như thế, nếu là chiếc váy thật còn lộng lẫy đến mức nào?

Chiếc váy cưới này.. là thiết kế cho cô sao?

Đẹp như thế, công phu như thế.. đều là cho cô sao?

- Thế nào? Thích không? - Hắn nhìn cô đầy mong đợi.

Người thiết kế kia chỉ im lặng nhìn cô, dường như rất tự tin về sáng tạo của mình, ông tin chắc cô sẽ thích!

- Khắc Hàn.. - Cô nhỏ tiếng gọi.

- Hừ?

- Chiếc váy cưới này, là thiết kế cho em sao? Thật là của em sao?

Mộc Lạc Hi từng ăn qua thức ăn ngon, từng diện qua quần áo đẹp; cô cũng từng hứa với lòng vào ngày hôn lễ của cô diễn ra, cô sẽ làm một cô dâu đẹp nhất, váy cưới của cô sẽ được đặt ở tiệm cưới nổi tiếng nhất. Mặc dù thế, cô lại vạn lần không nghĩ đến sẽ có một chiếc váy cưới của riêng mình, một chiếc váy cưới độc nhất vô nhị.

- Thật. Là của em, của riêng em. - Hắn xoa đầu cô.

Khỏe miệng vui vẻ kéo lên, Mộc Lạc Hi hạnh phúc cười, lộ ra những chiếc răng trắng như bạch ngọc.

- Thật đẹp, đây là chiếc váy cưới đẹp nhất em từng nhìn thấy.

Triều Khắc Hàn gật đầu với nhà thiết kế, ông và trợ lý cầm bản vẽ lập tức đi khỏi, họ cần phải bắt tay vào làm ngay, nếu không sẽ không kịp cho hôn lễ của hai người.

- Em thích là được rồi. - Hắn thơn nhệ vào má cô.

Triều Khắc Hàn nắm tay cô rời khỏi, lái xe qua từng con đường, không khí ấm áp của mùa xuân len vào từ cửa sổ xe để hờ.

- Chúng ta đi đâu thế? - Cô quay sang hỏi hắn.

- Trung tâm mua sắm.

- Để làm gì? - Cô ngạc nhiên. - Anh cần mua gì sao?

- Không phải anh cần, mà là nhà chúng ta cần. - Hắn cười.

- Nhà chúng ta? - Cô khó hiểu nhìn hắn.

- Chúng ta cũng phải có một ngôi nhà chứ. - Hắn đưa tay vuốt nhẹ má cô.

- Anh vì sao không sớm nói em biết?

- Để cho em một bất ngờ.

Hai người nam một câu, nữ một câu cuối cùng xe đã đỗ dưới tầng hầm của khu mua sắm. Triều Khắc Hàn giúp cô mở cửa xe, Mộc Lạc Hi bước ra nhưng vẫn còn có chút bất mãn với việc hắn giấu cô.

Triều Khắc Hàn đành phải bó tay với độ dai dẳng của cô, giọng nói dịu dàng có chút bất đắc dĩ ở bên tai cô nói.

- Bã xà à, chúng ta còn chưa cưới nhau em đã như thế, kết hôn rồi chẳng phải mỗi ngày sẽ bị em cần nắn đến điên sao? - Hắn thật ra là nói đùa.

- Nhanh như vậy đã muốn đổi ý? Anh đã cầu hôn với em, không được rút lại lời nói.

Mộc Lạc Hi nghe hắn nói như bị chọc trúng huyết đạo, lập tức quay lại cảnh cáo hắn, giọng nói hăm dọa như thế nhưng không khó nhìn ra mắt cô thoáng qua một tia sợ hãi.

- Haha.. - Hắn cười, ôm lấy eo cô cùng đi vào khu mua sắm.

Mộc Lạc Hi im lặng, nhưng câu nói của hắn vẫn chìm trong lòng cô.

Họ đi đến khu trưng bày nội thất, lựa được rất nhiều đồ.

Mộc Lạc Hi nhích ngòm ngồi lên chiếc giường cỡ lớn phủ ga màu trắng, khẽ vỗ vài cái, cô ngã người nằm xuống: chất liệu vải này thật mát, nằm thật thích.

- Thích sao?

Triều Khắc Hàn đột nhiên nằm xuống cạnh cô, dùng tay trái chống đầu lên chăm chú nhìn cô.

- Ừ. - Cô cười gật đầu.

- Vậy lấy giường này. - Hắn bật dậy, cô theo đó ngồi dậy.

Hắn ở quầy thanh toán, ghi lại địa chỉ nhà, nhấn nhân viên chuyển hàng qua đó. Trong lúc đó, Mộc Lạc Hi tự mình chọn được tú quần áo, bàn trang điểm,.. đối với lựa chọn của cô hắn không ý kiến, chỉ đi theo sau thanh toán.

Rất nhanh, đồ dùng trong phòng ngủ đã được hai người mua xong. Mộc Lạc Hi đi dạo một lúc, nhìn thấy hai chiếc ly một xanh một hồng, thân ly nổi lên hình dáng hai chú gấu trắng, cô thích thú cầm lên nhìn ngắm một lúc.

- Thích sao? - Hắn từ phía sau đi tới, gác cầm lên đỉnh đầu cô.

- Dễ thương không? - Cô cầm hai cái ly lắc lắc trước mặt hắn.

- Em nói thế nào thì là thế đó. - Hắn cúi xuống ghé má mình bên má cô.

Mộc Lạc Hi khoe mắt nhìn hắn bĩu môi một cái, sau đó liền vui vẻ đi thanh toán.

Cô đi dạo liên tục thích thú trước những món đồ gia dụng đôi, từ khăn mặt đến bàn chải, thậm chí dép đi trong nhà cô cũng chọn toàn một cặp.

Trong chốc lát, trên tay cô đã xách đầy những túi xách to nhỏ khác nhau.

Triều Khắc Hàn vừa thanh toán xong quay lại đã chẳng thấy cô đâu, tầm mắt nhìn ra xa cô đã đi đến tiệm trang sức bên kia rồi. Âm thầm ai oán, đã chẳng còn là trẻ con nữa nhưng vẫn chẳng thể đứng yên được, hắn đôi lúc cảm thấy như mình đang dắt theo một đứa trẻ vậy.

Triều Khắc Hàn đuổi theo, một tay cầm hết những túi xách trên tay cô, tay còn lại nắm chặt tay cô. Ánh mắt nhìn qua khung cửa kính, phía bên trong trưng bày sợi dây chuyền màu bạc, mặt dây là hình bi ngạn hoa nở rộ..

Bi ngạn.. hoa khai diệp lạc..

- Sao không đợi anh? - Hắn nhẹ giọng trách.

- Em chỉ đi qua bên này một chút.

- Thích cái gì sao? - Giọng hắn dịu đi.

- Không có, chỉ nhìn một chút. Đi thôi - Cô kéo tay hắn đi.

Triều Khắc Hàn quay đầu lại nhìn, nhớ kỹ hình ảnh sợi dây chuyền vừa nhìn thấy.

...

Chạng vạng, xe chạy trên con đường quốc lộ, cây cối dọc hai bên đường lướt qua để lại trong đáy mắt cô những cái bóng nhòe màu.

Triều Khắc Hàn đem mũ xe hạ xuống, gió đêm vượt qua cửa kính, theo tốc độ của xe càng ngày càng mạnh, rít qua làn da trắng ngần để lại cho cô những cái lạnh run.

Màu tóc xám đã phai dần, theo từng trận gió cuốn ở trên vai cô bay lượn.

Triều Khắc Hàn chú tâm lái xe, mái tóc có chút rối, sơ mi chỉnh tề từ lúc nào đã tháo bỏ hai cúc.

Một tay hắn từ vô lăng đưa đến nắm lấy đôi tay đang đan chặt của cô; bàn tay hắn to vững vàng giữ trọn đôi tay nhỏ nhắn của cô.

- Lạnh sao? - Giọng hắn nhẹ, lại ấm áp.

Mộc Lạc Hi nghiêng đầu nhìn sang, hần vừa lúc quay qua, hai người bắt gặp ánh mắt nhau; miệng hần khẽ cong hiện lên nụ cười đầy mỉa mai hoặc, khiến đôi má cô đột nhiên ửng hồng.

- Ừm. Một chút. - Cô hơi luống cuống.

Triều Khắc Hàn ấn nút đóng mui, cô đột nhiên lên tiếng ngăn lại.

- Làm sao thế?

- Em lạnh mà.

- Không sao, cũng không lạnh lắm.

Triều Khắc Hàn biết cô thích ngồi xe mui trần, hần mua xe cũng chỉ vì cô thôi, nhưng nhìn cô chịu lạnh thì không đành lòng.

Hần thả chậm tốc độ, vươn tay ra sau cầm lấy áo khoát nằm trên ghế sắp rơi xuống đất, phủ lên người cô.

Mộc Lạc Hi nhìn hành động của hần, im lặng không đáp, cúi đầu tự mình cười, lòng ấm áp như dòng nước mùa xuân.

Vượt khỏi quốc lộ, tiến vào khu dân cư mới, nơi này vừa ồn ào lại còn náo nhiệt.

Chạy thêm một đoạn, đường phố vắng dần, Mộc Lạc Hi như tiến vào một thế giới khác, lạ lẫm lại quen thuộc..

Xe chạy chậm chậm trên đường để cô nhìn ngắm mọi thứ.

Đèn đường vàng rọi lên hàng cây phong.

Cô dường như nhìn thấy hình ảnh chính mình sáu năm trước đứng dưới gốc cây phong hét lớn lời hứa đợi chờ.

Cô còn thấy hai đứa nhóc tranh nhau một cây kẹo trên đường rải đầy lá phong.

Thấy chàng trai công cô gái trên lưng, kết thúc chiến tranh lạnh với nhau dưới tán cây phong rộng lớn.

Hần vẫn luôn quan sát cô, thấy cô thờ thẩn nhìn hàng cây bên đường cũng biết cô đang nghĩ đến gì.

Một tòa biệt thự to lớn hiện lên trước mắt, cánh cổng sắt màu bạc dưới ánh đèn vàng toát lên cảm giác sang trọng cùng uy nghiêm.

Vườn trước trồng những loài hoa kiêu dáng cô chưa từng thấy qua, màu sắc đẹp khác nhau nhưng vô cùng hài hòa.

Vườn hoa rẽ một lối đi, dẫn đến cửa chính biệt thự, bên cạnh là hầm đỗ xe, hần chạy xe vào hầm. Dẫn theo cô vào nhà, cô nhìn xung quanh vẫn chưa hết kinh ngạc chỉ biết đi theo hần.

- Đây là nhà của chúng ta.

Hần đứng trước biệt thự, vị trí vừa vặn có thể nhìn thấy cả căn nhà.

- Thật đẹp. - Cô thốt lên.

Biệt thự bên trong toàn bộ dùng màu trắng làm chủ đạo, nội thất được thiết kế từ gỗ và thủy tinh.

Kiểu dáng phương Tây kết hợp ánh sáng vàng, cảm giác sang trọng lại ấm áp.

Đây là nhà.

Nhà của đôi ta.

Nơi chúng ta sẽ cùng nhau sống đến hết đời..

Mộc Lạc Hi nhìn một vòng, hồi phục tâm tình, bắt đầu giống như một đứa nhỏ phát hiện đồ chơi mới chạy khắp nơi nhìn ngắm, lại còn thích thú chia sẻ cùng hần.

Triều Khắc Hàn nhìn cô cười, khoảnh khắc này hần chờ đợi lâu rồi; ngay từ lần đầu gặp lại cô trong nhà hàng, hần đã cho thiết kế và xây dựng nơi này.

Từ hôm nay sẽ có người mỗi ngày chờ hần từ công ty trở về, nấu cho hần những bữa ăn đầy ắp tình cảm.

- Oa.. cầu thang đá cẩm thạch thực đẹp nha.

Giọng cô từ trên cầu thang vọng lại, cô nghịch ngợm chạy lên lầu, không ngừng gọi hần.

- Khắc Hàn, lên đây đi. Trong đây thật đẹp. - Cô bật đèn phòng lên.

Phòng ngủ chính rộng lớn dùng tông màu nhẹ làm chủ đạo, đem đến cảm giác thoải mái cho thị giác, yên bình cho tâm hồn.

Đồ gia dụng lúc này mua đã được gửi đến, hơn nữa còn sắp xếp vô cùng trật tự.

Sàn nhà cẩm thạch trắng, giữa phòng là chiếc giường lớn, hai bên tủ đầu giường trưng hai chiếc đèn bàn màu cà phê.

Bên ngoài ban công để hai chiếc ghế gỗ cùng chiếc bàn tròn, rèm cửa lụa trắng phấp phới trong gió.

Mộc Lạc Hi thích thú chạy vào phòng tắm, trong này có bồn tắm lớn, lại có ánh sáng vàng quen thuộc.

Cô trở ra đến mở cửa tủ quần áo, chiếc tủ rộng vô cùng, bên trong đã treo lên những chiếc áo sơ mi của hấn, gọn gàng ngăn nắp. Một bên còn treo cả quần áo của cô, toàn bộ đều là mới, hơn nữa còn đúng với sở thích của cô.

Tất cả mọi thứ ngay ngắn ở một chỗ, bố trí toàn căn phòng cô đều rất thích.

Mộc Lạc Hi thích thú nhảy lên giường, vui vẻ híp mắt cười, ở trên giường lăn qua lăn lại mấy vòng.

Triều Khắc Hàn đứng lúc mở cửa vào, đứng ở cửa nhìn cô đang nghịch phá, khẽ nhếch môi, ho khan vài tiếng.

Cô ngồi dậy nhìn hấn tay xách theo từng túi đồ to nhỏ, lập tức đi lại cầm giúp hấn.

- Em xếp chúng vào đi.

- Ừ, em đem những cái này vào phòng tắm.

Cô lấy những món đồ đôi vào phòng tắm xếp gọn gàng.

Mọi thứ đâu vào đấy, cô thỏa mãn cười, quay lại nhìn hấn vẫn luôn dựa lưng ở cửa.

- Xong.

- Khuya rồi, tối nay cứ ở lại đây đi, anh đã nói với mẹ rồi. Tắm đi rồi ngủ, em mệt rồi.

Hấn đi ra ngoài, mở tủ giúp cô tìm quần áo, đột nhiên ngăn người ra, trở vào đứng nhìn cô một lúc.

- Sao thế? - Cô nhìn hấn từ trong gương.

- Lạc Hi, không có đồ ngủ. - Hấn bình thản nói.

- Há? - Cô giật mình quay lại.

- Hình như mua thiếu rồi. - Hấn nhún vai.

Đầu cô hiện lên vài đường hắc tuyến, làm sao bây giờ?

Mộc Lạc Hi thờ dãi, tự mình ra mở tủ tìm quần áo, chẳng có gì thoải mái mặc để ngủ được. Ánh mắt cô dò lên, cầm lấy áo sơ mi của hấn; cứ thế đi, mặc tạm vậy.

Triều Khắc Hàn thấy cô cầm áo mình thì khó hiểu nhún mày.

- Làm gì thế?

- Mặc.

Cô nói đúng một chữ, đi vào phòng tắm đóng sầm cửa lại.

Triều Khắc Hàn đứng nhìn cánh cửa khép chặt, khóe môi gợi lên nụ cười, tự mình đến ngồi trên giường chờ.

Không lâu sau, Mộc Lạc Hi mặc áo sơ mi của hấn bước ra.

Hơi nước còn đọng trên tóc, hơi ẩm khiến làn da cô phỉm hồng, cơ thể nhỏ nhắn được bao bọc trong sơ mi của hấn.

Đôi mắt nâu linh hoạt chuyển động, long lanh mọng nước, vì cô cười mà cong thành vầng trăng khuyết.

Áo của hấn rất lớn, khoát trên người cô càng khiến cô thêm nhỏ bé, áo chỉ dài đến đùi, lộ rõ đôi chân trắng ngần.

Cần cổ trắng nổi lộ ra khỏi cổ áo, cũng che không được xương quai xanh mỏng manh nhô lên.

Mộc Lạc Hi leo lên giường nằm xuống, giống như không nhìn thấy ánh mắt hấn, thản nhiên nhìn hấn nói.

- Nhìn em cái gì? Đi tắm đi.

Hấn cười, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Triều Khắc Hàn trở ra đã thấy cô gái nhỏ cuộn tròn trong chăn thiếp đi rồi. Hắn đến nằm cạnh cô, kéo chăn đắp lại cho hai người cẩn thận, vòng tay qua người kéo cô lại gần mình, ôm chặt.

Hương thơm nhẹ nhàng từ trên người cô vờn quanh cánh mũi hắn, cô như chú mèo con cuộn tròn trong lòng hắn rất ngoan ngoãn. Hắn hôn nhẹ lên vầng trán tròn bóng, cúi xuống bên tai cô thì thầm:

- Ngủ ngon, mèo con nghịch ngợm.

Ánh sáng ban mai chiếu lên chiếc giường màu trắng, hiện rõ bóng hình hai người đang ôm nhau ngủ say.

Mộc Lạc Hi cựa mình, hàng lông mi khẽ động, đôi mắt nhẹ nhàng mở ra.

Cô tỉnh dậy, phát hiện mình bị khóa trong vòng tay hắn, mà hắn vẫn còn ngủ rất say..

Không muốn đánh thức hắn, cô xoay người lại, ở khoảng cách thật gần quan sát khuôn mặt hắn, lâu lắm rồi.. cô không nhìn hắn kĩ như thế.

Mái tóc nâu có chút rối, gương mặt vẫn hoàn hảo không tỳ vết như ngày nào, ngũ quan như được điêu khắc mà thành. Mấy kiếm kiêu hãnh nay đã thả lỏng hoàn toàn; đôi mắt vốn lạnh đậm giấu dưới lớp mi dày, sống mũi cao thẳng, bạc môi một đường cong nhẹ.

Hình như hắn đang có một giấc mơ đẹp..

Mộc Lạc Hi đưa tay, vuốt ve từ chân mày hắn, nhẹ nhàng đến đôi môi khép chặt. Cô nhích người lên, hạ xuống môi hắn một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Ánh mắt cô vẫn như cũ chưa rời khỏi môi hắn, đột nhiên lòng lại có cảm giác vô cùng thích thú, cô khẽ nhếch môi đắc ý cười.

Cũng không có phát hiện người kia đã tỉnh..

Hắn nhìn cô chăm chú, một lúc sau mới lên tiếng:

- Ăn đậu hủ tính không trả tiền sao?

Cô giật mình, theo bản năng nhích người về sau, lập tức bị hắn ôm lại. Triều Khắc Hàn chỉ cần lật người, đã đem cô đè dưới thân.

- Em ăn đậu hủ của anh, anh là người thiệt thòi đó.

Hắn nhìn cô nói, giọng nói ấm áp dịu dàng, có chút dụ dỗ lại mỉa mai.

- Cái gì? Em không có.

Cô đẩy lồng ngực hắn, nghiêng đầu tránh đi ánh mắt gian như sói, khuôn mặt đã ửng hồng.

Trời ạ, hắn tỉnh lúc nào vậy, cư nhiên để hắn bắt gặp cô hôn trộm hắn, mặt mũi phải để đi đâu bây giờ.

- Còn chối?

Hắn nhướn mày, không đợi cô nói thêm câu nào, môi mỏng đã áp tới chính xác đặt lên đôi môi hồng hào như đoá hoa.

Mộc Lạc Hi chưa kịp kháng nghị hắn đã hôn, lời nói đến bên môi lại nuốt trở vào. Bàn tay vốn đang đẩy hắn lại vòng lên cổ đem khoảng cách hai người kéo gần thêm chút nữa.

Hắn hôn cô từ dịu dàng đến quyến luyến, giống như thuốc phiện đọng đến liền không muốn rời đi.

Mộc Lạc Hi bị hôn đến linh hồn cũng muốn bay mất, hắn mới lưu luyến buông ra. Cô gấp lại không khí, gấp gấp hít lấy, đôi môi hồng đào khẽ mở, ánh mắt long lanh chứa nước, gò má đã phồng hồng.

Triều Khắc Hàn nhìn, khó nhọc nuốt một ngụm khí, nhìn môi cô hé mở, hắn lần nữa cúi xuống nhanh chóng tiến công.

Mộc Lạc Hi cảm thấy tim mình nhảy lên, từng nhịp từng nhịp như muốn xông ra ngoài. Mùi hương đặc trưng của riêng hắn nhẹ nhàng bao quanh người cô, cùng hương thơm của cô hòa quyện làm một..

Hắn càng hôn càng trở nên mạnh mẽ, không thể dứt ra, bàn tay đang giữ eo cô càng siết chặt.

Triều Khắc Hàn yêu cô.

Hắn yêu người con gái này.

Yêu say đắm, yêu điên cuồng.

Yêu không sợ đau, yêu không màng hận.

Hắn nghĩ cả đời này, nhất định phải gắn liền với cô.. nếu không, hắn sẽ không sống nổi.

Mất đi cô, là điều hắn lo sợ nhất.

Bởi vì.. đã từng mất đi mới biết trân trọng.

Khoảng thời gian nhìn cô bên cạnh người khác, hấn thống hận chính mình đã không kiên cường hơn, không sớm đến tìm cô; hấn oán trách chính mình đã không thể bảo vệ cô, lại còn thương tổn đến cô.

Nhưng từ nay sẽ không thể nữa..

Hấn vĩnh viễn đều bên cạnh cô, cùng cô đi hết đoạn đường phía trước.

Yêu đến khi không còn hơi thở.

Yêu đến phút cuối của cuộc đời.

Mộc Lạc Hi bắt đầu choáng váng, hấn vẫn chưa chịu buông cô ra, cô cảm giác mình như sắp không thở được nữa. Cô rút tay về, ở trên ngực hấn đầm nhẹ, dường như hấn mới hoàn hồn, rời khỏi môi cô.

Triều Khắc Hấn đặt tay lên môi cô khẽ vuốt, yêu thương hôn nhẹ lên má cô, lật người nằm xuống ôm cô vào lòng, đầu vùi vào gáy cô hít thở mùi hương nhẹ nhàng.

Mộc Lạc Hi một bộ dáng hờn dỗi lờm hờm, giọng nói dịu dàng như nước:

- Em chỉ hôn anh một cái, anh hôn em đến phát đau.

Triều Khắc Hấn nhìn đáng vẻ cô làm nũng, sùng nịnh nheo nheo mũi cô.

- Là em làm anh mất không chế.

- Anh thì cái gì chẳng nói được. - Cô bĩu môi.

- Dậy, xuống ăn sáng - Hấn cười.

Mộc Lạc Hi ngồi dậy, đưa tay vuốt lại tóc rối, áo sơ mi mặc trên người đã nhăn nhúm, bộ dáng có chút buông thả.

- Em muốn ăn gì? - Hấn nhẹ vuốt lưng cô.

- Hay là.. anh nấu đi? - Cô quay lại, vẻ mặt vui vẻ sát tới gần hấn.

- Rửa mặt. - Hấn ngồi dậy xoa đầu cô.

Cô bước xuống giường, lười biếng đi vào nhà vệ sinh, hấn cũng theo đó đi vào.

Hai người đứng trước gương, cùng nhau đánh răng, hạnh phúc nhìn nhau trong gương, vui vẻ cười trong khi bọt kem đầy cả khuôn miệng.

Dường như ở bên hấn, tính cách trẻ con của cô lại quay về, tổng đốc lạnh lùng xa cách đã không còn.

Cô vừa rửa mặt vừa lén lút ngược nhìn hấn; hấn đang cạo râu, khóe mắt liếc thấy bộ dáng như mèo con vụng trộm của cô cũng theo bản năng nhìn xuống cô.

Cô rửa mặt xong, đột nhiên phì cười, giành lấy dao cạo trong tay hấn, tỉ mỉ giúp hấn cạo đi những sợi râu vừa mọc.

Hấn khóe môi giật giật, giống như đang nhịn cười, khiến cô nhàu mày, vỗ vai hấn.

- Đừng có cười.

- Được được, anh không cười. - Hấn hít một hơi.

Mộc Lạc Hi vô cùng chăm chú, như đang nghiên cứu một trận bão, cẩn thận, ôn nhu.

- Xong. - Cô hài lòng gật đầu.

- Cảm ơn bà xã. - Hấn hôn lên má cô.

Mộc Lạc Hi chỉ nhưong mày nhìn hấn, thật ra cảm thấy rất ngọt ngào.

- Anh làm cho em bữa sáng. Thay đồ rồi xuống lầu. - Hấn dặn dò.

Mộc Lạc Hi thay một chiếc đầm trắng, đứng trước gương nhìn ngắm bản thân. Khuôn mặt không cần dụng đến mỹ phẩm vẫn hồng hào xinh đẹp, đôi mắt nâu vẫn luôn là biết cách mê hoặc lòng người như thế.

Cô trong chiếc đầm trắng, giống như thiên sứ lạc xuống trần gian; thanh cao, xa cách, không nhiễm một hạt bụi trần.

Trong bếp, một người đàn ông đang chăm chú nấu cho người mình yêu một bữa sáng.

Mộc Lạc Hi đứng ngoài bếp nhìn vào, nhìn người đàn ông của mình trong bộ đồ thể thao nấu ăn cho mình, dù là có chút không hợp nhưng cô vẫn thấy hắn rất quyến rũ.

Cô vốn không biết hắn có thể nấu ăn, lúc này cô chỉ thuận miệng nói như thế, không ngờ hắn thật sự đích thân xuống bếp nấu cho cô.

Cô bước tới cạnh hắn, nhìn một lượt bàn bếp.

- Nấu gì thế? Cần em giúp gì không?

- Ra ngoài ngồi đi.

Cô ngồi vào bàn, chống cằm nhìn bóng lưng cao lớn của hắn bận rộn trong bếp.

Một lúc sau, mùi thơm của trứng bách thảo bay khắp mọi góc ngách trong phòng ăn.

Cô nhắm mắt hít một hơi sâu, mùi hành và gừng xộc vào mũi, mở mắt ra đã nhìn thấy tô cháo đặt trước mặt.

- Thơm quá. Anh biết nấu ăn từ lúc nào thế? - Cô hỏi lên nghi vấn của mình.

- Lúc sang Mỹ, không muốn bị quấy rầy nên thường anh đều tự nấu.

- Lúc anh bên Mỹ sao? Đã có người trước thử tay nghề của anh rồi sao?

Triều Khắc Hàn ngược nhìn cô.

- Ừ.

Mộc Lạc Hi không nói thêm gì nữa, cúi đầu ăn cả muỗng cháo lớn, lại không cẩn thận bị phỏng lưỡi. Cô buông muỗng, tìm nước rồi uống một ngụm lớn, cảm giác lưỡi mình bỏng rát.

- Cẩn thận chứ. - Hắn lấy đá bỏ vào ly, ngồi xuống cạnh cô.

Cô không nói gì, tiếp tục ăn.

- En là người đầu tiên đấy. - Hắn đột nhiên nói.

- Há? - Cô quay đầu nhìn hắn.

- Em là người đầu tiên ăn món ăn anh nấu đấy. - Hắn nghĩ, cô lại nhớ đến Doãn Khiết Nhi rồi.

- Vậy à. - Cô đáp qua loa.

- Cũng sẽ là người cuối cùng, cả đời này anh cũng chỉ nấu cho mỗi mình em. - Hắn bỏ sung, giúp cô vén tóc lên.

Mộc Lạc Hi rút cuộc cũng cười, ai bảo cô đa nghi đa sầu, khi không tự mình ôm một bình dấm chua.

- Mùi vị thế nào? - Hắn hỏi.

- Ngon lắm. Anh cũng mau ăn đi, nguội cả bây giờ.

Hai người ăn sáng xong, họ chọn lười biếng bắt đầu sản sinh, cùng nảy ra một ý định trốn việc.

Hai người gọi điện cho trợ lý, không nói hai lời giao việc xong liền lập tức cúp máy.

Một vị thư ký thì ai oán tổng tài trốn việc khiến mình không thể có thời gian bên cạnh ai kia.

Một vị thư ký thì bị người ta làm mặt lạnh cả ngày vì vốn có thời gian hẹn hò, bây giờ lại thành hư không.

Trời ạ, chẳng biết kiếp trước đã gây phải tội ác gì để kiếp này làm thư ký của hai con người lười biếng này...

...

Hai người ngồi trên sofa phòng khách, hắn an nhàn đọc sách kinh doanh, cô nằm trên đùi hắn nghiền ngẫm cuốn ngôn tình mới mua.

- Khắc Hàn. - Cô buông sách, ngược đầu lên nhìn hắn.

- Thế nào? - Hắn nghịch tai cô, mắt vẫn nhìn vào sách.

Đợi một lát không nghe tiếng trả lời, hắn mới nhìn qua, thấy cô đã ngồi dậy, ánh mắt hoang mang dường như đang phân vân không biết nên nói hay không.

- Sao thế? - Hấn không hiểu hỏi.

- Khắc Hàn, lời anh nói hôm qua là thật sao?

- Lời nào? - Hấn đã nói gì?

- Anh nói sau này chúng ta kết hôn rồi, anh sẽ không chịu được em suốt ngày bên tai anh lái nhái, anh sẽ bị em cắn nhằn đến điên mất. Là thật sao? - Ánh mắt cô đờm buồn.

Triều Khắc Hàn đột nhiên hiểu ra, để sách xuống, vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh mình, giọng nói ôn nhu nói:

- Lại đây.

Cô ngoan ngoãn ngồi lại gần, hấn một cái liền ôm chặt cô trong lòng.

Ngày xưa khi còn ngây thơ, ở cạnh hấn vẫn vô âu vô lo; bây giờ trưởng thành rồi, trải qua nhiều chuyện, lại càng trở nên đa nghi hơn. Lúc này cô bên cạnh hấn vẫn luôn có cảm giác không tự tin, bởi vì hấn bây giờ quá xuất sắc, mà con gái hơn cô lại có quá nhiều..

Vì vậy một câu nói của hấn dù là nói đùa hay chỉ thuận miệng nói ra cũng sẽ khiến cô suy nghĩ rất lâu.

- Em đó, từ khi nào nghĩ nhiều như thế? - Hấn gõ vào đầu cô. - Anh chỉ nói đùa thôi.

Thấy cô im lặng không đáp, vẻ lo sợ trong mắt cô hấn nhìn thấy, khẽ thở dài, xoay người cô lại.

- Em muốn làm gì cũng được, quậy phá, nghịch ngợm, mọi thứ đều có anh dung túng cho em. Dù cho em lái nhái, dù cho em cắn nhằn, anh vẫn sẽ không than vãn lắng nghe. Chỉ cần em mãi ở bên cạnh anh, em muốn gì anh đều có thể cho em. Chiều chuộng, yêu thương và bảo vệ em là việc anh nguyện ý dùng cả đời để làm, bởi vì anh yêu em.

Mộc Lạc Hi ngược lên nhìn hấn, tuy rằng nổi lo lắng đã vơi đi một chút nhưng vẫn hỏi lại.

- Anh sẽ không chê em phiền chứ?

- Sao có thể?

Một tay hấn nắm tay cô, tay còn lại vén tóc cô ra sau tai.

- Anh sẽ không rời bỏ em đúng không? - Nổi hoang mang hiện lên trong đáy mắt.

- Vĩnh viễn đều bên cạnh em. - Khóe môi hấn gợn lên một đường cong hoàn mỹ.

- Ủ.

Mộc Lạc Hi chui vào vòng tay hấn, ở trong lòng hấn như chú mèo con dụi dụi mặt.

- Sao thế? - Hấn nâng cằm cô lên.

Cô lắc đầu, cười lộ hàm răng trắng, nói với hấn.

- Trưa nay chúng ta cùng nhau nấu cơm đi.

Triều Khắc Hàn không khó nhận ra mắt cô đã phủ một tầng hơi nước, vì không muốn hấn lo lắng mà cô không chia sẻ cùng hấn, điều này còn khiến hấn đau lòng gấp đôi..

- Ủ, đi siêu thị.

Hấn yêu thương hôn nhẹ lên môi cô, ngón tay lướt qua mắt cô, đau lòng vuốt nhẹ.

- Mèo nhỏ mít ướt.

- Ai mít ướt chứ? - Cô lập tức xù cả lông lên phản kháng hấn.

- Ở đây còn ai ngoài em nữa?

- Không chấp anh. - Cô xoay người đi.

- Được rồi, đừng giận dỗi nữa, đi mua đồ.

Hấn vì biểu hiện của cô mà cười, nắm tay cô ra khỏi nhà.

Triều Khắc Hàn đẩy xe đẩy đi theo sau cô, nhìn cô gái trước mặt chăm chú lựa từng món đồ.

- Anh thích sốt tương hay sốt cà? - Cô quay lại hỏi hấn.

- Em chọn đi.
- Vậy sốt cà. - Cô bỏ đồ vào xe.

Mộc Lạc Hi đi phía trước hần đẩy xe theo sát phía sau.

Xung quanh đưa tới rất nhiều ánh mắt, ngưỡng mộ cả ghen tị.

Một đôi nam nữ tình nồng ý mật như thế lại còn xứng đôi đến vậy, càng khiến người ta hâm mộ ngấm mãi không thôi.

Đối với ánh mắt của mọi người, họ đã sớm đối diện quen, cũng chẳng lấy làm bất ngờ hay khó chịu, tiếp tục mua đồ của mình.

Rời khỏi siêu thị trở về, túi to túi nhỏ xách vào nhà.

Hai người ở trong bếp, một người chuẩn bị, một người nấu, khung cảnh hài hòa tuyệt đối.

Đôi lúc tiếng cười giòn tan còn vang lên, những câu đùa giỡn truyền khắp một góc bếp.

Cuộc sống bên cạnh người ta yêu thương luôn luôn là bình yên như vậy..

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Phiên ngoại 2 - Ảnh cưới

Hai tháng sau.

Hai người đến tiệm váy cưới, sau một hồi chờ đợi, chiếc váy cưới được ba người nhân viên cẩn thận đưa đến trước chỗ hai người đang ngồi.

Mộc Lạc Hi ngước lên, trước độ đẹp của bộ váy hoàn toàn cảm lạnh.. Cô nhớ trong bản vẽ nó không đẹp đến như vậy.

Đó là một chiếc váy trễ vai, chân váy phía sau kéo dài một đoạn trên đất, đẹp hơn cả những chiếc đầm công chúa trong cổ tích.

- Đẹp quá. - Cô ngẩn ngơ thốt lên hai chữ.

- Vào trong thử xem - Triều Khắc Hàn nói với cô.

Mộc Lạc Hi bước vào một lúc lâu sau mới trở ra.

Chiếc váy không hề nặng như ấn tượng đầu khi nhìn thấy, chất liệu vải mềm mượt vô cùng thoải mái, Mộc Lạc Hi lần đầu mặc lên đã rất thích rồi.

- Như thế nào? - Thấy hần nhìn mình không chớp mắt, cô sốt ruột hỏi.

Triều Khắc Hàn đứng lên, bước đến trước mặt cô, vén những sợi tóc mai ra sau tai cô.

- Cô dâu của anh thật xinh đẹp.

Mộc Lạc Hi nghe hần nói, khuôn mặt liền ửng hồng một mảnh, ngượng ngùng cười.

- Anh đi thử lễ phục của mình đi. - Cô tiến lại gần hần.

Triều Khắc Hàn gật đầu, nghe nói trang phục chú rể cũng đã làm xong rồi.

Mộc Lạc Hi ngồi trên ghế đợi hần, trên người là bộ váy cô dâu trắng như tuyết, độ cong trên môi vẫn chưa giảm xuống.

Cảm giác hạnh phúc lan tràn trong tim.

Triều Khắc Hàn bước ra, đi đến trước mặt cô, yêu nghiệt nở nụ cười.

Mộc Lạc Hi hoảng hốt đứng dậy, nhìn thấy hần trong bộ tây trang màu trắng, tim cô đập nhanh liên hồi.

Hần thật đẹp, trông vừa ôn nhu lại uy nghiêm, giống như bạch mã hoàng tử vậy.

Mộc Lạc Hi đứng dậy, đi đến cầm chiếc cà vạt màu trắng cẩn thận giúp hần thắt lên. Cô thành thực như đã quen với việc này lâu rồi, bàn tay khéo léo nhanh chóng hoàn thành, kẹp lên chiếc kẹp cà vạt bằng bạc.

- Hoàng tử của em thực soái nha.

Cô cười ngọt ngào, sửa lại cổ áo chưa vào nếp, ngấn đầu nhìn hấn, ánh mắt tràn ngập đều là hạnh phúc.

Hai người nhìn ngắm một lúc, xác định không có chỗ nào cần sửa, mới thay lễ phục ra để trợ lý gói lại.

- Đi thôi, về chuẩn bị. Ngày mai chúng ta chụp ảnh cưới. - Hấn ôm lấy eo cô.

- Anh đã sắp xếp xong? - Cô ngược lên.

- Ừ, em chỉ cần đi theo anh.

- Nhiều lúc em nghĩ, bà Triều như em có phải quá nhân rồi rồi không? - Cô trêu chọc.

- Em chê mình rảnh rồi sao? Anh có việc cho em làm đây.

Hấn không nói hai lời ôm cô ra xe.

- Này, anh muốn làm gì.. - Cô phản kháng nhưng giọng nói tràn ngập sự vui vẻ.

Tiếng nói cười vang khắp bãi đỗ, hai người vui vẻ quay trở về nhà.

Tối đến, hai người đứng trên ban công phòng mình, nhìn nhau và cùng trò chuyện một chút.. Làm những việc tuy đơn giản nhưng lại hạnh phúc ngập tràn.

Từ ban công nhìn xuống là con đường ngăn cách giữa hai nhà, bởi vì không ai chăm sóc và ít gặp ánh sáng đã mọc đầy cỏ dại..

Những câu chuyện nối tiếp nhau không chủ đề, cuộc sống đến.. thật bình yên.

- Khuya rồi, vào ngủ đi. Ngày mai phải dậy sớm đó. - Hấn chủ động dừng cuộc nói chuyện.

- Ừ em vào đây. - Cô vờn vai.

- Mèo nhỏ ngủ ngon.. - Hấn cười yêu chiều.

Cô quay lưng đi vào phòng, lưu lại câu chúc..

- Ngủ ngon.

Triều Khắc Hấn đợi cho đến khi Bóng dáng cô khuất sau cửa, rèm lụa tím được buông xuống, mới quay lưng trở về phòng mình.

...

Ngày chụp ảnh của hai người là một ngày đẹp trời, khi ánh mặt trời chiếu rọi khắp sân Mộc Lạc Hi đã chuẩn bị xong xuôi nhà.

Cô nói với hấn, muốn chụp một bộ ảnh bình dị, muốn gọi lại những kỉ niệm của hai người, muốn lưu chúng lại trong những tấm ảnh..

Triều Khắc Hấn cung chiều cô vô biên, vậy thì làm sao từ chối mong muốn của cô được đây?

Hấn gọi nhiếp ảnh gia đến nhà, cả thợ trang điểm đến giúp đỡ cho hai người.

Từ rất sớm Mộc Lạc Hi đã bị bà Mộc gọi dậy, phải ngồi yên một chỗ làm tượng cho thợ trang điểm. Chính người này đã hứa với hấn, nhất định sẽ biến cô trở thành cô dâu xinh đẹp nhất.

Địa điểm chụp hình đầu tiên là ở chính hai ngôi nhà mà họ đã cùng nhau lớn lên.

Triều Khắc Hấn mặc áo thun cùng quần short, vứt bỏ vẻ lạnh lùng, giống như cậu bé ngày xưa.. rất thích cười.

Hấn đứng cạnh dây hoa màu tím mà ngày xưa họ hay ngồi đó đùa nghịch, hướng mắt về phía cửa nhà bên này, trông ngóng một bóng hình.

Từ lúc này, nhiếp ảnh gia đã bắt đầu bấm máy, lưu lại tất cả những hoạt động không hề nằm trong kế hoạch; lưu lại những khoảnh khắc tự nhiên nhất của hai người.

Mộc Lạc Hi mặc một bộ đầm đơn giản, màu sắc nhẹ nhàng, giống như trở về làm cô bé ngày đó.. ngây thơ, nghịch ngợm.

Cô đẩy cửa bước ra ngoài, việc đầu tiên cô làm khi nhìn thấy hấn bánh bao đứng đằng kia là nở nụ cười ngọt ngào..

Khóm hoa màu tím mà họ từng ngồi cạnh đùa nghịch, nơi mà hấn cài chiếc bông màu tím lên mái tóc đen mượt mà của cô; hình ảnh cũ một lần nữa quay về.

Triều Khắc Hấn nắm tay cô đi dọc trên con đường quen thuộc, hai người trò chuyện vô tư giống như lạc vào thế giới của riêng mình, nơi mà họ chỉ nhìn thấy nhau.

Máy ảnh vẫn tiếp tục nhấp lên, nhiếp ảnh gia vô cùng hài lòng với biểu hiện của họ, trong lòng thầm tiếc vì họ không đi theo con đường nghệ thuật.

Triều Khắc Hấn đi nhanh hơn đột nhiên dừng lại, khiến cô đâm sầm vào lưng hấn.

- Ui..

Cô đưa tay vuốt vuốt tóc, mày đẹp khê nhú.

Triều Khắc Hàn quay đầu lại mỉm cười nhìn cô, đương lúc cô còn chưa hiểu gì, hần đã cúi xuống đặt một nụ hôn lên má cô. Khoảnh khắc đó được ghi lại. Triều Khắc Hàn và Mộc Lạc Hi đứng ngay dưới tán lá phong, người con trai chấp tay sau lưng cúi người hôn cô gái trong khi cô ngạc nhiên mờ to mắt.

Có khoảng khắc hai người dựa dưới gốc cây phong, Mộc Lạc Hi thâm tình nhìn về mặt đang yên bình nhắm mắt của hần.

Có khoảnh khắc Triều Khắc Hàn cồng cô trên lưng, Mộc Lạc Hi vô âu trên lưng hần đùa nghịch; hần có một bờ vai rộng, có thể giúp cô che mưa chắn gió.

Có khoảnh khắc Triều Khắc Hàn ôm cô trong lòng, Mộc Lạc Hi như chú mèo nhỏ, ở trong ngực hần hít hà hương thơm thuộc về riêng hần; hần có một lồng ngực rắn chắc, khiến cô hoàn toàn lọt thỏm trong đó.

Có khoảnh khắc Mộc Lạc Hi nhón chân giúp hần lấy xuống lá phong rơi trên tóc.

Ở mọi góc ngách khi còn nhỏ họ từng đi qua.. mỗi một nơi là một kỉ niệm, họ có thể nhớ rõ không thiếu chi tiết nào.

Hai người trở về ngôi nhà của mình, chụp một bộ ảnh sinh hoạt hằng ngày như những đôi vợ chồng mới cưới.

Có tấm ảnh lúc hai người đứng dưới bếp, bóng lưng một thấp một cao, truyền tay nhau dụng cụ làm bếp; Mộc Lạc Hi trượt tay đổ quá nhiều muối vào canh, Triều Khắc Hàn còn dùng muống gỗ vào đầu cô.

Có tấm ảnh lúc hai người làm tôm lăn bột, Mộc Lạc Hi nghịch ngợm quệt bột lên mặt hần. Triều Khắc Hàn đề nghị chơi trò chơi, họ oẳn tù xì.. và cứ thế kết thúc với cảnh hai gương mặt đẹp đều dính đầy bột trắng.

Có tấm ảnh lúc hai người ngồi trên sofa xem ti vi, Mộc Lạc Hi nằm trên đùi hần, tay hần đặt trên đầu cô vuốt nhẹ mái tóc đen..

Còn có ảnh lúc Mộc Lạc Hi chìm trong giấc ngủ, Triều Khắc Hàn nằm bên cạnh chăm chú nhìn cô.

Họ đã chụp ảnh ở công viên giải trí ngày trước từng cùng nhau đi qua.

Ngày hôm sau, buổi chụp ảnh vẫn được tiếp tục.

Hần diện quần short cùng sơ mi trắng, cô mặc chiếc đầm dài nhẹ nhàng; hai người ở cạnh bờ biển đi dạo.

Hần hỏi cô:

- Lạc Hi, em có thích biển không?

Cô đáp:

- Đương nhiên.. ngắm mặt trời mọc ở biển rất đẹp, nghe tiếng sóng biển đổ vào bờ rất thích. Ở biển, rất yên bình, giống như lúc em ở cạnh anh.

Triều Khắc Hàn cười, nhấc bổng cô lên xoay vài vòng, khiến cô thích thú cười híp mắt.

- Anh không thích ngắm mặt trời mọc, anh chỉ thích ngắm em. Biển có bầu trời và anh có em. - Hần hôn lên môi cô.

Ở khu nghỉ mát nơi hai người ở, ngoài đại sảnh có một chiếc dương cầm đỏ.

Mộc Lạc Hi khi vừa nhìn thấy đã vô cùng thích, nói với hần rằng cô muốn chụp hình ở đây.

Triều Khắc Hàn theo ý cô, hai người đã chụp rất nhiều hình bên chiếc đàn đó.

Mộc Lạc Hi đã đàn cho hần một bài, một bài dành riêng cho hần, cô đã viết nó, vào những ngày chờ đợi..

Hần dựa bên đàn, nhìn xuống cô đang chăm chú đàn từng giai điệu cho mình, khóe môi treo nụ cười thỏa mãn.

Triều Khắc Hàn biết một chút về dương cầm, có thể ngồi cạnh cô đàn một vài điệu nhỏ; hai người cùng nhau chơi dương cầm đôi, hình ảnh dường như vô cùng.

Gương mặt Mộc Lạc Hi lúc chìm vào khúc nhạc rất đẹp.. xuất hiện như một thiên thần. Màu đỏ của đàn, chói lóa như máu, thêm vào nét quyến rũ của cô càng thần bí huyền ảo.

Tiếng đàn của cô, nhan sắc của cô; khi kết hợp lại vô tình khiến người ta đắm chìm.

Điệu nhạc hạnh phúc bị thương, lẫn cả niềm vui và khổ đau.. dường như đem ta kéo vào vòng xoáy ái tình..

Ngày thứ ba, họ vẫn tiếp tục đi khắp mọi nơi cho bộ ảnh cưới của mình.

Mộc Lạc Hi muốn một lần đến thử cánh đồng hoa Oải Hương, nhưng họ không cách nào đến thung lũng Y Lê với tình hình giao thông như thế, càng không thể đến Pháp trong thời gian gấp rút như vậy. Thế nên, cô đành từ bỏ ý định của mình.

Nhìn thấy cô thích những cánh đồng hoa như thế, hấn đã âm thầm chuẩn bị một chuyến du lịch đến Thượng Hải.

Triều Khắc Hàn đưa cô đến cánh đồng cỏ hồng. vào đúng mùa cỏ chuyển màu, quốc lộ Zhulu ngập tràn một màu hồng.

Mộc Lạc Hi vừa nhìn thấy quang cảnh đó đã cao hứng vô cùng, cô chưa từng thấy qua loài cỏ này. Chúng màu hồng, hơn nữa còn phát triển rất nhiều ở đây, trải dài như những đám mây bông bồng bênh.

Đến tận lúc này, hai người mới chụp hình với lễ phục của mình.

Mộc Lạc Hi không mặc váy cưới mà nhà thiết kế đã may cho cô, cô sẽ mặc nó vào lễ cưới của hai người. Cô chọn chiếc đầm cưới trắng tinh dài kéo đất, kiểu dáng đơn giản, họa tiết cũng không đặc biệt như chiếc váy kia.

Thay lễ phục xong, đã thấy hấn đứng chờ đằng kia.

Triều Khắc Hàn đợi cô đi đến trước mặt mình rồi xoay người cô lại, từ trong túi lấy ra hộp gì đó.

Mộc Lạc Hi cảm giác cổ mình lạnh lạnh, hấn đang đeo dây chuyền cho cô.

Hấn đeo xong, tự mình bước đến trước mặt cô, hài lòng nhìn sợi dây chuyền lấp lánh trên cổ cô.

- Thích không?

Mộc Lạc Hi nhìn xuống, một sợi dây chuyền bạc, mặt dây là hình Bì Ngạn hoa.. duy nhất khác một điểm, Bì Ngạn này.. có cả hoa lẫn lá.

Hoa Bì Ngạn không phải thấy hoa không thấy lá sao?. Làm sao hấn có thể tìm được mặt dây chuyền đặc biệt như vậy?

- Em thích Bì Ngạn hoa, nhưng loài hoa này là biểu tượng của tình yêu nhưng nhớ, rất thương tâm. Bởi vì tình yêu của chúng ta rất mỹ mãn, nên anh đã chính tay làm nó.

Hấn nhìn thấy cô ngẩn ngơ, lên tiếng nói.

- Anh tự tay làm? - Cô ngạc nhiên.

Hấn gật đầu.

- Em là hoa, anh là lá. Anh sẽ giống như đóa hoa này, bao bọc lấy em, bảo vệ em.

- Anh không biết về truyền thuyết của Bì Ngạn sao? - Cô nửa đùa nửa thật.

- Anh biết, bởi vì em thích nên anh đều tìm hiểu rất kĩ. Nhưng anh thích thay đổi nó, thì làm sao?

"..."

Triều Khắc Hàn cười.

- Đi thôi, chụp ảnh.

Váy cưới của cô có chút vướng víu, bởi vì nó quá dài nên lúc họ xuống đồng cỏ gặp chút khó khăn.

Triều Khắc Hàn giúp cô nâng váy lên, vẫn luôn nắm chặt tay cô, hấn lo lắng cô sẽ vấp ngã.

Mộc Lạc Hi mang đôi cao gót màu trắng, mặc dù đến bảy phân nhưng cô chỉ đứng đến ngực của hấn, một cái khoát tay hấn đã có thể ôm trọn cô trong lòng.

Dưới chân họ là đồng cỏ hồng, phía sau họ là bầu trời xanh, giống như họ đang đứng trên mây, phiêu du trong thế giới của riêng mình.

Hấn ôm eo cô, một tay giữ lấy gáy, hai người nhìn nhau trong phút chốc, Mộc Lạc Hi giữ lấy vạt áo hấn, một tay chủ động đặt lên má hấn.

Họ hôn.

Một đôi nam nữ diện y phục trắng muốt, đứng trên đồng cỏ toàn một màu hồng. Cỏ hồng lay lay dưới gió, không khí thoang thoang hương thơm, đẹp như tiên cảnh, ảo như mơ. Đó là tấm ảnh đẹp nhất, họ chọn nó làm ảnh cưới chính.

Sau hai tuần, họ trở về Bắc Kinh.

Vừa về đến nhà, Mộc Lạc Hi liền nhào đến nằm trên sofa, hành lý cũng không thèm xách.

Triều Khắc Hàn đỡ từng chiếc vali vào nhà, đứng ngay cửa nhìn con mèo lười kia, không nhận được thờ dài.

- Bà xã à, em phải xếp đồ ra chứ.

- Em mệt lắm, ngày mai rồi làm. - Cô ngáp.

Triều Khắc Hàn đi vào, đứng ngay cạnh nơi cô đang nằm, kéo cô ngồi thẳng dậy khiến cô cần nhằn.

- A.. không thích. Để em ngủ, mệt quá.. lười lắm

- Có ngủ thì cũng phải lên phòng đã.

Hắn vừa nói dứt câu, cô đã nằm trở xuống và thiếp đi rồi.

Hắn khẽ cười, cũng khó trách, họ đã đi suốt cả ngày hôm qua, đến tối liền đến sân bay trở về, cũng không chớp mắt qua trừ lúc trên máy bay, đến hắn còn cảm giác mệt, huống hồ phụ nữ như cô.

Triều Khắc Hàn bế cô lên, vào phòng đặt cô xuống giường, chỉnh điều hòa rồi đắp chăn cho cô cẩn thận, bản thân mới xuống lầu xách hành lý lên.

Lúc Mộc Lạc Hi lần nữa tỉnh dậy, trời đã chuyển màu.

Triều Khắc Hàn không có trong phòng, cô tìm không thấy hắn, tự mình ra ban công ngồi ngắm hoàng hôn.

Hoàng hôn nhìn từ đây thật đẹp, mặt trời như lòng đỏ trứng gà, lặn dần xuống đám mây đã nhuộm sắc cam

Một tách trà nóng bốc khói nghi ngút đặt trước mặt, thân hình to lớn của đàn ông hạ xuống bên cạnh, giọng nói trầm thấp vang bên tai cô:

- Dậy lúc nào?

Mộc Lạc Hi co chân lên, thuận thế nhích người, rúc vào trong lòng hắn, tìm một vị trí thoải mái dựa vào.

- Em không tìm thấy anh trong phòng.

- Ừ.

Hắn khẽ đáp, tựa cằm trên đỉnh đầu cô, đem người cô ôm chặt.

Khói từ tách trà bốc lên, vờn quanh trong không khí một tầng sương mù mờ, Mộc Lạc Hi cầm tách trà lên, nhấp nhấp môi, hương thơm nhẹ nhàng bay qua cánh mũi.

Cho đến khi mặt trời khuất hẳn tầm mắt họ, cô mới quay sang nói với hắn:

- Em đói.

Hắn cười, ngón tay điểm nhẹ chóp mũi phỉm hồng của cô,.

- Biết là em sẽ thấy đói khi tỉnh dậy mà. Đi thôi, anh đã chuẩn bị bữa tối rồi.

Hắn nắm tay cô xuống lầu, hắn đã dọn dẹp xong mọi thứ, còn tự tay nấu những món cô thích, từ lúc về hắn chưa hề nghỉ ngơi qua.

- Toàn bộ đều là anh nấu sao? - Mắt cô sáng lên.

- Ừ, mau ngồi xuống ăn đi.

Triều Khắc Hàn cẩn thận chăm sóc cho cô, chính mình lại không ăn bao nhiêu, cô thấy thế đành lên tiếng:

- Anh cũng ăn đi, đừng chỉ lo cho em.

Hắn gạt đầu nhưng lại liên tục gấp đồ vào chén của cô. Mộc Lạc Hi bất đắc dĩ chặn đầu hắn lại, ánh mắt trách móc nhìn hắn, tự mình gấp thức ăn vào chén hắn.

Mộc Lạc Hi nường mắt nhìn hắn vẫn tiếp tục gấp cho mình, cô buông đũa, khoanh tay nhìn hắn.

- Anh cứ lo cho em mà không chịu ăn thì tối nay lấy chăn gối ra phòng khách mà nằm.

Tay Triều Khắc Hàn cứng đờ trên không, không nói thêm tiếng nào thu đũa về ăn thức ăn trong chén mình. Mộc Lạc Hi kéo lên khóe miệng, đắc ý cười.

- Ngoan. - Cô hắc hắc cười.

Hắn ngược mặt lên thật sâu nhìn cô, nhìn cô khoái chí chỉ ho khan một tiếng tiếp tục ăn.

Triều Khắc Hàn hình như rất mệt mỏi, ăn xong bữa tối, ở trong thư phòng xử lý một chút văn kiện gấp, trở về phòng đã buồn ngủ đến dường như nhắm mắt lại mà đi, nằm trên giường rồi liền ngủ mất.

...

Có lần, hấn trên chọc cô như thế này..

- Bà Triều..

- Anh gọi như thế sẽ khiến em già đi vài tuổi đó.. - Cô cần nhân.

- Em đổi họ đi.. Triều Lạc Hi.. cũng hay nha. - Hấn suy tư.

- Em vẫn thích tên em hơn.

Cô cảm quyền sách đi tới bên giường xốc chân lên ngồi xuống kế bên hấn.

- Em không muốn làm vợ anh à? Theo anh thì phải đổi họ chứ. - Hấn vẫn chưa buông tha.

- Ai nói gả cho anh thì phải đổi họ? Sau này con cũng theo tên anh, em mới là thiệt thòi đó. - Cô cũng không chịu thua.

- Được, được.. sau này em đặt tên cho con. - Hấn xoa đầu cô.

Cô không đáp, nhún vai nhìn hấn, một bộ dáng không quan tâm.

...

Cuộc sống lại yên bình trôi qua, Triều Khắc Hàn tiếp nhận công việc ở Hoắc Triều, mỗi ngày đi làm bình thường. Mộc Lạc Hi vào Lạc Từ nhậm chức, thất chặt lại luật lệ; từ đó, Lạc Từ không còn nhân viên nào dám lười biếng.

Không một ai có thể phủ nhận tài lãnh đạo của họ. Cũng không một ai có thể phủ nhận khả năng của họ.

Mỗi người một phương trời, tung hoành ngang dọc, vẫy cánh bay xa. Khi họ ở chung một chỗ, càng giống như hổ mọc thêm cánh, đã mạnh mẽ còn kiên cường hơn.

Hai gia đình đã chọn được ngày cưới, là mùa xuân năm sau.

Triều khắc Hàn tuy rằng bận việc nhưng vẫn dành ra thời gian, chăm chút cho hôn lễ của hai người. Hấn muốn dành cho cô một hôn lễ thật đẹp, khiến cô cả đời đều nhớ mãi không quên.

Nhưng lại biết đâu, có những người cũng sắp làm chồng kia, cứ bám theo hấn. Nói cái gì mà hôn lễ chỉ có hai người sẽ rất buồn, làm một cái hôn lễ đôi hay tam cho náo nhiệt.

Triều Khắc Hàn mỗi lần gặp mấy người đó liền đen mặt lườm họ thật sắc.

Bọn họ cũng chỉ biết bắt đắ dĩ cười cười qua chuyện, ai bảo vợ tương lai của họ ham vui đây? Ai bảo vợ tương lai họ cứ thích dính chung với vợ tương lai của tên phúc hắc này đây?

Rốt cuộc không cách nào thuyết phục hấn, hai con người chiều vợ đến điên như Từ Mã và Trịnh Cẩn chỉ còn cách tìm đến cô cầu cứu.

Mộc Lạc Hi nghe xong, vô cùng hào hứng, lập tức đồng ý, ngay đêm hôm đó liền nói với hấn. Cô dùng mọi cách từ nhẹ nhàng thuyết phục, đến nghiêm mặt ép buộc, cuối cùng hấn đành chịu thua.

Ngày hôm sau, hấn đem theo gương mặt âm u đến công ty, khiến cho mọi người không ai dám đến gần, ngay cả thư kí cũng không dám đưa tư liệu vào phòng.

Nam Huỳnh Dạ trong phòng đi ra, thấy thư kí do dự không biết gõ cửa hay không, anh đi đến cầm lấy tài liệu trên tay cô:

- Để tôi, cô làm việc của mình đi.

Thư ký gật đầu rồi trở về chỗ của mình.

Nam Huỳnh Dạ cửa cũng không thèm gõ, trực tiếp đẩy cửa vào phòng.

- Tài liệu quan trọng, đang cần gấp, đọc rồi lập tức kí. - Anh đặt lên bàn, nói ngắn gọn.

- Cậu đang chỉ đạo tôi làm việc à? - Hấn nhướn mày.

- Không dám. - Anh gơ tay lên. - Ai vừa đắc tội cậu à? Mặt như bôi tro vậy.

Triều Khắc Hàn còn chưa nói gì, cửa lại bị đẩy ra lần nữa, hai người đang cười nói vui vẻ đi vào.

Nhìn thấy họ, hấn lập tức bùng nổ.

- Phòng làm việc của tôi là nơi công cộng à? Muốn vào liền đẩy cửa vào?

Giọng hấn trầm trầm vang lên, nhiệt độ dưới không, khiến người ta rợn cả sống lưng.

Nụ cười trên môi hai người kia cứng lại tức khắc, cực kì gượng gạo cười hai tiếng, lấy lòng nói.

- Hàn..

Triều Khắc Hàn ngược lên ném ánh mắt sắc bén lướt qua Trịnh Cần, nếu ánh mắt hắn thật sự là dao, có lẽ Trịnh Cần đã bị tách thành vài mảnh.

- Mây tức giận thế làm gì. Dù sao Lạc Hi cũng đồng ý rồi, mây sẽ làm trái mong muốn của nó sao?

Từ Mã khinh bỉ nói hắn, nghĩ hắn là một người sợ vợ, cũng quên không nhìn lại mình..

Bản thân hai người cũng là bị cô vợ mình ép đến phải đồng ý, lại dùng cái giọng điệu đó mà nói với hắn, chẳng khác nào tự cười nhạo bản thân mình.

Triều Khắc Hàn không còn gì để nói, để mặc bọn họ muốn làm gì làm, tự mình tiếp tục công việc; coi như là ngầm đồng ý cho việc này.

Nhưng hắn lại vạn lần không đoán được, hai tên kia hình như cố tình muốn chọc tức hắn. Thêm hai đôi đã là cực hạn, đằng này họ còn đi rủ thêm hai người làm cái trò này nữa. Từ ba hôn lễ tăng thành năm hôn lễ, tự do gì cũng mất hết, thật tức chết hắn.

Trong khi những chàng trai ai oán không ngừng, những cô gái lại rất hưng phấn khi lễ cưới của họ được tổ chức cùng nhau.

Ngày nào cũng bám dính lấy nhau, đi mua sắm, ăn cơm, bàn một chút về lễ cưới.

Năm chàng trai chỉ biết im lặng nhìn theo.. đã cướp mất lễ cưới lãng mạn họ dự tính chuẩn bị thì thôi, còn tước luôn cả thời gian bên cạnh vợ của bọn hắn.

Đến lúc này ai cũng hối hận..

Biết trước ngay từ đầu đã không đồng ý, cứ thế mà làm một cái hôn lễ lãng mạn thôi.

Thật đúng là tự đào hố chôn mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Phiên ngoại 3 - Đến với nhau, là duyên phận

Mùa đông.

Tập đoàn Nghiên Hi truyền tin tuyển thư kí tổng tài.

Tin tức bay đi khắp nơi trên các trang mạng, công việc nhẹ nhàng, phúc lợi dành cho nhân viên tốt.

Thông báo tuyển nhân viên lại ngẫu nhiên xuất hiện trên trang một người thất nghiệp vừa bấm vào.

- Tuyển thư kí tổng tài sao? - Cô gái lẩm bẩm.

- Yêu cầu bằng tốt nghiệp đại học, có khả năng ngoại ngữ tốt, ngoại hình ưa nhìn? - Cô đọc một lúc khinh thường cười - Yêu cầu có phải quá cao đi? Bảo sao phúc lợi tốt đến thế.

Vương Triết Nhã truy cập vào trang mạng, chăm chú cả buổi trời diễn vào đơn đăng kí gửi đến công ty, theo số fax gửi những bản sao bằng cấp của mình.

Chưa đầy hai tiếng sau, cô nhận được hồi âm; sáng ngày mai, đến công ty phỏng vấn.

...

Vương Triết Nhã mặc trên người áo sơ mi trắng, váy bút chì đến gối, khoát áo vest đen bên ngoài, chân mang cao gót. Bộ dáng cao quý như một vị phu nhân kinh nghiệm dày dặn.

Nhà cô không giàu, chỉ xếp vào hàng khá giả. Năm xưa khi tốt nghiệp cấp hai, cô đã dốc sức điên cuồng học tiếng Anh. Cuối cùng dành được bằng tiếng Anh quốc tế lại còn được học bổng du học.

Cô một thân một mình đi đến nước Mỹ, biết mình ở nơi xa lạ cũng như đại bàng mất đi lồng vũ, nên phải cố gắng bội phần. Cô thiên phú đã thông minh, dựa theo chương trình dành cho du học sinh, đại học cùng trung học cũng chỉ cần bốn năm, 20 tuổi đã tốt nghiệp đại học chuyên ngành ngôn ngữ.

Vương Triết Nhã năm xưa quậy phá, tự ti là thế; nhưng cô đến đây đã độc lập được bốn năm rồi. Khó khăn gì cũng coi như đều trải nghiệm qua, tầm nhìn cũng được rộng mở, hơn nữa cô lúc này tự tin mười phần có thừa.

Nhớ ngày đầu tiên đến trường, mặc dù khả năng ngôn ngữ của cô tốt, nhưng vẫn bị người khác xem thường, khi dễ..

Vương Triết Nhã nắm chặt túi xách trong tay, cô nhất định phải cho họ thấy, ngày kia họ nói cô vĩnh viễn không thành công được, là có bao nhiêu sai lầm.

Năm nay cô 21 tuổi, lần đầu tiên đập lên vạch xuất phát của cuộc đời, mở ra trang mới cho cuộc sống của bản thân.

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên công ty, cô thuận lợi đứng trước phòng phỏng vấn.

Vương Triết Nhã nhìn quanh, không khí như bị đông lạnh, không khỏi tự hỏi chỉ là một buổi phỏng vấn tại sao phải căng thẳng như vậy.

Nhưng công ty này tuyển người cũng gay gắt quá đi? Chờ ở đây chỉ hơn khoảng ba mươi người. So với lời kể của cô bạn cùng phòng ở đại học, buổi phỏng vấn của cô ấy gần hơn trăm người.

Vương Triết Nhã nghĩ đến mà rùng mình, khỏe môi khẽ giật; nếu là cô, có lẽ trước khi vào phòng đã đứng đến chân tê liệt.

Cô đứng bên ngoài nhìn từng người đi vào rồi đi ra, gương mặt ai cũng đều đầy tiếc nuối.

Nhìn thấy còn chưa đến lượt mình, cô đi vào nhà vệ sinh thuận tiện sửa soạn lại một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Phiên ngoại 4 - Trở về

Họ nói rằng tôi là một kẻ vô tình, một kẻ băng lãnh. Họ nói rằng, một người không có tình cảm như tôi không nên tồn tại trên thế giới này..

...

Trong một cơn bão tuyết, đường lên núi ngập trong màu trắng xóa, gió thổi tuyết rơi.

Một chiếc xe mờ ảo xuất hiện trong màn tuyết, giống như mất đi phương hướng cứ thế chạy thẳng. Một khắc sau, chiếc xe biến mất, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, màu cam chói mắt của lửa thấp sáng cả vùng trời trắng xóa..

...

"Chủ tịch và phu nhân tập đoàn Trạc thị đã mất. Ông cùng phu nhân của mình trong một chuyến thăm họ hàng trở về, khi đi qua đường núi gặp gập ghềnhcùng cơn bão tuyết khắc nghiệt, đã rơi xuống vực thẳm...."

Người đài truyền hình có gương mặt xinh đẹp đang tường thuật lại việc xảy ra của ngày hôm qua.

Bối cảnh phía sau cô vẫn còn là một màu trắng, lớp tuyết thật dày phủ trên từng nhánh cây. Tuyết đã ngừng rơi nhưng khung cảnh vẫn trông thật âm đạm..

Tôi ngồi trước màn hình tivi, đối với lời của cô gái trẻ không có một chút để tâm. Mí mắt một cái cũng không động, trong ánh mắt nhìn không ra bất kì một cảm xúc nào.

Đúng vậy.. cha mẹ tôi, chủ tịch Trạc thị đã qua đời.

Ly nước đầy đặt trên bàn tràn ra một giọt nước, tôi nhìn theo mắt khẽ chớp, không hiểu vì sao nước mắt liền chảy dọc..

Trong lòng nổi lên từng hồi xót xa..

Ước mơ được cha mẹ thương yêu, còn chưa được thấp sáng đã vụt mất như thế..

...

Ngày tang lễ diễn ra, tôi đứng trước bia mộ của người, bất động.

Tiếp từng vị khách đến viếng, lễ phép quy củ, duy chỉ có nước mắt là một giọt cũng không hề rơi.

Tôi nghe thấy xung quanh mình vang đến những tiếng thì thầm..

Họ nói tôi cha mẹ không còn cũng không rơi nổi một giọt nước mắt.

Họ nói tôi là một người không có tình cảm, ngoài bản thân thì không quan tâm đến ai cả.

Họ nói tôi là một đứa trẻ bất hiếu.

Nhưng họ có biết rằng, tôi so với mỗi người họ đều đau gấp trăm lần.

Nỗi đau như thế, dù là có rơi nước mắt thì thế nào? Cha mẹ tôi sẽ sống lại sao?

Nỗi đau của tôi so với những giọt nước mắt của họ còn chân thật hơn nhiều..

Nước mắt.. chỉ là hình thức bày vẽ, một người thật sự có bao nhiêu đau lòng, các người đoán được sao?Ngày họ ra đi, là mùa đông năm tôi 21 tuổi..

Một cô gái 21 tuổi tiếp nhận tâm huyết của cha, một cô gái 21 tuổi đứng đầu một tập đoàn, nắm trong tay hơn năm ngàn nhân viên.

Một thân một mình gánh vác bao nhiêu công việc, chống chọi bao nhiêu lời đồn ác ý.

Kế thừa tài sản kếch xù, cuộc sống không cần lo âu, cũng chẳng khiến tôi mãn nguyện; chỉ cảm thấy trái tim trống rỗng, rất lạnh..

...

Giáng sinh.

Khi mọi người đang bên cạnh người mình yêu thương trải qua những giây phút vui vẻ, tôi một mình trải qua một ngày ở công ty về nhà. Lái xe chậm chậm chạy trên đường, nhìn những gia đình hạnh phúc đi cạnh nhau, lòng nổi lên xót xa..

Tôi chưa một lần thật sự trải qua một mùa lễ cùng gia đình, chưa bao giờ thật sự cảm nhận được cái gì gọi là ấm áp, cái gì là hạnh phúc khi ở cùng người thân.

Chẳng lẽ ông trời ghét tôi đến vậy? Một lần thành toàn ước nguyện của tôi cũng không được? Đời này tôi đã làm gì phật ý ông sao?..

Những cây thông được trang trí với các trái bóng đủ màu, ruy băng lấp lánh, các cửa tiệm dọc phố đều phủ lên màu đèn chói mắt, tất cả đều nhuộm một màu vui vẻ. Nhìn dòng người nhộn nhịp như thế, tôi lại chẳng thể nhếch môi cười.

Thành phố đông đúc vậy nhưng điều duy nhất tôi cảm thấy chỉ là sự cô đơn, lạnh lẽo đến thấu tim

Cánh cổng màu đen uy nghiêm nặng nề mở ra, giống như mở ra con đường không tia sáng phía trước của tôi. Biệt thự vẫn sáng đèn, rất chói mắt, ánh đèn màu vàng như ánh mặt trời ấm áp, nhưng không cách nào sưởi ấm được trái tim cô đơn này..

Chạy xe vào hầm, bước đi chậm chậm qua vườn hoa rộng lớn, hương thơm nhàn nhạt phảng phất nơi cánh mũi.

Vườn hoa này, là do tôi một tay tự gieo hạt nuôi lớn, những ngày đầu tiên đến đây, trong lúc rảnh rỗi đột nhiên muốn ngắm cây cỏ, liền xuống tay trồng vườn hoa này.

Ngày trước, căn biệt thự này rất lạnh lẽo, không có hoa, không có cỏ, chỉ có hai hàng cây sừng sững ở hai bên lối đi, rất uy nghiêm, giống như chủ nhân của nó vậy. Lúc này, chủ nhân tuy đã không còn nhưng hàng cây đó vẫn như trước đây, không hề thay đổi.

Biệt thự đèn đuốc sáng trưng, không hiểu vì sao tôi còn chưa kịp lấy chìa khóa ra, quản gia đã trước một bước mở cửa.

Lướt qua bờ vai của ông, tôi nhìn thấy người hầu đứng chờ hai hàng ngay ngắn, không hiểu vì sao họ đột nhiên kính cẩn như vậy

Bình thường về nhà sẽ có cha đang ngồi trên sofa đọc báo, mẹ đang ngồi trong bếp uống trà. Khi họ đi, tôi luôn đơn độc một mình, vốn là người không thích náo nhiệt, vậy nên không cần người đến phục vụ. Mỗi lần về đến, trong nhà đều không có ai cả, chỉ có bàn com được dọn sẵn cùng luồng khí lạnh không bao giờ tan đi.

Hôm nay mọi người đột nhiên lại cung kính như vậy, có khách quý đến sao?

Tôi bước vào nhà, điều đầu tiên nhận được là sự đồng loạt cúi người của bọn họ.- Tiểu thư đã về.

Nhúm mày khó hiểu, nhìn lại hai hàng người, tôi lên tiếng:

- Hôm nay mọi người làm sao...

Lời chưa dứt đã nghẹn lại nơi cổ họng, bởi tôi không bao giờ có thể tin được điều mình thấy trước mắt.

Giữa hai hàng người hầu cúi chào chỉnh tề, anh đứng đó trong một bộ tây trang, cao quý như một vị thần.

Mái tóc ngắn được chải gọn gàng, lông mày kiên định, đôi mắt sâu như đại dương, khi dừng trên người tôi lại tràn ngập dịu dàng. Ngũ quan tuấn lãng, giống như vị thần phiêu bạt xuống trần gian này, được bao bọc trong ánh hào quang chói lóa.

Trong một khắc, tôi bỗng có cảm giác như mình không hề xứng với anh..

Nhìn thấy anh sau gần bốn năm xa cách, anh đã thay đổi rồi. Có lẽ là chín chắn hơn, bờ vai rộng hơn, lồng ngực rắn chắc hơn, có lẽ thế.. Tôi bỗng nhiên cảm thấy, anh rời đi bốn năm, sự hiểu biết của tôi về anh giống như biến thành một tờ giấy trắng, cảm giác lúc này anh mang lại, thật khác.

Tôi và anh, một đầu một cuối đứng giữa hai hàng người, cứ thế nhìn nhau một lúc lâu.

Tôi dường như vẫn chưa tin được anh đang đứng trước mặt mình, dường như vẫn còn hoang mang khi anh bất ngờ xuất hiện.

Nếu như anh không lên tiếng, tôi nghĩ mình sẽ ngăn người ở đây mãi mãi.

- Ly Hân.

Tôi nhìn thấy anh tiến lại gần, ngày một gần, nước hoa nhẹ nhẹ trên người anh bắt đầu quần lên người tôi.

- Hân.

Anh đến rất gần, rất gần, đến mức chỉ cần vươn tay, tôi sẽ nằm trọn trong vòng tay anh; và anh đã làm thế, đôi tay anh vươn ra mạnh mẽ kéo tôi ngã vào lồng ngực rắn chắc.

Anh ôm tôi rất chặt, hương thơm trên người anh nhẹ nhàng vờn quanh mũi, tôi nghĩ mình đã say rồi, trong biển nhu tình của anh.

- Anh đã về.

Tôi vòng tay qua ôm lấy anh, vui nết trong ngực anh, nói nhỏ.

- Anh nên về với em sớm hơn.

Không hiểu vì sao, tôi đã kiên cường được bao lâu rồi; sau bốn năm anh biến mất, sau một tháng cha mẹ ra đi, nhưng khi nhìn thấy anh, bỗng nhiên rất muốn khóc.

Ở trong ngực anh rất ấm áp, vòng tay anh rất vững vàng, bờ vai anh rất rộng. Từ ngày không thấy anh, đến tận bây giờ cảm giác an toàn, yên bình mới quay trở lại; chỉ khi ở cạnh anh, tôi mới có thể yên tâm buông xuống mọi lo lắng như thế.

Anh nhẹ nhàng hôn lên mái tóc tôi, lưu luyến hương thơm nhẹ nhàng trên người, hành động thân mật như khoảng thời gian bốn năm chỉ mới là một chớp mắt.

Một lúc sau, anh buông tôi ra, ôn nhu nhìn gương mặt đã gầy đi nhiều, giọng nó tràn đầy đau lòng cùng lo lắng.

- Em có khỏe không?

Nghe anh quan tâm hỏi một câu, nước mắt không thể giữ được nữa, tuối nhau rơi xuống đầy bên má. Tôi không thích mình trông yếu đuối như vậy, cũng không thích anh nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của mình. Tôi nhào vào lồng anh, dụi mặt vào áo sơ mi tối màu của anh, làm cho áo anh cũng ướt đi một mảng.

Tôi không bao giờ muốn người khác nhìn thấy mặt yếu đuối của mình, chỉ có ở cùng anh, mới có thể khiến tôi lờ ra từng cảm xúc. Cũng như con người xa cách của anh, luôn luôn lạnh lùng với người khác, nhưng khi ở gần tôi chỉ còn lại ôn nhu.

- Không khỏe. Không có anh, em rất không khỏe. - Đến khi khóc chán rồi, tôi mới nghẹn ngào đáp lời anh.

- Vắt và cho em rồi.

Anh đưa tay giúp tôi lau đi những vệt nước còn vương lại trên má.

- Anh đã đi đâu? - Tôi ngược nhìn anh.

- Chúng ta trước không nói chuyện này. Em đói rồi đúng không? Ăn cơm thôi.

Đến trước bàn cơm đã được dọn sẵn, rõ ràng đây không phải là món do đầu bếp nấu, chẳng lẽ anh đã xuống bếp sao?

- Anh đã nấu à?

- Ủ. Thử xem - Anh gấp vài món vào chén tôi.

Cắp thử món cá đã được anh gấp vào chén, lưỡi giống như bị tê liệt, quá mặn.

Nhìn ánh mắt anh đầy mong chờ, tôi chẳng thể thốt ra được lời nào, có lẽ đây là lần đầu anh nấu ăn chẳng? Tôi vẫn im lặng nếm thử từng món, lòng không tránh khỏi vui vẻ, tôi là người đầu tiên được thử tay nghề của anh, mặc dù nó chẳng được khả quan lắm.

Món rau xào, quá nhạt.

Món canh, quá ngọt.

Nếm đến món cuối cùng, mắt tôi vô thức chớp vài cái, món sườn xào chua ngọt này, quá chua.

Được rồi, tuy nếm mặt anh lần đầu xuống bếp nhưng những món như vậy làm sao ăn được?

- Thế nào?

Anh đột nhiên hỏi, khiến tôi nhất thời lúng túng không biết nên đáp thế nào, trầm mặt lúc lâu, tôi như mây nhìn anh, ngơ vạc hỏi.

- Anh đã đi học nấu ăn sao?

- Không có, nhân lúc em chưa về anh chỉ vào thư viện đọc qua vài cuốn sách nấu ăn thôi.

Trong chốc lát, bầu không khí chìm trong im lặng, anh chưa từng học qua nấu ăn, chỉ xem qua vài cuốn sách.. anh muốn tối nay cả hai cùng nhau nhịn đói sao? Tôi không nói một lời, đứng dậy đi về phía bếp, nhìn thấy tôi cầm đĩa thức ăn đồ trở về chảo, anh lập tức ngăn lại.

- Em làm gì?

Tôi nhìn lướt qua anh, tiếp tục động tác trong tay, bình thản trả lời.

- Nếu ăn những món này, ngày mai anh sẽ làm bạn với nhà vệ sinh cả ngày.

Từ Mã tối sầm mặt, nếm thử nước sốt còn bám trên đĩa, anh chớp mắt liên tục, chua.

- Anh tốt nhất không nên vào bếp lần nữa. - Tôi nhìn anh khẽ cười.

Từ Mã đứng dựa vào tủ rượu, nhìn bóng lưng người con gái mình yêu, trong mắt tràn ngập ý cười, khóe môi khẽ cong. Cảm giác nhìn người mình yêu loay hoay trong bếp, thì ra là hạnh phúc như vậy. Người anh yêu chẳng có gì thay đổi cả, giỏi nhất vẫn là che giấu, thích nhất vẫn là chơi trốn tìm cùng anh.

Rõ ràng rất đau khổ, nhưng khi nhìn thấy anh lại chẳng than thở một câu nào cả, cũng chẳng nhắc đến những khó khăn mình đã trải qua. Từ Mã nên cảm thấy thương xót, hay tức giận đây? Nhưng mà còn có thể thế nào? Ai bảo người con gái của anh kiên cường như vậy..

Từ Mã biết, biết tổng giám đốc và phu nhân của Trạc thị đã qua đời, anh biết đối với cô, nỗi mất mát này lớn như thế nào. Một người luôn mong chờ tình thương của cha mẹ, một người xem cha mẹ là tất cả như cô, khi họ mất cũng giống như đem cả ánh sáng cuộc đời cô đi, làm sao có thể không đau khổ?

Từ Mã đau lòng là cô đã chọn cách tự mình cô đơn cũng không chia sẻ cùng anh, dường như anh vẫn chưa hoàn toàn tiến vào tim cô. Anh không muốn chỉ đơn thuần là bạn trai trên danh nghĩa, anh muốn cô tin tưởng, phó thác và dựa dẫm vào anh; anh muốn thay thế cha mẹ cô, trở thành người quan trọng nhất của cô kiếp này..

"Ly Hân, anh nên làm gì với em đây?"

Thấy anh bước đến cạnh, tôi đưa muỗng cho anh nếm thử, thấy anh gật đầu liên tục gật đầu. Nhìn một bàn bày những món đã được chế biến lại, tôi hài lòng mỉm cười, xem như tay nghề vẫn còn đó.

- Ăn thôi.

Tôi cảm thấy, lên nhìn biểu hiện của anh, thậm chí mong nghe được một lời khen. Anh đang cúi đầu ăn rất chăm chú, đột nhiên lên tiếng.

- Không cần nhìn anh ăn lút như vậy, là em nấu dù ngon hay không anh vẫn sẽ ăn hết thôi.

Giờ chứ.. anh là đang mỉa mai hay khen ngợi vậy.

- Hừ.. nói vài lời ngọt ngào thì anh cũng đâu chết được.

Tôi bĩu môi, không quan tâm tiếp tục ăn cơm của mình, chỉ nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười của anh, tôi ngẩn đầu lờ anh. Bữa cơm chậm rãi trôi qua theo những câu nói cùng tiếng cười của cả hai.

...

- Sao anh vẫn còn ở đây?

Rửa chén xong, tôi vẫn còn thấy anh ngồi ngoài phòng khách, ngờ vực hỏi.

- Anh chẳng có nơi nào để đi cả. - Anh quay lại nhìn tôi với vẻ mặt đáng thương.

- Anh không có lời nói dối nào mới mẻ hơn sao? - Tôi nhếch môi, ngồi xuống cạnh.

- Anh thật sự không có nơi nào để đi mà. - Mặt anh lại càng đáng thương hơn.

- Bốn năm qua anh ở đâu thì trở về nơi nó đi.

Tôi chẳng thèm quan tâm, cầm lấy điều khiển bật tivi, anh lại giành lấy điều khiển tắt đi.

- Em thật tàn nhẫn.

- Anh đừng nói bốn năm qua anh lang thang không chỗ về? Nếu thật là thế anh còn dám về tìm em sao?

Tôi có chút không nói thành lời, vừa tức giận vừa đau lòng.

- Cần như vậy.

- Cái gì? - Tôi đứng bật dậy.

- Em ngạc nhiên cái gì? - Anh kéo tôi ngồi trở lại bên cạnh. - Anh đã ở đâu?

- Nông trại.

Anh nhàn nhạt đáp, tôi nhíu mày nhìn anh, đột nhiên bị anh ấn đầu vào ngực, ôm chặt trong lòng.

Dù tôi phản kháng, anh cũng giữ chặt không chịu buông, vùng vẫy đến mệt, tôi đành ngoan ngoãn để anh ôm.

Lúc này, anh mới nhẹ nhàng lên tiếng.

- Ở một nông trại ở vùng ngoại ô.

- Thế nào?

- Tốn rất nhiều thời gian để biến nó trở thành một nông trại, hơn nữa còn nổi tiếng như bây giờ đó.

- Nông trại của anh? - Tôi ngược lên từ trong ngực anh.

- Ủ. - Anh vuốt nhẹ tóc tôi.

- Anh biệt tích bao lâu là để làm việc đó?

- Luôn vì em cả.

- Há? - Tôi không hiểu ngược nhìn anh.

- Em đó, thích một mình, thích yên tĩnh, thích cây cỏ hoa lá. Anh biết, nên nơi đó không đơn thuần chỉ là nông trại thông thường. Nơi đó lớn vô cùng, xanh mát và yên bình, đặc biệt dành cho em.

Nghe anh nói bằng giọng nhàn nhạt nhưng dịu dàng ấm áp, tôi vẫn không tin những gì mình nghe là thật.

- Khuya rồi, đi ngủ thôi. Ngày mai đưa em đến đó.

Anh ngược nhìn đồng hồ, kéo tôi đứng dậy cùng đi lên lầu.

- Khoan đã. Em gọi người dọn phòng cho anh.

Tôi dừng bước trên cầu thang, chưa kịp gọi quản gia, anh đã nhanh hơn cướp lời.

- Không cần.

- Vậy tối nay anh ngủ dưới phòng khách sao?

- Ai nói?

Tôi nhú mày nhìn anh.

- Anh thấy phòng em rất rộng.

- Gì cơ?

Tôi tròn mắt, anh muốn ngủ chung phòng với tôi? Mơ đi.

Phải thừa nhận rằng, tôi và anh yêu nhau, trước đó anh cũng đã tỏ tình rồi. Tôi không nghi ngờ tình cảm của anh dành cho mình, nhưng trước giờ đã quen ngủ một mình, đột nhiên xuất hiện một người khác cảm giác rất khó chịu.

Hơn nữa, dù có thân mật đến mấy, khoảng thời gian bốn năm này, xa như vậy, không phải nói không để ý thì thật sự là không có gì.

Anh thay đổi quá nhiều, đến mức tôi nghĩ rằng mình phải tốn một thời gian để có thể bắt đầu lại hiểu anh.

- Anh ngủ cùng phòng với em là được.

- Không.

Anh dứt lời đã nhấc bổng tôi lên, phản kháng không được bởi vì anh giữ quá chặt.

Vào đến phòng, anh thả tôi xuống đất, mở giọng dịu dàng:

- Em đi tắm đi, rồi ngủ sớm.

Tôi để phòng nhìn anh một lúc, chỉ thấy ánh mắt anh chứa một ý cười nhẹ, liền đi về tủ đồ lấy quần áo rồi chạy như bay vào phòng tắm. Vừa tiếng sau, nhìn người con gái đi ra từ trong phòng tắm, Từ Mã không tránh được bật cười thành tiếng.

- Em sợ anh ăn em đến vậy à?

Tôi mặc bộ pyjama kín từ đầu đến chân, mặc dù thời tiết là mùa đông nhưng tất cả các cánh cửa đã đóng kín, không một con gió có thể lọt vào, trong phòng lại chưa bật điều hòa, chưa gì mồ hôi trên trán đã bắt đầu chảy.

Nhìn người kia ngồi trên giường cười ha ha, tôi nghiêng răng ken két, không thèm đến xia đến anh, ngồi trước bàn trang điểm sấy tóc.

Anh đi đến giành lấy máy sấy giúp tôi sấy khô tóc, trong không gian chỉ vang lại tiếng máy sấy ù ù.

Một lát sau, anh cất máy sấy vào, đi đến tủ quần áo mở ra lấy quần áo của mình rồi ung dung đi vào nhà tắm.

Tôi nhìn theo hành động của anh mà ngạc nhiên, anh dọn đồ của mình vào lúc nào? Vì sao lúc này lấy quần áo, tôi không nhìn thấy?

Đến bây giờ tôi mới nhận ra, anh đột nhập nhà dân bất hợp pháp, hơn nữa còn đột nhập có chủ đích.

Tôi ngồi trên giường, tức giận nhìn chằm chằm cửa nhà tắm, cứ tưởng đợi anh bước ra sẽ bị ánh mắt phùng phùng lửa của tôi đốt cháy.

Anh bước ra, nhìn thấy tôi ngồi trên giường chỉ từng người giấy lát rồi nở nụ cười mê hoặc.

- Sao còn chưa ngủ? - Anh bước lại gần.

- Sao trong tủ em lại có quần áo của anh?

Tôi trực tiếp hỏi, tay khoanh trước ngực bày ra bộ dáng nữ vương.

- Còn có câu hỏi nào khó hơn không? - Anh cười.

- Anh.. - Tôi tức giận chỉ tay trước mặt anh.

- Ngủ đi.

Anh nắm tay tôi, thuận tay kéo tôi lại gần người anh, còn chưa kịp ngồi vững đã ngã xuống giường.

- Anh đứng lên, nặng chết đi được.

Tôi hoảng hốt khi anh đè lên người mình, dù vậy nhưng giọng nói vẫn đều đều, ngữ khí bình thản, đánh lên ngực anh vài cái.

- Haha..

Anh rõ ràng cảm thấy tay cô gái nhỏ này run run nhưng vẫn ngoan cố như vậy.

- Ngủ ngon.

Tôi trợn mắt ngạc nhiên nhìn anh hôn nhẹ lên trán mình rồi trượt khỏi người tôi đi về sofa phía đối diện.

- Anh sẽ không ăn em trước khi em bị anh thuần phục hoàn toàn.

Anh ngồi nghiêng trên ghế, vừa nghiêm túc vừa tà mị nói.

- Em không phải sùng vật của anh. - Tôi ngồi bật dậy, khó chịu phản bác lời anh.

- Anh muốn nói là, sớm hay muộn em cũng thuộc về anh, giây giữa thêm một ngày thì một mối thêm một ngày, em cũng không thể thoát khỏi anh, chỉ bằng em khuat phục đi, anh sẽ làm đôi cánh của em, giúp em bay cao ở thế giới tàn khốc này.

Ánh mắt anh kiên định, tôi rõ ràng cảm nhận thấy anh đang nói chuyện rất nghiêm túc với tôi. Chỉ cần tôi gật đầu, anh sẽ không ngại chiều tôi lên trời cao, cũng chẳng tiếc sinh mạng mà bảo vệ tôi. Nhưng cái tôi cần nhất bây giờ, là thời gian.

- Ngủ đi. - Tôi nằm xuống giường, kéo chăn phủ kín đầu.

Không gian chìm vào im lặng, tiếng hít thở đều đều vang trong không khí, một đêm yên bình nhẹ nhàng trôi qua.

...

Từ Mãi lái xe phóng một trăm cây số một giờ trên đường cao tốc, xe mui trần chắn không được gió. Từng cơn gió lạnh của buổi sớm phả vào mặt, khiến tôi cảm thấy mặt mình bỏng rát.

- Anh lái chậm một chút. - Tôi nhíu mày.

- Chậm một chút sẽ không kịp.

Tôi nhăn mặt, cũng đâu có gấp gấp gì, sao anh lại phóng nhanh như vậy.

Qua nửa ngày, anh dần dần thả chậm tốc độ, xe đã chạy qua một thành phố khác của Úc.

Anh nói hôm nay đưa cô đến nông trại tham quan, thì ra là ở thành phố xa lạ này. Nông trại nằm ở vùng ngoại ô, gần giáp ranh hai thành phố, không cần tiền vào trung tâm nên cũng không cần chạy xa thêm nữa nhưng đã tồn hết nửa ngày.

Hết con đường quốc lộ, anh rẽ vào một ngõ đường nhỏ, mặt đường lát gạch đá nhưng xe chạy qua lại không bị xóc nảy. Hai bên đường mọc đầy cỏ dại, có lẽ đang là mùa đông nên lối đi vào nông trại không có sức sống lắm.

Xe càng chạy vào trong cảnh vật càng thay đổi, dọc con đường đang đi cây cỏ dại dần đổi thành các loài hoa đủ màu sắc bắt mắt.

Bản tính vốn yêu thích cây cỏ, tôi lập tức bị cảnh vật xung quanh thu hút, qua cả một con đường dài, xe tiến vào cổng nông trại, tôi ngoái nhìn mà không thoát khỏi kinh hi.

Cổng nông trại là một hình vòm bằng sắt, dây Nguyệt Quế quấn quanh vòm cổng màu trắng, tạo cảm giác ảo diệu như khi đi qua sẽ tiến vào một thế giới cổ tích. Toàn bộ nông trại được bao bọc bằng hàng rào trắng, dây Nguyệt Quế hình như cũng rất thích thú mà bám vào tất cả các hàng rào này.

Tên nông trại này là Wisteria.. Hoa Từ Đẳng. Loài hoa xinh đẹp mang sắc tím chung thủy, tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng.

Xe chạy vào trung tâm nông trại, biển hoa hai bên đường liên tục thay đổi, chưa bao giờ dừng lại, hoa có nơi đây như một chân trời bất tận.

Không hiểu vì sao anh lại gọi nơi đây là nông trại trong khi nơi đây chỉ toàn là hoa.

Wisteria rộng đến mức chạy xe vào trung tâm cũng mất đến mười lăm phút. Trung tâm của Wisteria là một căn nhà xây theo kiến trúc cổ xưa, có đỉnh chóp nhọn như tòa lâu đài trong cổ tích.

Tòa lâu đài màu đất, cao chừng mười mét, sừng sững giữa vô vàn loài hoa, khiến tôi không thể cảm thán nổi.

- Làm sao anh có thể nghĩ ra?

Đứng trước tòa lâu đài, tôi ngược nhìn đến mỗi cổ.

- Em thích không? - Anh đưa tay vuốt tóc tôi.

Tôi giống như bị điều khiển vô thức gật đầu, còn chưa hoàn hồn, thật sự rất đẹp.

Tòa lâu đài này cổ kính và uy nghiêm, thêm vào ánh sáng của hoàng hôn càng tôn lên một vẻ ma mị, thu hút con người ta đến lạ.- Đi theo anh. - Anh nắm tay tôi đi về một phía của nông trại.

Wisteria rộng lớn vô cùng, thậm chí tôi chẳng xác định được phương hướng từ khi bước vào.

Đi ngang qua một vườn tím ngắt trải dài rất xa, tôi dừng chân ngắm một lúc, là hoa Oải Hương. Mùi hương dịu nhẹ của hoa khiến tinh thần tôi thoải mái hẳn.

- Những loài hoa ở bên này đã được nghiên cứu qua, có thể nở xuyên suốt bốn mùa. - Anh đứng bên cạnh giải thích. - Có điều nếu như thế thì tuổi thọ sẽ giảm đi rất nhiều.

Hóa ra là thế, chẳng trách vườn hoa này dù đẹp một màu tím, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vài bông đã bắt đầu héo úa.

- Chúng đã nở được một năm, đến lúc trở về với đất rồi. - Anh lại đưa tôi đi tiếp.

Qua một con đường gạch đá, xuất hiện một vườn hoa Luru Ly, màu trắng thuần khiết nhìn dường như vô cùng.

Vừa đi, anh không ngừng giải thích cho tôi về kết cấu của nông trại này.

Con đường bên trái tòa lâu đài trồng những loài hoa đã được thí nghiệm, bằng phương pháp nhân tạo đã tạo ra loại giống có thể nở vào bất kì mùa nào. Có một nhược điểm là tuổi thọ không cao, nhưng vẫn được rất nhiều người ưa chuộng, các giống cây này có giá thành đặc biệt cao.

Con đường bên phải mới là giống hoa chính gốc, vậy nên vào thời tiết thế này, rất ít hoa có thể nở rộ.

Anh nói ở đó có Từ Đỉnh Hương, có hoa Diên Vĩ, hoa Hồng, hoa Phong Lữ, hoa Luru Ly, thậm chí có cả hoa Anh Tú; cũng không thiếu hoa Bỉ Ngạn bí ẩn, bởi vì hoa này rất khó trồng, nên chẳng thể trồng được một khu vườn rộng lớn.

Các loài hoa được trồng gần nhau, các vườn hoa nhỏ tạo nên cả biển hoa đầy màu sắc. Tuy vậy nhưng lại trông rất có trật tự, rất đẹp, rất bắt mắt.

Càng đi, tôi phát hiện ven hai bên đường mọc đầy Bồ Công Anh. Tôi ngồi xổm xuống nghịch ngợm ngắt một bông cầm trên tay, ngắm nghía một lúc rồi đưa lại gần môi thổi nhẹ.

Nhìn theo hướng Bồ Công Anh bay đi, tôi khẽ cười.

Ánh mắt nhìn theo, phát hiện mặt trời đang lặn xuống như lòng đỏ trứng gà, tôi thích thú đứng đây, kéo tay anh chạy về phía đó.

Con đường này dẫn đến vị trí trung tâm có thể nhìn rõ ràng cảnh mặt trời lặn.

Hai người đó chăm chú hướng mắt nhìn theo phía chân trời, tạo nên khung cảnh vô cùng đẹp mắt.

Chàng trai đột nhiên quay lại nhìn người con gái, ánh mắt ngập tràn nhu tình, anh quỳ xuống trước mặt cô gái, lấy ra một chiếc hộp màu đỏ.

Cô gái quay lại nhìn thấy, có chút không nói nên lời, trong mắt lướt qua một tia hốt hoảng nhưng đáy mắt chứa đầy hạnh phúc.

Anh mở chiếc hộp nhưng ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương, ánh sáng màu cam của hoàng hôn hắt xuống, làm cho viên kim cương càng thêm lấp lánh.

- Trạc Ly Hân, em gả cho anh nhé?

Tôi nhìn anh mà không nói được gì, hình như bị anh cảm động mất rồi, cổ họng nghẹn ngào.

Tôi đảo mắt nhìn quanh, thì ra nơi mình đang đứng là một vườn Hoa Hồng, màu đỏ của hoa càng tôn thêm vẻ ma mị cho buổi chiều hoàng hôn này.

Vườn hoa Hồng Đỏ như màu của rượu, trông quyến rũ vô cùng. Nhìn ngũ quan tuần lã của người trước mắt, giống như cùng vườn hoa này tuyệt phối, cảm giác đem lại không chê vào đâu được.

Đứng ở vườn hoa đẹp như vậy, nghe lời cầu hôn của anh, tôi nghĩ mình sẽ say mất. Giống như đang chìm trong men rượu, tôi gật đầu.

Anh rất vui.

Tôi nhìn thấy điều đó từ ánh mắt hạnh phúc của anh.

Tôi rất vui.

Tôi nhận thấy trái tim mình đập lên từng nhịp hạnh phúc.

Anh đeo chiếc nhẫn vào tay tôi, đứng dậy ôm chặt tôi vào lòng, giọng anh nhẹ nhàng vang bên tai.

- Ly Hân, anh sẽ khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian. Anh sẽ không bao giờ bỏ mặc em, anh sẽ chăm sóc cho em cả đời. Anh sẽ thay em chống đỡ tất cả, chỉ cần em thích anh đều có thể dung túng cho em.

Mặt trời vừa khuất sau vườn hoa, để lại bầu trời màu cam dịu nhẹ, ánh đèn bắt đầu sáng lên, thấp sáng cả một nông trại rộng lớn.

Tôi chui ra từ trong lồng ngực anh, nhìn vào đôi mắt chân thành của anh, khẽ hỏi:

- Anh chắc chứ? Tình tình em rất lạnh lùng, rất ngang bướng, rất ngoan cố. Gần em giống như gần một tảng băng, em sẽ không nghe lời có thể tức chết anh. Anh đã nghĩ kĩ chưa? Không một ai thật lòng yêu thích em.

- Anh còn không hiểu em sao? Anh hiểu quá rõ về em, vậy nên mới muốn chăm sóc em cả đời. Cùng em sống trọn kiếp này, là ước nguyện duy nhất của anh. Em chỉ cần biết là anh yêu em, dù em có hư hỏng thế nào thì anh vẫn cứ yêu.

Anh tựa trán vào trán tôi, cười yêu nghiệt thốt lên.

- Trạc Ly Hân, anh yêu em.

Cảm giác ấm áp như dòng nước chảy vào mọi góc ngách trong tim, khiến tôi như đang chìm trong một đại dương hạnh phúc.

- Em yêu anh, Từ Mã.

Không quản nữa.

Bốn năm có là gì khi tình cảm dành cho nhau vẫn còn sâu đậm như thế?

Không hiểu anh thì không hiểu, cảm giác lâng lâng mỗi khi nhìn thấy anh bắt tôi phải thừa nhận tình cảm của mình.

Trạc Ly Hân yêu Từ Mã.

Lâu rồi.

Sâu đậm lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Phiên ngoại 4 - Thử yêu

Sinh mạng ngắn, có được bao nhiêu năm để yêu thương? Xin đừng để người cứ chờ đợi..

Chờ đợi rồi chờ đợi, năm tháng qua đi, cũng không hối tiếc. Nhưng thanh xuân của em, ai sẽ trả lại đây?

Thanh xuân cùng tình yêu luôn đến cùng nhau, có người mất đi đoạn thời gian tươi đẹp nhưng tìm được người nguyện cùng mình đi đến hết đời; có người tìm không được người yêu mình chết đi sống lại nhưng có được đoạn kí ức thời trẻ tươi đẹp nhất.

Nhìn lại, hình như bởi vì yêu anh, mà cả hai em cũng đều không có được.

Doãn Khiết Nhi co gối ngồi trên chiếc ghế dựa ngoài ban công, chìm trong dòng suy nghĩ của mình. Cô không biết mình nói với anh sẽ chờ, là quyết định sai hay đúng, mà họ đã không gặp nhau đã mấy tuần rồi.

Lòng lúc này thật rồi..

Rất nhớ rất nhớ.

Cũng rất đau rất đau.

Bầu trời đêm u ám chỉ lưu lại những ánh sáng mờ nhạt từ ánh trăng, những ngôi sao lấp lánh trên kia đều đơn độc một mình.

Đặng Dĩ Hằng.. lúc này anh đang làm gì?

Anh có đang suy nghĩ về chuyện giữa chúng ta?

Anh có đang nghĩ đến em không?

Có đang nhớ đến em như em đang nhớ về anh không?

Ngồi bên ngoài ban công rất lâu, lâu đến mức cả người đã tê lại, cô mới chậm rãi đứng lên trở vào phòng.

...

Sáng hôm sau, khi ánh mặt trời gọi cô tỉnh giấc, Doãn Khiết Nhi nhận được một cuộc điện thoại từ Đặng Dĩ Hằng.

- Chào buổi sáng, Khiết nhi. - Đặng Dĩ Hằng lên tiếng trước.

Cô còn chưa hoàn tỉnh giấc, nghe anh gọi mình thân thiết, giật mình ngẩn người một lúc.

- Chào.. chào buổi sáng

Khi nói ra mới phát hiện giọng mình còn ngái ngủ rất khó nghe, không hiểu vì sao bên kia anh lại cười. Nghe anh cười mình, cô mở miệng trách, vô tình như đang làm nũng với anh.

- Cười cái gì, ai cho anh cười. - Cô lí nhí nói tiếp. - Em vừa ngủ dậy.

- Haha, không cười em. Anh mời em bữa sáng, thế nào?

Không biết có phải do cô nghe nhầm? Anh rất nói rất dịu dàng..

- Được. - Cô sáng khoái đáp.

- Được, một lát anh tới đón em.

Doãn Khiết Nhi mang một tâm tình hưng phấn chạy vào nhà vệ sinh sửa soạn bản thân. Sau một lúc loay hoay mãi, cô mới chuẩn bị xong.

Trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, mặc trên người chiếc đầm màu vàng nhạt đến gối, nhìn cô vui tươi tràn đầy sức sống.

Doãn Khiết Nhi còn định ra cửa chờ anh, không ngờ vừa đi ra đã thấy anh đứng đợi sẵn. Không lẽ cô mãi lo sửa soạn nên trễ giờ?

Đặng Dĩ Hằng đứng dựa bên xe, trên người vẫn vận bộ complet, lúc nào cô gặp anh cũng chỉ thấy anh chỉnh tề như thế. Cô rất muốn, rất muốn nhìn anh thoải mái vận thường phục trước mặt mình, nhìn anh không để ý hình tượng khi ở cạnh mình. Doãn Khiết Nhi thật hy vọng có một ngày, anh có thể buông xuống mọi thứ khi ở bên cô; có thể bỏ qua mọi thứ, trong mắt chỉ có cô. Đặng Dĩ Hằng không để ý cô đã đi ra, cứ nhìn xuống đôi chân mình, chốc chốc lại nhìn nhìn đồng hồ. Mái tóc ngắn chải chuốt gọn gàng, vài sợi trên trán bay lên khi gió thổi. Doãn Khiết Nhi nhìn đến đờ đẫn, rõ ràng không phải lần đầu cô thấy anh đẹp như vậy nhưng hôm nay tìm lại đặc biệt đặc biệt rộn ràng.

Vài ngày trước cô còn lệ đầy mặt hy vọng anh cho mình một cơ hội bên nhau, chỉ mới mấy ngày thôi và cô nhận ra mình rất nhớ anh, chẳng hiểu vì sao nữa.

Doãn Khiết Nhi nhẹ nhàng bước đến gần, khi anh ngược đầu lên nhìn, cô nở một nụ cười tươi tắn, ngọt ngào hỏi:

- Anh đã đợi em rất lâu sao?

- Cũng không lâu lắm.

Không biết có phải do cảm nhận của cô có vấn đề hay không mà cô cảm thấy hôm nay anh đặc biệt dịu dàng, đặc biệt thân cận..

- Tiểu thư, em còn ngẩn người cái gì?

Đặng Dĩ Hằng gọi cô một tiếng "tiểu thư" đem cô kéo khỏi dòng suy nghĩ, liền nhìn thấy anh đã mở cửa xe, ra hiệu cho cô ngồi vào.

Doãn Khiết Nhi hôm nay đã trải qua rất nhiều chuyện kinh ngạc, từ cuộc điện thoại buổi sớm cho đến khoảng khắc nhìn thấy anh kiên nhẫn đứng chờ mình, và giờ là ân cần giúp mình mở cửa xe, lại còn gọi cô bằng những xưng hô khác bình thường. Nhưng lòng cô cảm thấy ấm áp, anh hôm nay không hề có một chút bài xích với cô, có phải anh đã chấp nhận cô?

- Thế nào? Muốn đi đâu? - Anh vừa ngồi vào xe, hỏi cô.

- Tùy ý anh. - Cô cười.

- Hôm nay anh không muốn đến những nơi sang trọng, em có ngại không?

- Không ngại, nơi nào cũng được. - Cô cười càng ngọt ngào.

Anh muốn cùng cô chia sẻ những việc anh thường hay làm? Họ đã gần nhau được thêm một chút rồi?

Nhìn anh lái xe vào tầng hầm của khu mua sắm, cô khó hiểu nhướn mày, anh không phải nói là đi dùng bữa sao?

- Vị trí quán đó không thể đậu xe được, nên anh chạy vào đây, chúng ta đi bộ sang đó là được rồi.

Anh nhìn thấy vẻ mặt cô qua kính chiếu hậu, giải thích; cô nghe xong gật gậy đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Hai người rời khỏi hầm gửi xe, bước đi song song trên vỉa hè, chẳng nói với nhau câu nào.

Không khí xung quanh như ngưng đọng, tiếng cười đùa của những đứa trẻ vang vọng bên tai, tiếng nói chuyện của người đi ngang qua họ có thể nghe được rõ ràng.

- Băng qua con đường này, rẽ trái là đến rồi.

Trong lúc đứng đợi đèn đỏ anh trầm thấp lên tiếng, cô nghe mà không kịp đáp, phản ứng chỉ gật đầu một cái.

Khi ánh đèn màu đỏ sáng lên, những chiếc xe dừng ngay ngắn dưới vạch kẻ màu trắng, anh đột nhiên nắm lấy tay cô, kéo cô qua đường.

Doãn Khiết Nhi ngạc nhiên mà đôi chân cứ bước theo anh, không nghĩ được gì nữa.

Đặng Dĩ Hằng giữ tay cô rất chặt, giống như đang nắm lấy tay một đứa bé dẫn nó qua đường, nhưng tay của anh rất lớn, rất ấm. Mặc dù hai người đã đặt chân lên lại vỉa hè, nhưng hình như anh vẫn không có ý định buông tay cô ra.

Doãn Khiết Nhi mặc dù trong lòng rất vui nhưng cô không muốn để bản thân chìm trong vọng tưởng, dừng chân lại nhìn anh, rồi lại nhìn xuống tay hai người.

Đặng Dĩ Hằng thấy phản ứng của cô, không chỉ không buông tay mà còn đem bàn tay mình đan vào tay cô, hai bàn tay đan chặt không một khe hở.

Bước chân anh vẫn không dừng lại, tiếp tục nắm tay cô đi về phía trước.

- Em biết không, anh đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng quyết định được rồi.

Trái tim cô nhảy lên liên hồi, rất nhanh, rất mạnh, đến mức cô nghe rõ từng nhịp đập.

- Anh sẽ thử. - Anh nhìn xuống cô, bỗng nhiên nở nụ cười. - Thử yêu em.

Doãn Khiết Nhi nghĩ mình sẽ ngất mất, câu trả lời mà cô vẫn ngày ngày mong chờ, anh bảo rằng sẽ thử yêu cô..

Thật tốt, chỉ cần như vậy thôi.

Thật tốt, giữa bọn họ vẫn còn cơ hội.

Cô nhìn gương mặt đang cúi xuống nhìn mình, nhìn nụ cười treo bên môi anh. Ánh nắng chiếu xuống, rơi trên từng đường nét của anh, sao mà đẹp đến thế? Sao mà ấm áp đến vậy?

Thật tốt, thật tốt..

Rốt cuộc cô có thể danh chính ngôn thuận nhận mình là bạn gái của anh.

Doãn Khiết Nhi cảm động đến rơi nước mắt, mặc dù anh không nói yêu cô, chỉ nói thử xem. Nhưng như thế cũng đủ để cô động lòng, cảm thấy thật mãn nguyện.

Người đi đường nhìn thấy cô gái lặng lẽ rơi nước mắt, đều tò mò ngoái đầu nhìn, khiến người đứng cạnh là anh luống cuống không thôi.

- Đừng khóc, người ta sẽ nghĩ anh khi dễ em.

Nghe anh nói, cô bật cười một cách ngốc nghếch, trong lòng thật sự rất ngọt ngào, không sao diễn tả được.

Ngay trên đường cái, cô nhào đến ôm lấy anh.

- Cảm ơn, cảm ơn anh.

Đặng Dĩ Hằng vòng tay giữ lấy eo cô.

Đúng vậy.. anh sẽ thử.

Tình cảm là có thể bồi dưỡng.

Rồi anh sẽ yêu cô thôi..

- Anh dối rồi.

Lời nói anh phá hòng cả không khí lành mạn, cô nghe mà bật cười, chui khỏi ngực anh.

- Ủ, đi ăn thôi.

Đặng Dĩ Hằng dẫn cô đến một quán ăn nhỏ, bình dị với những món ăn đậm bạc dễ tìm trên những con phố phương Đông.

Đây là lần đầu tiên cô trực tiếp nhìn thấy món ăn Trung Hoa, trước đó chưa từng thử qua, không biết có hợp mới khẩu vị của mình hay không.

Có một lần mẹ cô làm thử vài món, nói rằng là những món lúc còn nhỏ mẹ đã được ăn, nhưng trông chúng rất lạ và mùi vị thì thật tệ... Không biết do vốn món đó là như thế hay do tay nghề của mẹ, nhưng cô lại chẳng dám ý kiến gì, thế là nhịn đói cả buổi tối. Đặng Dĩ Hằng gọi vài món mà cô chưa nghe lần nào rồi quay sang nhìn cô nói:

- Chắc chắn em sẽ thích.

Cô gật đầu, chăm chú nhìn xuống bàn chờ món ăn được dọn lên, anh nhìn cô có vẻ căng thẳng mà bật cười.

- Yên tâm, mùi vị những món ăn nơi này rất tốt, đảm bảo không làm mất khẩu vị của em.

- Em nào có lo lắng. - Cô chối. - Khẩu vị em vốn tốt, hơn nữa em không kén ăn.

- Vậy thì được. - Anh lại nhìn cô cười.

Doãn Khiết Nhi không khỏi suy nghĩ, anh đột nhiên dẫn mình đến ăn món Trung có phải có ý gì? Hay chỉ đơn giản là cô đa nghi rồi?

Trong lúc cô nhìn chăm chăm vào mặt bàn, làn khói nóng bay lên kéo theo hương thơm hấp dẫn ý nghĩ cô về. Nhìn một bàn những món ăn chưa từng thấy qua, cô nhủ vậy, ăn như thế nào?

- Dùng cái này. - Anh đưa đôi đũa đến trước mặt cô.

- Hay là em dùng nữa? - Cô không biết dùng!

- Anh chỉ em.

Anh như đọc được suy nghĩ của cô, nhiệt tình chỉ bảo.

Doãn Khiết Nhi dưới sự hướng dẫn của anh, cầm cầm một lúc liền học hiểu, chỉ là vẫn chưa lưu loát lắm.

Cô gấp thử một món lên bỏ vào miệng, mùi vị khiến cô phải ngớ ngàng, tuy khác nhưng rất ngon, cô thích.

Sau đó, cô liền thích thú thử từng món, khẩu vị hôm nay của cô thật tốt nha. Anh nhìn bộ dạng ăn được món ngon mắt liền sáng lên của cô, không hề biết mình đã vô tình lộ ra ánh mắt cưng chiều cùng nụ cười dịu dàng.

- Ngon lắm, anh cũng ăn đi.

Cô nhìn anh đang nhìn mình, gương mặt không tự chủ đỏ lên, vội vàng bảo anh ăn, còn ân cần gấp thức ăn vào chén anh.

Đặng Dĩ Hằng cười ha ha đưa tay xoa đầu cô, đột nhiên anh nhận ra tâm trạng mình hôm nay rất tốt.

Khi bữa ăn kết thúc, cô như đứa trẻ được quà vô cùng mãn nguyện, trên môi luôn giữ chặt nụ cười tươi rói.

Hình như bữa ăn này cũng kéo khoảng cách họ lại gần, cô đuổi theo bước chân anh, rất tự nhiên khoát tay mình tào tào đang đút trong túi quần của anh, cười ngọt ngào:

- Cảm ơn anh về bữa ăn.

- Em thích là được rồi. - Anh điểm điểm chớp mắt cô.

Anh nhận không ra, nhưng cô nhận ra, anh thế nhưng lại lộ ra vẻ cưng chiều đó với cô.

- Khiết nhi.

- Hử? - Cô ngược nhìn anh.

- Em muốn đến nhà anh không?

Cô ngẩn người một lúc, lại vui mừng cười tươi nói:

- Rất hân hạnh nếu anh mời.

- Anh muốn nói là em có muốn về Bắc Kinh cùng anh không?

Ba Đặng vẫn còn ở hai nước đi đi về về, ông thích ở Bắc Kinh hơn nên cũng không có theo anh sang đây định cư. Anh nghĩ cô gái này có lẽ sợ hợp ý ông, anh không muốn ông cứ phải lo lắng về hôn sự của mình, anh muốn nghe lời khuyên của ông.

- Vì.. vì sao? - Cô ngớ ngàng.

- Anh nghĩ cha sẽ muốn gặp em.

- Thật? - Đáy mắt cô lóe lên đầy hạnh phúc.

- Ủ. - Anh nắm tay cô.

- Được. - Cô cười ngọt ngào gật đầu.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng theo bước chân họ đi tạo thành chiếc bóng đổ dài dưới mặt đất. Hai chiếc bóng ở cạnh nhau rất gần, như trái tim của chính chủ nhân nó, đã gần với nhau hơn.

...

Một đóa hoa tàn sẽ ban sinh mạng đến cho một đóa hoa khác, đóa hoa kia sẽ có thể lại khoe sắc dưới bầu trời rộng lớn.

Đừng bao giờ tự ý ban cái chết cho tình yêu của mình, ông trời sẽ không tuyệt đường của bất kì ai cả, nhất định sẽ có người yêu ta nhiều như ta đã từng trao tình yêu đi.

Mỗi người có lẽ chỉ nhận được một lần ưu ái của thương đế, nên khi người đó đến, hãy trân trọng: đến một lần, để lỡ rồi có van cũng cầu không về.

Em sẽ trân trọng anh, khi anh chưa thuộc về em cho đến lúc anh là của em, em vẫn sẽ giữ chặt, vẫn sẽ yêu anh nhiều như vậy, vẫn sẽ luôn biết ơn ông trời đã mang anh đến đây, đến bên cạnh em..

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.